

MARIE
RUTKOSKI

TRILOGIA
CÂȘTIGĂTORULUI
~ CARTEA A TREIA ~

SĂRUTUL
CÂȘTIGĂTORULUI

LEDA EDGE

Războiul împotriva imperiului a început și Arin se află în mijlocul lui, alături de aliați noi, în care nu se încrede. Deși s-a convins singur că nu o mai iubește pe Kestrel, nu a uitat-o, dar e încredințat că ei îi pasă mai mult de imperiu decât de viețile oamenilor nevinovați – și, cu siguranță, mai mult decât îi pasă de el.

În nordul înghețat, Kestrel este prizonieră într-un lagăr de muncă brutal. În vreme ce caută disperată o cale de a scăpa, își dorește ca Arin să știe ce a sacrificat pentru el, își dorește ca imperiul să plătească pentru chinul la care a supus-o.

Dar simpla dorință nu poate aduce nimănui ceea ce vrea...

Războiul devine tot mai nimicitor, iar Kestrel și Arin descoperă că lumea începe să se schimbe. Estul și vestul se confruntă într-o luptă nemiloasă, iar ei doi sunt prinși la mijloc. Cu atât de multe de pierdut, poate cineva să câștige cu adevărat?

UNELE SĂRUTĂRI AU UN PREȚ GREU DE PLĂTIT.

„*Sărutul Câștigătorului* este o poveste amețitoare – un superb echilibru între dragoste, putere și sacrificiu –, redată în fascinanta proză senzuală a lui Marie Rutkoski. Un final perfect pentru o serie uluitoare.”

MARY PEARSON

ÎN ACEEAȘI SERIE:

Partener media

LEDA EDGE

ISBN: 978-606-793-015-3

ISBN: 978-606-793-440-3

9 786067 934403

www.edituracorint.ro

MARIE RUTKOSKI

SĂRUTUL
CĂȘTIGĂTORULUI

LEDA EDGE

**Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB**

MARIE RUTKOSKI

SĂRUTUL CĂȘTIGĂTORULUI

Traducere din limba engleză de Oana Chițu • TRILOGIA CĂȘTIGĂTORULUI • CARTEA A TREIA

Redactare: Mirella Acsente

Tehnoredactare computerizată: Lorena Ionică, Mihaela Ciufu

Design copertă: Elizabeth H. Clark

Ilustrație copertă: © 2016 by Ali Smith

Marie Rutkoski, *The Winner's Kiss*

Text copyright © 2016 by Marie Rutkoski

Published by arrangement with Charlotte Sheedy Literary Agency.

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin

EDITURII CORINT BOOKS.

LEDA EDGE este marcă înregistrată.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RUTKOSKI, MARIE

Sărutul câștigătorului / Marie Rutkoski; trad. din lb. engleza de Oana Chițu. – București: Corint Books, 2018

ISBN 978-606-793-440-3

Pentru Sarah Mesle

DESERTUL ÎNGHETAT

TUNDRA
(TATH)

MINELE DE SULF

LAGĂRE
DE MUNCĂ

VALORIA

CAPITALA
(VAL)

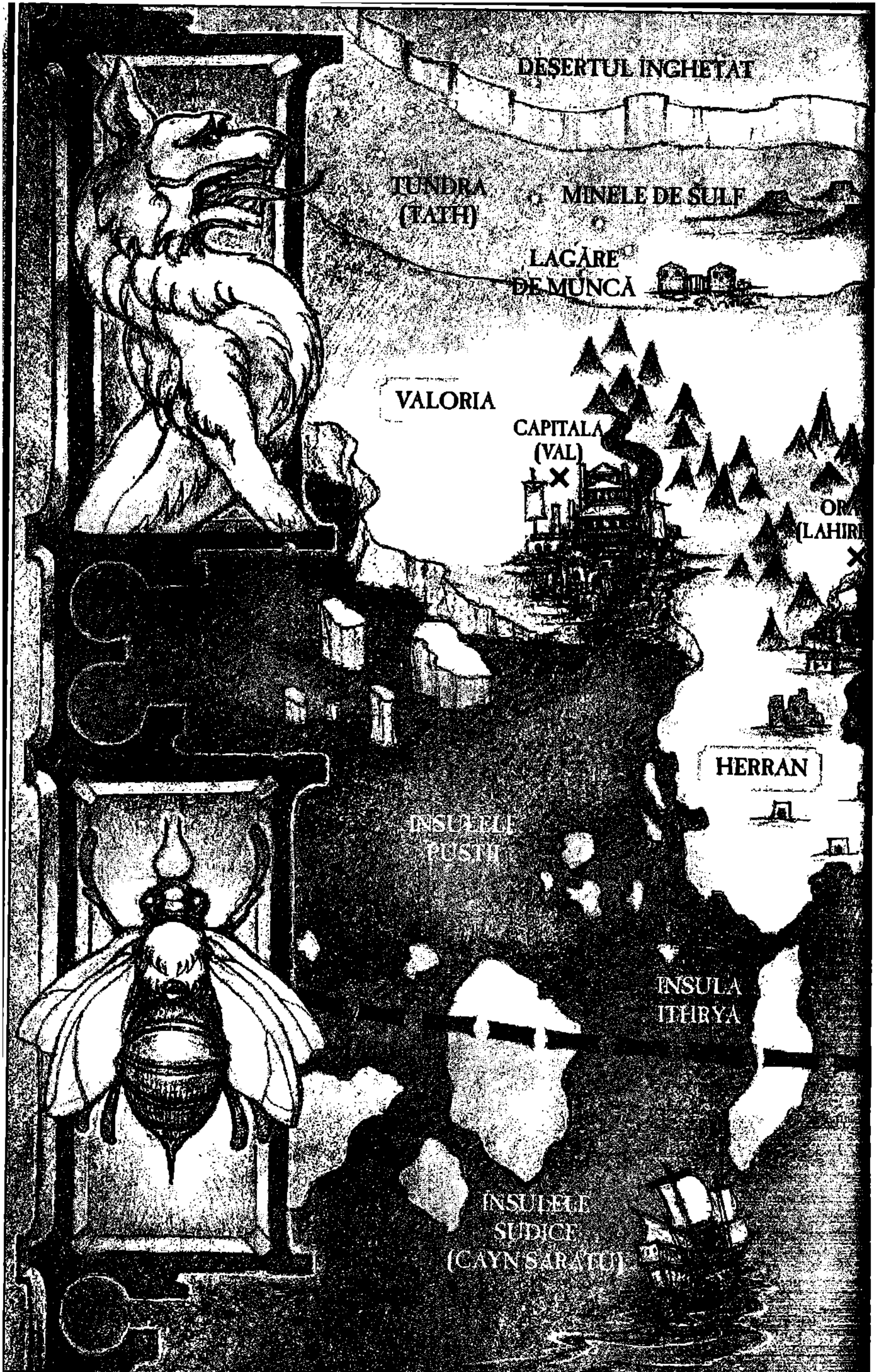
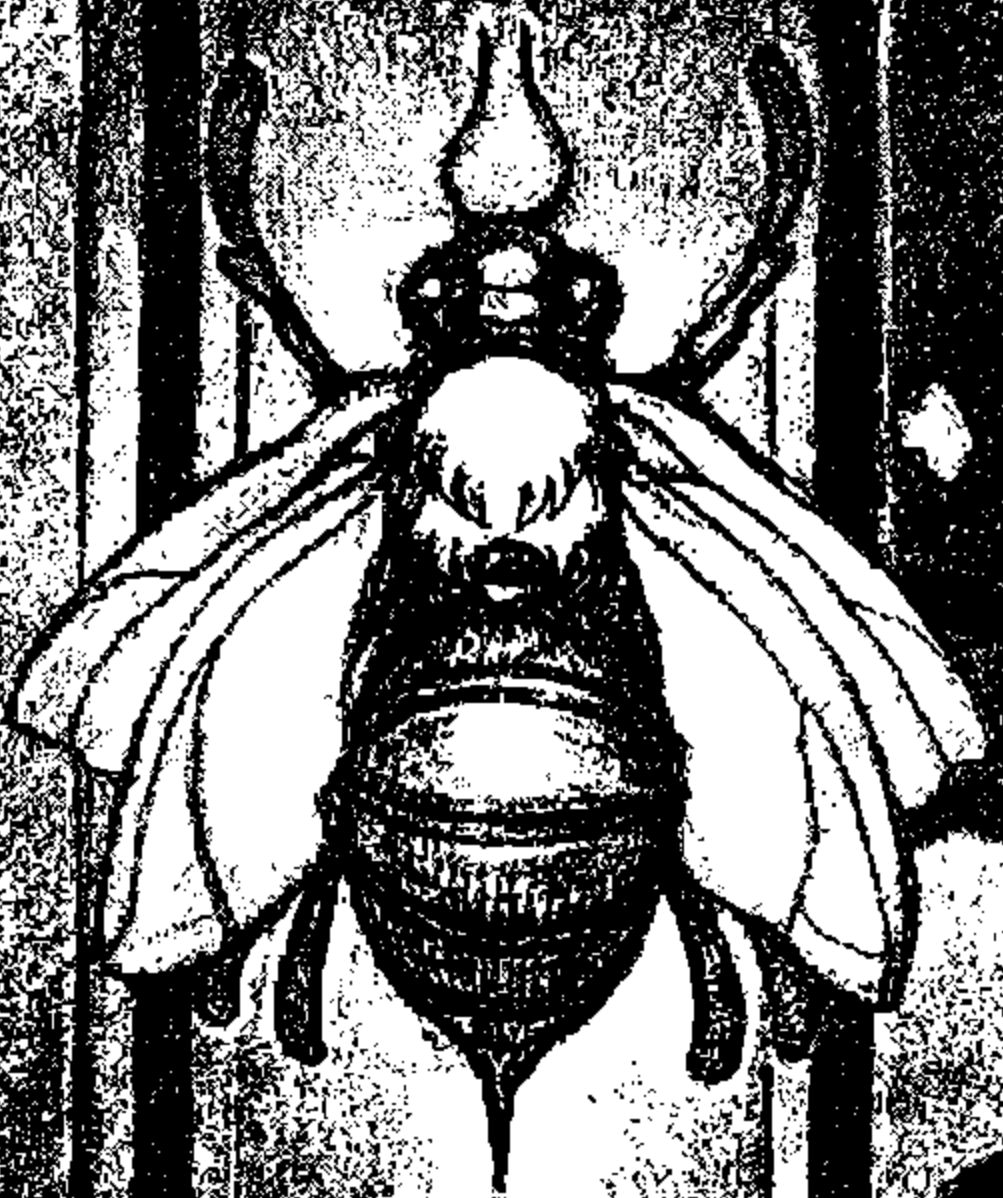
ORA
(LAHIR)

HERRAN

INSULELE
PUSHI

INSULA
ITHRYA

INSULELE
SUDICE
(CAYN SARATU)

DESERTUL ÎNGHEȚAT

PODIS

CÂMPIILE

ORAȘUL
REGINEI
(TARATANIR)

DACRA

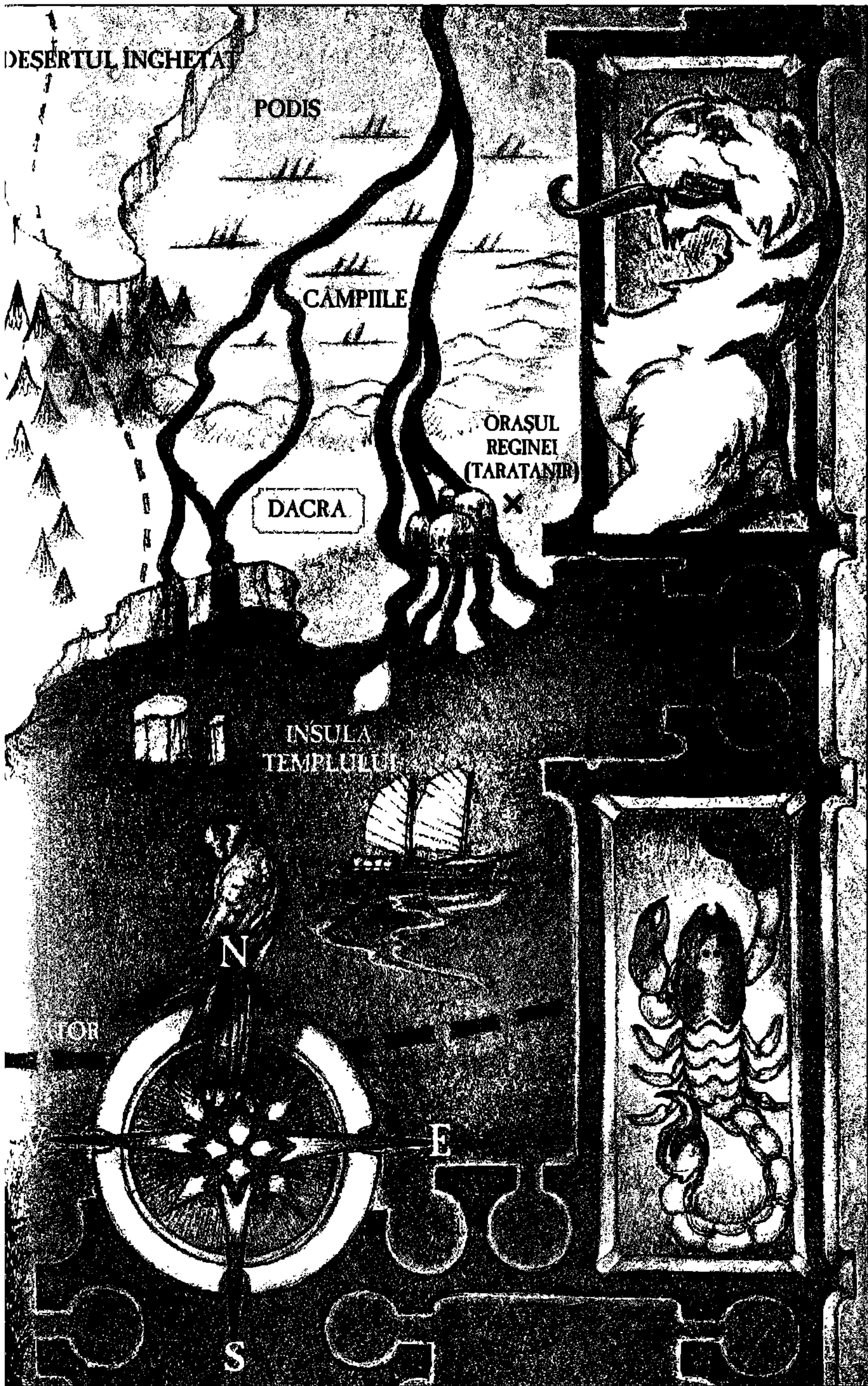
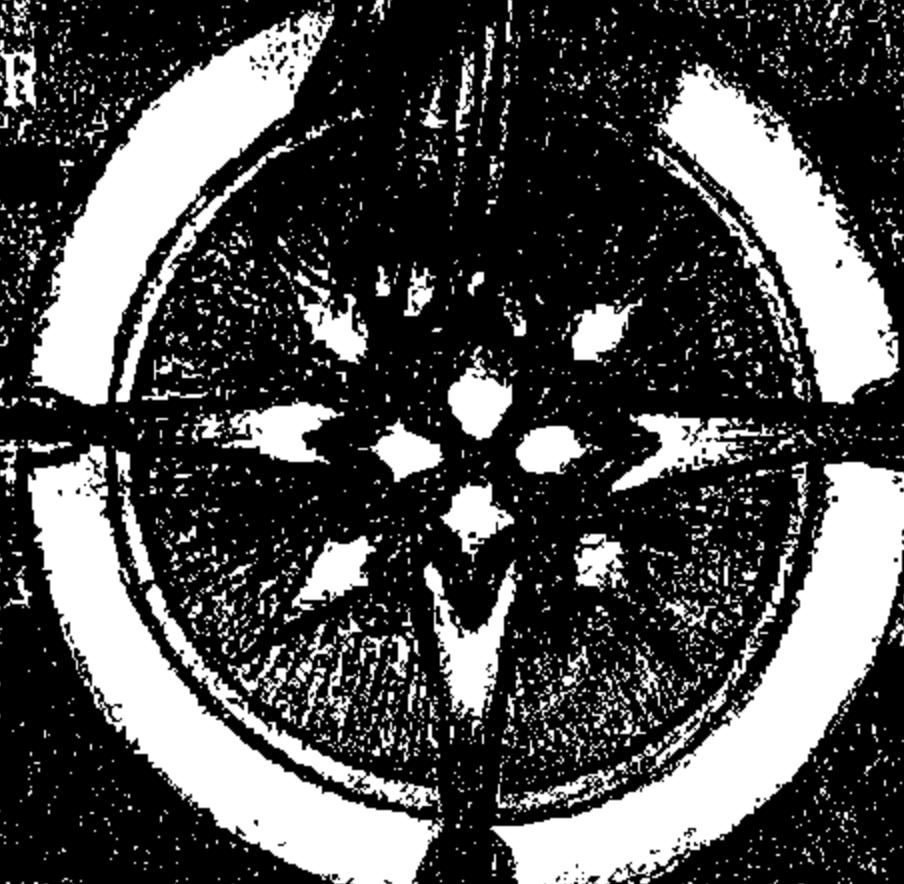
INSULA
TEMPLULUI

ATOR

N

E

S

CU TIMPUL, EL INVENTĂ O POVESTE.

Dar nu și la început.

La început, gândurile ce-i cuprindeau mintea nu aveau timp să se preschimbe în cuvinte. Atunci, capul lui fusese din fericire golit de povești. Se apropia războiul. Bătea la poartă. Arin se născuse în anul zeului morții, iar acum se bucura, în sfârșit, de această întâmplare. Se abandonase zeului său, care-i zâmbise și se apropiase de el. *Poveștile au să-ți pună capăt zilelor*, șoptise el în urechea lui Arin. *Acum, ascultă-mă. Ascultă-mă.*

Iar Arin ascultase.

Corabia lui pornise ca o săgeată din capitală. Acum se strecura în rândul navelor din flota estică, ancorate în portul orașului său, goelete agile de război, ce înălțau drapelul în albastru și în verde al reginei lor. Goeletele erau ale lui Arin. Sau cel puțin pe moment; darul reginei din Dacra pentru noii ei aliați. Navele nu erau așa de multe la număr pe cât și-ar fi dorit Arin, și nici la fel de bine înarmate.

Dar:

Ascultă.

Arin îi spuse căpitanului navei sale să ancoreze lângă cea mai mare goeletă dacrană. După ce dădu ordine căpitanului său să ancoreze și să-i găsească vara în oraș, Arin urcă la bordul goletei. Se apropie de comandantul flotei estice, Xash, un bărbat zvelt, cu un nas neobișnuit de coroiat și cu pielea măslinie, ce lucea în soarele primăverii târzii.

Arin privi în ochii lui Xash – negri, în permanență mijiiți și încadrați de boiul galben care-i indica statutul de comandant de flotă. Parcă Xash știa deja ce voia Arin să spună. Esticul zâmbi ușor.

— Vin, spuse Arin.

Îi explică străinului cum împăratul valorian plănuiase ca sursa de apă a orașului herran să fie treptat otrăvită. Împăratul trebuie să fi trimis pe cineva în munți, la sursa apeductului, cu câteva luni în urmă. Chiar și de pe puntea navei lui Xash, Arin putea vedea spatele arcuit al apeductului valorian. În depărtare, silueta lui era estompată, șerpuind printre munți și cărând ceva ce-i slăbise pe herrani, făcându-i să pice în latergie și să tremure.

— Am fost văzut în capitală, îi zise Arin lui Xash. O corabie valoriană a urmărit-o pe a mea până aproape de Insulele Pustii. Nu putem decât să presupunem că împăratul știe că am aflat.

— Ce s-a întâmplat cu nava?

— S-a întors. Probabil ca să aducă întăriri – și să aștepte ordinele împăratului.

Arin vorbea pe limba bărbatului pe un ton concis, cu accent puternic și silabe rapide și apăstate. Limba nu-i era încă bine cunoscută.

— O să atace acum.

— Cum de ești așa de sigur că apa a fost otrăvită? De unde ai informația asta?

Arin ezită, nesigur pe cuvintele dacrane.

— Molia, răspunse el, pe limba lui.

Xash miji ochi și mai tare.

— Un spion, zise Arin în dacrană, gășind în final termenul potrivit.

Își învârti inelul de pe degetul mic și se gândi la Tensen, maestrul lui spion, și la faptul că vasul valorian care îl urmărise putea fi un semn că Tensen fusese probabil arestat chiar pe când Arin părăsea palatul imperial. Bătrânul insistase să rămână în urmă. Ar fi putut să fie prins. Torturat. Forțat să vorbească. Arin își imaginează ce i-ar fi făcut valorienii...

Nu. Zeul morții cuprinse în mâna lui rece gândurile lui Arin și strânse. *Nu mă ascuți, Arin.*

Ascultă.

— Am nevoie de hârtie, zise Arin cu voce tare. Am nevoie de cerneală.

Arin desenă o hartă a Herranului pentru Xash. Schiță rapid peninsula, trasând curbele cu penița. Hașură insulele răspândite la sud de capul peninsulei, presărate în marea dintre Herran și Valoria. Bătu cu vârful peniței pe conturul unei insule mari și stâncoase, numită Ithrya, ce crea o strâmtoare îngustă între ei și vârful peninsulei.

— Curenții izvorului din strâmtoare sunt puternici. E dificil să navighezi acolo. Dar dacă se apropie vreo flotă valoriană, aceasta este ruta pe care o va urma.

— Vor alege o strâmtoare greu de navigat? zise Xash sceptic. Ar putea înconjura cele trei insule și să se întoarcă spre nord, ocolind peninsula până în orașul tău.

— Ar fi prea lent. Negustorii iubesc strâmtoarea. În perioada asta a anului, curenții au cea mai mare putere și împing navele dinspre Valoria chiar pe țărmul Herranului. Le împing destul de repede prin strâmtoare. Împăratul se așteaptă

să atace un oraș slăbit. Nu știe că va întâmpina rezistență. Nu va avea niciun motiv să aștepte îndeplinirea planului său. Arin puse degetul pe un loc la est de Insula Ithrya, aflat la capătul peninsulei. Ne putem ascunde aici, zise el. O jumătate de flotă se va afla chiar la est de peninsulă, iar jumătate pe latura estică a insulei. Flota valoriană va pătrunde repede în strâmtoare. Îi vom flanca și îi vom ataca din ambele părți. Nu se vor putea retrage, indiferent de vânt. Dacă încearcă să se întoarcă prin strâmtoare, curenții îi vor aduce înapoi.

— N-ai pomenit nimic de numărul oamenilor. Noi nu suntem o flotă mare. Dacă vrem să-i flancăm pe valorieni, astea înseamnă că ne înjumătățim puterea. Ai mai luptat vreodată pe mare?

— Da.

— Sper că nu te referi la bătălia din golful ăsta, din noaptea Revoluției Fulgilor de Nea.

Arin nu răspunse.

— Bătălia aia s-a dat într-un *golf*, mârâi Xash. Un leagăn mic și moale, cu vânturi dulci, bune de adormit prunci. E ușor să faci manevre *aici*. Acum vorbim despre o bătălie în largul mării. *Tu* propui să slăbim forța flotei, înjumătățind-o.

— Nu cred că flota valoriană va fi prea numeroasă.

— Nu *crezi*...

— Nici nu e nevoie să fie prea mare ca să atace un oraș a cărui populație a fost aruncată în letargie. Un oraș, zise Arin, accentuându-și cuvintele, despre care împăratul crede că nu are niciun aliat.

— Îmi plac atacurile-surpriză. Îmi place ideea de a-i prinde pe valorieni la mijloc. Dar planul tău nu va funcționa decât dacă împăratul nu a trimis o flotă care ne va depăși cu mult și care ne poate scufunda cu ușurință. Planul nu va funcționa decât dacă împăratul chiar nu știe că Dacra – vocea lui Xash îi

trăda dezacordul – s-a aliat cu voi. Împăratului valorian i-ar face o adevărată plăcere să nimicească o asemenea alianță cu forța lui navală uluitoare. Dacă știe că *suntem* aici, ar putea să trimită chiar și toată flota valoriană.

— Atunci e mai bine să ducem bătălia de-a lungul strâmtorii. Dacă nu cumva ai prefera să ne atace aici, în golf.

— *Eu* conduc flota. *Eu* am experiență. Tu nu ești decât un băiat. Un băiat *străin*.

Când Arin vorbi iar, nu erau cuvintele lui cele care-i ieșiră pe gură. Zeul lui îi dictă ce să spună.

— Când regina ți-a poruncit să conduci flota spre Heran, cui a dat ea comanda supremă? Mie sau ție?

Chipul lui Xash împietri de furie. Zeul lui Arin rânji înăuntrul lui.

— Pornim acum, zise Arin.

Apele de la est de Insula Ithrya erau de un verde limpede. Însă Arin vedea, din locul în care nava lui aștepta apariția flotei valoriene, cum curenții ce ieșeau vijelioși din strâmtoare formau un odgon lat, aproape violet, în largul mării.

Așa se simțea și el: de parcă o forță întunecată și răsucită îl munea pe dinăuntru, îi cuprindea degetele și-l încălzea și-i umfla coastele cu fiecare suflare.

Când prima navă valoriană ieși ca vântul din strâmtoare, Arin se umplu de o bucurie răutăcioasă.

Și era și simplu. Valorienii nu se așteptaseră să-i întâlnească și, în mod clar, nu aveau habar de alianță. Mărimea flotei dușmane era aceeași cu a lor. Îngustimea strâmtorii făcea ca navele valoriene să pătrundă în marea Herranului două câte două. Erau ușor de atacat.

Flota de est se apropie de ele din ambele părți. Ghiulele începură să facă găuri în lemnul corăbiilor. Armele de

punte încețoșară aerul cu fum negru. Mirosea a un milion de chibrituri arse.

Arin urcă la bordul primei lui nave valoriene. Părea să privească acțiunea din afară, prin ochii unui străin; se văzu tăind trupul unui marinar valorian, apoi pe al altuia și tot așa, până ce sabia lui fu unsă de roșul sângelui. Sângele îl împrășcă peste gură, dar Arin nu-l gustă. Nu simți cum pumnalul lui se împlântă în burta unui om. Și nici nu clipi când o sabie inamică îi feri apărarea și-i tăie bicepsul.

Zeul lui Arin îl pălmui peste față.

Fii atent! îl certă moartea.

Arin ascultă și, după aceea, nimeni nu-l mai atinse.

Când se termină, iar epavele valoriene erau inundate de apă și restul de nave inamice fuseseră capturate, Arin își reveni iar din vis. Clipi în razele soarelui ce cobora. Lumina lui era ca un sirop portocaliu ce cădea peste trupuri și împrumuta sângelui o culoare bizară.

Arin stătea pe puntea unei nave valoriene capturate. Respirația lui era muncită și pieptul îl durea. Nădușeala i se prelingea în ochi.

Căpitanul dușman tocmai ce era târât în fața lui Xash.

— Nu, zise Arin. Aduceți-mi-l mie.

Ochii lui Xash ardeau de furie. Însă lacrimii făcură cum le ceru Arin, iar Xash îi lăsă în pace.

— Scrie un mesaj împăratului tău, îi zise Arin căpitanului valorian. Spune-i că a pierdut. Spune-i că va plăti scump dacă va mai încerca o dată. Folosește sigiliul tău personal. Trimite mesajul și-ți cruț viața.

— Cât de nobil! zise Xash, disprețuitor.

Valorianul nu răspunse nimic. Pălise de frică. Totuși, Arin se minună din nou cum reputația valorienilor pentru curajul și onoarea lor părea să fie contrazisă adeseori de adevăr.

Omul scrisese mesajul.

Chiar ești un băiat, așa cum spune Xash? îl întrebă zeul pe Arin. Ești al meu de douăzeci de ani. Te-am crescut.

Valorianul semnă bucățica de hârtie.

Am avut grijă de tine.

Mesajul fu rulat, sigilat și așezat într-un tub mic din piele.

Te-am vegheat când credeai că ești singur.

Căpitanul legă tubul de piciorul unui șoim. Pasărea era prea mare ca să fie un vindereu*. Nu avea penajul unui vindereu. Șoimul își lăsă capul pe o parte, întorcându-și ochii sticloși către Arin.

Nu, nu ești un băiat, ci un bărbat după chipul și asemănarea mea... un bărbat care știe că nu-și permite să treacă drept slab.

Șoimul își luă zborul spre cer.

Ești al meu, Arin. Știi ce trebuie să faci.

Arin tăie gâtul valorianului.

Abia când Arin se afla în drum spre golful patriei sale, cu părul năclăit de sânge închegat și hainele spoite de pete uscate, povestea i se înfiripă în minte. Adevărul i se așeză pe limbă și se topi ca o bomboană amară.

Asta era povestea pe care și-o spunea Arin.

Fusese odată un băiat care știa cum să se facă mic de frică. Într-o noapte, zeii îl văzură încuiat în camera lui, tremurând, aproape vomând de teamă. Asculta ce se întâmpla în altă parte a casei. Țipete. Lucruri sparte. Comenzi aspre. Cuvintele se auzeau înfundat, însă băiatul ce-și vărsa mațele într-un colț le putea auzi limpede.

Mama lui era undeva dincolo de acea ușă încuiată. Tatăl lui. Sora lui. Ar fi trebuit să meargă la ei. Le comandă genunchilor

---

* *Kestrel* în lb. engleză (n.tr.).

lui ascuțiți, strânși sub cămașa de noapte, în timp ce se ghemuia pe podea. Băiatul șoptea cuvintele înnebunit: „Mergi la ei. Au nevoie de tine.” Însă rămase pironit locului.

Ușa bufni cu putere și se cutremură în balamale. Cu un trosnet lemnos, cedă. Un soldat străin pătrunse înăuntru. Pielea și părul soldatului erau pale, iar ochii negri. Îl apucă pe băiat de încheietura osoasă a mâinii.

Băiatul se trase înapoi, ca scos din minți, însă era ridicol, știa cât de jalnic era efortul lui. Protestă și se zbatu. Soldatul râse. Îl zgâlțâi pe băiat, dar nu prea tare, ci ca și cum ar fi vrut să-l trezească. „Vino cu binișorul”, zise soldatul într-o limbă pe care băiatul o studiasse, dar pe care nu se așteptase să o folosească vreodată, „și n-are să ți se întâmple nimic rău.”

Era foarte important să nu i se întâmple nimic rău. Simpla promisiune îl făcu pe băiat să-și relaxeze trupul, cuprins de o ușurare dezgustătoare. Îl urmă pe soldat.

Fu condus în atrium. Toate lumea era acolo; chiar și servitorii. Părinții lui nu-l văzură sosind. Era așa de tăcut! Mai târziu, băiețelul nu ar fi putut spune cum ar fi stat lucrurile dacă nu ar fi intervenit sora lui, care stătea în partea cealaltă a camerei și îl observă prima. Nu știa cum ar fi putut schimba ce urmase. Tot ce știa era că în momentul cel mai important el nu fusese capabil să facă nimic.

Auzise că în armata valoriană luptau și femei, dar în acea noapte soldații din casa lui erau cu toții bărbați. Soldații stăteau de ambele părți ale surorii lui. Era înaltă, poruncitoare. Părul îi cădea liber în jurul umerilor, ca o pelerină neagră. Pe când privirea lui Anireh se opri asupra lui și ochii ei cenușii luciră, băiatul își dădu seama că nu crezuse niciodată că ea îl iubea. Acum știa că îl iubea. Ea șopti ceva valorienilor. Băiatul auzi tonul muzical al batjocurii.

„Ce-ai spus?” zise un soldat.

Înta repetă cuvintele. Soldatul o prinse și băiatul înțelese, cu o groază ucigătoare, că era vina lui. Totul era, cumva, vina lui.

O luară pe sora lui. Soldații o duseră spre o garderobă, folosită iarna, când familia lui primea invitați seara. Se ascunsese acolo în trecut. Era atât de înghesuită, de întunecată și de sufocantă.

Acesta era momentul când Arin își dorea să poată călători prin timp și să-și pună mâinile peste urechile băiețelului. Ar fi vrut să amuțească sunetele. „Închide ochii”, ar fi vrut el să-i zică băiatului. Ecoul unei panici de mult trecute se agită în pieptul lui Arin. Era crucial să-și imagineze cum l-ar fi putut împiedica pe băiat să vadă ce urmase.

De ce-și făcea Arin una ca asta? Îl durea efortul de a schimba amintirea acelei nopți. Era o obsesie. Uneori i se părea că durea mai tare decât simplul adevăr. Dar chiar și acum, la mai bine de zece ani de la invazia valoriană, Arin nu putea să nu mediteze cu o fervoare disperată la ceea ce ar fi putut face atunci diferit.

Și dacă ar fi strigat?

Dacă i-ar fi implorat pe soldați să-i dea drumul surorii lui?

Dacă ar fi alergat la părinții lui, care încă nu știau că el se afla în cameră, și l-ar fi oprit pe tatăl lui să smulgă un pumnal valorian din teaca lui?

Sau mama lui. Sigur ar fi putut să-și salveze mama. Nu îi stătea în fire să lupte. Ea nu s-ar fi opus dacă ar fi știut că el era acolo. O privise pe când se arunca asupra soldatului care o ținea pe sora lui. Soldații îi răpuseră tatăl. Ușa garderobei se închise în urma lui Anireh. Un pumnal reteză gâtul maică-sii. În urmă rămase o dâră colorată de sânge.

Urechile lui Arin vuiiau. Ochii lui erau două pietre uscate.

După ce soldații îl smulseseră, țipând, de pe trupul mamei lui, fu dus, împreună cu servitorii, în oraș. Palatul regal ardea pe dealul lui. Văzu cadavrele familiei regale atârând în piață, inclusiv pe al prințului căruia îi fusese promisă Anireh. Era încă posibil ca sora lui să fie în viață, nu? Însă două zile mai târziu, Arin avea să-i zărească trupul în stradă.

Chiar dacă s-ar fi părut că nu mai putea urma ceva mai rău, Arin își înghiți gemetele și tăcu, cutremurat de oroare. Făcu așa cum i se spusese. „Vino cu binișorul”, îi spusese soldatul.

Văzu un bărbat în armură plimbându-se printre trupele sale. Mai târziu, Arin avea să afle că generalul fusese tânăr pe timpul invaziei, însă în noaptea aia, omul părea antic, enorm: un monstru din carne și din metal.

Arin își imagină cum, dacă ar fi putut, ar fi îngenuncheat în fața copilului de odinioară. S-ar fi strâns pe sine la piept și l-ar fi lăsat pe copil să-și îngroape fața umedă în umărul lui. „Șșș”, i-ar fi spus Arin. „Vei fi singur, dar vei deveni puternic. Într-o zi, ai să te poți răzbuna.”

Ce se întâmplase cu Kestrel nu era nici pe departe cel mai rău lucru. Nici nu se compara.

Arin se gândi la toate astea în timp ce nava lui, alături de restul flotei victorioase, lăsa ancora în golful luminat de lună al Herranului. Arin își trecu degetul mare peste cicatricea ce se întindea de la sprânceana stângă până la golul obrazului. Frecă linia cărnii inflamate. Era un obicei nou.

Nu, nu-l mai durea să se gândească la Kestrel. Fusese un nerod, însă fusese nevoit să se ierte pentru altele și mai rele. Sora, tatăl, mama lui. Cât despre Kestrel... Arin înțelegea cine era el: o persoană ce se încredea orbește în oameni, care-și punea inima în mâini potrivnice.

Pesemne Kestrel era deja măritată cu prințul valorian. Își juca micile ei jocuri la curte. Fără îndoială că avea câștig de cauză. Poate că tatăl ei îi scria de pe front și îi cerea alte sfaturi tactice excelente, precum acela pe care i-l dăduse când condamnase sute de oameni din câmpiile de est să moară de foame.

Arin obișnuia să-și cuprindă capul în palme, minunându-se, dezgustat, de cât de fascinat fusese odată de fiica generalului valorian. Refuzul ei îl duruse odinioară. Acum însă, gândul la Kestrel îi stârnea o ușurare rece. Ca gheața pe o vânătaie.

Era recunoscător că ea nu mai însemna nimic pentru el. Nu era un dar de la zei, să și-o amintească și să nu simtă nimic? Iar dacă se întâmpla să simtă ceva, nu era nimic mai mult decât senzația pe care o avea când își atingea cicatricea și se minuna de marginea ei prelungă și de pielea amorțită. Arin știa că unele lucruri dor pentru totdeauna, însă Kestrel nu se număra printre ele. Kestrel era o rană ce se vindecase în cele din urmă așa cum se cuvine.

NU ERA NIMENI DE VINĂ, ÎN AFARĂ DE EA ÎNSĂȘI.

Pe când furgonul își continua, huruind, drumul spre nord, Kestrel se uita la peisajul schimbător printre zăbrelele ferestrei. Privea munții făcând loc șesului acoperit de porțiuni cu ierburi uscate, roșiaticice. Păsări albe, cu picioare lungi, își vedeau de drum printre bălțile puțin adânci. O dată, Kestrel văzu o vulpe din ai cărei dinți atârna un pui alb, iar stomacul i se strânse de poftă. Ar fi mâncat fericită puiul ăla de pasăre. Ba ar fi mâncat și vulpea. Uneori, își dorea să se poată mânca pe sine. Ar fi înghițit tot – rochia ei albastră, murdară, lanțurile din jurul mâinilor, fața umflată. Dacă s-ar fi putut devora, atunci nu ar mai fi rămas nici urmă din ea sau din greșelile pe care le comisese.

Cu greutate, Kestrel își ridică mâinile legate și-și frecă ochii uscați. Se gândi că probabil era prea deshidratată ca să poată plânge. O durea gâtul. Nu-și mai amintea când îi dăduseră ultima oară apă paznicii care conduceau furgonul.

Se afundaseră în tundră acum. Era spre sfârșitul primăverii – sau nu, Balul Verii pesemne că fusese deja. Tundra,

care în mare parte a anului era un pustiu înghețat, prinsese acum viață. Peste tot roiau nori de țânțari. Insectele îi înțepau fiecare centimetru de piele dezgolită.

Îi era mai ușor să se gândească la țânțari. Îi era mai ușor să se uite la vulcanii scunzi și povârniți de la orizont. Vârfurile lor explodaseră cu mult timp în urmă. Furgonul se îndrepta spre ei.

Îi era, de asemenea, mai ușor să vadă lacurile de un verde-albăstrui uimitor de strălucitor.

Mai greu era să știe că nuanța lor se datora sulfidului din apă, ceea ce însemna că se aflau în apropierea unor mine de sulf.

Îi era mai greu când se gândea că tatăl ei o trimisese aici, că o privise în acel fel dur și oribil, că o dezmoștenise și o acuzase de trădare. Se făcuse vinovată. Înfăptuise tot ce bănuise el, iar acum Kestrel nu mai avea tată.

Durerea îi astupă gâtul. Încercă să înghită. Avea o listă de lucruri pe care ar fi vrut să le facă – oare care mai erau? Studiază cerul. Prefă-te că ești una dintre păsările alea. Sprijină-ți fruntea de peretele furgonului și respiră. Nu-ți aminti.

Însă Kestrel nu putea niciodată să uite pentru prea multă vreme. Inevitabil, își amintea ultima ei noapte în palatul imperial. Își amintea scrisoarea prin care-i mărturisea totul lui Arin. „Eu sunt Molia. Eu sunt spionul țării tale”, scrisese ea. „Am vrut să-ți spun demult.” Scrijelise în grabă câteva cuvinte despre planurile secrete ale împăratului. Nu contase că înfăptuia un act de trădare. Nu contase că trebuia să se mărite cu fiul împăratului la Balul Verii sau că tatăl ei era prietenul cel mai de încredere al împăratului. Kestrel ignorase faptul că se născuse valoriană. Își așternuse sentimentele pe hârtie. „Te iubesc. Îmi lipsești. Aș face orice pentru tine.”

Dar Arin nu citise niciodată acele cuvinte. În schimb, scrisoarea ajunsese în mâinile tatălui ei, iar lumea ei se făcuse țândări.

Odată ca niciodată, a fost o fată prea sigură pe sine. Nu toată lumea o credea frumoasă, însă toți erau de acord că avea un soi de grație care mai mult te intimida decât să te farmece. După regulile societății, fata asta nu era o persoană cu care ai fi vrut să ai de-a face. „Își ține inima într-o cutie de porțelan”, șușoteau oamenii. Și aveau dreptate.

Ei nu-i plăcea să deschidă cutia. O tulbura să-și vadă propria inimă. Întotdeauna i se părea că e prea mică și prea mare deopotrivă față de ceea ce se aștepta. Inima i se izbea de porțelanul alb, ca un nod roșu din carne.

Uneori însă, fata își așeza palma pe capacul din porțelan, și atunci pulsul constant era ca o melodie dulce.

Într-o noapte, cineva auzi cântecul. Era un băiat, înfomețat și aflat departe de casă. Era – dacă vreți să știți – un hoț. Băiatul se cățără pe zidurile palatului ei. Își strecură degetele puternice în deschizătura îngustă a unui geam, trase suficient de tare încât să poată pătrunde și intra.

În timp ce domnița dormea – da, hoțul o văzu în pat, și își mută repede privirea de la ea –, el fură cutia fără să-și dea seama ce conținea. Știa doar că și-o dorește. Din fire, era un om pătimaș, dorind mereu câte ceva, iar acele dorințe pe care le cunoștea erau atât de aprige, încât nu se mai obosea să se gândească la cele pe care nu le cunoștea.

Orice persoană din preajma domniței i-ar fi putut spune că furtul său era o idee rea. Ei văzuseră ce li se întâmplase dușmanilor ei. Într-un fel sau altul, fata îi răsplătea întotdeauna cu ceea ce meritau.

Dar hoțul nu ar fi ascultat aceste sfaturi. El își luă premiul și plecă.

Talentul ei era aproape magic. Tatăl fetei (un zeu, spuneau oamenii, însă fiica lui, care-l iubea nespuse, știa că era pe deplin muritor) îi dăduse o educație bună. Când o adiere de vânt ce pătrunse prin fereastra deschisă o trezi pe fată, ea adulmecă imediat mirosul hoțului. Băiatul îl lăsase pe tocul ferestrei, pe măsuța ei de toaletă și chiar și pe una dintre draperiile patului, trasă ușor la o parte.

Fata-l vână.

Ea văzu cum se cățărăse hoțul pe zidurile palatului – crenguțele rupte de iedera-vulpiei pe care le folosise ca să urce și apoi ca să coboare. În unele locuri, crenguțele de iederă era groase ca încheietura mâinii ei. Fata văzu în ce locuri își sprijinise hoțul picioarele și unde nu călcase și unde aproape căzuse. Ieși afară și se luă după urmele lui, până îi găsi ascunzătoarea.

S-ar zice că hoțul știa ce ținea în pumnul lui strâns în momentul în care fata-i trecu pragul. S-ar zice că ar fi trebuit să-și dea seama cu mult înainte. Inima se cutremură în cutia ei albă și rece. I se zbătu în mână. Băiatul se gândi că porțelanul ca de lapte, mătăsos și atât de fragil că-l scotea din minți, s-ar fi putut sparge, așa că nu avea să rămână decât cu un pumn de cioburi însângerate. Și totuși nu renunță la ceea ce ținea. Cred că vă puteți imagina cum se simți hoțul când fata se ivi în pragul ușii lui sparte, își împlântă picioarele în podeaua din lut și luminează încăperea ca o torță. Sigur puteți. Dar asta nu e povestea lui.

Domnița îl zări pe hoț.

Văzu ce sărac era.

Îi văzu ochii cenușii ca fierul, genele ca funinginea, sprâncenele negre, mai întunecate decât părul lui precum cerul nopții. Gura hotărâtă.

Ei, acum, dacă domnița era să fie complet sinceră, ar fi trebuit să recunoască totuși că mai devreme, în decursul

acelei seri, pe când ședea întinsă în pat, se trezise preț de trei bătăi de inimă (le număraseră în timp ce răsunau tare în camera tăcută). Văzuse mâna hoțului pe inima ei învăluită în porțelanul alb, însă-și închisese iar ochii, lăsându-se pradă somnului dulce.

Însă sinceritatea necesită curaj. Pe când îl încolțea pe hoț în bârlogul lui, fata află că dintr-odată nu se mai simțea așa de sigură pe sine. Știa un singur lucru și asta o făcu să ezite. Își ridică bărbia.

Inima ei bătea într-un ritm neregulat, pe care îl auzeau amândoi când fata-i spuse hoțului că putea păstra ceea ce furase.

Kestrel se trezi. Adormise. Podeaua furgonului ce se mișca scârțâia sub obrazul ei. Își ascunse fața în mâini. Era bucurată că visul ei se terminase acolo. Nu ar fi vrut să vadă ce urma, partea în care tatăl fetei descoperea că ea își dăduse inima unui hoț josnic, și-i dorise moartea, și o alungase.

Furgonul se opri. Ușa zăngăni. Cineva potrivi o cheie în broască. Metalul scârțâi. Balamalele ușii sunară strident și două perechi de mâini se întinseră după Kestrel. Cei doi paznici o traseră afară, strângând-o ferm și prudent în brațele lor, ca și cum ea ar fi vrut să li se opună.

Gărzile aveau motive întemeiate să-și facă griji. Odată, Kestrel îl doborâse pe unul dintre ei lovindu-i tâmpla cu cătușele. Al doilea paznic o prinsese înainte să poată fugi. Ultima dată când ei deschiseseră ușa, Kestrel le aruncase în față conținutul găleții în care-și făcea nevoile și o luase la goană pe lângă ei. Alergase nebunește, orbită de puterea bruscă a luminii. Era slăbită. Genunchiul ei beteag cedase și căzuse la pământ. După aceea, paznicii renunțaseră complet

să mai deschidă ușa, ceea ce însemna că nu mai primise nici apă, nici mâncare.

Motivul pentru care o scoteau acum afară era că ajunseseră la destinație. De data asta, Kestrel nu se mai zbatu. Visul o amortise. Trebuia să vadă locul în care o condamnase tatăl ei să trăiască.

Lagărul era împrejmuit de un gard negru din fier, de înălțimea a trei oameni. Vulcani stinși se deslușeau în spatele celor două clădiri masive din piatră. Tundra se întindea la est și la vest: pături rare de mușchi galben și iarbă roșiatică. Era rece. Aerul era rarefiat. Totul mirosea a putregai.

Atât de departe în nord, crepusculul avea o nuanță verzuie. Un șir de prizonieri intrau în lagăr pe o poartă îngustă. Stăteau cu spatele la Kestrel, dar fata zări chipul unei femei în lumina palidă, verzuie. Ceea ce văzu o înspăimântă. Fața femeii era complet lipsită de expresie. Deși Kestrel își urmasse paznicii în liniște, ochii aceia goi și sticloși o făcură să rămână pironită locului. Strânsoarea gărzilor se înteți.

— Mișcă-te! zise unul dintre paznici, însă ochii prizonierei – ai tuturor prizonierilor – erau ca niște oglinzi lucioase, iar Kestrel, deși își cunoștea destinația și soarta, abia acum își dădu seama că avea să se preschimbe într-unul dintre acei oameni cu chipuri goale.

— Nu fi încăpățânată, zise un paznic.

Trupul ei se înmuie și se lăsă moale în strânsoarea lor. Apoi, pe când paznicii se îndoiră de spate și blestemară, încercând să o tragă în picioare, Kestrel se îndreptă brusc și-și smuci capul pe spate, drept în fața unuia dintre bărbați, și-l dezechilibra pe celălalt.

Era cea mai puțin reușită dintre tentativele ei de evadare. Era prostesc să încerce să scape chiar în fața lagărului în care

se aflau zeci de gardieni valorieni. Însă chiar pe când câțiva dintre ei veniră în goană să o oprească, Kestrel nu știu cum altfel ar fi putut proceda.

Nu o răni nimeni. Un lucru valorian. Kestrel se afla acolo ca să muncească pentru imperiu. Trupurile rănite nu sunt bune de muncă.

După ce o târâră în lagăr, fu împinsă prin curtea mocirloasă către o femeie care se uită la Kestrel cu o privire amuzată și o încruntătură aproape prietenoasă.

— Prințesă drăguță, zise ea, *ce ai făcut ca să ajungi aici?*

Deși acum era murdar și ciufulit, părul lui Kestrel fusese împletit după moda aristocratică în ziua în care fusese prinsă. Își aminti că-și pusese rochia albastră și admirase felul în care i se adunase în poală atunci când se așezase la pian în ultima ei noapte în palatul imperial – oare când fusese asta? Pesemne că trecuse aproape o săptămână, se gândi ea. Oare trecuse așa de mult de când scrisese biletul acela blestemat? Atât de puțin timp? Cum decăzuse așa de mult, atât de repede?

Kestrel se afundă iar în fântâna aceea înghețată de teamă. Se îneca. Nu putu să reacționeze nici când femeia își trase pumnalul de la șold.

— Stai nemișcată, zise femeia.

Din câteva mișcări rapide, femeia tăie fustele lui Kestrel chiar printre picioarele fetei. De la curea, femeia își desfăcu o buclă de frânghie subțire ce atârna lângă un bici făcut colac. Tăie funia în câteva bucățele cu care legă apoi materialul rupt în jurul picioarelor lui Kestrel, făcând astfel un fel de pantaloni.

— Nu vrem să te împiedici în mine, nu-i așa?

Kestrel atinse un nod de pe coapsă. Respirația i se liniști. Se simțea un pic mai bine.

— Ți-e foame, prințesă?

— Da.

Kestrel apucă ceea ce i se oferi. Mâncarea dispăru în gâtlejul ei înainte să-și dea măcar seama ce fusese. Bău apa cu nesăț.

— Ușurel, zise femeia. O să ți se facă rău.

Kestrel nu o ascultă. Cătușele ei zăngăniră în timp ce înclina bidonul ca să scurgă și ultimele picături.

— Nu cred că ai nevoie de astea.

Femeia desfăcu cătușele. Greutatea căzu de pe încheieturile lui Kestrel. Fiecare mână, acum liberă, purta o creștătură inflamată. Își simțea mâinile ciudat de ușoare, de parcă ar fi plutit. Nu arătau ca și cum i-ar fi aparținut. Erau murdare. Cu unghiile rupte. Peste nodurile a două degete avea o zgârietură urâtă și infectată. Oare chiar cântase odată la pian cu mâinile acelea?

Pielea o înțepa. Stomacul i se strânse dureros – mâncase și băuse prea repede. Kestrel își vârî mâinile sub brațele încrucișate și le strânse aproape de trup.

— Ai să fii în regulă, zise femeia pe un ton liniștitor. Am auzit că ai făcut ceva neazuri, dar sunt sigură că te vei liniști repede. Aici, suntem drepți. Fă așa cum ți se spune și vei fi tratată bine.

— De ce... Kestrel își simțea limba umflată. De ce mi-ai spus „prințesă”? Știi cine sunt?

Femeia plesni din limbă.

— Copilă, nu-mi pasă cine ești. Iar în curând, nu-ți va mai păsa nici ție.

Kestrel își simțea scalpul parcă mișunând. Avea impresia ciudată, și totuși intensă, că gândaci micuți îi mergeau prin vene. Se uită în jos, la mâna ei, aproape așteptându-se să vadă niște bobite mișcătoare pe sub piele. Înghiți. Nu-i mai era frică. Se simțea... oare cum se simțea? Gândurile îi umpleau capul ca un abur: trucul unui magician cu cârpe colorate,

legate între ele într-un șir lung ce ieșea din gură, învârtite dintr-o mână într-alta...

— Ce-ai pus în mâncare? reuși ea să zică. În apă?

— Ceva care să te ajute.

— M-ai drogat.

Pulsul lui Kestrel era atât de rapid, că nici nu-și mai putea simți fiecare bătaie de inimă, ci bubuiturile se amestecară într-un soi de vibrație omogenă. Curtea închisorii păru să se micșoreze. Kestrel se uită la femeie și încercă să se concentreze la trăsăturile ei – gura largă, cozile argintii, împletite, ochii ușor oblici, cele două riduri verticale dintre sprâncelele ei. Dar zâmbetul femeii păru să se îndepărteze. Trăsăturile ei păliră și se șterseră. Se depărtară și plutiră până ce Kestrel fu convinsă că dacă întindea mâna, degetele ei ar fi trecut drept prin femeie, al cărei zâmbet se lățea.

— Așa, zise femeia. E mult mai bine.

Kestrel nu știa cum ajunsese în celulă. Era mistuită de o nevoie urgentă de a se mișca. Înainte să-și dea seama ce face, prinse a se plimba înainte și-napoi prin spațiul îngust, deschizând și închizând mâinile. Nu se putea opri. Pulsul îi bubuia în urechi: puternic, ascuțit și plin de elan.

Efectul drogului trecuse. Kestrel se simțea epuizată. Își aducea vag aminte că se plimbase timp de ore întregi, dar acum, că își dădea seama de mărimea celulei ei – până și dulapul de haine din palatul imperial era mai mare –, amintirea aceasta nu-i părea tocmai posibilă. Însă picioarele o dureau și văzu că-și tocise tălpile subțiri ale pantofilor ei eleganți.

Inima-i parcă era de plumb. Lui Kestrel îi era frig. Se așeză ghemuită pe podeaua din pământ și se uită la mucegaiul lucios de pe zidurile de piatră: o mulțime de stele-de-mare mici

și verzi. Atinse nodurile frânghiei ce-i ținea rochia tăiată în jurul picioarelor. Gestul o făcu să-și mai vină în simțiri.

Majoritatea încercărilor ei de evadare pe drumul spre tundra fuseseră probabil menite eșecului. Totuși, Kestrel nu putea să nu spera că primul ei efort avea să fie, în cele din urmă, cel mai eficient. Poate că încercarea fusese la fel de disperată ca și celelalte, dar avea șanse mai mari să dea roade. În prima ei dimineață în furgon, paznicii opriseră ca să adape caii. Kestrel auzise vocea unui herrani. Îi șoptise, împingând o molie printre zăbrelele ferestrei. Putea încă simți molia și aripile ei pufoase între vârful degetelor. O parte din ea nu voise să-i dea drumul. O parte din ea se gândise că dacă păstra fluturele, atunci ar fi putut cumva să-și îndrepte greșelile. I-ar fi spus altceva lui Arin în sala pianului. Totul se întâmplase cu doar o zi în urmă. Stătuse așezată la pian, netezindu-și fustele albastre cu palmele, și-i înșirase minciuni.

Kestrel ținuse molia firavă, apoi îi dăduse drumul în mâna întinsă a bărbatului herrani. „Du-i asta guvernatorului tău”, zisese ea. „Spune-i lui Arin că eu...” Nu reușise să mai spună altceva. Paznicii o văzuseră întinzând mâna spre bărbat, printre zăbrele. Îi dăduseră drumul bărbatului după ce percheziția lor aprigă arătase în final că ea nu-i înmânase nimic. Oare molia căzuse la pământ? Oare fluturele se camuflase atât de bine, încât să nu fie observat de paznici? Kestrel nu reușise să vadă pe fereastră. Dar dacă bărbatul acela mergea la Arin și-i povestea ce se întâmplase, oare Arin ar fi înțeles ce făcuse ea și unde fusese exilată? Enumeră detaliile poveștii în minte. O molie: simbolul spionului anonim al lui Arin. Un furgon cu un prizonier, în drum spre nord. Chiar dacă bărbatul herrani nu știa cine era Kestrel, omul tot ar fi fost în stare să-i descrie înfățișarea ei lui Arin, nu? Cel puțin, îi putea spune că o

femeie valoriană îi dăduse o molie. Arin avea să pună lucrurile cap la cap. Era ager și isteț.

Și orb.

„Aș face orice pentru tine”, scrisese ea în biletul pe care tatăl ei îl găsisese. Însă partea aceea era o minciună, chiar dacă i se păruse adevărată când o scrisese. Kestrel îl refuzase pe Arin. Nu fusese cinstită cu el nici măcar atunci când el o implorase. Se prefăcuse nepăsătoare și crudă.

Iar Arin o crezuse. Lui Kestrel nu-i venea să creadă că el o crezuse. Uneori, îl ura pentru asta.

Kestrel nimici speranța abia înfiripată că Arin avea să descopere cumva ce se întâmplase și că avea să o salveze. Era un plan teribil. De fapt, era departe de a fi un plan. Kestrel se putea descurca mai bine de atât.

Puseseră droguri în toată mâncarea. Și în apă. În prima ei dimineață în lagăr, Kestrel mănca în curte, alături de ceilalți prizonieri. Oamenii aveau chipurile pustii și nu vorbeau, chiar dacă ea încercă să le vorbească. Pe când ieșea din lagăr, urmând șirul de prizonieri orânduiți, Kestrel simți drogul luându-i inima cu asalt. Sângele începu să-i vuiască prin vene.

Intrară în zona minieră de la baza vulcanilor. Kestrel nu-și amintea să fi mers pe cărarea ce ducea acolo. De asemenea, nici nu-i păsa că nu-și aducea aminte. Gândul fugar al nepăsării îi făcu oarecum plăcere.

Era o ușurare să poată munci. Nevoia de a se mișca, de a face ceva era urgentă. Cineva – poate un paznic? – îi dădu un coș dublu. Începu să-l umple cu bucurie, smulgând bulgări sfărâmicioși și galbeni de sulf de pe jos. Văzu tuneluri care duceau sub un vulcan. Prizonierii care intrau acolo cărau cu ei târnăcoape. Kestrel era menită să lucreze afară. Își dădu seama brusc, printre aburii drogului, că era prea nouă ca să i se poată da pe mână un târnăcop.

Toți paznicii duceau cu ei bice încolăcite și legate la centuri, dar Kestrel nu văzu niciunul în acțiune. Paznicii – pesemne că nu erau cei mai de seamă oameni ai Valoriei, din moment ce erau nevoiți să lucreze în cea mai rea parte a imperiului – se mulțumeau să-și arunce ochii asupra prizonierilor care urmau instrucțiunile cu mare ușurință. Paznicii vorbeau între ei, plângându-se de miros.

Mirosul de ouă fierte se simțea foarte puternic aici. Kestrel îl simțea fără a fi deranjată de el sau de sudoarea care-i păta rochia, deși tremura tare (era foarte frig sau era doar un efect al drogului?). Încărcă fiecare dintre cele două coșuri prinse de o prăjină flexibilă pe care și-o ridică pe umeri. Greutatea era plăcută; era așa de *plăcut* să sape, să ridice, să care, să golească și să repete totul.

La un moment dat, se clătină sub coșuri. I se dădu apă, iar forța ei minunată reveni.

La apus, Kestrel era epuizată. Rațiunea își reintră în drepturi. Refuză mâncarea servită când prizonierii intraseră într-un șir ordonat pe poarta din fier negru a curții.

— Mâncarea asta e diferită, zise femeia de ieri, cea cu cozi argintii împletite, și care aparent era responsabilă de prizonierii de sex feminin. Noaptea trecută te-am lăsat să vezi cât de plăcut e să muncești, dar de acum încolo vei lua altceva pe timpul nopții.

— Nu vreau.

— Prințesă, aici nu-i pasă nimănui de ceea ce vrei tu.

— Pot să muncesc și fără drog.

— Nu, zise femeia cu blândețe, nu poți.

Kestrel se dădu înapoi din fața mesei lungi pe care zăceau înșirate boluri cu supă.

— Mănâncă sau am să-ți bag supa pe gât.

Femeia spusese adevărul. Mâncarea conținea un drog diferit, cu un gust metalic, precum argintul. Făcea ca totul să încetinească și să se întunece pe când Kestrel era condusă spre latura ei de închisoare și spre celulă.

— De ce nu-și droghează imperiul toți sclavii? bolborosi Kestrel înainte de a fi închisă.

Femeia râse, un sunet înfundat, ca de sub apă.

— Ai fi surprinsă să afli câte sarcini se află în slujba unei singuri minți.

Kestrel simțea că totul se înceteșează.

— Prizonierii noi sunt preferații mei. Nu am mai avut pe cineva ca tine de mult timp. Nou-veniții sunt întotdeauna amuzanți, cel puțin cât timp rezistă.

Lui Kestrel i se păru că aude cheia întoarsă în broască. Adormi.

Kestrel încercă să mănânce și să bea cât mai puțin cu puțință. Își aducea aminte de vorbele paznicului... până ce, de fapt, nici nu și le mai aminti și începu să refuze să mănânce tot doar pentru că era conștientă de cum o schimba drogul și nu-i plăcea. Își vărsa conținutul bolului în nămolul din curtea închisorii când nu o vedea nimeni. Fărâmița pâinea și o lăsa să-i cadă din mâini.

Totuși, i se făcea foame. I se făcea sete. Uneori ignora grijile supărătoare și își umplea burta.

„Aș face orice pentru tine.” Cuvintele astea îi răsunau în minte. De cele mai multe ori nici nu-și dădea bine seama cui aparțineau. I se părea că i le spusese tatălui ei.

Apoi i se făcea brusc rău, cuprinsă de o emoție bolnăvicioasă pe care ar fi recunoscut-o ca fiind rușine dacă i-ar fi fost mintea mai limpede. Nu, nu tatălui ei adresase ea cuvintele acelea. Îl trădase. Ori el o trădase pe ea?

Se simțea confuză. Doar sentimentul de trădare, greu și arzând în pieptul ei, era clar.

Kestrel avea momente de limpezime înainte ca drogul de dimineață să-și facă efectul sau înainte ca doza de seară să o doboare. În acele momente, când simțea mirosul de sulf de pe ea și praful pe gene, când vedea dungile galbene de sub unghiile ei și felul în care îi acoperea pielea precum polenul, vedea cuvintele scrise pe hârtie. „Aș face orice pentru tine.” Știa foarte bine cine le scrisese și de ce. Devenea conștientă de faptul că se mințise singură când crezuse că acele vorbe fuseseră neadevărate sau că limitele pe care le impusese pentru ea și pentru Arin avuseseră vreo importanță, căci, în cele din urmă, ea se afla acolo, iar el era liber. Ea făcuse *tot* ce putuse. Iar Arin habar nu avea.

Paznicii încă nu aveau suficientă încredere în Kestrel ca să-i încredințeze un târnăcop. Chiar începea să-și facă griji că ei nu aveau să se încreadă niciodată în ea. Chiar și cel mai mic târnăcop era o armă reală. Cu el, Kestrel ar fi putut să evadeze. În momentele de claritate, în zilele în care mânca și bea mai puțin, Kestrel tânjea să pună mâna pe unul dintre târnăcoape. Nervii ei țipau după el. În același timp, îi era teamă că avea să fie prea târziu până să i se încredințeze o unealtă și să fie trimisă în unul dintre tuneluri. Până atunci avea să devină precum ceilalți prizonieri: mută, cu ochii mari și mintea pierdută. Dacă era trimisă în minele subterane, Kestrel nu putea să fie sigură că n-avea să-și piardă complet conștiința de sine.

Într-o noapte, Kestrel reuși să nu mănânce nimic înainte de a fi închisă în celulă. Își regretă profund decizia. Tremura de foame și de oboseală, dar nu fu în stare să adoarmă.

Simțea podeaua din pământ sub găurile din pantofii ei. Aerul era rece și umed. Îi era dor de căldura catifelată a drogului nocturn ce o înfășura mereu strâns și o înăbușea, împingând-o în somn. Ajunsese să-i placă.

Kestrel știa că uita unele lucruri. Asta era îngrozitor de tulburător, ca atunci când cobori o scară prin întuneric, cu o mână pe balustradă, și apoi balustrada piere și nu rămâne decât aerul gol. Oricât ar fi încercat, Kestrel nu-și putea aminti numele calului ei din Herran. Știa că o iubise pe Enai, dădaca ei herrani, și că Enai murise, dar Kestrel nu-și aducea aminte cum. Când Kestrel sosise în lagăr, voise să studieze chipurile tuturor prizonierilor în căutarea unei fețe cunoscute (un senator căzut în dizgrație, condamnat pe nedrept că ar fi vândut pulbere neagră în est, fusese trimis aici toamna trecută), dar nu recunoscuse pe nimeni și nu era sigură dacă asta era din cauză că într-adevăr nu cunoștea pe nimeni aici sau pentru că uitase trăsăturile celui căutat.

Kestrel tuși. Sunetul îi zăngăni în plămâni.

În noaptea aceea, Kestrel izgoni gândurile despre Arin și despre tatăl ei. Încercă în schimb să și-l amintească pe Verex. Când îl întâlnise prima oară pe prințul cu care acceptase să se căsătorească, Kestrel îl crezuse o fire slabă. Limitat, copilăros. Se înșelase.

Prințul nu o iubise, dar nici ea nu-l iubise pe el. Cu toate acestea, ținuseră unul la celălalt, iar Kestrel își amintea cum el îi așezase în brațe un cățeluș negru și pufos. Nimeni nu-i mai dăduse vreodată un asemenea dar. El o făcuse să râdă, ceea ce era în sine un dar.

Verex se afla probabil în insulele sudice acum, prefăcându-se că trăiește o escapadă romantică alături de ea.

„Poate crezi că nu te pot face să dispari, că cei de la curte vor pune prea multe întrebări”, spusese împăratul în timp ce

căpetenia gărzilor lui o ținea pe Kestrel, iar duhoarea acră a terorii se ridica de pe pielea ei. Tatăl ei privise scena din colțul opus al camerei. „Uite ce am să le spun: prințul și mireasa lui au fost așa de înflăcărați de dragostea lor, încât s-au căsătorit în secret și au fugit în insulele sudice.”

Verex avea să-l asculte pe împărat. Știa ce se întâmplă oamenilor care nu-i dau ascultare.

Împăratul șoptise: „După un timp – o lună? două? – se va afla că te-ai îmbolnăvit. O boală rară pe care nici medicul meu nu o poate vindeca. În ceea ce privește imperiul, tu vei fi moartă. Vei fi jelită.”

Chipul tatălui ei nu se schimbase. Ceva se frânse în Kestrel când își aduse aminte de asta.

Privi printre barele celulei, dar nu văzu decât coridorul întunecat. Își dorea să poată vedea cerul. Se cuprinse cu brațele.

Dacă ar fi fost isteață, s-ar fi căsătorit cu Verex. Sau nu s-ar fi căsătorit cu nimeni și ar fi intrat în armată, așa cum își dorise mereu tatăl ei. Kestrel își sprijini capul de zidul din piatră, acoperit de perna lui din mucegai. Trupul i se cutremură și Kestrel știa că nu era doar din cauza foamei sau a frigului. Era un simptom al lipsei drogului de seară, după care tânjea acum.

Însă nu era doar lipsa drogului care se făcea vinovat de contorsiunile mâinilor și picioarelor ei. Era jalea. Era groaza celui care primise cărți bune, pariase cu propria viață și apoi (în mod deliberat?) pierduse.

În seara următoare, Kestrel mănca și bău tot ce i se dădu.
— Ce fată bună! zise femeia cu păr argintiu. Să nu crezi că nu știu ce ai făcut. Te-am văzut vărsându-ți supa și

prefăcându-te că bei dintr-un pahar. Așa – zise femeia, arătând bolul gol al lui Kestrel – e mai bine, nu-i așa?

— Da, răspunse Kestrel, tentată să creadă că spunea adevărul.

Kestrel se trezi și, în lumina slabă a zorilor ce se strecura de pe coridor printre barele celulei, văzu că desenase în țărâna de pe jos. Se ridică imediat în capul oaselor.

O linie verticală, patru aripi. O molie.

Nu-și amintea să fi făcut asta. Era de rău. Ba chiar mai mult, poate că în curând nici nu avea să mai înțeleagă ce însemna un asemenea desen. Kestrel urmări conturul moliei. Probabil că o desenase noaptea trecută, cu degetele. Acum, mâinile îi tremurau. Firicelele de pământ se mișcă sub atingerea ei.

Asta sunt eu, își aminti ea. *Eu sunt Molia.*

Își trădase țara pentru că socotise că asta trebuia să facă. Totuși, ar mai fi procedat ea la fel dacă nu ar fi fost vorba de Arin?

Arin nu știa nimic din ce se întâmplase. El nu ceruse nimic. Kestrel luase propriile ei decizii. Era nedrept să-l învinovățească.

Dar asta voia ea.

Kestrel se gândi că stările acestea nu erau cu adevărat ale ei.

Se întrebă dacă s-ar mai fi simțit atât de tristă și de singură dacă nu ar fi fost constant drogată. Dimineața, la mine, când era un gigant neobosit și scosul bulgărilor de sulf din țărână era o acțiune obsesivă impusă de drog, uita cum se simțea. Grijile privitoare la veridicitatea emoțiilor ei erau doar amintiri de demult.

’Totuși, noaptea, înainte de a adormi, Kestrel știa că gândurile cele mai întunecate, cele care i se strecurau în inimă și mușcau din ea, erau singurele de care putea fi sigură că erau adevărate.

Într-o zi, ceva păru diferit. Atmosfera – încetoșată și rece, ca de obicei – părea să zumzăie tensionată.

Presiunea venea din partea paznicilor. Kestrel îi ascultă în timp ce-și umplea coșurile.

Venea cineva. Urma să aibă loc o inspecție.

Inima lui Kestrel începu să bată și mai tare și-și dădu seama că, de fapt, nu-și pierduse deloc speranța ca Arin să-i fi primit molia. Nu încetase să creadă că el avea să vină. Speranța explodează înăuntrul ei. Îi goni prin vene ca o rază lichidă de soare.

Însă nu era el.

Dacă ar fi avut mintea limpede, Kestrel ar fi știut din momentul în care aflase de inspecție că nu putea fi vorba de Arin, sosit ca trimis imperial pentru a inspecta lagărul.

Ce idee prostească și amăgitoare!

Arin era clar herrani – era brunet, cu ochii cenușii – și purtând cicatrice care îi anunțau identitatea, astfel încât oricine l-ar fi recunoscut. *Dacă* Arin primise mesajul ei, *dacă* îl înțelesese și *dacă* venea (Kestrel începea să fie dezgustată de sine pentru că se gândea la asemenea scenarii implauzibile), toți paznicii valorieni din lagăr aveau să-l aresteze, dacă nu chiar și mai rău.

Inspecția era doar o inspecție obișnuită. În seara aceea, Kestrel văzu în curtea închisorii un bărbat în vârstă ce purta o jachetă cu un nod caracteristic senatorilor prins la umăr. Omul vorbea cu paznicii. Kestrel se strecură printre

prizonierii care se învârteau aiurea prin curte, după o zi grea de muncă, energizați încă de drogul dimineții, ce le curgea prin vene la fel ca și ei. Kestrel încercă să se apropie de senator. Poate că putea să-i transmită ceva tatălui ei. Dacă ar fi aflat cum suferea, cum se pierdea, atunci generalul s-ar fi putut răzgândi. Ar fi intervenit.

Ochii senatorului o străfulgerară pe Kestrel, care se afla la doar câțiva metri de el.

— Paznic, zise el femeii care tăiase fustele lui Kestrel în prima zi, ține-ți prizonierii în ordine.

Femeia așeză o mână grea pe umărul lui Kestrel. Greutatea se lăsă apăsătoare și o strânse cu putere.

— E timpul pentru cină, zise paznicul.

Kestrel se gândi la drogul din supă și tânji după el. Se lăsă dusă de acolo.

Tatăl ei știa prea bine cum era lagărul. Doar era generalul Trajan, valorianul cu cel mai înalt rang după împărat și fiul său. Cunoștea bunurile de preț și slăbiciunile imperiului – iar lagărul era un bun enorm. Sulful era folosit la fabricarea pulberii negre.

Chiar dacă generalul nu cunoștea detalii despre viața din lagăr, ce mai conta? El îi dăduse scrisoarea ei împăratului. Kestrel îi auzise inima bătând calmă în timp ce ea plângea la pieptul lui. Bătuse ca un ceas întors cu precizie.

Cineva o împungea cu ceva ascuțit. Kestrel deschise ochii. Nu văzu nimic în afară de tavanul jos și întunecat al celulei.

Simți o altă împunsătură în coaste, de data asta mai tare.

Un băț?

Kestrel se scutură de somnul greoi. Încet – o durea când se mișca, fiind un simplu nod de oase, de vânătăi și de zdrențe albastre – se ridică în capul oaselor.

— Bun, se auzi o voce dinspre coridor, vizibil ușurată. Nu avem prea mult timp.

Kestrel se mișcă spre zăbrele. Pe coridor nu se afla nicio torță, dar în nordul atât de îndepărtat, noaptea nu era nicio dată pe deplin întunecată. Distinse trăsăturile senatorului care-și trase bastonul printre bare.

— Tata te-a trimis.

Bucuria îi inundă trupul. Kestrel simți gustul lacrimilor în timp ce-i curgeau nestingherite pe obraji.

Senatorul zâmbi agitat.

— Nu, Prințul Verex m-a trimis.

Îi întinse un obiect mic.

Kestrel continua să plângă, diferit acum.

— Șșt! Nu-mi permit să fiu prins ajutându-te. Știi ce mi s-ar întâmpla.

În mâna omului se afla o cheie. Kestrel o luă.

— E de la poartă.

— Dă-mi drumul, ia-mă cu tine, te rog!

— Nu pot.

Șoapta lui era tremurătoare.

— Nu am cheia celulei. Și trebuie să aștepti măcar câteva zile după ce plec. Nu trebuie să se facă nicio legătură între evadarea ta și vizita mea. Înțelegi? M-ai distruge.

Kestrel dădu din cap. Ar fi fost de acord cu orice i-ar fi spus senatorul, doar să n-o părăsească.

Bărbatul se îndepărta deja de celulă.

— Promite-mi.

Ea voia să-i strige să se oprească, voia să-l prindă printre bare și să-l oblige să rămână, să o scoată atunci de acolo. În schimb, zise:

— Promit.

După aceea, senatorul plecă.

Kestrel stătu multă vreme privind la cheia din palma ei. Se gândi la Verex. Degetele ei se strânseseră în jurul cheii. Făcu o groapă în țărână și o îngropă acolo.

Se ghemui pe jos, cu mâinile sub obraz, și-și odihni capul chiar deasupra cheii. Își trase genunchii aproape și se jucă cu nodurile ce-i țineau rochia legată de picioare. Deși încă lentă și încețoșată, mintea lui Kestrel începu să lucreze. Nu dormi deloc. Începu să facă planuri – de data asta reale – și pe când pune la cale diferite posibilități, o parte din ea se duse cu gândul la Verex. Își îmbrățișă prietenul. Îi mulțumi. Își plecă fruntea pe umărul lui, oftând din adâncul sufletului. Acum era puternică, îi zise ea. Putea să reușească. Putea să o facă pentru că știa că nu fusese uitată.

Senatorul plecă. Urmară câteva zile în care ea nu mănăcă și nu bău. Odată, Kestrel o surprinse pe femeia paznic privind-o în timp ce-și arunca apa, însă femeia se uită doar la ea așa cum ar face o mamă cu un copil neobrăzat. Nimeni nu spuse nimic.

Lui Kestrel nu-i plăcea ideea de a fi și mai slăbită decât se simțea deja. Nu era sigură cum avea să supraviețuiască în tundra în starea ei, însă era necesar să aibă mintea limpede. Avea noroc că era vară. Tundra mustea de apă proaspătă și de viață. Kestrel putea să prăduiască cuiburile păsărilor, să mănânce mușchi. Să evite lupii. Putea face orice, atâta timp cât scăpa de acolo.

Trupului ei nu-i plăcea să fie lipsit de droguri. Kestrel tremura tot timpul. Ba mai rău, tânjea după drogul de seară. Dimineața, nu era așa de greu să pretindă că mănâncă și bea, însă la apus voia să înghită totul. Până și gândul îi făcea gâtul să i se usuce de dorință.

De dragul senatorului, Kestrel așteaptă cât putu de mult. Într-o noapte caldă, în celula ei, își desfăcu două bucăți de frânghie din jurul picioarelor. Își potrivi pantalonii improvizați, ținuti laolaltă de nodurile rămase din cele făcute de femeia paznic în prima zi. Pantalonii arătau mai mult sau mai puțin ca înainte.

Kestrel înnodă cele două bucăți de frânghie, cu cel mai puternic nod pe care-l învățase de la tatăl ei. Trase de noua înăditură – lungă cam de patru palme, de la vârfurile degetelor până la încheietură. Nodul ținu. Kestrel se ghemui la pământ și băgă frânghia sub rochie.

Mâine avea să fie ziua cea mare.

Kestrel acționează după ce prizonierii se întoarseră din mine.

În lumina neclară și verzuie, Kestrel se prefăcea că mănâncă. Bătăile inimii ei erau încă iuți din cauza drogului de dimineață, împiedicându-se una de cealaltă. În cele din urmă, inima ei păru să se calmeze, bătând cu putere. Kestrel ar fi trebuit să se simtă agitată, însă nu era defel îngrijorată. Era sigură că planul ei avea să funcționeze.

Femeia paznic cu cozi argintii le conduse pe Kestrel și celelalte prizoniere spre celulele lor. Ajunseră în coridorul lui Kestrel. Nevăzută, Kestrel scoase frânghia de sub rochie. Și-o petrecu în jurul pumnului și-și lăsă mâna să-i alunece pe lângă coapsă, în umbră. Paznicul le închise pe celelalte femei una câte una. Apoi, întorcându-se cu spatele, descuie celula lui Kestrel.

Kestrel se strecură în spatele ei, întinzând frânghia între mâini. Funia coborî peste capul femeii și se strânse în jurul gâtului ei. Femeia se zbatu. De nicăieri, lui Kestrel îi apărură în minte imaginea unui pește enorm, prins în plasă. Strânse

tare, ignorând respirația șuierătoare. Chiar dacă era împinsă și izbită în perete, nu dădu drumul frânghiei. Strânse tare până ce femeia leșină și căzu.

Kestrel dădu fuga în celulă și dezgropă înnebunită cheia porții. Când se întoarse în coridor și văzu femeia prăbușită la pământ, cu cheia ușii căzută pe jos, le băgă de seamă și pe celelalte prizoniere, rămase nemișcate, cu chipurile golite de expresie, dar cu trupurile nehotărâte și degetele tresărind nervos pe lângă trupuri. Femeile erau destul de conștiente ca să știe că nu așa se desfășura o seară obișnuită. Totuși, niciuna dintre ele nu părea să știe ce să facă mai departe.

— Veniți cu mine, le zise Kestrel, deși oferta era atât de prostescă, încât semăna mai mult cu sinuciderea.

Cum ar fi putut ea să le scoată pe poartă fără să fie observate? Nu putea salva toți prizonierii. Cum aveau să supraviețuiască în tundră fără să fie prinse? Dar...

— Veniți cu mine, zise ea din nou.

O luă înapoi pe coridor, spre ieșire. Le făcu celorlalte semn să o urmeze. Femeile rămaseră nemișcate. Când Kestrel o apucă de mână pe una dintre ele, femeia își trase degetele dintre ale ei.

În cele din urmă, Kestrel ridică de jos cheia căzută și o puse în palma uneia dintre prizoniere. Degetele ei rămaseră desfăcute. Cheia căzu.

Frustrarea o cuprinse pe Kestrel – și ușurarea, și rușinea pentru această ușurare. Voia să le ceară iertare. Totuși, mai mult decât orice, voia să trăiască și știa – își dădu brusc și violent seama – că dacă nu pleca acum, avea să moară acolo.

Kestrel strânse în pumn cheia porții.

— O să las poartă deschisă, promise ea.

Nu răspunse nimeni.

Ea se întoarse și începu să alerge.

Nu era suficient de întuneric. Kestrel blestemă cerul verzui. Cineva avea să-i zărească umbra, în timp ce se strecura pe lângă zidul exterior al clădirii cu celule.

Însă nu o văzu nimeni. Ferestrele uneia dintre barăcile paznicilor erau puternic luminate. Dinăuntru, auzi hohote de râs. Văzu un singur paznic lângă poartă. Tânărul se sprijinea leneș de barele de fier.

Ascunsă încă în umbrele barăcilor, Kestrel mută cheia grea în palmă, îndreptând dinții ei neregulați în afară.

Paznicul de la poartă se mișcă. Lui Kestrel i se păru că-l vede închizând ochii pe când oftă și se așeză într-o poziție mai confortabilă.

Kestrel se îndreptă cu viteză spre el, pășind neauzită cu pantofii ei uzați. Își roti pumnul în care strângea cheia și-l izbi pe paznic drept în cap.

Tânărul căzu grămadă la picioarele ei, cu tâmpla sângerândă. Kestrel roti cheia în mână, respirând tare, gâfâit. Doar când dădu să bage cheia în broasca porții se gândi la posibilitatea ca senatorul să-i fi dat cheia greșită, că ea, ori Verex, ori senatorul fuseseră păcăliți.

Groaza o săgetă. Însă cheia intră ca unsă și se răsuci, la fel de tăcută ca un cuțit ce taie în unt.

Simți un val amețitor de încântare. Inima i se înalță în piept. Coastele i se deschiseră larg în timp ce ofta ușurată. Respiră cutremurată de un hohot de râs.

Deschise poarta. Se strecură afară în tundră, mai întâi furișat, după care o rupse la goană, iute ca o căprioară.

Era liberă.

Picioarul i se afundă într-o baltă. Pământul era umed, iar vegetația scurtă și rară. Nu avea unde să se ascundă. Era prea expusă. Respirația îi zgâria gâtul. Inima îi ezită. Picioarele ei erau prea încinse, greoaie și lente.

Apoi: ropot de cai.

Un geamăt de teamă îi ieși de pe buze. Kestrel îi auzi în spatele ei. Înconjurând-o. Galopând. O vânau.

Auzi un strigăt. Fusese descoperită.

Un iepuraș, o vulpiță.

Fugi.

O rupse la goană. Nu vedea prea bine încotro se îndrepta și nu putea privi înapoi. Icnetele îi sfâșiau gâtul. Se împiedică și aproape căzu, dar se forță să alerge mai departe. Auzi caii oprindu-se și, cumva, asta era mai rău. Însemna că paznicii descălecau, că erau aproape, și ea nu voia să știe nimic din toate astea. Nu se putea termina așa de repede.

Cineva o ajunse însă din urmă. O trânti la pământ. Kestrel țipă, cu gura lipită de pământul ud.

O târără înapoi pe poarta închisorii. Ea refuză să meargă singură. Paznicii o traseră prin nămol și, în cele din urmă, o cărară pe sus.

La fel ca în prima ei zi în lagăr, fu adusă în fața femeii cu cozi argintii. O dungă purpurie subțire se rotea în jurul gâtului ei. Kestrel ar fi trebuit să o ucidă. Ar fi trebuit să încuie toate prizonierele în celulele lor. Nu avusese suficient avans. O altă greșală.

— Ți-am spus că dacă te porți frumos, nimeni nu are să-ți facă rău, zise femeia.

Își desprinse biciul de la curea.

— Nu. Kestrel se chirci. Te rog! N-o să mai fac.

— Știu.

Femeia scutură biciul încolăcit și el plesni pe lângă coapsa ei.

— Nu are sens, zise Kestrel, și vocea ei era nesigură și ascuțită. N-o să mai fiu în stare să muncesc.

Doar la început. Dar după aceea, cred că vei munci cu mult mai bine.

Nu, te rog! De ce să mă pedepsești dacă nici nu o să mi amintesc? N-o să știu nimic, voi fi precum ceilalți prizonieri, o să uit. O să uit tot.

– Îți vei aduce aminte suficient timp de acum încolo.

Kestrel se zbatu sălbatic, însă mâinile paznicilor îi dezgoleau deja spatele, întorcând-o, lipind-o de poartă, legând-o de zăbrele. Vântul îi mângâia spatele gol.

Am mai fost biciuit, auzi ea amintirea vocii lui Arin. Ai crezut că nu aș suporta pedeapsa de a fi prins?

Kestrel se crispă în legăturile ei, îngrozită.

— Prințesă, zise femeia din spatele ei.

Mușchii lui Kestrel se strânseseră și mai tare. Umerii i se adunară. Nu putea respira.

— Fiecare prizonier nou poartă în el un licăr de lumină, zise paznicul. Lumina ta se întâmplă să ardă mai puternic. E mai bine pentru toți dacă o stingem.

Kestrel își lipi fruntea de bare. Se uită la tundră. Respira iar acum. Greoi și rapid.

Se auzi un șuierat ascuțit, ca al unei păsări ce pornește în zbor.

Biciul coborî. Săpă în ea. Ceva îi picură pe coaste.

Kestrel nu era curajoasă. Își auzea țipetele în timp ce biciul continua să cadă. Nu se mai recunoștea.

Kestrel prețuise mereu amintirea cântecului lui Arin. Își făcea griji că avea să-l uite cumva. Notele joase și alune-coase. Pauzele dulci, sau felul în care el susținea o linie melodică lungă, și cum iubea ea sunetul respirației lui la fel de mult pe cât adora modul în care putea el să susțină o frază muzicală înaltă până ce se termina exact acolo unde trebuia.

Dar după ce paznicii o dezlegară de poartă, când își simți spatele cuprins de flăcări, când văzu că nu poate merge și că oasele i se preschimbaseră într-un lichid tremurător, Kestrel privi la cana din mâna femeii. Se întinse după ea. Imploră.

Cupa îi fu dusă la buze. Simți gustul de argint al drogului de seară. Gândul că avea să devină la fel precum ceilalți prizonieri nu i se mai păru așa de rău.

Ar fi fost o binecuvântare să poată uita.

Până la urmă, ce să-și amintească?

Un iubit pe care nu l-ar fi putut avea niciodată. Prieteni morți sau pierduți. Un tată care nu o iubea.

Cana se înclină. Apa se scurse pe limba ei, rece și delicioasă. Ea uită durerea, uită unde se afla, uită cine fusese, uită că-i fusese vreodată teamă că avea să uite totul.

ARIN ADĂUGĂ NAVELE VALORIENE CAPTURATE flotei lui.

Unii dintre marinarii dacrani care fuseseră trimiși să cerceteze apeductele găsiseră sursa otrăvii ce curgea în alimentarea cu apă a orașului. Era o cisternă mare ascunsă într-unul dintre tunelurile din munte care conectau albia apei cu arcadele ce coborau pe coasta muntelui sub forma unei serii de bolte suprapuse. Cisterna era inteligent croită; ea picura un lichid gros, maroniu, într-o doză măsurată cu ajutorul unor greutateți și contragreutateți interne.

Când Arin o văzu, scoasă din unul dintre șanțurile folosite cu zece ani în urmă de către sclavii herrani ca să construiască tunelul, voise să o azvârle de pe faleză și să o privească făcându-se țândări de pietrele de dedesubt. În schimb, Arin îi ajută pe ceilalți să o care cu grijă la baza muntelui și să o pună la păstrare în arsenalul orașului, pentru a fi folosită împotriva valorienilor în cazul unui asediu.

Toți locuitorii beau acum apă de ploaie strânsă în butoaie sau adusă de la țară. Suferiră cu toții de sete până ce Arin, după ce așteptase câteva zile ca apeductul să se curețe, bău din apa lui și descoperi că nu se simțea cu nimic diferit.

— Tu chiar crezi că ar funcționa? întrebă Sarsine.

Vara lui Arin zăcea în patul ei, în casa familiei lui, încă slăbită. Mișcările ei erau încete și ea dormea o bună parte din zi, însă ochii îi deveniseră mai luminoși în ultimele zile.

— Funcționează *acum*. Arin descrise diferitele componente ale tunului miniatural pe care-l proiectase în fierăria castelului dacran. Asta a determinat-o pe regină să se alieze cu noi, adăugă el, deși era cuprins de o senzație inconfortabilă că poate aceea nu era singura explicație pentru decizia reginei. Arma asta s-ar putea să ne dea avantajul de care avem nevoie asupra imperiului, dar trebuie să fabricăm mai multe. Sarsine, am nevoie de tine. Arin îi îndepărtă fetei părul rar de pe frunte și privi chipul care-i amintea de tatăl lui, după care fusese numită – un nume demodat, aspru, pe care Sarsine îl urâse pe când era mică –, apoi îi cuprinse obrazul în palmă. Nu pot singur, îi spuse.

Sarsine îl prinse de mână. Nu mai arăta atât de slăbită. Zâmbi.

— *Nu ești singur, îi zise ea.*

Întăririle din partea reginei estice sosiră pe mare la aproximativ o săptămână după lupta pe apă, iar Arin se simți foarte ușurat să vadă noile goelete ancorând în portul lui. Riposta valoriană avea să vină în curând, probabil chiar de-a lungul coastei de vest.

Unul dintre nou-sosiții din port creă o agitație considerabilă. O cușcă fu coborâtă de pe cea mai mare goeletă într-una dintre bărci și adusă încet în debarcader. Pe când barca se apropia, Arin îi văzu pe dacranii de la vâsle stând încordați și tăcuți, trași cât mai departe de cușcă. O singură siluetă însă ședea sprijinită de barele cuștii, fredonând animalului din

cușcă. Arin îl recunosc pe dată pe tânăr. Îl cuprinse bucuria. Nu se așteptase ca Roshar să sosească în capitală.

Prințul estic ridică privirea și-l văzu pe Arin pe debarcader. Fața i se luminează de un zâmbet. Înainte, lui Arin i se părea că fața lui Roshar semăna cu un craniu; nasul și urechile îi fuseseră tăiate. Dar Roshar arăta atât de viu, într-un fel feroce, cu ochii lui negri și lucioși și conturați cu vopsea verde, cu dinții albi și egali. Deși Arin își amintea ce gândise când zărise pentru prima dată, șocat, chipul mutilat al lui Roshar, amintirea asta părea acum din altă viață.

Ignorând strigătele speriate ale echipajului său, Roshar sări din barcă pe debarcader. Barca se legănă în apă. Micul tigru mârâi.

Cu brațele împreunate la piept, Arin se îndreaptă spre capătul debarcaderului.

— Chiar a fost nevoie să aduci și tigru?

— L-am ținut nemâncat până acum, pentru tine, zise Roshar. Du-te și ia-l în brațe, ce zici? A bătut atâta cale ca să te vadă. Ai putea cel puțin să-i dai unul dintre brațele tale. Prea mult? Ce zici de o mână? Măcar niște degete. Arin, unde ți-e ospitalitatea?

Râzând, Arin își îmbrățișă prietenul.

Arin se înecă cu primul fum.

— Asta e otravă.

— Ți-am spus eu că o să-ți placă.

Roshar mușcă din coada pipei, aprinzând tutunul. Stinse chibritul. Timp de câteva momente, fumă mulțumit, în liniște. Atât mulțumirea, cât și liniștea erau, în experiența lui Arin, necaracteristice prințului.

— Mai încearcă, zise Roshar, sau o să cred că ești nepoliticos.

Ignorându-l, Arin deschise o fereastră. Aerul dulce pătrunse în biroul tatălui său.

— Arin, se plânse Roshar. Închide fereastra. Mi-e frig. De ce e așa de rece în țara ta?

— E vară.

Prima zi a sezonului, pe care valorienii o sărbătoreau la Balul Verii, trecuse deja.

Roshar se cutremură.

— Vreau acasă.

— Ce faci aici?

— Recunoaște. Ți-a fost dor de mine.

Arin îl privi și zise încet:

— Mi-a fost.

Prințul miji ochii printr-un norișor de fum.

— Pari să te simți mai bine.

Arin se încruntă, sprijinit de tocul ferestrei.

— Nu știam că arătam atât de rău.

Roshar pufni.

— Fiind membru al familiei regale dacrane și educat cum să abordez cele mai delicate și discrete subiecte, am să evit să descriu exact cât de rău arătai când ți-ai pus pentru prima dată piciorul ilegal în orașul meu.

Roshar se uită la el cu atenție. Privirea lui se mută apoi la sabia pe care Arin o agățase de curea de spătarul unuia dintre scaune când intraseră în birou.

— Unde ți-e pumnalul?

— L-am pierdut.

Arin aruncase pumnalul lui Kestrel în mare.

Roshar se jucă cu pipa.

— Cât despre motivul pentru care mă aflu aici, regina s-a gândit că ai avea nevoie de cineva cu mai multă autoritate.

— M-am descurcat și singur.

— Așa mi s-a spus. Xash e impresionat. De asemenea, te urăște. Însă mica voastră bătălie pentru putere s-a terminat, acum că sunt aici și vă comand pe amândoi. Nu-i așa?

Arin răspuns încet:

— Sigur.

Roshar zâmbi.

— Regina îți trimite salutări.

Arin tăcu.

— Sperai la un mesaj ceva mai prietenos? Ei bine – vocea lui Roshar deveni vicleană –, *tu știi cum e ea, nu?*

Arin roși.

— Cred că ar trebui să discutăm scenarii posibile pentru un atac valorian, spuse el.

— Plictisitor.

— Nu avem timp pentru...

— Oh! Oh! Valorienii bat *chiar acum* la ușă. Trebuie să *facem ceva*.

— Te poți duce acasă acum.

Roshar se așază mai confortabil în scaunul său.

— Apropo de valorieni, am auzit că Lady Kestrel și prințul Verex s-au căsătorit în secret. Da, se aude că au fost așa de chinuiți de iubirea lor pasională, încât au fost nevoiți să dezamăgească sute de invitați la nuntă cu o ceremonie intimă imediat după ziua de naștere a domnișoarei, la sfârșitul primăverii. Cuplul de îndrăgostiți pur și simplu nu a mai putut aștepta.

Arin se îndoia că „iubirea pasională” avea vreo legătură cu ceea ce povestise Roshar. Scutură din cap.

— Ea-și dorește imperiul. Și obține tot ce își dorește.

— Sunt în luna de miere în insulele sudice.

Arin ridică din umeri. Își simțea spatele încordat. Roshar nu păru să observe.

— *Chiar* te simți mai bine, zise prințul.

— Putem vorbi despre război acum?

— Orice vrei tu, micule herrani.

Arin desfăcu o hartă și o întinse pe biroul tatălui său. Studiară împreună linia de coastă vestică, terasele și țărmul stâncos care le-ar fi putut oferi valorienilor oportunitatea unui atac-surpriză, și plaja, cunoscută sub numele de Lerralen, care ducea spre o câmpie aflată direct în mijlocul feudelor sudice herrani.

Când lumina zilei se împutină și ochii lui Roshar se îngreunară treptat, Arin își dădu seama că vorbăria zglobie a prințului ascundea oboseala reală a drumului. Arin îi spuse că ar trebui să se odihnească.

— Alege ce apartament îți place mai mult, zise Arin. Dar, te rog, ține tigrul în cușcă.

— Arin e un motănel, protestă Roshar. Aparent, doar ca să-l enerveze pe Arin, Roshar botezase tigrul după el. E blând și politicos și foarte arătos... spre deosebire de unii oameni pe care i-aș putea numi.

— Te înșeli, zise Roshar.

Roshar și Arin stăteau aplecați asupra unei hărți, în biblioteca lui Arin. Arin își ținea, cu încăpățănare, degetele apăsate asupra stâncilor de pe malul vestic al țării lui.

— *Te înșeli*, insistă Roshar.

Arin clătină din cap.

— Îl subestimezi pe generalul valorian.

— N-o să trimită soldați sus pe *stânci*. Nu e nevoie. Are mulți oameni. Poate să ancoreze pe plajă și să cucerească feudele cu forța. Nu trebuie să fie prea isteț.

Arin își aduse aminte de vorbele lui Kestrel.

— Cred că îi place să facă pe istețul. Cred că ar putea fi trădat de propria lui îndrăzneală, dacă-l prindem pe picior greșit.

— Stâncile alea sunt îngrozitor de înalte.

— Soldații lui de elită sunt capabili să le escaladeze. Dacă reușesc asta și vin spre sud în timp ce noi ne luptăm cu valorienii debarcație pe plajă, ne vor flanca și ne vor presa între ei.

Roshar pufni disprețuitor.

Frustrat, Arin zise:

— Ești atât de mândru, încât crezi că nimeni nu e capabil să-ți dejoace planurile?

— Ești atât de dornic să-l transformi pe general într-o ființă atotputernică doar pentru că ți-a măcelărit familia?

Furia îi tăie răsufierea lui Arin. Se lasă o liniște grea.

Roshar se frecă la ochi, mânjind vopseaua verde care-i contura. Oftă.

— N-am vrut să...

— Arin.

Era Sarsine. Stătea în pragul bibliotecii.

— *Nu acum*, îi zise el.

— Vrea să te vadă cineva.

— Nu acum.

— Zice că e important.

— Ce e important?

— Mesajul lui.

— Și care e?

— Nu vrea să-mi spună. Vrea să vorbească doar cu tine.

— Sunt ocupat.

— Nu, nu, spuse Roshar. Du-te, vorbește cu el. Oricum, am terminat. O să-i informez pe comandanții batalionului de planul meu și...

— Stai, Sarsine, *cine* este persoana asta?

— Un rânđaș herrani care a îngrijit de cai într-un loc de popas din Valoria, pe drumul care duce în nord, spre tundră.

— Mesajul lui are vreo legătură cu manevrele militare valoriene?

— L-am întrebat. Zice că nu.

— Are vreo informație despre general, despre trupele lui sau despre împărat?

— Nu, nu e nimic de genul ăsta. Dar...

Arin îi întoarse spatele.

— Mai târziu.

Sarsine trase aer în piept, gata să riposteze, apoi păru să se răzgândească.

— O să-l instalez în vechiul tău apartament. A venit de departe ca să te întâlnească.

— Ei bine, zise Roshar vesel, rulând harta asupra căreia el și Arin se certaseră. Totul e aranjat. Cum se numește plaja? Lerralen? O să pornim mâine, în zori.

Arin nu putea dormi. Își deschise ferestrele. Auzi o bufniță vânând în bezna nopții.

Era mai sigur, bineînțeles, să trimită majoritatea forțelor estice pe plaja Lerralen, fără a păstra niciun soldat pentru defensiva de pe stânci. Plaja era un loc ideal pentru armata valoriană. Plaja și terenul înconjurător erau relativ plate și deschise – numai bune pentru o invazie. Dacrani, care nu cunoșteau terenul pe care-l apărau, nu aveau niciun avantaj asupra valorienilor, iar asta ar fi făcut dificilă alungarea invadatorilor... chestie ce i-ar fi plăcut enorm generalului Trajan. Probabil că Roshar avea dreptate.

Probabil.

Arin nu avea oricum nicio putere să-i nesocotească vrea. Doar câțiva dintre oamenii lui erau capabili de luptă. Nu avea nicio trupă sub comandă. Era norocos că beneficia de ajutorul reginei din est.

Da, norocos.

Cu toate astea, regina nu putea fi păcălită. Ea auzise probabil de nemulțumirea lui Xash că Arin îl ignorase în planificarea unei bătălii importante.

Arin se bucura că Roshar se afla acolo, însă era clar că prințul fusese trimis ca să-l pună pe Arin la locul său.

Arin se sprijini cu un braț de tocul ferestrei, odihnindu-și fruntea pe încheietura mâinii. Noaptea se strânse în jurul lui. Nu aprinsese nicio lampă. Se întreba dacă unul dintre motivele pentru care valorienii se antrenau să reziste cu puține ore de somn era acela de a se putea simți așa cum se simțea el acum: ca și cum el și bezna se confundau. Arin auzi freământul copacilor. Se gândi la debarcarea generalului pe țărmul herrani. Mușchii brațului său se crispară. Acum nici că mai avea să doarmă. Continua să vadă stâncile. Ele se ridicau, albe și lucioase, în mintea lui.

Kestrel nu ar fi fost în stare să reziste stâncilor acelora.

Dacă ea ar fi pus la cale o invazie, i-ar fi plăcut ideea de a debarca pe plaja Lerralen, însă ar fi adorat stâncile. Îndrăzneala atacului ar fi reprezentat o tentație suficientă. Iar rezultatele... dacă un număr chiar mic de soldați se puteau cățăra pe stânci și ar fi venit spre sud ca să-i întâlnească pe ceilalți valorieni strânși deja pe plajă, atunci apărarea herrani ar fi putut fi cu ușurință destrămată. Valorienii puteau să cucerească ținuturile rurale și să-și croiască drum spre oraș, al cărui golf era acum prea bine apărat ca să fie atacat pe mare.

Dacă Kestrel ar fi fost generalul, așa ar fi făcut.

Dacă Arin ar fi fost Kestrel, așa ar fi făcut și el.

Arin descoperi că mâna i se strânsese în pumn.

Își aminti linia aurie, uleioasă, care marcuse fruntea lui Kestrel ca semn de logodnă, și cât de mult o urâse. Într-o seară, la palat, Arin o împinsese ușor pe Kestrel lângă

ferestrele înghețate ale unei uși de balcon. Îi simțise trupul zvelt lipit de al lui. Îi sărutase însemnul. Mai târziu, Arin simțise uleiul pe buze. Fusese amărui. Îl atinsese cu limba.

Arin trebuise atunci să se lupte din greu cu el însuși. Ce năstrușnicii mai fusese în stare să creadă! Se gândi la noaptea în care vraja se rupsesse în sfârșit. Navigase din est. Risca totuși ca să se strecoare în palat. O văzu iar: disperarea de pe chipul ei, iritarea glacială, felul în care-și ștersese mâinile pe fustele rochiei ei albastre, din mătase, cu mâneci largi și prinse la încheieturi. Albastrul acela profund cădea în jurul ei pe când ședea în fața pianului și încerca să-l ignore, cântând o melodie amuzantă. Când Arin refuzase să plece, Kestrel devenise de-a dreptul crudă.

Nu era tocmai adevărat că Arin era lipsit de orice sentiment când se gândea la Kestrel. Se simțea rușinat. Se cutremură gândindu-se la întrebările lui prostești. Nu-i venea să creadă că le putuse rosti vreodată.

„Ce-ai făcut pentru tratatul ăla?”

„A redat libertatea poporului meu. Mi-a salvat viața. Ce ai făcut ca să-l convingi pe împărat să-l semneze?”

„Tu... te măriți cu prințul din cauza mea? A fost asta... parte din înțelegerea făcută cu împăratul?”

Arin putea încă auzi răspunsurile ei tăioase.

Îi mulțumi zeului norocului că se abținuse să întrebe dacă nu cumva ea era Molia lui Tensen – încă una dintre fanteziile pe care le avusese despre ea, din dorința de a o transforma în persoana pe care și-o dorea el. Și asta, în ciuda loialității lui Tensen, a onestității lui. Tensen îi dezvăluise deja identitatea spionului anonim: Risha, prințesa estică, ținută ostatică la curtea imperială.

Arin își îndreptă trupul. Îl dureau umerii. Stătuse în aceeași poziție prea mult timp. Se așeză pe pervazul lat, cu

spatele lipit de cadru. Era conștient de ce simțea, atât trupește, cât și cu sufletul. Se bucură de echilibrul acesta care-i limpezea gândurile.

Ce se întâmplase cu Kestrel nu fusese în van. Învățase cum îi funcționa mintea. Îi prinsese slăbiciunea pentru viclenie. Văzuse singur cât de mult se asemana fata tatălui ei.

Arin se întrebă de câți oameni era nevoie ca să se ocupe de soldații de elită valorieni care ar fi venit dinspre stâncile din vest.

Se întrebă de asemenea dacă nu cumva și el era prea tentat de îndrăzneala faptei. Poate că era și el atras de pariul însemnat.

Prima pasăre a dimineții își începu cântecul.

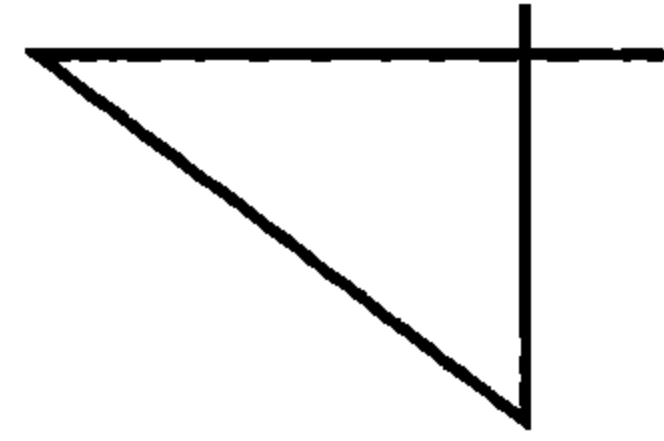
Zeița herrani a jocurilor de noroc se dovedise odată a fi mortală. Arin cunoștea povestea. Ea-și câștigase nemurirea, apoi pornise prăpădul. Zeii nu fuseseră încântați. Își pierduseră bunurile de preț – o pereche de mănuși care permiteau celui care le purta să atingă culori și sunete, un inel ce conținea o altă lume în cercul său, pisica favorită a zeului nopții. Când zeița câștigase soarele, cu toții își pierduseră răbdarea. Zeul războiului fusese trimis să se ocupe de ea. Dar nimic nu e simplu între zei, iar poveștile despre zeii războiului și ai jocurilor erau multe... și luau anumite turnuri senzuale, pe care Arin nu avusese voie să le asculte pe când era mic.

Arin închise fereastra. Își luă sabia ce aparținuse tatălui său, făcută din oțel frumos călit. Timp de aproape zece ani după invazie, sabia stătuse agățată pe un perete în casa asta, ca un cadavru într-o vitrină. Lui Arin îi plăcea să-i simtă mânerul în palmă și, preț de un moment, i se păru că nu ținea o sabie, ci mâna tatălui său, apoi plăseaua se făcu iar din oțel.

Merse spre grajduri (iute, căci zorile aproape răsăriseră). Îl înșeuă pe Javelin – odinioară calul lui Kestrel, acum al lui Arin. Animalul era puternic, isteț și rapid.

Arin călări armăsarul prin lumina cenușie a dimineții. Se gândi că ar prinde bine oricărui comandant să se roage atât zeului războiului, cât și celui al jocurilor de noroc. Nicio bătălie nu e câștigată fără un dram de risc.

Pe când pământul fugea sub copitele lui Javelin, gândul lui Arin zbură scurt la mesagerul care venise să-i vorbească. *Mai târziu*, decise el, și dădu pinteni calului.

ARIN SE TÂRA PE BURTĂ, ÎNAINȚÂND CÂTE PUȚIN prin iarba rară. Vântul îi șuiera în urechi și-i arunca țărână în ochi. Arin clipi, lăcrimând, și se strecură la marginea stâncii. Auzi pământul fărâmițându-se sub greutatea lui și plecând la vale, peste bolovani.

Pulsul lui Arin bubui ca o tobă. Își imaginează buza stâncii cedând. Ar fi căzut ca un fulger.

Iute, așa cum mai făcuse de câteva ori în cursul acelei zile, Arin își înfipse coatele în pământ și se trase suficient de departe cât să privească în josul stâncii. Marea se lățea amețitoare sub el, spumegând pe roci.

În larg nu se zărea nicio corabie.

Pe stânci nu se cățara niciun valorian.

Nimic.

Arin se ridică de pe margine, se rostogoli pe spate, ridică privirea spre cerul palid și apoi se uită la herranii care așteptau.

Le întâlni privirile. Clătină din cap.

Arin călărise spre Etreă, un domeniu pe care îl eliberase în timpul Revoluției Fulgilor de Nea. Oamenii de acolo se

aflau prea departe de oraș și de munți ca să se bazeze pe apeducte pentru alimentarea cu apă; ei aveau puțuri. Ei erau sănătoși. Poate că nu erau războinici înnăscuți, dar Arin trebuia să se mulțumească cu ce avea la îndemână. Traversase tot satul și ceruse ajutor. Cam douăzeci de bărbați și de femei îl urmaseră la stânci.

Stâncile pustii.

Stâncile tăcute.

Arin privi iar în largul mării goale și-și imaginează ce trebuie să fi gândit Roshar când îl căutase pe Arin în zori și se îndreptase spre plajă fără el.

Arin se întrebă dacă nesupunerea lui – ori poate lașitate, în viziunea lui Roshar? – îl costase alianța pentru înfăptuirea căreia muncise așa de mult.

Dar a doua zi, Arin îi zări.

Inițial, nu fu sigur de ce se întâmpla. Nu văzuse sosind nicio navă – probabil că ancoraseră în ascuns, dincolo de marginea de sud a stâncilor ce se lăteau în apă, la baza lor. Arin nu văzuse bărcile mici vâslind spre poalele stâncilor. Nu își dădu seama ce erau (căci bărcile se asemuiau unor pietre negre ieșind din mare) decât atunci când văzu siluetele mici și negre profilându-se pe piatra albă și strălucitoare.

Arin se uită iar prin ocheanul lui. Soarele îl bătea pe umeri. Simți în gură gustul sărat al transpirației. Stomacul i se strânse pe iarba aspră de sub el. Soldații valorieni se cățarau pe stânci doi câte doi. Unul ținea frânghia la poalele stâncilor. Celălalt, legat de frânghie, urca, înfigând pitoane și echipamente ciudate în piatră. Cățărătorii prindeau frânghia de echipament (care arăta ca un soi de scăriță de șa), astfel încât funia să treacă liberă. Apoi, cei ce suiau își continuau urcușul, în timp ce partenerii lor de la bază desfășurau colacul de frânghie.

Nu erau mulți. Vreo sută, după socotelile lui Arin.

Îi urmări pe cățărători cum ajungeau la capătul funiei. Își foloseau echipamentul ca să se ancoreze de peretele stâncii. Apoi trăgeau de funia liberă în timp ce partenerii de dedesubt începeau să urmeze aceeași cale. Când se întâlneau la ancoră, repetau procesul, cățărându-se atât cât le permitea lungimea frânghiei.

Pentru o clipă, Arin își imagină cum trebuie să se fi simțit oamenii; vântul ce urla, pielea lor prăfuită și buzele crăpate, degetele tremurânde pe stâncă până ce găseau un punct de sprijin, ușurarea pe care trebuie să o fi încercat când se sprijineau în siguranță sau cum tresăltau de teamă când degetele lor alunecau pe stânca precum oglinda. Picioarele lor își pierdeau echilibrul și atârnavă acolo, cu brațele cuprinse de durere. Frânghia însă rezista. Picioarele lor își găseau iar un punct de sprijin și se înfingeau în stâncă. Măinile lor trebuie să fi fost însângerate, gurile lor uscate. Dar ei continuau să urce.

Arin se îndepărtă de buza stâncii. Încetă să se gândească la ce simțeau cercetașii. Ei veniseră să-i fure patria și să-i ucidă oamenii. Nu mai avea nevoie de îndrumările zeului său.

Ordonă micului grup de herrani să se tragă înapoi și să se ascundă în spatele tufișurilor din apropiere, pipernicite și răsucite de vânturi.

Arin așteaptă până ce primul grup de cățărători se săltară peste buza stâncii. Se culcară la pământ, apoi începură să tragă frânghia în timp ce partenerii lor parcurgeau ultima bucată de drum. Îndată ce cercetașii se lipiră la pământ, ocupați să-și ajute colegii, herranii ieșiră din tufișuri.

Arin îi atacă primul, ca să le arate celorlalți ce să facă.

Un cercetaș se întoarse, cu ochii căprui holbați de mirare. Omul era încă la pământ. Sabia lui Arin tăie frânghia lungă,

adunată în mâinile valorianului. Funia vâjâi și se desfăcu, picând. Un țipăt pluti din adânc.

Arin tăie ancora cercetașului și își așază vârful sabiei la gâtul lucios de sudoare al dușmanului.

— Sabia sau stâncile de dedesubt? întrebă Arin, în valoriană.

Cuvintele ieșiră mute, smulse de vânt.

Albul ochilor valorianului se rotiră limpezi.

După o clipă, cât o bătaie puternică de inimă, Arin își dădu seama că cercetașului îi era prea teamă să răspundă. Arin alege pentru el și-și înfipse sabia în trupul său.

— Nu vorbesc cu tine, declară Roshar în timp ce lăsă să cadă clapeta cortului în fața lui Arin.

Arin intră oricum.

— Sângerezi pe podeaua mea, zise prințul. Pata va fi imposibil de scos.

Arin își aruncă privirea în jos. „Podeaua” cortului era din nisip. Sângele picura dintr-o latură a trupului său și înnegrea nisipul, formând pete ca niște monede. Un pumnal valorian își croise cale prin armura din piele întărită a lui Arin și-l pătrunsesse exact în coaste, acolo unde se încheia armura. Lucrul ăsta se petrecuse pe plajă, după ce Arin se ocupase de cercetași și plecase să întâlnească forțele armatei estice.

— Presupun că ai stat în spate, zise Roshar, departe de distracție. Cu asta te alegi dacă întârzii. Roshar trase de tunica udă de sudoare. Pfui! Put!

— Roshar...

— Vrei să taci? Am zis că nu am ce vorbi cu tine. Nu poți face nimic ca lumea, nu?

— Dar generalul...

— Da, s-a retras. Da, fără valoroșii săi cercetași. Am aflat de isprava ta. I-ai azvârlit de pe stâncă, așa-i? Ce gest

frumos! Dar ai întârziat la bătălia *mea* când *eu* am avut nevoie de tine și când *eu* ți-am spus asta; și oricum, al cui e pământul ăsta pentru care tocmai am luptat?

— Știu. Îmi pare rău.

Prințul pufni.

Arin, nesigur de ce ar mai fi putut spune, își făcea de lucru cu cataramele armurii. Tăietura de pe coaste îl înțepa.

— Văd că nu te-a ajutat încă nimeni să ieși din armură. Sărmanul copil. Pe când *eu*...

Roshar făcu semn spre sine. Prințul purta doar o tunică și pantaloni. Brațele lui goale erau musculoase și mânjite de sângele altcuiva.

— Eu mi-am scos armura de îndată ce valorienii și-au luat tălpășița de pe plajă pentru că *eu* sunt prinț și am ordonat cuiva să mi-o scoată, iar oamenii fac așa cum spun *eu*.

— Asta vrei de la mine? zise Arin.

Roshar își coborî brațele.

— Chiar vrei să fac tot ce îmi spui?

Roshar nu răspunse.

— Nu contează deloc că am avut dreptate cu stâncile?

Roshar tresări.

— Sincer, asta chiar înrăutățește lucrurile.

— Nu am de gând să mă supun ție. Ești prietenul meu, nu stăpânul meu.

Roshar își îndepărtă privirea, arătându-și profilul bont din cauza nasului mutilat. Studie peretele gol din pânză al cortului, care lucea în soare. Oftă, trăgându-se de una dintre urechile ciuntite. Apoi se întoarse iar cu fața spre Arin și-l privi în ochi. Gura lui era o linie lungă și purta semnele oboselii.

— Uite. Trase de armura lui Arin și începu să o desfacă. Nu mai sângera atât. Oh, uită-te la tine. Arin, arăți groaznic.

*

— Oricum nu am avut nevoie de tine, îi zise Roshar lui Arin în timp ce călăreau înapoi în oraș, lăsând în urmă câteva batalioane ca să apere în continuare plaja. Se întâmplă să mă pricep foarte bine la război. Asta pentru că sunt extrem de chipeș. Ca unul dintre zeii tăi. Când mă văd oamenii, nici nu mai pot gândi. Iar eu îmi trec sabia prin ei.

Arin plesni din buze, îndemnându-l pe Javelin să gonească în fața calului lui Roshar.

Prințul îl prinse din urmă. Ca majoritatea orientalilor, călărea fără hățuri, ghidându-și animalul doar cu genunchii, cu călcâiele și schimbându-și greutatea corpului. Astfel, era liber să gesticuleze energic pe când vorbea.

— Nu sunt sigur că apreciezi importanța faptului de a avea un zeu în apropiere.

— Pot să mă rog să dispari?

Roshar rânji.

— Am luat câțiva valorieni prizonieri.

— De ce?

— Ca să obținem informații, evident. Încă nu am aflat prea multe din Valoria. Spionii noștri păstrează tăcerea. Ai tăi?

Arin nu mai primise nicio veste de la Tensen sau de la Molie. Clătină din cap.

— Păi..., zise Roshar frecându-și palmele, hai să vedem ce scoate la iveală un mic interogatoriu. Sunt sigur că prizonierii vor fi bucuroși să discute cu noi.

Arin îi aruncă o privire piezișă.

— Arin, mă ofensezi. Te asigur că nici prin cap nu-mi trece să-i torturez. Oamenilor le place la nebunie să stea de vorbă cu mine. Îți promit că am să-i întreb foarte frumos.

Arin își ținu respirația sub apă până ce plămâni începură să-l ardă, apoi ieși la suprafața apei din cadă. Baia lui

răsună de ecoul apei stropite. În jurul genunchilor săi clipocea o spumă murdară. Își atinse coastele și degetele i se colorară în roz. Tăietura sângera iar, însă era prea superficială ca să fie cusută.

Se întrebă câte cicatrice avea generalul. Pe Arin îl dureau plămâni ca și cum și-ar fi ținut încă respirația, ceea ce-l făcu să-și dea seama că, deși era la suprafață, tot nu respira. Îl durea să simtă atâta ură și să știe că nicio cicatrice din lume nu ar fi fost suficientă, că nicio durere a generalului nu l-ar fi făcut să se simtă mai bine.

Generalul și fiica lui nu semănau deloc. Arin își aminti cât îi displicuse să observe asta în primele lui luni în serviciul lui Kestrel. Voise să vadă o urmă a acelui bărbat în ea și îl iritase că nu reușise să găsească nimic. Parcă ochii semănau... dar ai ei erau de un căprui mai deschis. Arin nici nu știa dacă era corect să le spună căprui. Mierea nu era maro. Și forma lor era diferită; ușor ridicați la colțuri. Arin își aminti că făcuse asemenea comparații și cum dorința lui de a vedea ceva ce-ar fi putut urî în ea se preschimbase în dezgust de sine pentru că-i acorda atâta atenție. Apoi, încetul cu încetul, dezgustul se transformase în mirare că ea arăta atât de diferit. Apoi urmase o altă emoție, una atât blândă, cât și aspră...

Arin se ridică din cadă. Se îmbracă și ieși din apartament.

Sarsine îl opri pe scara ce cobora dinspre aripa de vest a casei. Arin zâmbi.

— Arăți mai bine.

Ea își încrucișă brațele.

— A trecut o săptămână, spuse.

Arin se încruntă.

— De la ce?

— De când a sosit mesagerul ăla.

— Oh, am uitat.

— Ai fost ocupat.

Tonul lui Sarsine era periculos de egal.

— O să vorbesc acum cu el.

— Ai fost ocupat, repetă ea, *să arunci oameni de pe stânci.*

— Exagerezi.

— Deci nu e adevărat?

— Ce vrei de la mine, Sarsine?

— Ai învinovățit-o pe Kestrel pentru că s-a schimbat, dar nici tu nu mai ești același.

Vocea lui era dură:

— Nu e același lucru.

— Oare?

Arin îi întoarse spatele și coborî în fugă treptele, tropăind rapid și sigur.

— Am încercat să ajung aici cât am putut de repede, zise mesagerul.

Era un bărbat scund, cu încheieturi, coate și genunchi noduroși și un nas bizar de mic. Avea pungi sub ochi. Irișii lui erau verzui, ceea ce-i aminti lui Arin de Tensen.

Cei doi ședeau în salonul de primire din vechiul apartament al lui Arin. Lui nu-i plăcea să se afle acolo. Se uită la instrumentele din copilărie, ce erau încă agățate pe perete. Își aminti cum le atinsese Kestrel, cum degetele ei le ciupiseră coardele. Văzu semnul din naștere de pe mâna ei dreaptă, în mijlocul pielii delicate dintre degetul arătător și cel mare. Era ca o mică stea neagră.

Arin trebuia să dea jos instrumentele. Trebuia să scape de ele.

— S-a întâmplat acum vreo lună, zise mesagerul.

Atenția lui Arin se îndreaptă iar către omul din fața lui.

— Cineva mi-a dat ceva. Omul își înnodă mâinile. Ea mi-a zis să ți-o dau ție, dar nu o mai am.

— Ce era?

— O molie.

— Ce?

Vocea lui Arin răsună ascuțită.

— Una din moliile acelea valoriene care-și schimbă culoarea. Mi-a dat-o o prizonieră.

Inima lui Arin începu să bată iute.

— Cine ți-a dat-o?

— O femeie herrani.

— E imposibil.

Tensen îi spusese lui Arin că Molia, spionul lui valoros din capitală, era Risha. Nimeni nu ar fi putut-o confunda pe Risha cu o femeie herrani. Ca toți orientalii, tenul ei era măsliniu, mult mai închis decât al lui Arin, care era bronzat în urma anilor petrecuți în soare.

— Eu știu ce am văzut, zise mesagerul.

— Spune-mi tot.

— Eu am grijă de cai în popasul de pe drumul ce duce la nord de capitala Valoriei. Acolo s-a oprit într-o zi un furgon pentru prizonieri. Trec pe acolo uneori. Adăpam caii în timp ce paznicii își dezmoreteau picioarele. Femeia m-a strigat. Întindea mâinile printre zăbrele și m-a rugat să-ți dau molia, însă gărzile m-au văzut. De asta nu mai am fluturele. L-au strivit. Gărzile m-au bruscat. Și pe ea la fel.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu. N-am putut să văd. Oricum, după aceea au plecat.

— Asta-i tot?

Omul se foi, stânjenit de tonul lui Arin.

— N-ar fi trebuit să vin?

— Ah, ba da.

Arin închise scurt ochii. Pulsul lui o luase razna.

— Ai făcut bine că ai venit.

— Îmi pare rău că am pierdut molia.

— Nu-mi pasă. Doar că... femeia ți-a vorbit în herrani?

— Da.

— Ești sigur?

Mesagerul se uită ciudat la Arin.

— Sunt în stare să-mi recunosc propria limbă. Era limba ei mamă, ca și a mea sau a ta.

„Nu vorbesc herrani”, spusese Risha. De asemenea, fata nu recunoscuse niciodată că ar fi spioană. Arin îl crezuse pe Tensen pe cuvânt.

— Zici că nu ai putut să vezi. Ce nu ai putut vedea?

— Nu am văzut înăuntrul furgonului. Avea pereții din lemn. Și ușile la fel. Pe femeie am zărit-o la fereastră.

— Descrie-o.

— Nu pot.

Arin se strădui să fie calm.

— Cum adică? Ai văzut-o. Așa ai zis.

— Păi da, dar... – omul era și el în mod clar frustrat – nu i-am văzut decât mâna.

— Ce culoare avea pielea ei? Ca a mea? Ca a ta?

— Mai mult sau mai puțin. Mai puțin cred. Era cam pală. Culoarea pielii unui slujitor în casă.

Așadar, femeia nu era dacrană.

— Trebuie să-mi mai poți spune ceva. Lui Arin îi venea din ce în ce mai greu să stea locului. Ce s-a întâmplat cu prizoniera?

Omul își frecă pielea tăbăcită de pe gât, evitând privirea lui Arin.

— Gărzile au dat în mine. Îmi vâjâia capul. N-am putut auzi ce au făcut în furgon. Nu știu ce au zis. Dar vocea ei suna îngrozitor.

— Și apoi?

— Apoi furgonul s-a dus spre nord, spre tundră.

Roshar zise, amenințător:

— Ai crezut că sora mea mai mică făcea pe spionul pentru Herran și nu ți-a dat nicio clipă prin cap să-mi spui?

— Îți spun acum.

— Arin, uneori chiar nu te plac.

— Nu a fost secretul meu, ca să ți-l împărtășesc. Tensen a zis că informatorul lui a insistat să rămână anonim. L-am presat, iar el mi-a dat un nume. Am admirat-o. Toți cei din acest oraș ar fi morți dacă ea nu i-ar fi spus lui Tensen despre otrava din apeducte. Dorea să rămână anonimă, așa că a trebuit să-i respect dorința.

— Adică a trebuit doar să-ți salvezi pielea. Regina și cu mine ne-am fi schimbat părerea despre tine dacă am fi știut că te folosești de sora noastră ca să obțină informații care în mod sigur ar fi ucis-o.

— Dar *nu* a fost sora ta.

— Nu asta e ideea!

— Știu, dar tu ce-ai fi făcut în locul meu?

Roshar privi bosumflat la șemineul din bibliotecă. Nu mai fusese aprins acolo vreun foc de luni bune, însă mirosul cenușii rămăsese în aer. Prințul se jucă cu inelul său, un cerc gros ce părea încrustat cu o piatră neagră mată. Era ceva neobișnuit pentru un oriental să poarte inel; lor le plăcea să aibă mâinile libere de orice podoabă. Arin știa însă că inelul acela avea un anumit scop: ce părea a fi o piatră era de fapt o fiolă ce conținea un ser paralizant. Arin nu

întrebase niciodată, însă bănuia că serul putea ucide. Roshar roti inelul.

— Arin, spuse el încetișor, chiar întinzi coarda.

— Știu, zise iar Arin. Îmi pare rău.

— Deci Molia ta nu e sora mea.

— Da.

— E herrani.

— Da.

— O herrani moartă.

Arin clătină din cap.

— A fost trimisă în lagărul din tundră.

— E ca și moartă, se corectă Roshar.

— E un lagăr de muncă. Nu poți face un cadavru să muncească. Asta s-a întâmplat doar cu o lună în urmă. Ar putea fi încă în viață.

Roshar își încrucișă repede privirea cu a lui Arin.

— Nu. Oh, nu! Nici să nu îndrăznești să gândești ce cred eu că gândești.

— Aș putea conduce un batalion mic spre nord...

— Oprește-te imediat.

— Femeia ar putea deține informații prețioase.

— Nu merită osteneala.

— Ea nu merită să se afle acolo.

— Știa la ce să se aștepte. Toți spionii noștri cunosc riscurile. Roshar adăugă, pe un ton mai blând: Nu-i poți salva pe toți.

Arin oftă încetișor. Își apăsă palmele pe ochi. Mâinile lui erau reci. La început, mâinile lui Kestrel fuseseră mereu reci la atingere. Lui îi plăcea să simtă cum ele se încălzeau ușor...

Arin se desprinse iute din reverie. Își suspecta mintea de trădare după felul în care gândurile i se îndreptau pe nepusă masă la Kestrel, după cum momentul acesta îi amintea

de atâtea altele din trecut, după felul în care mintea-i zbura la ea și înapoi, de parcă Arin ar fi fost o pasăre de pradă, iar Kestrel o momeală ce se învârtea pe loc.

— N-am să-ți spun ce să faci, zise Roshar. Cred că ne-am cam săturat de asta. Am să te întreb pur și simplu pe tine – care, trebuie să recunosc, ai o calitate supranaturală de strateg – dacă tu crezi că e un lucru isteț să trimiți soldați în nord, la mare depărtare de bătălia de *aici*, ca să încerce să salveze o singură femeie din închisoare, când nici nu știi câte vieți ar putea costa această misiune de salvare sau măcar identitatea persoanei pe care o cauți. Ei bine, Arin? E un lucru înțelept?

— Nu.

— Și-ai să-l faci oricum?

— Nu, zise Arin cu jumătate de gură. Nu am să fac nimic. Iar Arin era sincer.

MÂNA LUI ARIN TRESĂRI PE PERNĂ. PICIOARELE
lui răsuciră cearșafurile.

Arin deschise ochii. Luna era mare și galbenă în cadrul ferestrei. Se întrebă cum arăta luna din grădinile de pe acoperiș și se trezi deodată acolo – în ambele grădini, chiar dacă cea de est și cea de vest erau separate de o ușă încuiată. Dalele netede din piatră erau reci sub picioarele lui goale. Arin se afla undeva între vis și trezie. Apoi uită și se scufundă cu totul în vis fără să știe.

Auzi pașii cuiva dincolo de zidul grădinii. Însă el se afla de ambele părți, în ambele grădini: a lui și a lui Kestrel. Stătu nemișcat. Nu el făcea acel zgomot.

Auzi iar scrâșnetul pietrișului, dar grădina era pustie.

Cerul nopții se desfășură deasupra. Cineva îi tăia ațele și bolta se prăbuși asupra lui în valuri de mătase. Albastrul îi acoperi ochii și-i umplu gura. Coastele i se desfăcură în trup. Arin se îneca. Încerca să bea mătasea. Gâtul i se usca de poftă în timp ce plămâni îi cedau.

Arin se trezi înspăimântat. Cearșafurile erau umede. Respira iute.

Visul se destrămă. În fața ochilor, Arin nu vedea decât valuri de mătase albastră ce-i acopereau fața și gura.

Se ridică în capul oaselor. Patul era inundat de lumina lunii.

Mintea lui zbură la momentul în care o văzuse pentru ultima dată pe Kestrel, la rochia ei albastră ce se revărsa peste banca din fața pianului.

Arin se forță să adoarmă iar.

Dimineața, își aduse abia vag aminte că avusese un coșmar. Apoi se încruntă, socotind că poate „coșmar” nu era tocmai cel mai potrivit cuvânt. Arin încercă să-și amintească visul. Îi reveneau în minte doar momente: senzația de înec, senzația că *voia* să se înece. Ceva albastru.

Arin își aduse brusc aminte suficiente detalii cât să-și dozească să nu fi știut nimic. Își alungă visul din minte și, așa cum fac gândurile delicate, ițele lui se destrămară iute, prefăcându-se în colb sau... pe aproape. Gândul deveni un sentiment pe care Arin nu-l mai putu explica în timp ce-și ducea pumnii umpluți cu apă spre gură. Senzația se îndepărtă, ca un fior de neliniște, nu ca un gând sau ca o amintire.

Arin intră în camera lui Sarsine, ca să ia micul dejun. Apartamentul îi aparținuse ei pe când era o copilă și fusese decorat după dorințele surorii lui Arin, ale cărei odăi erau încuiate și cu draperiile trase, scufundate în beznă.

Sarsine își așează ceașca pe farfurioară.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Arin venise la vara lui ca să vorbească, dar acum descoperă că habar nu avea ce să spună și că, în cele din urmă, nici nu-și dorea să discute ceva.

— Ai cearcăne. Zeul somnului nu te are în grațiile lui.

Arin ridică din umeri. Decoji un fruct de vară, mânuind cu rapiditate cuțitașul. Crestă pulpa violetă a fructului și el picură. Mirosea parfumat, profund și dulce. Era o aromă familiară. Pe gâtul ei, exact la baza gâtului.

Arin lăsa fructul să cadă pe farfurie. Brusc, nu-i mai era foame.

Sarsine luă fructul și-l mănca, sugându-și degetul mare, ca să nu piardă niciun strop de suc.

— Nu ești bucuros că unii dintre noi se simt suficient de bine ca să culeagă fructe?

Arin își concentrează atenția.

— Ba da, dar...

— Nu destul de în putere ca să luptăm.

— Nu vreau să lupt.

— Poate că nu *eu*.

Sarsine își bău ceaiul.

— Te-ai putea ocupa de un proiect? o întrebă.

Sarsine își ridică sprâncenele negre.

Arin trase paginile împăturite din buzunarul interior al jachetei lui ușoare. Textul descria în detaliu felul în care făcuse tunul în miniatură: procesul pentru fabricarea matrițelor pentru butoiaș și pentru ghiulea, dimensiunile, felul în care se fixa butoiașul într-o teacă de piele.

Sarsine analiză paginile.

— Câte vrei?

— Câte poți face.

Arin tăcu. Sarsine îi dădu pace. El mănca puțină pâine. Ochii i se fixaseră pe degetul lui mic, acolo unde ținea inelul lui Tensen. Se întrebă de ce-l mințise spionul lui cel mai de încredere.

Tensen îi promisese Moliei că-i va proteja anonimatul. Asta fusese limpede de la început. Apoi Tensen păruse să-și

uite promisiunea – sau să o ignore sub presiunea promisiunii mai importante de a-i fi loial lui Arin. Tensen dezvăluise că Risha era spionul lui viclean.

De ce ar fi insistat așa de mult o femeie herrani ca numele ei să rămână secret?

Poate că fusese servitoare în palatul imperial. Poate că îi fusese teamă să nu fie descoperită. Împăratul era un om răzbunător.

Arin își atinse cicatricea. Degetele lui erau lipicioase.

Oare era posibil ca Molia să fi fost Deliah? Însă croitoreasa herrani, care cusese rana de pe chipul lui Arin, îi dăduse informații în mod direct. Arin nu înțelegea de ce femeia ar fi făcut una ca asta, doar ca să pună la cale un plan așa de elaborat în calitate de spion al lui Tensen.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Sarsine zise:

— Cum rămâne cu mesagerul?

— Am vorbit cu el. I-am spus că poate să meargă acasă.

— Arin. Granițele sunt închise. A trecut munții din Valoria. Nu-l poți trimite înapoi. Nu are unde să meargă.

Arin tresări.

— Nu m-am gândit.

— Asta ți se întâmplă doar când inima îți întunecă judecata.

Arin simți iar fiorul de neliniște. Încercă să-și amintească visul pe care se forțase să-l uite. Se ridică, nerăbădător să se îndepărteze de vara lui care-l cunoștea atât de bine – deși acesta, își dădea seama acum, era motivul pentru care-o căutase.

— Atunci mesagerul poate sta în vechiul meu apartament.

— Am să-i transmit, dacă nu cumva a plecat, zise Sarsine.

Roshar se afla în curtea bucătăriei, alături de tigrul lui care tocmai ucisese un pui. Dalele de piatră erau acoperite

de pene însângerate. Tigrul, deși încă mic, avea labe mare. Animalul stătea culcat, gâfâind sub razele soarelui, cu labele peste premiul lui, cu botul roz și umed.

Prințul îl privi pe Arin.

— Era cumva o găină care făcea ouă? întrebă Arin.

— Am vești pentru tine. Dar nu despre pui.

— Despre prizonierii valorieni?

Roshar se așeză pe marginea fântâniei. Expresia lui era greu de citit.

Inima lui Arin i se chirca în piept.

— Ce fel de vești?

— Vrei să știi mai întâi veștile rele sau pe cele pe care nu știi cum le vei socoti, bune sau rele?

— Cele rele.

— Maestrul spionilor e mort.

— Tensen?

Arin se așteptase la asta, însă durerea îl împunse ascuțit, ca și cum nu ar fi fost deloc pregătit.

— Și croitoreasa la fel. Generalul l-a ucis pe Tensen – sau cel puțin așa se zice. Nu am informații clare despre croitoareasă.

Stomacul lui Arin era ca o gaură. Își aminti cum o privise pe Delială prin valurile de sânge de pe chipul lui și se gândise, preț de o clipă, că femeia semăna cu mama lui.

— Acum vrei să afli cealaltă veste? întrebă Roshar, precaut.

Nu. Arin era deodată sigur că nu voia să mai știe nimic, că nu ar fi fost în stare să audă ce urma să i se spună. Simți o groază teribilă.

— Iubita...

Roshar se poticni.

O pană se ridică împinsă de o adiere și se roti la baza fântâniei.

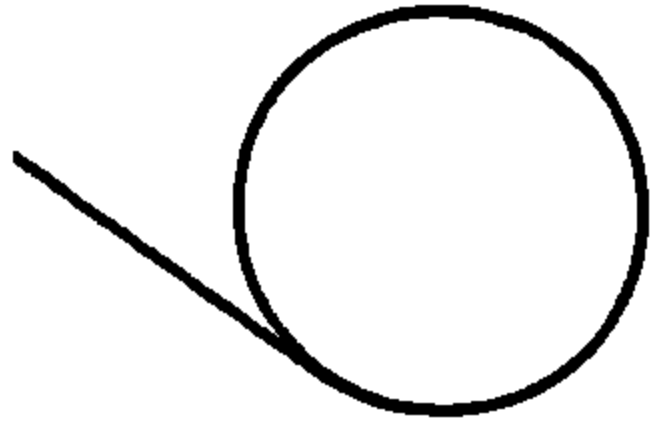
— Arin, Kestrel a murit.

Urechile lui Arin țiuiau. Se simți ca și cum ar fi picat în fântână. Auzise vocea lui Roshar de undeva de departe. Cuvintele se rostogoliră asupra lui.

— S-a întâmplat de curând, zise Roshar. S-a îmbolnăvit în timpul călătoriei cu prințul. Tot imperiul e în doliu.

— Nu e adevărat.

Roshar zise ceva. Arin nu-l mai putea auzi. Se afla pe fundul fântâni. Apa îi acoperi capul, rece și neagră.

— SUNT BINE.

— Arin, știu că nu ești bine.

Sarsine îl aștepta lângă boxa goală a lui Javelin când Arin se întoarse cu armăsarul înspumat. Arin avea senzația unui fier zimțat și ascuțit înfipt în inimă. Ruginit în unele părți, amenințător de lucios în altele. Dacă senzația asta ar fi fost un obiect real care-ar fi zăcut în noroi, oricine s-ar fi gândit bine înainte să-l ridice.

Arin ieșise la o plimbare. Plécase de acasă ca să nu aibă ocazia să viziteze sau să evite părți ale ei ce i-ar fi putut aminti de Kestrel. Îl forțase pe Javelin. Dar când în cele din urmă încetinise galopul calului și-l făcuse să meargă la pas pe sub umbrarul verde al potecilor de cai din oraș, Arin își șterse sudoarea de pe față și-și aminti al cui cal era sub el. Își dădu seama că nu avea de ales. Înțelese că până și fuga era un soi de amintire.

Mâinile lui Arin strângeau hățurile prea tare. O emoție puse stăpânire pe el, necruțătoare și familiară. Inima i se chirci în piept, mică, tare și plină, ca o nucă pe care ar fi putut să o spargă în pumn.

Fața lui Arin era încă umedă. Călărise prea departe. Îl întoarse pe Javelin acasă.

Când o văzuse pe Sarsine așteptând în grajdul deschis, umbros, pe un scăunel cu trei picioare, Arin o ignorase și-l lăsase pe Javelin să bea din bazinul din curte. Dăduse jos șaua de pe cal, îi scosese hățurile. Apoi turnă ușor o găleată de apă peste trupul calului ce fornăia și-și pleca fruntea. Arin scurse apa ce înmuia părul calului și apoi îl șterse cu o cârpă. Îi controlă copitele, scoțând noroiul și pietricelele cu o pană, folosindu-și degetele ca să curețe cu delicatețe mizeria adunată în adânciturile de pe ambele laturi ale furcuței copitei.

În cele din urmă, Arin își dădu seama că muțenia lui nu avea să fie suficientă ca să o descurajeze pe vara lui. Arin duse calul în grajd. Zise că e bine, ea spuse că mințea. El șterse harnașamentul lui Javelin și-l atârână, încercând iar să păstreze tăcerea, căci altfel simțea că avea să spună un lucru pe care apoi să-l regrete.

Sarsine zise:

— De ce ți se pare greșit să o jelești?

— Sarsine.

Vocea lui era gâtuită.

— Ai să pleci dacă mă iubești.

— Mai întâi răspunde-mi.

Cuvintele ieșiră ca niște ghiulele de pe buzele lui Arin.

— Pentru că ea nu a fost cine am crezut eu că este. Nu poți jeli pe cineva pe care nu l-ai cunoscut.

— Am văzut cum vă purtați unul cu celălalt. De ce crezi că nu ai cunoscut-o?

— Pentru că e o *mincinoasă*. Joacă după propriile ei reguli și trucuri. Toți îi pică în capcană. Ca și mine... Arin își întrerupse vorba, ascultându-și cuvintele. Începu să

perie părul castaniu al lui Javelin, aplecându-se asupra lui. Nu e moartă, zise.

— Nu?

Sarsine părea îngrijorată.

Arin privi mușchii calului tresărind și zvâcnind sub peria lui.

— Nu.

— Arin, știu ce simți. Știi prea bine. Ai impresia că e imposibil, că s-a făcut o greșeală și că dacă ai putea să o corectezi...

— Nu e vorba despre asta. Nu spun decât că întreaga poveste mi se pare a fi o minciună.

— Nu pricep.

Peria se mișca rapid.

— Păi să începem cu nunta secretă. Ceremonia ce avea să aibă loc în prima zi de vară însemna foarte mult pentru împărat. Toată acea suită de invitați. Entuziasmul de a fi martor la dezvoltarea dinastei împăratului. Mireasa. Știi, ea era un premiu. Nunta nu avea nicio legătură cu mariajul dintre fiul împăratului și Kestrel. Nunta urma să reprezinte mariajul dintre împărat și armată. Împăratul nu ar fi renunțat niciodată la nuntă. Dacă s-au căsătorit în secret, atunci de ce nu i-a forțat împăratul să se căsătorească iar în prezența tuturor? Nu are niciun sens.

— Tu nu vrei să aibă sens.

— A răpus-o o *boală*? N-am văzut-o nici măcar o dată bolnavă cât timp am muncit în vila ei. Doar o dată a stat la pat și asta pentru că...

Arin se opri, amintindu-și cum șchiopătase ea. Fusese rănită într-un duel în care luptase pentru el.

Arin coborî mâna în care ținea peria.

Mai făcuse asta și înainte. Așa făcea mereu: inventa povești despre Kestrel care să se potrivească cu genunchiul

ei bandajat, cu felul în care-l sărutase, cu noaptea în care ea descuiase ușa care separa grădina ei de pe acoperiș de a lui. Văzuse ușa deschisă de la o fereastră din apartamentul lui. Așteptase, cu pulsul bubuind. Momente ca acelea, înainte ca ea să închidă iar ușa, îl bătuseră cât timp se aflase în capitală și-l făcuseră să-și imagineze felurite lucruri despre ea. Scenarii minunate și tentante. Arin își aminti că se întrebase chiar dacă nu cumva ea era Molia lui Tensen.

— Balul Verii a fost în urmă cu o lună, se auzi Arin zicând. Javelin fornăi și tropăi. Animalul își arcui gâtul ca să sufle în pieptul lui Arin. Sarsine dădu să vorbească.

— Pleacă, te rog! zise Arin. Ți-am răspuns la întrebare. Vreau să fiu singur. Trebuie să mă gândesc, adăugă el, deși nu era tocmai sigur la ce avea să se gândească.

Când vara lui plecă, Arin își petrecu degetele prin coama calului. Kestrel îl iubea pe Javelin, însă îl părăsise oricum.

Arin își aminti de mâna ei împletită în coama animalului, printre șuvițele aspre. Asta îl duse cu gândul la lungimea aproape bizară dintre degetul ei mic și cel mare, în timp ce mâna ei aluneca pe deasupra clapelor de pian. Steaua neagră din naștere. O văzu din nou pe Kestrel în palatul imperial. Camera ei de muzică. Nu văzuse acea încăpere decât o dată, în urmă cu o lună, chiar înainte de Balul Verii. Mânele ei albastre, prinse la încheieturi.

Ceva zvâcni în Arin. Un fior de neliniște.

Cânti?

Acesta fusese primul cuvânt pe care i-l adresase ea în ziua în care-l cumpărase.

Un laț de greață cuprinse gâtul lui Arin, ca și atunci când ea îi pusese acea întrebare, în mare parte din același motiv.

Kestrel nu avea deloc accent. Vorbise într-o herrani perfectă, naturală, ca și cum ar fi fost limba ei mamă.

— Ți-am spus tot ce știu, zise mesagerul.

Arin mersese în apartamentul lui din copilărie. Sentimentul de neliniște fusese pe punctul de a se preschimba în panică la gândul că era posibil să nu-l mai găsească pe om acolo, să trebuiască să-i dea de urmă, să irosească timp... dar bărbatul deschisese ușa aproape imediat după ce Arin bătuse.

— Nu ți-am pus întrebările potrivite, zise Arin. Vreau să încep iar. Ai zis că prizoniera și-a întins mâinile printre grațiile furgonului ca să-ți dea molia.

— Da.

— Și nu ai putut să o vezi.

— Exact.

— Dar ai spus că era herrani. De unde știi dacă nu ai văzut-o?

— Pentru că vorbea herrani.

— La perfecție.

— Da.

— Fără accent.

— Fără.

— Descrie-mi mâna ei.

— Nu sunt sigur...

— Începe cu pielea. Ai zis că era mai palidă decât a ta sau a mea.

— Da, ca a unei slave în casă.

Ceea ce nu era foarte diferit de tenul unui valorian.

— I-ai putut vedea încheietura, brațul?

— Da, acum că zici, i-am văzut încheietura. Era în lanțuri. Am văzut cătușele.

— Ai văzut mâneca unei rochii?

— Poate. Să fi fost albastră?

Groaza se răsuci în Arin.

- Crezi sau știi?
- Nu știu. Totul s-a întâmplat foarte repede.
- Te rog, e important.
- Nu vreau să spun nimic de care nu sunt sigur.
- Bine, bine. Ai văzut mâna ei stângă sau dreaptă?
- Nu știu.
- Poți să-mi spui *ceva* despre ea? Purta vreun inel cu sigiliu?
- N-am văzut, dar
- Da?
- Avea un semn din naștere. Pe mână, lângă degetul mare. Arăta ca o steluță neagră.

— Arin. Roshar își strânse scurt ochii, apoi se uită la Arin cu privirea ușor șocată, ușor fascinată cu care te-ai uita la o aberație a naturii, ca un animal cu două capete. Asta sună...

- Nu mă interesează cum sună.
- Ai mai crezut și altă dată asemenea lucruri despre ea.
- Ar fi trebuit să am încredere în mine. M-a mințit. Eu am crezut-o, și nu ar fi trebuit.
- Arin, e moartă.
- Arată-mi trupul.
- Sunt îngrijorat pentru tine. Serios.
- Nu am nevoie de soldați. Voi pleca singur în tundră.
- Nu despre asta vorbeam.
- Știu. Dar tot mă duc.
- Nu poți pleca în toiul războiului, vânând fantome.
- O să mă întorc.
- Tundra e teritoriu valorian. Înțelegi ce-ți vor face dacă te prind? Nu poți ascunde cine ești. Cicatricea aia...
- Tu nu ai nevoie de mine. Așa ai zis.
- Glumeam!

Arin îi dădu lui Roshar o copie a aceluiași planuri pentru tunul miniatural pe care i le dăduse și lui Sarsine.

— Am rugat-o pe vara mea să supravegheze producția. Herranii nu au încă suficientă putere ca să lupte, dar asta nu necesită așa de multă forță fizică. Poți să împarți construirea diferitelor părți ale mecanismului mai multor oameni. Chiar și cei mai în vârstă pot face muniția. Dacă începi acum, vei avea un arsenal mic de arme până mă întorc.

— Mi le dai mie?

— Ar fi trebuit să ți le dau demult.

— Acesta e genul de lucru pe care oamenii îl fac înainte de a se sinucide.

Arin clătină din cap.

— Sinuciderea e o moarte nedemnă.

Roshar își îndreptă spatele. Își încrucișă brațele, strângându-și degetele peste bicepsii.

— Aș putea să te țin aici cu forța. În țara mea avem legi prin care ne asigurăm că oamenii nebuni nu-și fac singuri rău.

— Poți face *ceva* pentru mine, zise Arin.

— Mi-e teamă să întreb.

— Îmi poți împrumuta inelul tău?

AERUL DIN TUNDRĂ ERA ALB DE CEAȚĂ. PE CÂND ședea ghemuit în spatele unei tufe pipernicite, cu cizmele afundate în noroiul rece, Arin văzu prin ocheanul lui șirul întunecat de prizonieri ce ieșea din spatele stâncilor de la baza vulcanilor. Trecu cu privirea asupra tuturor chipurilor ce treceau prin fața ochilor lui. Nu-i vedea fața. Ceața era prea densă. Oamenii trecură prin poarta deschisă a lagărului. Poarta se închise în urma lor.

Arin așteptă să se lase noaptea. Temperatura scăzu fulgerător. Un lup urlă în depărtare.

Ilyan, mesagerul, îl avertizase pe Arin în legătură cu lupii. Îi arătase un drum prin tundră care ocolea calea obișnuită a valorienilor spre lagărul de muncă. Dormiseră în timpul zilei și călătoriseră noaptea. Ilyan îl aștepta pe Arin acolo unde se opriseră să-și descarce echipamentul și să lase cei trei cai să se odihnească în apropierea unui lac puțin adânc. Arin își aminti felul în care capul lui Javelin se ridicase atunci când se îndepărtase de el.

Arin încrămeni în sinea lui. Rămase cu ochii pironiți asupra porții închise. Era cuprins de o amorțeală tensionată,

ce nu-i dădea voie să se gândească la altceva în afară de ceea ce avea de făcut. Amorțeala pune frâu emoțiilor care-l cuprinseseră încă de când primise veștile de la Roshar. Se împrăștiase ca o ceață rece peste jalea ca de smoală încinsă, peste speranța bucuroasă, și ținea la depărtare un alt sentiment care-l strangulase și nu-i dăduse voie să respire: regretul.

Un alt lup urlă. Mai întuneric decât era acum nu avea să mai fie.

Arin ieși din ascunzătoare și se îndreptă spre vulcani.

La baza unui vulcan al cărui vârf dispăruse în aerul verzui, pe jumătate întunecat, Arin își frecă praf de sulf în păr. Frecă substanța galbenă, fărâmicioasă și puturoasă pe față, mângînd-o de-a lungul cicatricei. Își acoperi mâinile cu ea și o frecă peste inelul lui Roshar.

Hainele simple ale lui Arin erau murdare de praf după calea lungă pe care o bătuse. Dacă s-ar fi putut vedea, Arin n-ar fi zărit decât o pată galbenă și maro. Un bărbat de o vârstă și origine incerte, dacă nu te uitați mai atent.

Arin se rugă ca nimeni să nu se uite mai atent. Coborî în mine. Bătăile inimii lui păreau să răsună în tunel cu același ecou ca al unei tobe.

Așteptă să se facă dimineață.

În zori, când prizonierii coborâră în tunel cu târnăcoapele, Arin ieși din umbră și se amestecă printre ei, devenind una cu ei. Pe furiș, le cercetă chipurile. Când nu o zări pe Kestrel, teama că ajunsese prea târziu crescuse în inima lui. *O lună.* Se urî pentru asta. Pe când se afunda și mai mult în mine, pe Arin îl chinuiau și mai tare gândurile că Kestrel putea fi bolnavă sau rănită, că poate fusese mutată într-un

alt fel de închisoare. Poate că el nu făcea decât să irosească și mai mult timp în vreme ce ea suferea în altă parte.

Arin nu-și putea îngădui să gândească ce era mai rău.

Kestrel era puternică. Ea putea supraviețui în locul acela. Putea supraviețui în orice condiții. Însă când Arin văzu chipurile de piatră ale celorlalți prizonieri – privirile lor goale, mersul târșâit –, nu mai era așa de sigur. Frica îi trimise un fior rece pe șira spinării.

În mine se aflau doi paznici valorieni, însă nu dădeau prea multă atenție oamenilor. Nu observară când Arin smulse un târnăcop din mâinile unui prizonier. Paznicii își întrerupseră conversația doar când prizonierul fără târnăcop, ce umbla acum ca un somnambul, încercă să scoată sulf din pereții stâncoși cu degetele care începură să-i sângereze din cauza unghiilor rupte. Cu coada ochiului, Arin urmări hotărârea mecanică a omului. Arin își ținu capul plecat, umerii căzuți și chipul împietrit în timp ce paznicii se apropiară de prizonier și se sfătuiră. După aceea, ridicară din umeri și găsiră un alt târnăcop pentru om.

Arin munci și el. Se gândea la Kestrel care pesemne că făcea același lucru. Își implântă târnăcopul în perete și-și înghiți fierea din gât. Nu putea să i se facă rău și să atragă atenția asupra lui. Însă greața nu-i dădu pace.

Probabil că trecuseră ore întregi. Arin nu putea număra timpul. Lumina cenușie ce răzbătea prin gura tunelului nu se schimbă.

Însă dispoziția prizonierilor era alta. Oamenii rămaseră deodată nemișcați. Arin își lăsă târnăcopul să cadă în timp ce se pregătea să lovească și rămase și el locului. Se întreba ce anume așteptau oamenii.

Apă. Paznicii împărțeau apă. Trupurile prizonierilor se crispară și băură cu nesaț.

Arin îi imită. Înghiți apa.

Câteva momente mai târziu, pulsul lui Arin se ridică până la cer.

Se simțea prea mare pentru trupul lui. Arin știa, ca prin vis, că în apă se pusese ceva.

Lovi în piatră cu un soi de energie ce semăna cu încântarea. Nu era o senzație normală. Arin continua să-și spună că asta nu era în regulă, că nu asta simțea cu adevărat. Totuși, își umplu cu mare drag coșul dublu cu bulgări de sulf.

Avea să eșueze. Avusese un plan, venise acolo cu un plan... nădușeala îi umezea cămașa, amintirea planului său se risipi, iar Arin deveni sigur doar de nereușita lui.

„Din cauza ta”.

Mâinile lui Arin încetinesc. Auzi iar vocea lui Kestrel, simți legănatul unei trăsurii, Balul Fulgilor de Nea. Dacă și-ar fi pus palma pe fereastra trăsurii, ar fi topit florile de gheață.

„Din cauza ta”, spusese Kestrel. Gura ei se deschisese sub a lui.

Amintirea adevăratului său scop în acel loc se aprinse în Arin și îl arse ca un rug.

Redeveni el însuși. Nu avea să o mai dezamăgească. Nu din nou.

Efectul drogului începuse să se risipească. Substanța era încă acolo – țopăind ca o lăcustă prin sângele lui –, dar trupul lui Arin era aproape liniștit acum. Obosit. Oasele lui păreau scoase din articulații. Paznicii îl duseră la suprafață, unde ceilalți prizonieri acoperiți în galben așteptau; erau prea mulți pentru ca Arin să-i poată număra dintr-o privire, însă suficienți ca să-i fi putut răpune pe paznici chiar și fără arme. Iar oamenii chiar aveau arme. Unii ducea târnăcoape. Alții ar fi putut apuca pietrele de la picioarele lor.

Arin înțelegea supunerea. După invazia valoriană, lui Arin îi fusese simplu să se supună. Văzuse ce se întâmpla cu oamenii care nu ascultau. Fusese un copil înspăimântat. Apoi crescuse și se schimbase, rezistase. Promise ceea ce urmase. Sânge în gură sau în altă parte. Uneori, Arin avea impresia că sângele șiroia peste tot, chiar și în ochi, tulburându-i vederea. Acoperindu-i gândurile. Gustul obiectelor. Odată, de dragul distracției, cineva îi strânsese în jurul capului un căpăstru și-ntre dinți îi fusese pusă o bucată de fier.

După zece ani de sclavie, Arin cunoștea numeroasele forme pe care le lua supunerea. Teama de durere, promisiunea îndârjită de a se răzbuna. Deznădejdea. O monotonie aspră, întreruptă doar uneori de o curea sau de un pumn. Felul în care pedepsele întăreau statutul stăpânului său și-l îndepărtau pe Arin de propria persoană. El fusese mereu înclinat să-și înfrunte stăpânii, indiferent cât de prostesc era, pentru că măcar atunci putea insista asupra integrității proprii sale voințe, neîngenuncheate de nimeni. Însă apoi durerea o făcea să cedeze. La fel și umilința. Supunerea devenea un soi de disperare.

Dar Arin nu mai văzuse niciodată felul de supunere pe care-l afișară prizonierii din mine când paznicii îi înșiruiră. Erau ca vitele. Nu erau nici măcar oameni *prefăcându-se* că sunt animale, lucru pe care el îl văzuse și pe care-l făcuse. Nu exista nicio scânteie de rezistență aici în tundră, nici urmă de ură.

Arin nu și-o putea imagina pe Kestrel atât de supusă. Nu și-o putea imagina deloc supusă.

Se chinui să o zărească prin linia neregulată de prizonieri. Oare se afla în față? Oare se schimbase așa de tare, încât nu o putea recunoaște?

Oare chiar era acolo?

Un paznic se întinse să apuce târnăcopul lui Arin. Mâinile lui Arin se traseră înapoi. Voi să învâртеască arma și să o înfigă în gâtul paznicului.

Gardianul se holbă la el. Arin își forță degetele să se relaxeze. Dădu drumul târnăcopului.

Se alinie ca și ceilalți și fu condus spre lagăr.

Arin evită mâncarea și apa servite în curte. Picura ușor supă peste buza castronului în noroi când o văzu. Stătea cu spatele la el. Părul îi era încâlcit. Era așa de slabă, încât Arin fu șocat. Pentru o clipă, crezu că se înșală, că nu se putea ca umbra aceea să fie Kestrel. Însă ea era.

Era condusă către o anexă cu celule, alături de celelalte femei. *Uită-te în spate. Te rog.* Ea însă nu privi înapoi, și atunci el fu condus în direcția opusă. Inima îi tremura în piept, însă trebuia să facă ce i se spunea.

Până când ajunse în clădirea ce cuprindea celulele bărbaților.

Aici, Arin se strecură în spatele celui mai apropiat paznic, răsuci capul valorianului într-un unghi îngrozitor și-i rupse gâtul.

În clădire se aflau și alte gărzi. Se repeziră asupra lui, însă Arin îi înțepă cu inelul lui Roshar, iar ei căzură la pământ, inconștienți. Arin găsi cheile la brâul unuia dintre paznicii căzuți. Închise prizonierii, înghesuind cât mai mulți în doar câteva celule, ca să nu mai irosească timp.

Clădirea ce adăpostea celulele femeilor era cufundată în liniște. Majoritatea prizonierelor se aflau deja în celulele lor: umbre întinse pe pământ.

La capătul coridorului, o femeie valoriană cu cozi argintii îl zări. Femeia își trase pumnalul și deschise gura ca

să țipe. Arin se repezi la ea, se feri din calea pumnalului, îi așeză o mână pe față și o înțepă cu inelul. Apoi luă cheile și începu să caute din celulă în celulă. O strigă pe Kestrel în șoaptă. Nu răspunse nimeni. Un sentiment îi dădea târcoale, un amestec acid de groază, speranță și disperare.

Apoi Arin se opri. O văzu dormind pe pământ. Și de data asta era întoarsă cu spatele la el, însă Arin îi știu curbura spatelui, ascuțimea umărului și felul în care îi coborau și se înălțau coastele. Arin căută încuietoarea orbește.

Îi tot rostea numele, implorând-o să se trezească, repetând aceleași cuvinte iar și iar. Arin nici nu mai știa prea bine ce spune când intră în celulă și-i atinse obrazul. Când Kestrel tot nu se trezi, el îi ridică trupul. Capul ei se lăsă moale pe spate. Dormea. Pe de o parte, Arin era conștient că era necesar să o pălmuiască, deoarece *trebuia* să o trezească, iar pe de cealaltă parte, gândul îl îngrozea. N-ar fi fost niciodată în stare să o lovească. Ar fi ucis persoana care ar fi îndrăznit să o facă.

— Kestrel?

Arin nu era în stare nici măcar să-i scuture umerii fragili.

— Kestrel?

Ochii ei se întredeschiseră. Lui i se tăie răsufierea. Kestrel se trezi de-a binelea și-l văzu.

Până atunci, el nici nu își îngăduise să ia în considerare posibilitatea că ea devenise la fel precum ceilalți prizonieri, că mintea ei era dusă, că nu se mai afla niciun strop de viață în ochii ei și că fața ei era lipsită de scânteia care o făcea să fie Kestrel.

Nu, ea nu putea fi așa. Nu era, și, când Arin o privi cli-pind și studiindu-i chipul, văzu că mintea din spatele privirii era tot a ei, și se simți recunoscător. Recunoștința era

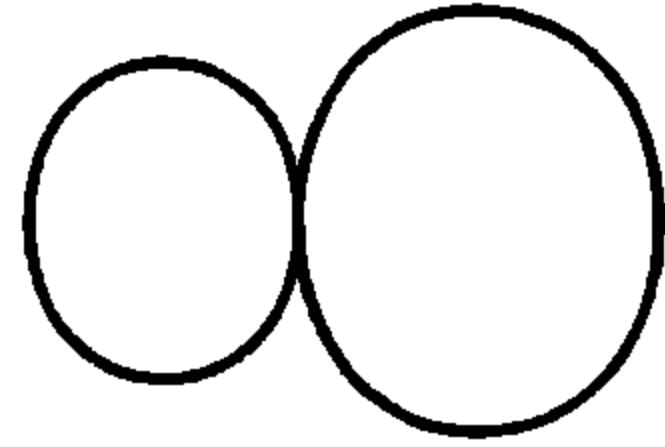
ca un izvor fierbinte: o rugă de mulțumire zeilor lui. Arin îi prinse fața în mâini – poate prea dur.

Sau cel puțin așa crezu, căci Kestrel se trase înapoi. El se temu că îi făcuse rău. Însă Kestrel miji ochii în lumina slabă, studiindu-i fața. Arin văzu confuzia lui Kestrel și nu știu ce să priceapă.

— Cine ești? șopti ea.

Arin nu înțelese până ce Kestrel nu-i puse iar întrebarea. Înțelegerea îi străpunse inima ca o săgeată.

Kestrel nu își amintea de el. Ea chiar nu avea habar cine era Arin.

ÎNAINȚĂRĂ CU GREU PRIN TUNDRĂ. ARIN OBSERVĂ cât de anormal de vlăguită era Kestrel. Gleznelor i se îndoiau uneori sub ea, ca și cum trupul ei era făcut din cârpă și se forța să meargă doar din pură voință.

— Sprijină-te pe mine, zise el.

Kestrel îl ascultă, însă Arin își dădu seama că nu-i plăcea.

— Încă puțin, spuse el.

În cele din urmă, Arin o duse în brațe. În întunericul verzui, ea adormi la pieptul lui.

Picioarele lui Arin erau alunecoase de atâta noroi când ajunse pe malurile lacului unde-l lăsase pe Ilyan cu caii. Arin văzu ce mai rămăsese din tabăra lor. Genunchii i se înmuiară. Blestemă.

Kestrel se trezi și Arin o lăsă încetișor jos, apoi îngenunche și-și îngropă fața în mâini.

Cadavrul pe jumătate mâncat al lui Ilyan fusese târât afară din cort. Caii fugiseră.

Lupii. Arin își aminti că-i auzise urlând cu o noapte înainte. Palmele îi lunecară de pe față. Încercă să nu se gândească la groaza și durerea lui Ilyan în timp ce murea și la cum vina morții mesagerului atârna tot asupra lui. Încercă

să nu se gândească la cât de mult timp le va trebui acum să traverseze tundra și munții ce duceau spre Herran fără cai. Starea lui Kestrel...

Arin se uită la ea. Îi văzu trupul împuținat, prudența cu care îl privea, chiar și acum.

— Poate că au supraviețuit, zise el, referindu-se la cai. Arin vorbea iute. Pesemne că au fugit. Poate au rămas împreună.

Kestrel păru că e pe cale să întrebe ceva, apoi chipul ei împietri, cuprins de suspiciune, iar Arin fu convins că singurul motiv pentru care ea acceptase să vină cu el era pentru că îi oferea o alternativă mai bună la celula închisorii.

Arin se întoarse. Nu exista niciun teren mai înalt de unde să privească în jur. Noaptea din tundră era destul de luminoasă ca să vadă fața lui Kestrel, dar prea profundă ca să zărească trei cai ce rătăceau acum cine știe la ce depărtare.

Probabil că mult prea departe.

Asta dacă mai trăiau.

— Javelin! strigă el.

Caii erau buni, dar numai unul dintre ei era destul de inteligent ca să vină când era chemat – *dacă* putea. Arin nu știa. Nu auzise niciodată ca un cal să facă asta, nu fără a-și vedea stăpânul, nu fără promisiunea unei recompense.

Arin socoti că se aflau suficient de departe de lagăr și-n plus lăsase inconștienți – dacă nu chiar morți – pe cei mai mulți dintre paznici. Nu se îngrijise deloc de cât de adânc înfipsese acul inelului. Totuși, el și Kestrel fuseseră pesemne urmăriți. Nu era înțelept să strige.

Arin se uită la Kestrel. Se lupta cu somnul.

Arin strigă iar:

— Javelin!

Încercă să-și coboare vocea. Se îndepărtă cât îndrăzni de mult de Kestrel, chemând calul. În cele din urmă, se întoarse la ea și îngenunche în noroi, acolo unde zăcea ea.

— Strigă-l, zise Arin. O să vină la tine.

— *Cine o să vină?*

El își dădu seama că nimic din ce spusese nu o făcuse pe Kestrel să înțeleagă cine sau ce era Javelin. Își dădu seama că sperase ca întrebarea și privirea ei speriată din celulă să fi fost o întâmplare. O parte din el crezuse că ea se prefăcea că nu-l cunoaște ca să-l poată răni, căci o merita, și era clar cât de mult ar fi trebuit ea să-l urască acum.

— Kestrel, zise el încetișor.

Privirea ei părea să spună că-și acceptase numele, dar că nu avea încredere în el.

— Javelin e calul tău. Îl iubești. El te iubește. Dacă îl chemi, va veni la tine. Avem nevoie de el. Te rog, încearcă!

Kestrel strigă calul. Nu se întâmplă nimic, iar privirea pe care ea i-o aruncă lui Arin – de parcă ar fi păcălit-o, făcând o glumă pe care ea nu o înțelegea – îi strânse gâtul lui Arin.

— Te rog, insistă el. Din nou.

Ea ezită, apoi făcu așa cum îi ceruse el, deși își ținu ochii ațintiți asupra lui tot timpul, ca pe un animal de pradă.

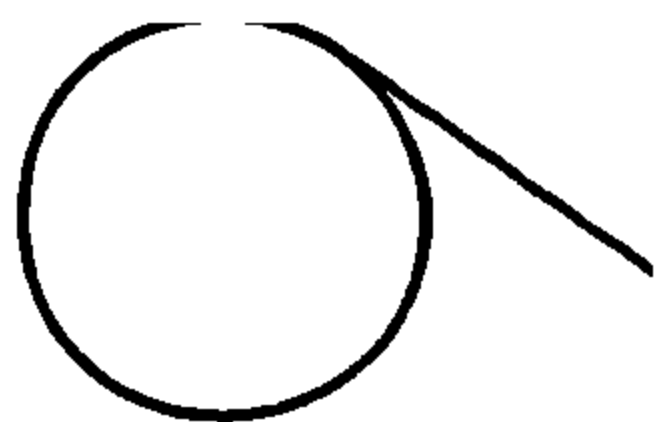
Când Arin auzi bubuitul copitelor prin noroi, trupul i se relaxă, ușurat.

Javelin aducea cu el ceilalți doi cai. Una dintre iepe șchiopăta.

Arin avea să facă un sacrificiu zeului celor pierduți. Jură că o va face. Apoi își îndreptă iar privirea la Kestrel, care se ridică nesigură în picioare, și știu pe loc că trebuia să facă un sacrificiu tuturor zeilor lui.

Kestrel se duse la calul ei. Arin nu-i putea vedea fața, căci ea își lipise obrazul de gâtul animalului. El nu văzu momentul recunoașterii ei, dar îi zări pieptul ridicându-se. Javelin atinse cu buzele părul lui Kestrel. Ea se sprijini de cal așa cum nu se sprijinise de Arin – în totalitate, cu dragoste. Cu încredere.

ARIN O NELINIȘTEA.

Kestrel îi era recunoscătoare și nu protestă când el îi spuse că trebuiau să-l călărească pe Javelin împreună și să ducă de frâu cele două iepe. Ea-i văzu privirea îngrijorată și felul în care o evalua. Kestrel știa bine, așa cum știa și el, că avea să adormă în șa. Javelin era suficient de puternic ca să-i ducă pe amândoi, cel puțin pentru o vreme.

Planul avea sens. Însă lui Kestrel nu-i plăcea.

O supăra felul în care se simțea când era ghemuită la pieptul străinului, cuprinsă de brațele lui. Felul în care trupul ei părea să-l știe.

Capul i se legănă și Kestrel se lăsă moale în brațele bărbatului.

Nu era drept ca trupul ei să cunoască acea persoană în timp ce mintea ei habar nu avea cine este. Ca prin vis, ea își dădu seama că străinul i-ar fi putut spune orice minciună.

Mintea ei era ca o gură cu dinții scoși. Kestrel continua să o exploreze, cercetând găurile și trăgându-se înapoi. O durea.

Da. Orice minciună.

El o salvase, însă Kestrel nu știa ce dorea străinul de la ea – sau ce ar fi putut spune ca să obțină ceea ce voia.

Inima lui bătea în spatele ei și o alina și o adormea, chiar dacă ea știa că nu ar fi trebuit. Se scufundă în somn.

Dimineața, Kestrel se uită mai bine la străin. Mentea îi era mai limpede decât în ultima vreme, își zise ea. Bărbatul așeza niște lemne pentru un foc. Își încetini însă mișcările când îi surprinse privirea și se opri.

Bărbatul era murdar. Kestrel avu senzația că-l văzuse și altă dată, atât murdar, cât și curat. Privirea ei alunecă de-a lungul unei cicatrice lungi, destul de vizibilă acum că praful de sulf se ștersese. Un soi de amintire ștearsă tremură în mintea ei. Însă nu cicatricea era ceea ce o făcu pe Kestrel să-și amintească.

Ochii lui cenușii țâșniră spre ai ei.

Kestrel ar fi trebuit să și-l amintească. Îi studie din nou trăsăturile feței. Neîncrederea se ghemui în sufletul ei. Nu părea posibil ca ea să mai fi văzut vreodată o asemenea persoană și să nu și-o poată aminti.

Ceva era în neregulă cu acea afirmație bizară pe care străinul o făcuse după ce evadaseră, când spusese că erau prieteni. Dacă felul atent în care el o spusese nu fusese suficient ca să-i indice atunci că acesta nu era tot adevărul, atunci modul în care o lăsa acum să-l studieze, așteptând cu respirația tăiată o judecată, sugera neliniștea lui. Dacă erau cu adevărat prieteni, atunci străinul nu ar fi trebuit să se simtă tulburat. Kestrel simți că-și asprește privirea.

Acum, străinul părea rănit, și ca și cum ar fi încercat să ascundă asta, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

Nici asta nu-i plăcea lui Kestrel: cât de ușor o citea el.

Călărire separat. Kestrel era pe Javelin. El călărea o iapă. Următoarea dată când se opriră ca animalele să se poată

odihni, ea se apropie de foc, chiar dacă asta însemna să se apropie de el. Lui Kestrel îi era teribil de frig.

El îi oferi pâine și carne uscată și-și ceru scuze.

— Știu că ești obișnuită cu lucruri mai bune.

O afirmație stupidă, având în vedere că tocmai o salvase dintr-o închisoare.

— Îmi pare rău, spuse el. Asta a fost o prostie.

Când Kestrel apucă bidonul de apă, făcu același lucru pe care-l făcuse și de dimineață – miroși apa.

— Nu are drog în ea, îi spuse el.

— Știu, răspunse ea și i se păru, după expresia schimbată a feței lui, că străinul îi observase dezamăgirea.

Bărbatul îi tot cerea iertare. Tot încerca să-i spună ceva ce Kestrel nu-i dădea voie să termine. Când îl întrerupea, bărbatul nu mai semăna defel cu acela care o târâse prin curtea închisorii și atacase orice persoană ce îndrăznise să le stea în cale, folosind inelul acela ciudat și greu de pe deget și pumnalul furat de la un paznic căzut, implântându-l în burta altei gârzi.

— Te rog, lasă-mă să-ți explic, zise el în timp ce călăreau.

Teama se aprinse în plămâni ei. Minteă părea să-i ardă dureros. Deși era înnebunitor să nu știe atât de multe, o senzație din ce în ce mai mică din ea o avertiza că i-ar fi fost mult mai rău să-și amintească.

— Lasă-mă în pace!

— Nu vrei să știi ce s-a întâmplat? De ce te aflai acolo?

Kestrel îi văzu nefericirea. Bănuia că orice explicație i-ar fi dat, ar fi reprezentat mai mult o mângâiere pentru el decât pentru ea.

Voia să-l împingă de pe cal, să-l facă să simtă cum e să cazi. Ea însăși se prăbușea prin vidul întunecat al tuturor *de ce și cum*, era îngrozită de ceea ce uitase. Kestrel îl învinuia

pe străin pentru că nu-i observa teama, deși era atât de hotărâtă să și-o ascundă.

— Bine, zise. Spune-mi de ce.

În ciuda insistențelor lui de până atunci, el părea să nu știe acum de unde să înceapă.

— Ai fost spioană. Ai fost prinsă.

— Spioana *ta*?

— Nu chiar.

— Dar pe-aproape. Deci de-asta ai venit după mine. De-asta vrei să-mi amintesc. Asta vrei de la mine: informații.

— Nu, Kestrel. Noi...

— Dacă am fost prieteni, atunci cum ne-am întâlnit?

Iapa lui își scutură capul. El trăgea prea tare de frâie.

— În piață.

— Nu te-am întrebat *unde*, ci *cum*.

El înghiți nodul din gât.

— Tu...

Dar Kestrel își aduse aminte vag de piață, de zăpușeala prăfoasă. Auzi o mulțime de oameni urlând și-și aminti chipul lui fără cicatrice îndreptat spre al ei, crispat de ură.

— Unde mă duci? șopti ea.

Acum, el îi observă teama. Kestrel văzu că el o observase. Străinul opri calul. Javelin se opri și el. Bărbatul întinse mâna, iar ea se trase la o parte.

— Kestrel.

Ea simți din nou durerea aceea inexplicabilă.

— Te duc acasă.

— Știi ce cred eu? Cred că m-ai putea duce oriunde. Cred că tu chiar vrei ceva de la mine. Cred că ești un mincinos.

Kestrel îi dădu pinteni lui Javelin.

Arin o lăsă să plece. Știa că ea avea nevoie de el ca să supraviețuiască în tundră. Nu putea ajunge prea departe.

Kestrel se uită la calul ce se mișca sub ea. Javelin. Calul ăsta era al ei. Numele lui părea potrivit. Spre deosebire de restul lucrurilor.

Soarele roz coborî pe boltă. Țânțarii se ridicau din mâl. Pe când călărea alături de el, calul lui Kestrel părea să devină mai mare și mai înalt. Kestrel nu se simțea deloc bine.

Arin o întrebă dacă era rănită. După ce îi răspunse că nu avea nimic, el o întrebă iar.

— Poate că memoria ta...

Arin își pierdu vorba. Kestrel nu putea suporta *speranța* din privirea lui, ca și cum o rană la cap era cauza de dorit pentru tot ce se întâmpla. Privirea lui cercetătoare o făcea să vrea să mârâie ca un animal.

Până la apus, trupul ei devenise aproape incontrolabil. Nevoia se făcuse tot mai mare pe parcursul zilei, cutremurându-se înăuntrul ei. O dura stomacul și avea certitudinea vagă că fusese antrenată să călărească, altminteri pesemne că ar fi căzut deja de pe cal.

Arin o văzu. Continuă să încetinească pasul, deși era evident pentru Kestrel că ar fi vrut să înainteze mai repede.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Kestrel nu voia să admită că râvnea la un drog pe care fusese forțată să-l înghită. Arin înțelese oricum. Dădu din cap și spuse:

— Mi l-au dat și mie ieri.

După aceea, ura lui Kestrel deveni deplină, pentru că Arin îndrăznise să ghicească și pentru că era convins că înțelege dorința arzătoare pentru un lucru pe care nu-l încercase decât o dată.

Kestrel merse înainte, până ce nu mai fu în stare să vadă bine, iar stomacul ei începu să i se răsucească și să îi urce

în gât. În cele din urmă, Arin prinse căpăstrul calului ei și-i opri pe amândoi.

Kestrel vomită peste mușchi și peste tufele de ferigă din tundră. Arin îi ținu părul departe de față. O parte din ea – căreia aparent îi păsa de ceea ce se întâmpla – se întreba cum de suporta Arin să o atingă. Nici el nu era curat, dar ea era de-a dreptul mizerabilă.

Arin îi dădu apă. Kestrel își clăti gura cu ea, o scuipă, bău și apoi privi bidonul din mâinile ei tremurânde. Kestrel aprecia faptul că Arin venise bine pregătit – ba chiar pentru trei oameni –, dar el continua să-i ofere lucruri de care avea nevoie și să le pună deoparte când nu-i erau trebuincioase, să aprindă focul, să deschidă calea și să facă *totul* pentru ea – aproape că-și dorea ca Arin să nu fi făcut atâtea.

— Ce-ar fi să ții tu ăsta?

Arin dădu din cap spre bidon.

Degetele ei se strânseseră în jurul obiectului.

— Nu mă lua de sus.

Arin își atinse cicatricea.

— N-am vrut.

Kestrel urcă iar pe cal.

— Să mergem, îi zise ea.

Noaptea aduse cu ea o nouă serie de probleme.

— Nu am decât un cort – Arin își drese glasul –, dar sunt trei așternuturi.

Așteptă – probabil ca să vadă dacă ea avea să insiste ca el să doarmă afară, însă Kestrel simțea că asta ar fi însemnat să recunoască prea multe, deși refuza să ia în considerare exact ce anume ar fi recunoscut. Așa că încuviință scurt din cap.

Arin nu aprinse focul, ceea ce o făcu să creadă că el încă își făcea griji că ar putea fi văzuți.

— Ar trebui să călătorim noaptea, zise ea, și să dormim ziua.

El scutură din cap. Nu o privi.

— Sunt trează, insistă ea.

— Ar trebui să încerci să dormi. Lucrurile ar trebui să decurgă normal pentru tine.

Asta ar fi trebuit să o înfurie pe Kestrel. Dar expresia lui în timp ce da jos cortul împăturit era lentă și profundă. Mâinile lui erau ocupate, ochii însă îi erau calmi. Argint în întuneric, lucind ca apa.

— Bine.

Kestrel se ghemui și-și cuprinse genunchii strâns cu brațele. Încercă să-și oprească tremurul oaselor. Nu voia să i se facă iar rău. Se întoarse astfel încât să nu-l vadă, și ascultă în timp ce el instala cortul.

Chiar și în cort, când căldura trupului lui era la doar un braț distanță, lui Kestrel îi era teribil de frig. Tânjea după drogul ei de noapte. Îi putea simți gustul metalic pe limbă.

Arin îi dăduse deja toate hainele lui de rezervă. În prima noapte, după ce se întorseseră caii, Arin deschisese o boccea de lângă trupul prietenului său și trăsese afară o mantie. Arin îndesase brațele moi ale lui Kestrel în haină. Ea o recunoscu ca fiind a lui după miros. Hainele ei păreau să fi fost făcute din pânză de sac: cenușiu-închis, mâneci lungi, pantaloni. Nu purtase asta tot timpul în închisoare. Își amintise asta în timp ce el o înfășurase în haine, adormită de pe urma minunatului drog de noapte. Își aminti când i se schimbaseră hainele și de ce. Simțea încă nasturii rochiei plesnindu-i pe spate. Un fior de frig și de teamă o cuprinsese în timp ce aerul îi lovise pielea. Durerea. Însă drogul era blând și dormea pe atunci și, oricum, ce mai contau hainele?

Acum, Kestrel era departe de a adormi. Era un vierme încolăcit sub un morman de haine. Arin o învelise cu al doilea așternut, apoi ieșise din al lui și i-l dăduse și pe acela. Nu mai avea nimic să-i dea. Vocea lui se auzi în întuneric, șovăitoare.

— Kestrel...

— Nu mi-ar fi frig dacă aș dormi, zise ea, clănțănind din dinți. Trebuie să dorm.

Urmă o pauză.

— Știu.

— Dă-mi ceva să adorm.

— Nu am nimic.

— Ba da, ai.

De data asta, Arin tăcu mai mult timp.

— Nu, n-am.

— Ai inelul ăla.

— Nu.

— Folosește-l.

— Nu.

— Dar vreau eu.

— Nu știu cum să-l folosesc. Te-aș putea ucide.

— Nu-mi pasă.

Arin era furios.

— Îmi pasă mie.

Kestrel știa de ce ochii lui luciseră prea tare mai devreme. Propriii ei ochi o înțepau.

El se mișcă puțin. Kestrel rămase cu spatele, dar îl simți apropiindu-se. Căldura trupului lui îi învălui încet spatele. Parcă s-ar fi scufundat într-o baie fierbinte. Cuvintele lui îi atinseră ușor ceafa.

— Nu vreau decât să-ți țin de cald, zise el, rostind vorbele ca pe o întrebare.

— Zici că suntem prieteni.

— Da.

— Am mai făcut asta și altă dată?

Urmă altă pauză.

— Nu.

Tremurul trupului ei se mai potoli și Kestrel descoperi că se mutase și mai aproape de el, se lipise de corpul lui. Inima lui Arin bătea tare în spatele ei. El o ținu în brațe, iar greutatea brațului său o făcu să se simtă mai solidă, mai reală, mai puțin în pericol de a se sparge în mii de bucăți, ca o oglindă. Kestrel se liniști, relaxându-se la adăpostul căldurii lui.

Dar tot nu adormi. Nici Arin nu dormi. Kestrel îl simțea treaz. În treacăt, gândi că lui îi stătea în fire să nu adoarmă înaintea ei. Nici nu știa cum de putea crede că asta era adevărul. Îi era așa de greu să se împace cu singura amintire pe care o avea despre el: fața lui în piață, văzută de la depărtare. Gura și ochii unui dușman.

Însă el se afla aici, el o salvase și nu-i ceruse nimic în schimb, doar să-și amintească, iar acum renunțase chiar și la asta. Kestrel îi cunoștea mirosul. Știa că-i place. Mâna lui se întinse să-i atingă artera care îi zvâcnea pe gât. Își ținu degetele acolo, aproape prea ferm ca să fie blând, de parcă se îndoia că ea era în viață.

Oare chiar nu împărțiseră niciodată patul? Nu. Kestrel și-ar fi amintit. Nu-i așa?

În depărtare, în adâncul tundrei se auzi un urlet muzical.

Lupi. Păreau singuratici. Era însă frumos felul în care se chemau unul pe celălalt.

Dimineața, Kestrel descoperi că adormise la un moment dat. Trezirea era brutală. Arin nu se afla în cort.

O senzație îi străpunse inima. Mișcarea pe care o făcu fusese pesemne zgomotoasă.

— Sunt aici! strigă el de afară.

Kestrel ieși și-l văzu în fața unui foc al cărui miros ar fi trebuit să-l simtă și să-l interpreteze ca pe un semn că Arin se afla acolo sau în apropiere – asta dacă nu ar fi fost așa de speriată că el o părăsise.

Păși spre foc, clătinându-se încă pe picioare. O obseda ideea frustrantă că nu fusese niciodată prea grațioasă, dar că fusese măcar *competentă*. Înainte.

Se așeză în fața lui. Focul palid sălta și trosnea între ei.

Arin nu mai purta inelul cel greu. Kestrel se întrebă ce făcuse cu el, apoi decise că nu avea să întrebe atâta timp când Arin nu spunea nimic despre noaptea trecută.

Rămaseră lângă foc și mâncară în liniște.

Arin se tot uita la iapa rănită, cea pe care nu o călăreau. Kestrel îl surprinse făcând-o, și știu că el nu voia ca ea să-l vadă.

Când se opriră, mai târziu, să se odihnească, Kestrel îl aținti cu privirea chiar pe când Arin era pe cale să se uite iar îngrijorat la iapă.

— N-o face, zise ea.

— Nici nu-mi doresc.

— Și, în orice caz, cum ai proceda?

Arin ridică din umeri și Kestrel observă pentru prima dată pumnalul de la brâul lui; acela pe care-l furase de la unul din paznici. Ea recunoscuse pumnalul ca pe un obiect care ar fi trebuit mai degrabă să-i aparțină ei decât lui. Brusc, avu un sentiment intens al diferenței dintre ei. Își dădu seama că în tot acel timp vorbiseră pe limba lui, nu a ei.

Și-l imagină pe Arin apucând cuțitul și tăind gâtul calului. Nu exista altă cale. Un șiroi mare de sânge. Zvâcnirea trupului. Copitele lunecoase.

— Ne încetinește.

— Am zis *nu*.

În cele din urmă, el dădu din cap.

Și supunerea lui îi era familiară lui Kestrel. Îi dăduse ordine și altă dată. Dar mai credea și că el nu o ascultase niciodată, și, chiar dacă păruse vreodată să se supună, de fapt *nu* o făcuse.

În mod sigur nu erau prieteni. Ci altceva.

Noaptea aceea fu la fel precum cea de dinainte. Arin o ținu în brațe. Kestrel se încălzi. Membrele ei se relaxară. Țsta părea să fie singurul lucru care o ajuta să adoarmă.

— M-ai cumpărat, zise el.

— Poftim?

Arin șoptise cuvintele cu gura lipită de ceafa ei. Vocea lui se auzi iar, de data asta mai puternică.

— M-ai întrebat cum ne-am întâlnit. Eram în piață. De vânzare. Tu m-ai cumpărat.

Instinctul îi spunea lui Kestrel să se răsucescă în brațele lui și să-i cerceteze chipul, să vadă ce putea ghici din expresia lui.

Nu se încredea în instinctele ei, așa că rămase nemișcată.

— De ce aș face una ca asta?

— Nu știu.

— Ești încă al meu?

Vântul îndoi pânza cortului.

— Da.

Replica ei fu directă și tăioasă.

— Nimeni n-ar crede lucrurile astea pe care le spui. Crezi că dacă nu am nicio amintire sunt o neroadă?

— Nu.

— Spui că am fost spioana ta, ceea ce înseamnă că am lucrat pentru tine. Spui că sunt stăpâna ta, ceea ce

înseamnă că tu lucrezi pentru mine. Spui că suntem *prieteni*. Stăpânii și sclavii nu sunt prieteni. Și apoi mai e și *asta...* Kestrel se întrerupse, nevrând să mai continue. Devenise deodată mult prea conștientă de căldura lui, alături de trupul ei. Spui lucruri imposibile, zise ea în cele din urmă. Nu te cred.

Arin își umflă pieptul să vorbească; coastele lui erau ca niște aripi tari pe spatele lui Kestrel.

— Dacă m-ai lăsa să-ți explic...

— Nu mai vorbi. Taci! Nu vreau să-ți aud vocea.

Arin tăcu. Kestrel rămase nemișcată, lipită de el, dorindu-și să se poată trage mai departe.

La o oră incertă a nopții, Kestrel îl simți oftând. Avea de gând să încerce iar să explice, se gândi ea. Kestrel împietri de panică. Avea iar senzația că se prăbușește, că se prăvălește spre ceva ce nu-și putea aminti. Că urma un impact ce avea să-i fărâmițeze craniul.

Kestrel nu voia ca Arin să vorbească, și deodată nu mai era așa de sigură că el avea de gând să spună ceva. În mod ciudat, i se năzări că Arin urma să cânte.

— Nu.

Comanda ei veni tăioasă.

Arin tăcu.

Mai târziu, Kestrel se trezi tremurând iar. Arin nu mai era lângă ea.

Era tot noapte. El n-ar fi trebuit să lipsească.

Kestrel ieși din cort și-l văzu stând sub un cer imaginar.

Deasupra întunecimii, dincolo de stelele ca niște gămălii de ace, se vedeau rotocoale verzi și roz, mărginite de violet. Kestrel nu mai văzuse niciodată așa ceva.

Arin se întoarse și îi întâlni privirea, care se coborâse de la cer la el. Kestrel nu înțelegea cum el nu îngheța de frig. Apoi văzu că avea umerii adunați în față și-și dădu seama că probabil era înghețat. Kestrel își înălță iar capul spre culorile imateriale ale cerului.

— Ce e asta? întrebă ea.

— Zeii.

— Nu există.

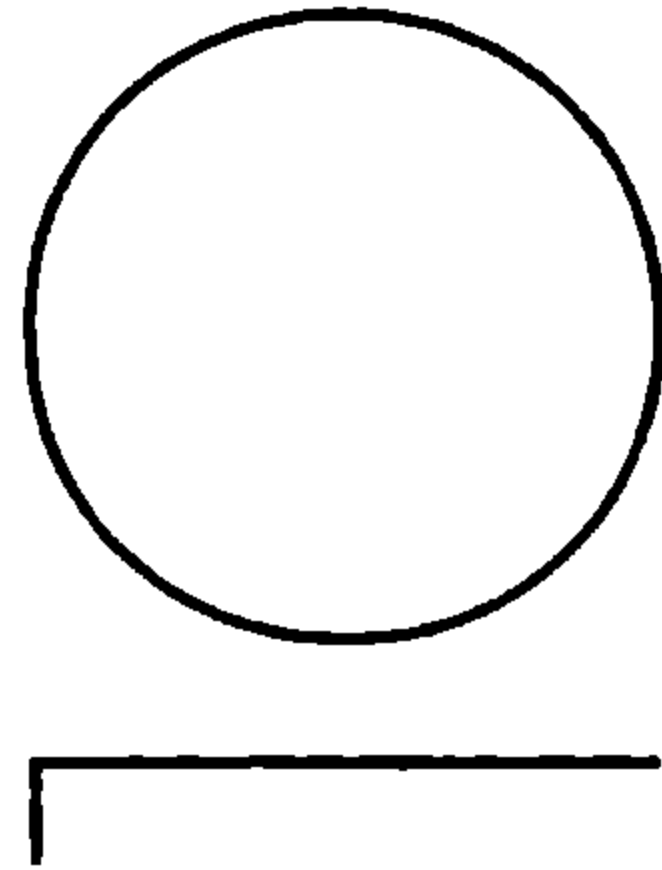
Kestrel nu era sigură de unde știa asta, însă era convinsă că asta credea.

— Ba există. Au venit să mă pedepsească.

— Tu ai fost de vină, zise ea, dând glas bănuielilor îndelung amuțite și știind, când văzu chipul lui strâmbându-se chinuit, că avea dreptate. Din cauza ta am stat în închisoare.

Arin îi întâlni privirea.

— Da.

ARIN NICI NU ȘTIA CUM DE AJUNSESERĂ ACASĂ.

Starea lui Kestrel se înrăutățise. Începuse să-i fie rău în timpul zilei. Noaptea, trupul ei devenea un biet lucrășor chinuit. El o ținea în brațe, îngrijorat că făcea ceva greșit, chiar și când uneori Kestrel părea să-i accepte căldura cu drag. Apoi, părea că un val îi cuprindea corpul și o arunca în noaptea somnului. Arin o simțea devenind moale și el răsuflea ușurat, știind că puținul confort pe care i-l putea oferi nu era cu adevărat bine-venit.

Kestrel refuză să-l lase o ajute să intre în casa lui. Ziua luminoasă de vară nu o încălzea mai deloc. Kestrel se ghemui în mantia lui murdară și înaintară suficient de lent astfel încât, până ce ajunseră la intrarea principală, toți cei din casă se adunaseră deja să-i vadă. Kestrel își ținea privirea ațintită asupra picioarelor ei nesigure, dar Arin știa că era conștientă de mulțimea din jurul lor; gura ei era o linie subțire, îndârjită.

Roshar se apropie primul de ei, și pietrișul scrâșni sub cizmele lui. Prințul era neobișnuit de tăcut și îngrozit, deși nu-i stătea în fire să fie îngrozit de înfățișarea altora.

— Am nevoie de Sarsine, îi zise Arin, însă vara lui se afla deja acolo.

Kestrel o privi și ezită pentru o clipă. Apoi acceptă brațul întins al lui Sarsine, iar Arin trebui să-și ascundă înțepătura de supărare ce nu putea fi altceva decât gelozie, după care trebui să-și ascundă rușinea la un sentiment atât de meschin. Le urmă încet, simțindu-și mâinile tulburător de goale. Nu era încă pregătit să devină inutil. Cel puțin fusese util în tundră.

Arin urmă cele două femei în sus pe trepte, spre aripa de vest a casei, unde Sarsine deschise ușa spre apartamentul în care locuise odată Kestrel. Când intrară, Arin cercetă chipul lui Kestrel, căutând un semn de recunoaștere. Ea își feri chipul de privirea lui într-un fel ce însemnă că știa că era privită, și de ce.

Sarsine o așeză pe Kestrel pe cel mai apropiat și moale scaun și îngenunche în fața ei; îi scoase pantofii ponosiți, despre care abia dacă se putea spune că fuseseră odinioară condurii unei domnițe.

Cu o expresie tremurătoare, Kestrel studie capul brunet și plecat al lui Sarsine. Kestrel vorbi, iar vocea pe care o folosisese din ce în ce mai puțin în ultimele zile răsună răgușită.

— Tu ești slujnica mea?

Vara lui Arin tresări. El văzu stânjeneala de pe chipul lui Kestrel când își dădu seama că spusese ceva necuvenit. Sarsine se uită la el. Arin se aplecă și-i șopti la ureche.

Sarsine așeză pantofii unul lângă celălalt.

— Da, răspunse ea în cele din urmă. O să-ți fiu slujnică pentru o vreme, dacă vrei.

Apoi se ridică și dădu să scoată mantia lui Kestrel.

Ceva ce Arin încercase să înfășoare strâns înlăuntrul lui în zilele din tundră începu acum să se desfășoare. Nu știa ce avea să se întâmple când se desfăcea cu totul. Ar fi zis – dacă

ar fi putut să zică ceva – că senzația semăna cu tremurul acela dezolant ce cuprindea trupul lui Kestrel în timpul nopții.

Sarsine surprinse privirea lui Arin. Ridică sprâncenele. Se oprise din scoaterea hainelor lui Kestrel. Mesajul ei era clar.

Arin dădu din cap. Trebuia să plece, firește, însă nu se putea mișca.

— Arin!

Vocea lui Sarsine era fermă.

Arin se întoarse, dar nu ajunsese prea departe și o auzi pe Sarsine icnind șocată. Arin se uită înapoi.

Ochii lui se făcură mari. Se trezi lângă ele înainte să fie conștient că se mișcase. Mâna lui prinse pânza largă a cămășii lui Kestrel, în dreptul umărului. Atunci văzu dunga roșie ce-i brăzda omoplatul. Kestrel se smuci înapoi. Pânza se rupse. Nu mult, dar suficient.

— Arin! exclamă Sarsine.

El văzu și mai mult; văzu că urmele de bici semănau cu ale lui după felul în care îi tăiaseră pielea și se adânceau sub cămașă. Arin știa că rănilile se lăteau pe tot spatele ei.

— Te-am întrebat.

Vocea lui era chinuită de durere.

— Te-am întrebat dacă ești rănită.

— Nu sunt. S-a vindecat.

— Dar ți-au făcut rău.

— Nu-mi amintesc.

Arin nu o crezu.

— Cum se poate să ți se întâmple așa ceva? Cum ai putut să te ascunzi de mine?

Arin o trăsesse pe Kestrel în picioare. O ținea de brațe. Nu mai avea carne acolo. Degetele lui întâlneau oase. Arin se pierdu cu totul. Nu-și mai recunoștea lumea. Nu exista nicio versiune a lumii lui în care ceea ce trăia acum putea fi adevărat.

— O sperii, zise Sarsine.

Lui Kestrel nu-i era teamă; fața ei ardea de provocare: avea bărbia ridicată, umerii încordați, cămașa desfăcută la gât. Una dintre urmele de bici i se încolăcea peste claviculă. Se eliberă din strânsoarea mâinilor lui.

Arin parcă se îneca.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Nu trebuie să-ți spun nimic.

— Kestrel, tu... ai făcut ceva pentru mine. Pentru țara asta. Nu-ți amintești? Nu poți nici măcar să încerci? Sau lasă-mă să-ți spun, te rog...

Palma lui Kestrel coborî cu zgomot pe obrazul lui.

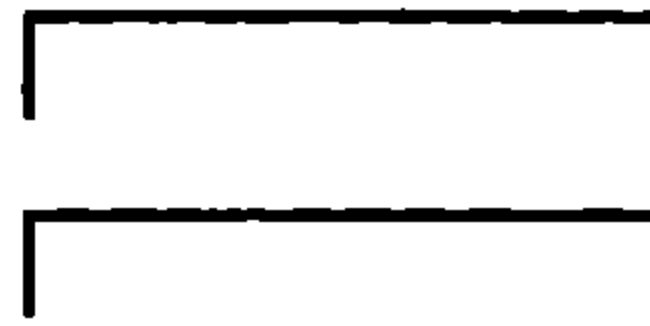
Arin rămase fără aer. Fața îi ardea. Kestrel îl lovide și peste gură. Ochii ei erau lichizi și aurii, pierduți și plini de furie. Arin se simți prea rușinat ca să mai vorbească.

— Știu că vrei să ajuți, zise Sarsine cu blândețe.

— Bineînțeles că vreau, șopti el.

— Atunci trebuie să pleci.

Abia când rămase singur pe coridor, căzut cu spatele la zid, Arin își atinse obrazul acolo unde îl lovide ea. Degetele i se umeziră. Își privi lung lacrimile. Luceau pe vârfurile degetelor lui ca sângele.

— O SĂ MOARĂ?

Sarsine închise ușa apartamentului în care se afla Kestrel cu mai multă forță decât era necesară. Își așeză mâinile în șolduri și-și coborî privirea dură asupra lui Arin, care ședea așezat pe jos, în coridor, rezemat de peretele opus ușii lui Kestrel. Încheieturile lui erau rigide. Arin nu știa de când stătea acolo.

- Zeilor! Revino-ți. Nu, nu va muri.
- Loviturile de bici. E posibil să aibă o infecție. Sau febră.
- Nu are nimic.
- Mie mi s-a întâmplat.
- Nu sunteți una și aceeași persoană.
- Varsă tot ce mănâncă. Starea ei s-a înrăutățit.
- I s-au dat droguri de două ori pe zi, în fiecare zi, timp de o lună. Unele dintre simptome sunt pentru că trupul ei tânjește după drogurile pe care nu le mai poate lua.

Arin observă pluralul.

— Mai multe feluri de drog?

Arin suspectase însă asta datorită propriei lui experiențe cu puterea înviorătoare pe care i-o dăduse substanța luată în

mine, și a felului în care Kestrel tânjea după ceva care să o facă să doarmă. Uneori, îl și implorase să-i dea.

— Da.

— Ți-a spus ea.

Durerea îi străpunsese pieptul. Arin își întoarse privirea, pentru ca vara lui să nu vadă cum se simțea știind că Kestrel îi mărturisese ei așa de repede un lucru pe care el trebuise să-l ghicească.

Arin își imaginează că se află iar în cort, în tundră, ascultând vântul care umfla pânza. Frigul care se revărsa din pământ, Kestrel în brațele lui, pulsul lui sălbatic, tremurul îngrozitor al membrelor ei, curbura gâtului ei în bezna verzuie. Ușurarea de a o auzi în final respirând ușor și tăcut. Felul în care propria lui respirație rămânea calmă o lungă perioadă după aceea.

Arin zise:

— Cum ai făcut-o să adoarmă?

— Nu doarme.

— Ce?

— E destul de calmă deocamdată.

— Ai lăsat-o singură cât e *trează*?

Arin își aminti cum Kestrel se ridicase într-o barcă mică, plutind deasupra unei ape negre, în noaptea Revoluției Fulgilor de Nea, gata să sară. O auzi cerându-i inelul lui Roshar.

— Nu poți să o lași. Du-te înapoi! Sarsine, n-o poți lăsa singură.

Mâinile vareii lui lunecară de pe șolduri. Trupul i se relaxă, iar chipul i se îmblânzi, scoțându-i la iveală oboseala.

— Kestrel e prea puternică pentru a face ceea ce gândești tu.

— Uită-te la ea.

Arin vorbea ca și cum Kestrel s-ar fi aflat pe coridor, cu ei.

Uită-te ce am făcut, aproape că zise el, apoi își înghiți cuvintele. Sarsine n-ar fi spus decât că nu era vina lui.

Dar Arin știa adevărul.

Sarsine se așeză pe jos, în fața vărului ei, cu genunchii trași sub fustele din muselină.

— M-am *uitat* la ea. Am îmbăiat-o și am îmbrăcat-o și am așezat-o în pat. E subnutrită și bolnavă, dar e *în viață*. A luptat din greu ca să trăiască. Dacă tu nu crezi că e puternică, atunci să știi că te înșeli.

— O să stau eu cu ea.

Sarsine clătină ușor din cap.

— Nu te vrea lângă ea.

— Nu-mi pasă.

— Nu-și va face rău.

— N-ai de unde să știi.

— Arin, sigur că o voi îngriji, dar nu putem sta cu ea în fiecare moment al zilei.

— Ba eu pot al dracului de bine!

— Da, dar ea ar urî asta. Nici nu mai știe cine este. Cum vrei să se regăsească dacă nu poate fi singură cu sine?

Arin își trecu degetele prin părul murdar și-și apăsă podul palmelor peste ochii închiși până ce sub pleoape i se aprinseră steluțe albe.

— Știu eu cine este.

O fată mândră. Cu o inimă dârză și nobilă. Și o mincinoasă. O mare mincinoasă.

— Ar fi trebuit să știi.

Fiecare moment petrecut cu ea în capitală îi reveni lui Arin în minte, înghețându-i sângele în vene. Arin înghițise toate minciunile lui Kestrel, felul în care îl batjocorise, cum îl dăduse la o parte și-l făcuse să pară un nimic. Lui Arin îi fusese simplu să o creadă. Avusese noimă.

Se blestemă. Văzu deodată toate ocaziile pe care le avusesese, de-a lungul multelor luni dinaintea arestării ei, ca să descopere adevărul. Dar nimic din ce trăise sau suspectase în capitală nu avusesese vreo logică pentru el. I se păruse necugetat și, aparent, greșit felul în care ochii ei luciseră de dor în noaptea când o întâlnise lângă canal. Apele se învolburau dedesubt. Ea purta o rochie de servitoare. Necugetată fusese ea când își riscase siguranța ca să ajute un alt popor. Necugetată că dăduse informații spionului herrani al lui Arin. Era o trădătoare pentru țara ei. Pedepșa valoriană pentru trădare era moartea.

Iar Arin o acuzase de egoism. În capitală, Arin gândise cuvinte precum *foame de putere*, și *superficialitate*, și *cruzime*. I le spusese în față. O acuzase pentru moartea câmpenilor din est.

Expresia șocată a chipului ei, limpede în lumina opaițelor din acea tavernă mizerabilă. Linia albă a buzelor ei.

Arin ignorase totul. Interpretase greșit semnele.

Pierduse din vedere tot ce conta.

Sarsine îi cuprinse încheieturile și-i trase mâinile de la ochi. Arin se uită la ea, dar păru să nu o vadă. Văzu în schimb fața epuizată a lui Kestrel. Se văzu pe sine copil, în noaptea invaziei, când soldații îi ocupaseră casa, și când el nu făcuse absolut nimic.

„Mai târziu”, îi spusese el lui Sarsine când sosise mesagerul.

„Nu, n-am să fac nimic”, îi promisese lui Roshar când prințul îi enumerase motivele pentru care ar fi fost inutil să salveze un spion anonim din închisoarea aflată în tundră.

— M-am înșelat, zise Arin. Ar fi trebuit să...

— E prea târziu pentru regrete. Ele aparțin zeului celor pierduți. Vreau doar să știu ce ai de gând să faci *acum*.

Arin evitase mult timp să viziteze moșia generalului.

Cu vorbele lui Sarsine răsunându-i în minte, Arin ieși călărindu-l pe Javelin pe poarta deschisă.

Un sturz cu gâtul galben cântă de pe o creangă joasă. Iarba netăiată a peluzei ajungea până la jaretele calului. Arin îl conduse pe Javelin prin iarba foșnitoare, departe de vilă, pe care nu era încă pregătit să o vadă, și urcă delușorul, printr-un crâng presărat de portocale mici și pârguite. Dacă le-ar fi cules, fructele ar fi fost tari și seci, încă necoapte. Însă mireasma lor îl făcea să și le dorească acum.

Arin plesni din limbă și îmboldi calul cu călcâiele. Javelin mișcă o ureche și mări pasul, trăgând aer pe nări, mulțumit să galopeze.

Arin se ținu departe de dependențele mai mari: căsuța cu acoperiș de stuf în care locuise dădaca lui Kestrel, aflată la apus de grădina năpădită de buruieni; grajdurile pustii; locuința goală a sclavilor, forma ei ca de hambar fără ferestre, cu vopsea albă ce se cojea la soare. Arin îl conduse mai departe pe Javelin pe cărarea lui, dar se întoarse puțin în șa, ca să arunce o privire la ultima clădire, iar sabia i se mișcă pe lângă șold.

Ajunse la fierărie și descălecă, tropăind cu cizmele pe pământ. Eliberă chinga calului și-i dădu drumul. Iarba era înaltă și bună; un adevărat rai pentru un cal.

Cizmele lui Arin sunau cu putere pe dalele de piatră. În oraș erau suficiente fierării unde s-ar fi putut duce, dar aceea, într-un fel bizar, părea să-i aparțină. Lucrurile arătau la fel cum le lăsase Arin atunci când plecase iarna trecută. Înăuntru, uneltele atârnavu acolo unde ar fi trebuit să fie. Nicovala era acoperită de un strat de praf. Vatra era stinsă de mult, iar coșul pentru cărbuni era plin.

Arin pregăti focul în forjărie, umflă foalele și privi flăcările prinzând viață. Când focul se făcu zdravăn, Arin îl lăsă să ardă. Avea să se întoarcă. Flăcările trebuiau să ardă ceva timp pentru ceea ce avea el nevoie. Între timp – se forță să gândească asta – ar fi trebuit să vadă casa.

Vila generalului – a lui Kestrel – rămăsese pustie de când Arin îl ucisese pe Coțcar, iarna trecută. Ca lider al revoltei herrani, Coțcarul își atribuisese casa și locuise acolo pentru că era cea mai bună și pentru că aparținea generalului. Și poate chiar pentru că era a lui Kestrel. Arin nu știa când luase naștere fascinația bolnăvicioasă și pizmașă a fostului lider pentru ea. Arin își înghiți nodul din gât când își aminti.

Mâna i se strânse în jurul mânerului sabiei. Arin se uită la degetele lui încleștate, apoi din nou la sabia tatălui său și scoase puțin lama, ca să vadă în soare luciul oțelului frumos lucrat. După care băgă sabia la loc în teacă și intră în casă.

Dincolo de curtea interioară, fântâna era mută și arsă. Gândacii înotau la suprafața apei verzui. Zeii pictați se holbau la Arin de pe ziduri, alături de alte creaturi: fauni, un cerb ce executa un salt, păsări. Surprinse cu privirea una dintre păsările pictate în timpul zborului și-și aminti că o văzuse pentru prima dată peste umărul lui Kestrel, în ziua în care ea îl cumpărase.

Înăuntru, casa era aproape goală. Bănuise asta, dar nu crezuse niciodată că avea să arate *așa*.

După ce Arin semnase tratatul imperial ce părea să promită libertatea Herranului, coloniștii valorieni își predaseră casele din acest teritoriu. Corăbiile soseau neconținut ca să golească vilele de bunurile valoriene. Existaseră conflicte cu privire la proprietăți. Arin intervenise, intermediase negocierile, dar ignorase casa lui Kestrel. Familia herrani căreia îi aparținuse vila murise demult. Când o corabie valoriană

intrase în golf ca să golească vila generalului, Arin se prefăcuse că nici nava, nici casa nu existau. Presupusese că totul fusese luat. Aproape că avusese dreptate.

El nu mai venise aici din noaptea revoltei. Nu voise să fie atras în camerele lui Kestrel, sau să vadă bucătăriile unde oamenii de-un neam cu el fuseseră obligați să muncească, sau să găsească locul unde administratorul îl acuzase că atinsese un lucru ce nu i se cuvenea. Arin fusese apoi biciuit, departe de casă, unde țipetele lui neplăcute nu puteau să deranjeze pe nimeni. Arin nu voise să-și amintească de sala de muzică, ce răsunase odinioară de cântecele lui Kestrel, sau să vadă biblioteca unde se închisese odată cu ea. În fapt, Arin nu voise să aibă nimic de-a face cu acel loc. Chiar și când sosise acolo însoțit de oameni, de o căruță și de cai ca să ia pianul și să-l aducă la el acasă, Arin nu intrase în vilă. Așteptase afară, pregătind un sistem de scripeți pe care-l folosisese ca să urce instrumentul în căruță după ce fusese scos afară, pe roți, pe ușa largă a sălii de muzică.

Așadar, Arin nu era deloc pregătit pentru mizeria pe care o putea vedea și mirosi.

Coțcarul fusese un om răzbunător. Colțurile camerelor duhneau a urină. Ferestrele și pereții erau murdari. Mai multe ochiuri de geam erau sparte.

Picioarele lui Arin îl purtară încet spre sala de muzică. Acolo, lucrurile arătau bizar: partituri risipite pe jos, din care unele erau arse parțial, ca și cum Coțcarul ar fi început să le dea foc, după care îi venise o idee mai bună – probabil aceeași idee care-l împiedicase să distrugă pianul. Poate Coțcarul nu știuse dacă să o forțeze pe Kestrel să facă ce voia el sau să o mituiască...

Stomacul lui Arin se strânse. Plămâni îi ardeau. Deschise o fereastră.

Se uită la grădină, aducându-și aminte priveliștea. Privește florile aplecându-se și plutind în vânt în timp ce Kestrel cânta o melodie scrisă pentru flaut. Mama lui obișnuise să o cânte, seara, pentru invitați.

Arin se întrebă dacă asta însemna să fii născut în anul zeului morții – să vezi toate lucrurile pângărite.

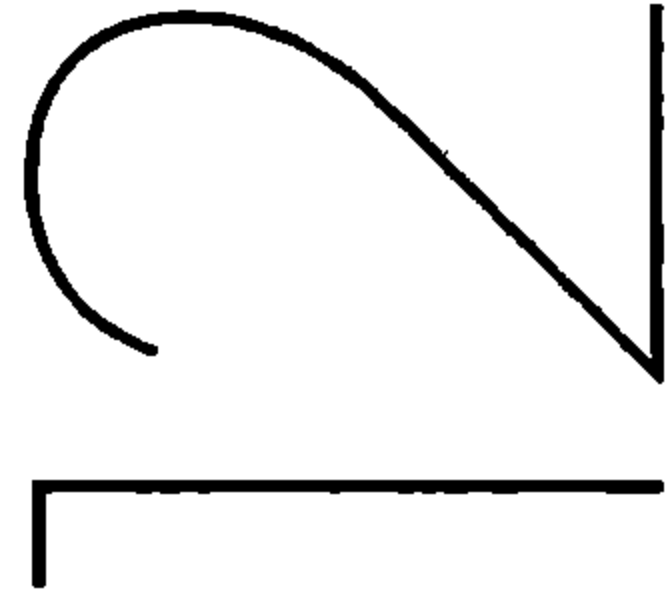
Aerul proaspăt îi limpezi însă mintea. Își croi cale spre bucătărie. Acolo aprinse alt foc, de data asta ca să fiarbă apă. După aceea, adună un calup urât mirositor de săpun de casă, cârpe și găleți, ulei de lemn cu miros de portocale, oțet pentru ferestre și pentru pereți. Arin începu să curețe casa de la un capăt la celălalt.

În timp ce storcea o cârpă, își simți zeul rânjind batjocoritor. *Cureți? Ah, Arin! Nu pentru asta te-am făcut. Nu asta ne-a fost înțelegerea.*

Arin nu avea deloc sentimentul că ar fi făcut vreun târg, ci doar că fusese revendicat și că-i plăcea senzația de apartenență.

Arin nu-și putea dezonora zeul, dar nu se putea dezonora nici pe sine. Îndepărtă vocea din mintea lui și-și văzu de treabă.

Când se întoarse la forjărie, focul se stinsese de mult. Arin îl aprinse iar și înteți flăcările. Apoi așeză sabia tatălui său în foc, o încălzi până ce oțelul deveni flexibil și o așeză pe nicovală. Despică lama. Mintea lui era tăcută în timp ce tăia din lamă și lăsa obiectul cel nou să i se formeze sub mâini. Oțelul se îndoi într-un strat și apoi în altul, sudat de forjă. Deveni mai scurt și mai subțire. Mai puternic și mai flexibil. Arin remodelă plăseaua. Fasonă și ascuți lama. Se strădui din toate puterile să facă din pumnalul lui Kestrel opera lui cea mai meșteșugită.

KESTREL DESCHISE OCHII, DESPRINZÂNDU-SE DIN întunecime.

O dureau toate – umerii, coastele și, mai ales, stomacul. Însă spasmele ce-i frânseseră trupul trecuseră. Totul era imposibil de moale. Salteaua cu fulgi. Cămașa ei subțire de noapte. Pielea curată. Atingerea delicată a pernei de sub obrazul ei. Kestrel clipi, auzi foșnetul scurt al pleoapelor ei pe materialul pernei. Avea părul liber și moale. Când sosise aici, arăta dezgustător. Își aminti cum își petrecuse Sarsine degetele cu ulei prin el. „Taie-l!”, îi zisese Kestrel. Se simțea departe de lume și ciudat în timp ce cuvintele îi părăseau buzele uscate, ca și cum nici nu ar fi vorbit cu adevărat, ci doar ar fi ascultat ecoul a ceva ce deja spusese.

„Oh, nu”, răspunsese Sarsine, „nu de data asta.”

„Taie-l!” Da. Se întâmplase altă dată. Apoi, sub degetele ei se răsfirase un talmeș-balmeș de mii de cozi împletite, și le urâse... pentru că-i aducea aminte de urma unei plăceri neașteptate... și totuși, mintea ei refuza să spună care era acea plăcere și de ce dispăruse.

„S-ar putea să regreti; o domniță așa elegantă ca tine”, zisese Sarsine, atunci, demult.

„Te rog, nu pot să-l sufăr.”

Sarsine desfăcuse ghemotoacele groase de păr formate în timpul prizonieratului. Mișcarea degetelor prin păr o făcea pe Kestrel să amețească. Se înecase și vomase iar.

Acum, înșirând în minte toate acestea, Kestrel atinse o șuviță de păr de pe pernă. Uitase ce culoare avea.

Îi părea familiar, de un blond întunecat. Un pic roșcat. Când era mică, nuanța fusese mai aprinsă. „Roșu ca părul unui războinic”, obișnuia să spună tatăl ei, culegând câte o șuviță. Kestrel bănuia că tatăl ei fusese dezamăgit să-i vadă părul închizându-se la culoare în timp.

Acum se ridică în capul oaselor – prea repede. I se făcu negru în fața ochilor și ameți.

— Ah, făcu o voce.

Vederea lui Kestrel se limpezi. Sarsine se ridică, întinzându-se, de pe un scaun (din lemn cenușiu, cu tapițerie de culoarea perlelor mate; și asta îi părea familiar lui Kestrel) și merse încetșor spre o măsuță pe care se afla o supieră acoperită. Sarsine umplu o cană cu lichidul aburind și i-o aduse.

— Ți-e foame?

Stomacul lui Kestrel mârâi.

— Da, zise ea, mirându-se de un lucru așa de simplu precum foamea.

Bău supa și se simți imediat epuizată. Cana atârna moale în mâinile ei.

— De când? reuși ea să zică.

— De cât timp ești aici? De două zile.

Ferestrele erau acoperite cu draperii și luceau în lumina soarelui.

— Ai avut crize, spuse Sarsine, și ai fost foarte bolnavă. Dar cred că am depășit un prag important, adăugă ea, atingând obrazul lui Kestrel.

Femeia asta e bună, se gândi Kestrel. Încrezătoare, fermă, la obiect și cumva atentă. În ochi îi juca o umbră de îngrijorare. Poate că era și sinceră.

— Trebuie să dormi bine, zise Sarsine. Poți încerca?

Lui Kestrel îi mai plăcea și felul în care Sarsine știa că lucrurile ce ar fi trebuit să fie simple nu erau deloc simple. Era adevărat că în ultimele zile (două, își reaminti Kestrel) somnul și veghea fuseseră întrerupte și agitate. Își ridică privirea spre Sarsine și rămase cu ochii fixați în ochii ei. Văzu limpede acum ceea ce nu observase mai înainte. Inima îi bubui.

Ochii aveau exact aceeași culoare. Cenușii, ca burnița. Cu gene grele și negre. Ochii lui.

Și gura. Nu avea tocmai aceeași formă. Dar buza de jos, colțul întors într-un zâmbet minuscul...

— Ei bine? zise Sarsine blând, luând cana goală, care devenise mai grea decât un bolovan.

Kestrel se întinse după mâna liberă a lui Sarsine și o strânse. Se îndârji sub privirea cenușie, neclintită. *Nu-i drept*, zicea o parte din ea. Nu e drept să-l caut pe el în chipul acestei femei. Nu e drept să-l caut deloc. Însă Kestrel îl căuta, nu se putea abține, și când somnul își deschise brațele, nu se mai temu să lungească spre ele.

Se făcuse noapte când Kestrel se trezi iar. Lampa ardea cu flacăra mică. O umbră mare veghea în scaun. Picioare lungi și întinse, înveșmântate în pantaloni, cizme strânse tare cu șireturi. Capul lui brunet zăcea înclinat ciudat pe marginea sculptată a spătarului.

Curat, adormit. Trăsăturile dure mai blânde acum. Obrajii bărbieriți. Cicatricea.

Era *prea* curat. Se afla destul de aproape ca să-l poată miroși. Mirosea ciudat: a oțet, a portocale și a... leșie?

Ochii lui Arin se întredeschiseră, încețoșați pentru o clipă, apoi deveniră atenți în lumina lămpii. O privi, privindu-l. Rămase nemișcat.

Inima ei bătea repede ca a unui iepure. Kestrel ezita între suspiciune și încredere și o altă emoție mai puțin ușor de numit.

— Culcă-te la loc, șopti el.

Ea închise ochii. Inima își încetini galopul, ghemuindu-se ca un iepuraș cuminte în scorbura lui, și se făcu moale și caldă. O respirație monotonă în liniștea nopții.

Când Kestrel se trezi iar, draperiile erau trase. Era miezul zilei. Pe ferestre se strecura o lumină gălbuie. Scaunul de culoarea perlei era gol.

O senzație neplăcută îi străbătu trupul. Kestrel nu știa exact ce putea să însemne, dar se simți deodată mică.

Se ridică în capul oaselor. Pe o măsuță de toaletă din apropiere se afla o oglindă. Kestrel se strecură afară din pat: se simțea goală pe dinăuntru și nesigură pe picioare. Măsuța și scaunul nu era chiar atât de aproape. Distanța dintre ea și cele două obiecte se căsca precum un hău. Când ajunse la scaun, Kestrel căzu pe el.

Fata din reflexie părea așa de șocată, încât primul instinct al lui Kestrel fu să o atingă, să o calmeze. Degetele lor se întâlniră. Oglinda era rece.

— Ai de gând să o spargi? zise o voce.

Mâna lui Kestrel căzu moale, iar privirea i se desprinse de imaginea din oglindă și o văzu pe Sarsine stând în spatele ei, în pragul ușii deschise. Kestrel nu fusese totuși singură. Chipul femeii purta acea expresie meditativă a celui care urmărește de ceva vreme desfășurarea unor evenimente. În brațe ținea o legătură de material.

— Nu sunt eu, zise Kestrel.

Sarsine întinse materialul pe spătarul scaunului de culoarea perlei. Era o rochie. Se apropie și-și lăsă o mână pe umărul lui Kestrel. Palma femeii era caldă, însă era la o oarecare distanță de rănilor inflamate de pe spatele lui Kestrel pe care Sarsine le putea vedea pesemne prin cămașa de noapte.

Kestrel se uită din nou la fata mult prea slabă, cu ochii adânciți în orbite. Avea buzele crăpate. Oasele claviculei îi înțepau pielea.

— Uite, zise Sarsine, adunând părul lui Kestrel.

Îi împleti rapid o coadă lejeră.

— A făcut și el asta, zise Kestrel deodată.

Arin îi împletise părul, mai demult. *Asta* (asta?) era plăcerea necunoscută, pierdută, pe care ea încercase să și-o amintească. Arin nu se grăbise deloc. O încetineală senzuală. Fascinația atingerii degetului lui pe gâtul ei. Apoi, mai târziu, a doua zi, toate acele mici împletituri transformate în noduri jalnice.

— Ce?

Sarsine legă coada cu o panglică.

— Nimic.

Sarsine îi întâlnește privirea în oglindă, dar nu zise decât atât:

— Hai să te îmbraci.

— De ce?

— Ca să semeni mai mult cu tine.

Sarsine o trase pe Kestrel în picioare.

Rochia era prea largă, dar i se potrivea pe umeri și avea lungimea potrivită. Materialul, modelul cu crenguțe de flori îi erau cunoscute.

— E a mea.

— Da.

— Dar asta nu e casa mea.

Degetele lui Sarsine se opriră.

— Nu.

— Atunci ce caut eu aici? De unde ai luat asta?

Sarsine încheie și ultimul nasture.

— Cât îți amintești?

— Nu știu. Kestrel se simțea frustrată. De unde să știu *cât*? Pentru asta, ar trebui să-mi dau seama ce am uitat. Spune-mi tu.

— Ar fi mai bine dacă ai întreba pe altcineva.

Kestrel știa la cine se referea ea. Simți iar senzația degetelor lui lunecându-i prin păr. Era adevărat, ceea ce bănuise ea în tundră era adevărat. Iubit? Poate. Ceva delicat, oricum. Însă delicat ca o vânătaie.

— Nu, îi spuse Kestrel lui Sarsine. Am încredere în *tine*.

Sarsine îngenunche ca să-i pună condurii în picioare.

— De ce?

— Tu nu vrei nimic de la mine.

— Cine a zis asta? O servitoare ar putea vrea orice de la stăpâna ei.

— Tu nu ești servitoarea mea.

Sarsine își ridică privirea.

— De ce faci asta? întrebă Kestrel. De ce ești bună cu mine?

Sarsine își lăsă mâinile să-i cadă în poală. Își plimbă un deget peste palma celeilalte mâini, apoi se ridică și o ajută pe Kestrel să pășească spre o oglindă mare. Kestrel, de-a dreptul epuizată de acum, și confuză din cauza detaliilor atât de contradictorii, se lăsă dusă.

— Uite, spuse Sarsine, îndată ce Kestrel își zări reflexia. Arăți ca o adevărată domniță valoriană. Asta ești. Te-am urât când te-am văzut prima dată.

Kestrel își privi imaginea. Nu vedea ce putea fi demn de urât la ea. Nu vedea mai nimic de fapt. Doar o umbră de fată într-o rochie frumoasă. Șopti:

— Sunt o ființă îngrozitoare?

Zâmbetul lui Sarsine era trist.

— Nu.

Se lăsă o tăcere pe care Kestrel nu voia să o rupă, căci se simțea, în acel moment, învăluită de o siguranță mângâietoare pentru că nu merita să fie urâtă. Poate că nici nu mai avea nevoie să fie altcumva. Poate că asta era tot ce trebuia să fie o ființă omenească.

— În urmă cu aproape unsprezece ani, spuse Sarsine, poporul tău a cucerit această țară. Ne-au înrobit. Tu erai bogată, Kestrel. Aveai tot ce îți dorea inima. Erai fericită.

Kestrel se încruntă. Recunoștea vag adevărul în spusele femeii, îl vedea în depărtare, ca prin ceață. Dar...

Era urma unei *dorințe*. Și *fericire*.

— Nu cunosc fiecare detaliu, continuă Sarsine. Ceea ce știu însă e că vara trecută l-ai cumpărat pe Arin în piață.

— Deci este adevărat.

— L-ai câștigat la o licitație și l-ai adus în casa ta. Însă conducătorul licitației, un bărbat numit Coțcarul...

Kestrel simți o împunsătură urâtă în piept.

— ...a *dorit* ca tu să câștigi. Ca și Arin. Tatăl tău e general în armata valoriană. Arin a fost spion în revolta herrani. A jucat un rol crucial. Nimic nu s-ar fi realizat fără el. Sau fără tine. Tu i-ai oferit informații prețioase, deși nu intenționat. Nu ai fi făcut-o dacă ai fi înțeles ce urmărea Arin și cum urma să acționeze. Valorienii au fost atacați în tot orașul, au fost luați prin surprindere, uciși. Printre ei au fost și prietenii tăi.

Lacrimi căzute pe o piele moartă. O fată în rochie verde. Buze violete de otravă. Kestrel își înghiți nodul din gât.

— După revoltă, continuă Sarsine, ai fost adusă aici.

Vocea lui Kestrel era gâtuită:

— Ca prizonieră.

Sarsine își țuguie buzele, dar nu negă.

— Ai evadat. Nu știu sigur cum. Ce știu e că imediat după aceea, armata valoriană ne-a invadat și ne-a pus sub asediu. Dar tu ai sosit și i-ai oferit lui Arin un tratat.

Kestrel simți hârtia grea sub degetul ei. Fulgii de nea îi atingeau obrazii. Hârtie albă, zăpadă albă, inimă albă, de gheață.

— Tratatul ne-a dăruit independența de a ne guverna singuri, sub comanda împăratului. Părea prea frumos ca să fie adevărat. Și așa a și fost. Câteva luni mai târziu, oamenii din acest oraș au început să se îmbolnăvească. Am căzut și eu la pat. Eram otrăviți, încetul cu încetul, cu apa din ape-ducte. Împăratul a dorit să ne ucidă fără să riște viața vreunui soldat. Am aflat asta – și i-am pus capăt – datorită ție. În capitală, i-ai dat informații lui Tensen, spionul aflat în slujba lui Arin. Arin nu a știut cine era informatorul lui Tensen, iar Tensen a refuzat să-i dezvăluie identitatea. I-a spus însă numele de cod: Molia. Tu ai fost prinsă. Un grăjdar herrani, din munți, ne-a adus vestea că o femeie, aflată într-un furgon pentru prizonieri ce se îndrepta spre tundră, îi dăduse o molie și îi ceruse să i-o aducă lui Arin. A plecat să te salveze. Și iată-te aici.

Kestrel își ținea dinții încleștați și umerii încordați. Nu-și amintea mai nimic din ceea ce spusese Sarsine și nu era sigură cum să interpreteze puținele imagini neclare ce-i răsăreau în minte. Se lupta cu oboseala.

— Dar sună nebunesc.

— E greu de crezut, știu.

— E o poveste. Kestrel se chinui să-și găsească vorbele. E ceva scos dintr-o carte. De ce aș face eu asemenea lucruri?

„Tu ai fost de vină”, îi zisese Kestrel lui Arin, în tundră.
„Din cauza ta am fost în închisoare.”

„Da.”

— Ai zice că sunt o mare neroadă, zise Kestrel categoric.

— Aș zice că ești persoana care mi-a salvat viața.

Sarsine îi atinse dosul mâinii cu trei degete.

Kestrel își aminti ce însemna gestul acela, și înțelegerea se deschise în mintea ei ca o floare. Gestul era herrani. Însemna recunoștință, iertare sau ambele.

Kestrel trase de rochia largă. Gândurile i se învălmășeau în cap. Își simțea pleoapele grele, gata să se închidă. Încercă să-și imagineze vechea ei persoană. Dușman. Prizonier. Prieten? Fiică. Spion. Și iar prizonier.

— Ce sunt eu acum?

Sarsine cuprinse ambele mâini ale lui Kestrel.

— Orice vrei tu să fii.

Ceea ce-și dorea Kestrel cu adevărat era să poată dormi. Merse clătînându-se spre cea mai apropiată piesă de mobilier – un divan, însă întunecimea somnului i se așternu prea repede pe ochi ca să vadă despre ce obiect era vorba. Era pur și simplu altceva decât podeaua. Cedă moleșelii și se cufundă repede în somn. O pernă. O pătură trasă. O rochie ce fusese a ei.

Cineva o mutase înapoi în pat. Dar nu fusese Sarsine.

Era întuneric, dar o lampă mică fusese lăsată aprinsă. Scaunul era gol.

Kestrel stătea ghemuită pe o parte. Spatele i se vindecase și acum nu mai simțea decât o durere surdă. Câteva tăieturi încă o înțepau. În tundră, nu băgase în seamă durerea din moment ce drogurile încă își mai făceau efectul. Apoi drogurile îi părăsiseră corpul, iar greața și dorința se făcuseră mai rele decât orice.

Durerea o mușca din spate, ajungându-i până la inimă. Se uită la scaunul gol.

I se năzări că probabil, după ultima lui vizită, când ea se trezise în miezul nopții, Arin decisese să păstreze o oarecare distanță.

Se mai gândi de asemenea că lucrul acela rece și mărunț pe care-l simțea era frica de a fi abandonată.

Asta ar fi trebuit să o facă să tremure de furie în fața propriei sale confuzii. Cine era ea, să lovească omul care o salvase, iar apoi să-i simtă lipsa?

Așadar, Kestrel nu era o singură persoană, ci două. Cea de dinainte și cea de acum, lovindu-se una de cealaltă ca jumătățile unui os rupt.

Kestrel se întoarse pe partea cealaltă, cu fața la perete, și întinse mâna ca să atingă, pentru prima dată, urmele de bici de pe spatele ei. Carnea i se înfioră. Degetele simțiră crustele lungi și tari. Cuprinsă de repulsie, își trase mâna și și-o strânse la piept.

Culcă-te la loc, își ordonă.

Nu mai avea nevoie de drogul de seară. Sau nu chiar. Totuși, gândul o făcu să palpitate de dor. Dacă i s-ar fi dat într-o cană, l-ar fi înghițit dintr-o sorbitură.

A doua zi (sau asta *crezu* Kestrel, căci altfel părea destul de posibil să fi dormit mai mult de o noapte), Sarsine o ajută să meargă până în camera pentru micul dejun. Pe masă se aflau fructe de ilea, pâine, ceai, lapte, un set de chei din fier și încă un obiect înfășurat în muselină. Era mare și avea o formă neregulată. Obiectul era așezat lângă chei, în fața unei farfurii.

— Sunt pentru tine, zise Sarsine.

— Este Ninarrith?

Cuvântul îi răsări în minte, străin în gura ei. Își aduse aminte că provenea din vechea limbă herrani – o limbă așa de veche, că devenise de sine stătătoare. Nimeni nu o mai vorbea acum, deși câteva cuvinte supraviețuiseră. Înainte de război, herranii obișnuiau să-și facă daruri de Ninarrith. Era o sărbătoare.

— Nu încă.

Sarsine o privi cu atenție.

— Ce-i?

— E ciudat că-ți amintești asta.

— Îmi pot aminti unele lucruri.

— Au trecut unsprezece ani de când n-am mai sărbătorit Ninarrith.

— Ce înseamnă cuvântul?

— Sunt două cuvinte contopite: „O sută” și „lumânări”. Sărbătoarea marchează ultima zi în care zeii au mai pășit printre muritori. Celebrăm speranța reîntoarcerii lor.

Kestrel cercetă amintirea, o forță să iasă, greoaie, la lumină.

— Dădaca mea. Ea era herrani. Am sărbătorit cu ea, în secret.

Kestrel se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost descoperite. Teama i se răsuci în inimă. Însă acum nu trebuia să se mai ascundă de nimeni, nu o mai putea pedepsi nimeni.

— Am iubit-o.

Și totuși, nu-și mai putea aminti numele femeii. Teama lui Kestrel se prefăcu în jale. Încercă să zâmbească, însă își simți buzele tremurând.

— O să se răcească ceaiul.

Sarsine își făcu de lucru în mod inutil cu ceainicul și Kestrel îi fu recunoscătoare că-i permitea să aibă un moment de sinceritate cu propriile ei sentimente, fără apăsarea privirii altei persoane.

— Mi-ar plăcea să sărbătoresc Ninarrith cu tine, îi zise ea lui Sarsine.

— Dacă mai suntem aici, zise femeia tainic, însă clătină din cap când Kestrel se uită la ea. Haide. Ia-le.

Cheile erau grele.

— Sunt ale casei, zise Sarsine. Un set complet.

Greutatea lor în palmă: ceva ce Kestrel credea că ar fi trebuit să-și amintească.

Le puse deoparte.

— Și asta?

Își trecu un deget peste marginea muselinei în care ședea învelit obiectul cu o formă neregulată.

Sarsine ridică sprâncenele – un pic sardonice, i se păru lui Kestrel, deși expresia femeii părea să aibă mai mult de-a face cu ceva ce ea știa, iar Kestrel nu-și putea aminti. Sprâncenele negre, cinismul lor curbat, amuzamentul sec... Kestrel îl văzu iar pe Arin în ea. El se uitase uneori așa la Kestrel. Se întrebă de ce se simțea confortabil cu Sarsine și nu cu el, și dacă acea relaxare se datora asemănării sau exista în ciuda ei.

— Uită-te singură, zise Sarsine.

Era un pumnal; lucea sub muselină, adăpostit în teaca lui și prins de o curea subțire. Pielea curelei era fermă, dar suplă, nu foarte elegantă, dar durabilă și confortabilă. Cureaua avea găuri pentru limba cataramii: semn că cel care făurise arma era sigur de măsura curelei. Ca și cureaua, teaca avea un model simplu și părea rezistentă; nu era împodobită, deși bordura era mai ascuțită decât văzuse Kestrel (da, își dădu ea seama, cunoștea bine pumnalele). Nu era așa de ascuțită încât să-l rănească pe care o purta, dar suficient cât să provoace o rană în caz că teaca ar fi fost cuprinsă cu mâna și înfiptă în oponent. Teaca nu era complet lipsită de decorații. Chiar sub gâtul ei se afla un simbol: două inele, unul cuprins

de celălalt, vizibile doar pentru că texturile în relief erau diferite. Simbolul se repeta pe plăseaua pumnalului, pe mânerul rotund suficient de greu ca să ucidă. Plăseaua – Kestrel își strânse degetele în jurul ei – se potrivea perfect în mâna ei, și avea gârzi curbate ca să-i protejeze degetele.

Kestrel trase lama. Arma era valoriană. Cu excepția vârfului drept și al aceluși simbol necunoscut, fiecare element al pumnalului îi trăda stilul valorian: de la gârziile curbate la tăișul dublu și mânerul fațetat. Nuanța albastruie a oțelului îi trăda calitatea, dar Kestrel ar fi cunoscut-o oricum. Pumnalul părea ușor și agil în mâna ei. Fusese frumos lucrat. Echilibrat, cu proporții bune. Fusese făcut de un maestru.

Kestrel își trecu degetul mare peste marginea lui. Sângele țâșni.

— Zeilor! zise Kestrel și-și supse degetul tăiat.

Sarsine râse.

— Te-ai convertit acum?

Kestrel tresări. Uitase de Sarsine. Se încruntă, neștiind sigur de ce spusese asta. Probabil că fusese doar vorba de un instinct. Sau poate instinctul unei alte persoane, înrădăcinat în ea, ocupând un spațiu ascuns în care era normal ca ea să invoce zei în care nu credea. Introduse lama înapoi în teacă și așeză pumnalul pe masă, cu bufnet.

— De ce-mi dai mie asta?

Înțelegea de ce ar fi avut nevoie de chei. Nu era o prizonieră, ci un musafir. Mai mult decât un musafir, dacă interpreta corect darul. Musafirii nu au acces la fiecare încăpere a casei gazdelor.

Dar pumnalul...

— Te-aș putea ucide cu ăsta, zise ea. Chiar acum.

— Oh, nu știu ce să zic. Sarsine părea amuzată. Nu prea ești în formă.

— Nu asta e ideea.

Kestrel începea să fie ușor deranjată de toate acele dăruri, cheile și pumnalul. De cum fiecare în parte, în felul său, părea să dovedească o încredere absolută.

— Ideea a fost, spuse cu grijă Sarsine, ca tu să nu te simți lipsită de apărare.

Kestrel deschise gura, apoi o închise, dându-și seama abia acum că exact așa se simțise și că prima emoție pe care o trăise la vederea pumnalului fusese siguranța.

— Noi..., începu Sarsine.

Kestrel îi aruncă o privire tăioasă.

— Eu nu-mi fac griji că vei răni pe altcineva, zise Sarsine.

Exprimarea trăda exact care fusese – sau încă era – motivul îngrijorării.

— Înțeleg.

Gura lui Kestrel se strânse.

— N-am nevoie de un pumnal ca să mă sinucid. Dar n-aș face-o. Nu sunt o lașă.

— Nimeni nu crede că ești o lașă, o asigură Sarsine.

Kestrel își puse pumnalul în poală și-l strânse cu ambele mâini. Parcă-i aparținea în mod irevocabil. Ar fi durut-o să-l dea înapoi. Văzu după felul în care Sarsine se uita la ea că cealaltă femeie îi înțelegea emoțiile. Kestrel își relaxă strânsoarea mâinilor. Pumnalul era al ei, și era bine. I se dăduse o armă, ca semn de încredere; și asta era bine.

Sarsine își bău laptele.

— Pumnalul ăsta e ca și rochia? întrebă Kestrel.

— Nu cred că înțeleg ce vrei să spui.

— A fost făcut pentru mine. Ai și alte lucruri ale mele, de dinainte, precum rochiile? Precum pumnalul?

Sarsine ezită, ca și cum ar fi vrut să vorbească, însă cuvintele i se blocaseră în gât.

În cele din urmă spuse:

— Pianul tău.

Instrumentul îi apăru lui Kestrel în fața ochilor: negru, masiv, prea mare pentru inima ei ce se umplu deodată de dorință.

— Unde e? reuși ea să zică.

— Jos, în salon.

Mintea lui Kestrel fu inundată de ecourile muzicii din amintire. Simți arcuirea degetelor. Auzi notele răsunătoare.

— Îl vreau, zise Kestrel. Acum.

— Sincer, nu cred că ești în stare să cobori.

— Dar...

— Ai putea fi dusă în brațe, dar nu de mine.

— Oh.

— Nu ești *atât* de ușoară.

Kestrel rămase tăcută.

— Vrei să mă ocup de asta?

Kestrel știa cui avea Sarsine să ceară ajutorul.

— Nu.

— Atunci mănâncă-ți micul dejun.

Kestrel mănăcă, fără să mai scoată o vorbă.

Uneori, Kestrel pătrundea cu pași timizi pe drumul memoriei sale; calea scârțâia și se balansa ca un pod ce nu-i putea suporta greutatea. Atunci, ea se retrăgea spre ceea ce cunoștea mai bine: închisoarea. Acolo învățase să iubească țărâna uscată și rece de sub obrazul ei. Mirosul lipsit de soare al pământului. Felul în care el îi veghea somnul. Obișnuia să bea drogul de seară, să-l înghită pe tot. Apoi începea să plutească, și să o iubească pe femeia care o conducea spre celulă, să adore momentul de dinainte de a adormi, pentru că nu era decât un moment, și într-un singur moment nu

trebuia să se gândească la cum cedase – și renunțase. Nu cunoscuse niciodată o altfel de viață. Asta era tot ce avea.

Somnul cobora asupra ei. O împingea în jos. Îi apăsa plămâni. Drogul își strecura degetele moi peste buzele ei și i le modela într-un zâmbet relaxat.

De acum, nu o mai veghea nimeni în timpul nopții. Nici Sarsine. Nici el. Kestrel nu avea nevoie de companie, doar nu era un copil. Nu-i era teamă de coșmaruri sau de felul în care nu și le mai putea aminti după ce se trezea, ca acum.

Degetele ei tremurară în timp ce se întinseră după lampa ce ardea cu flacără mică, de pe noptieră. Kestrel luă lampa. Cheile. Își trase un halat și traversă apartamentul, veranda cu ferestre largi și ieși în grădina de pe acoperiș. Picioarele ei erau goale pe pietrele în formă de ou. Întunericul era de catifea și aerul era destul de cald pentru ca ea să știe că n-ar fi trebuit să-i fie frig.

Ar fi trebuit să fie în stare să deosebească frigul de căldură.

Ar mai fi trebuit să știe și dacă era normal să se simtă agitată. Oare pulsul ei ar fi bubuit la fel de tare dacă ar fi fost persoana de dinainte?

Kestrel încercă cheile grele de pe inel până ce o găsi pe cea care se potrivea în ușa din zid. O deschise. Dincolo, văzu altă grădină, la fel ca a ei. Încercă să pășească pe pietricele fără să facă vreun zgomot și eșuă. I se năzări că pietricelele se aflau acolo tocmai pentru a face zgomot. Se gândi la asta, la motivul pentru care și-ar fi dorit cineva să audă o altă persoană venind, iar gândurile îi distraseră atenția de la coșmarul uitat ce părea să o fi frânt în două.

Kestrel se simțea de parcă era deopotrivă trup și umbră, de parcă ar fi fost propria ei fantomă.

Mai făcuse toate acestea și înainte. Deschisese și altă dată ușa și traversase grădinile gemene.

Veranda lui era întunecată.

Kestrel deschise ușa oricum. Trecu pe lângă plantele din ghivece. Ridicând lampa, fata găsi ușa apartamentului lui. Holul. Pașii ei erau muți acum, călcând pe covorul plușat. Urmară câteva camere tăcute. Mobilierul era masculin, însă nu așa cum l-ar fi ales el; și totuși, i se potrivea – sau amintirii ei despre el.

Vagă.

Coborî lampa. Kestrel nici nu știa sigur ce face. Poate că voia să-l sperie, să-l smulgă din brațele somnului. Să-l facă să se simtă așa cum se simțise ea când se trezise în urmă cu câteva minute. Își imaginează că țipa în urechea lui adormită.

Sau dacă îl trezea în alt fel? Se vedea pe sine ca și cum s-ar fi uitat la pictura unei fete dintr-o poveste, răpită de o creatură ce-și arăta chipul adevărat doar noaptea. Fata ținu lampa deasupra patului. Se trase mai aproape. O picătură de ulei încins căzu pe umărul lui gol. El se trezi.

Poate Kestrel venise aici în căutarea unor răspunsuri. El le avea... sau pretindea că le are.

Poate că era o idee foarte proastă.

Kestrel pătrunse în camera despre care știa că este dormitorul lui.

Încăperea era goală. Patul era mare și frumos aranjat.

Ferestrele, observă ea, erau toate închise. Aerul era stătut. În apartament nu mai intrase nimeni de câteva zile.

Îi obosise brațul, la fel tot trupul. Puse jos lampa și cheile.

Atinse perna. Nu era decât o pernă. Atinse pătura. O pătură și atât. Patul nu era decât un pat. Nimic mai mult, nimic mai puțin decât ceea ce îi trebuia acum. Se scufundă în puful patului. Își spuse că nu conta ce însemna gestul ei.

Se întinse pe burtă, pentru că nu mai dormea pe spate. Își afundă fața în pernă. Mirosul lui era acolo. Kestrel se simțea ca o proastă pentru că venise, însă nu mai avea forța să plece.

Umbra lui între așternuturi. Umbra vechii Kestrel cuibărită în umbra lui.

Kestrel se trezi în zori, căci așa obișnuise să se trezească tot timpul cât fusese în închisoare. Văzu unde se afla. Se simțea stoarsă. Lumina era rozalie și frumoasă. Insultătoare.

Era doar un obicei, își zise ea. De aceea venise aici noaptea trecută. Nu exista niciun mister, nicio eroare a rațiunii. Era simplu. Kestrel se obișnuise să doarmă alături de el în tundră. Îi fusese frig, iar el îi ținuse de cald. Obiceiurile dispar greu. Asta era tot.

Dar se simți umilită când se strecură afară din patul lui. De data asta, își amintea ce visase.

Îndreptă așternutul și aranjă totul așa cum găsisese. Când plecă, se asigură că nu exista nicio urmă a trecerii ei pe acolo.

— Deci ești sora lui, spuse Kestrel, câteva zile mai târziu.

Sarsine o convinsese să meargă până în veranda apartamentului ei. Pielea lui Kestrel era chihlimbarie în lumina soarelui. Pe când căldura îi pătrundea în corp, ea își dădu seama că nu o mai durea nimic, cu excepția rănilor mai adânci. Kestrel purta pumnalul. Arma i se odihnea lipită de coapsă.

— Nu, râse Sarsine. Și nici iubita lui nu sunt.

Kestrel se încruntă, jenată. Nu înțelegea de ce râdea Sarsine sau de ce se grăbise să răspundă la un lucru care nu fusese nici măcar sugerat.

— Asta m-ai întrebat și prima dată când te-am întâlnit, explică Sarsine. Suflă în ceaiul fierbinte, iar lichidul înflori de rotocoale. „Soră sau iubită?”, așa ai zis. Sunt vara lui.

— El unde este?

Sarsine nu răspunse, și – i se păru lui Kestrel – nu pentru că nu avea intenția de a spune ceva, ci pentru că își căuta vorbele. În acea pauză, Kestrel își aminti apartamentul lui gol și nu mai vru să știe răspunsul la întrebare. În schimb, zise altceva.

— De ce *nu* iubita lui?

Sarsine se înecă cu ceaiul.

— Verii se căsătoresc uneori, zise Kestrel.

— *Arin?* Zeilor, nu!

Sarsine tot mai tușea.

Lui Kestrel nu-i plăcea impulsul care-i tot dădea ghes ba să deschidă, ba să închidă subiectul despre Arin.

— Îl iubesc, zise Sarsine, dar nu în felul acela. Eu am rămas orfană. Fratele mamei mele m-a primit în casa lui. Părinții lui Arin au fost buni cu mine. Sora lui... nu prea. Iar Arin... Sarsine își scutură picăturile de ceai vărsat de pe degete, apoi se opri, gândindu-se. Pe când era copil, spuse ea, Arin trăia într-o lume a lui. Îi plăcea să citească. Să viseze. Era un slăbănog. Oricând reușeam să-l conving să iasă afară, mihea ochii ca și cum nu ar mai fi văzut niciodată soarele. Dar ieșea ca să-mi facă pe plac. Mă aflam la țară, cu dădaca mea, când valorienii au cucerit orașul. Părinții mei aveau o moșie la sud de aici. Părinții lui Arin s-au gândit că mi-aș dori să-mi aduc aici câteva din lucruri, înainte să închidă casa de la țară. Generalul valorian – tatăl tău – a atacat mai întâi orașul. Apoi a urmat zona rurală. Doica mea și cu mine încercaserăm să închidem casa părinților mei și să ne ascundem acolo. Obloanele au fost smulse de la ferestre. Nu știu ce s-a ales de doica mea. N-am mai văzut-o niciodată. Am fost obligată să muncesc la ferma familiei mele. Sunt munci pe care și un țânc de zece ani le poate face. Apoi am fost

vândută unei alte moșii. M-a durut că a trebuit să plec, deși mă duruse mai mult să rămân acolo. Eu am fost în stare să mă supun, dar nu toți sunt capabili de așa ceva. Arin nu s-a putut supune niciodată pentru prea mult timp. Dar eu nu am fost legată de un stâlp și biciuită. M-am purtat frumos și blând și am făcut lucruri care poate, în final, au fost mai rele decât o pedeapsă. Unul dintre stăpânii mei a decis, în cele din urmă, să mă aducă în oraș. Înainte de război, în ultima mea zi aici, înainte de a merge la țară cu doica mea, Arin mi-a dat o floare pe care o presase. Era roz și avea forma unui evantai. Am pus-o într-un medalion. M-am urcat în trăsură. Mai târziu, am pierdut medalionul, am pierdut și floarea. Dar mi-o amintesc.

— De ce îmi spui toate astea?

Sarsine se uită la ea, în lumină aceea mult prea puternică.

— Ca să mă poți înțelege. Apoi adăugă: Ca să-l poți înțelege pe el. Făcu iar o pauză, după care: M-ai întrebat unde e.

— Nu-mi pasă.

— A fost plecat. Tocmai s-a întors.

După acele ultime cuvinte, Sarsine plecă brusc.

Sugestia evidentă a femeii de a merge să-l vadă pe Arin o înfurie așa de tare pe Kestrel, că nu mai fu în stare să mai facă ceva. Iritarea crescuse, o cuprinsese cu totul. Dacă Sarsine i-ar fi pus în mână floarea aceea presată, Kestrel ar fi zdrobit-o în pumn și s-ar fi bucurat să privească bucățelele roz, ascuțite. Se simțea exact ca atunci când se trezise în patul lui gol.

În cele din urmă, furia o făcu pe Kestrel să se ridice și să iasă de pe verandă.

În timp ce mergea pe coridorul ce ducea de la veranda lui în altă încăpere, Kestrel auzi bufnete înfundate ce răzbăteau din adâncul apartamentului lui. Urmă un zăngănit scurt, metalic, apoi alte zgomote mai mărunte.

Tăcere.

Apoi, tăcerea păru să se schimbe, așa cum face un gând: de la o simplă idee, la explorare și la decizia fermă.

Liniștea se preschimbă în pași ce se îndreptau spre ea.

Pulsul ei explodează. Înlemnise pe loc. Se agăță de furia ei... și cumva o pierdu când Arin apăru în pragul camerei în care ea intrase. Nu arăta așa cum se așteptase ea. Era descălțat și avea haina pe jumătate deschisă. Era murdar, cu obrajii țepoși. Cicatricea i se lungea ca o dungă albă pe fața lui smeadă.

Speriat, Arin rămase cu ochii pironiți la ea. Apoi surâse slab. Surâsul lui era dulce. Era așa de diferit față de ceea ce simțea ea, încât rămase surprinsă de cum doi oameni ce se aflau în aceeași încăpere puteau avea sentimente atât de contradictorii. Pe când se gândea la această diferență, lui Kestrel îi deveni din ce în ce mai clar că nu mai știa, de fapt, ce simțea.

Kestrel recunoscuse petele de rugină de pe pielea lui. Îi era mai ușor să se concentreze la asta. Era un indiciu mai simplu de decodat. Își aminti zăngănirea metalică de mai devreme. Arin venea de la război.

— Ai învins? întrebă ea.

Arin râse.

— Nu.

— De ce e amuzant că ai pierdut?

— Nu e vorba de asta. Doar că... îți stă în fire să pui asemenea întrebări.

Kestrel își ridică bărbia și-și simți trupul crispându-se iar.

— Eu nu mai sunt ea. Nu sunt persoana pe care tu...

Tăcu.

— Pe care o iubesc? zise el încet.

Ea nu răspunse. Arin își coborî privirea și-și frecă mâinile murdare.

— Iartă-mă, spuse. Dădu să iasă din cameră, apoi ezită, cu un deget pe încreștitura din lemn a tocului ușii. Mă întorc.

Din tonul vocii lui, Kestrel înțelese că lui îi fusese limpede că avea să se întoarcă, însă nu și ei, iar Arin ezitase pentru că înțelegea cum ceea ce îi era evident lui nu-i era la fel de evident și ei.

— Un moment. Te rog, nu pleca!

— Bine, spuse ea, surprinzându-se chiar și pe sine.

Arin plecă. Agitația zumzăia în Kestrel ca un roi de albine.

Ea refuză să se lase condusă de neliniște, iar încăpățânarea o făcu să mai rămână puțin acolo. Apoi își dădu seama că, în ciuda felului în care arăta, pe Arin îl caracteriza un fel de blândețe ce o liniștea și, chiar dacă acela era lucrul pe care și-l dorea el, Kestrel nu putea urî pe cineva doar pentru că era blând.

Încă răsucea în minte aceste gânduri când Arin se întoarse. Își schimbase jacheta cu o cămașă curată. Purta pantofi moi. Mâinile și fața îi erau curate. Sub braț purta o hârtie făcută sul. Desfăcu hârtia și o așeză pe o masă mică, octogonală (gingașă, cu picioare sculptate, pentru două persoane. Era o masă pentru micul dejun).

Hârtia era o hartă.

— Am pierdut Insula Ithrya, zise el, arătând la sud. E nelocuită, dar... Își apăsă palma pe hârtia ce se tot răsucea și-și ridică privirea spre ea. Vrei să știi toate astea?

— E vreo problemă dacă știi?

— Nu. Dar s-ar putea să nu-ți placă ce auzi. Oamenii mei se războiesc cu ai tăi.

Oamenii ei erau cei care o ținuseră captivă. Ei o răniseră. Kestrel își încrucișă brațele la piept.

— Și?

— Tatăl tău...

— Nu-mi vorbi despre tatăl meu.

Pulsul ei se înteeți iar, bătându-i toba în urechi. Sprâncelele negre ale lui Arin se ridicaseră, ca și mâna. Palma se îndepărtase de hartă, dar vârfurile degetelor țineau încă hârtia. Pielea lui era curată, însă unghiile îi erau mărginite de cercuri negre. Ciudat. Kestrel se concentrează la noul detaliu și astfel se calmă. O liniște că se putea concentra la ceva și că unghiile lui înnegrite îi erau cumva familiare. Măcar putea *recunoaște* familiaritatea, chiar dacă nu o putea interpreta.

— Nu te-ai spălat prea bine pe mâini, spuse.

Arin își aruncă privirea la mâna lui, ce se ridică de tot de pe hartă. Hârtia se curbă în sus.

— Oh. Își trecu degetul mare peste unghii. Asta nu se curăță așa de repede, spuse.

Privirea lui se mută fulgerător, în mod bizar, la pumnalul de la șoldul lui Kestrel, după care se îndepărtă. Kestrel crezu că Arin se gândea la bătălia de la care tocmai se întorsese.

— Bătălia asta pierdută înseamnă că ai pierdut și războiul?

— Poate.

— Câți ai ucis?

El ridică din umeri. Nu știa.

— Te deranjează?

Arin întâlnește privirea lui Kestrel. Clătină încet din cap.

— De ce nu? Îți place să ucizi?

— Ei îmi vor țara.

— Deci îți face plăcere.

— Uneori, în ultima vreme.

— De ce?

— Sunt mai multe motive.

— Țsta nu e un răspuns.

— Dar tu ești unul dintre motive, Kestrel. Tu nu vrei să auzi asta. Cred că vrei să mă împingi să spun ceva care te va face să pleci.

Replica o blocă pe Kestrel. Se gândi la câtă grijă avusese să-i aranjeze așternuturile, să șteargă orice urmă a prezenței ei.

— Eu nu...

Vorbele i se înecară în gât. Kestrel se așeză la masă și studie un simbol sculptat pe suprafața ei. Simbolul unui zeu, probabil. Herranii aveau mulți zei.

— Nu înțeleg de ce am uitat așa de multe.

— Ți s-au dat droguri.

În glasul lui Arin se citea o ezitare, ca un lucru nerostit.

— Tu crezi că e ceva mai mult de atât.

Arin se așeză pe celălalt scaun, dar la o oarecare distanță, cu trupul întors de la ea și îndreptat spre o fereastră de la răsărit, cu chipul în profil, cu cicatricea ascunsă. Pe când vorbea, lui Kestrel i se năzări că poate și Arin se simțea puțin ca două persoane, că poate toți oamenii se simt astfel și că problema nu era rana din sufletul tuturor, ci cât de ușor devenea vizibilă.

Kestrel studie chipul lui Arin. Era temnicer, salvator, vinovat.

Arin vorbea mai departe. Kestrel începu să asculte. Era o poveste îngrozitoare, spusă cu blândețe, neîntrerupt. Arin abia dacă se oprea ca să respire. Pe când el descria noaptea invaziei valoriene și pe sine când era doar un copil, Kestrel începu să vadă cât de ușor îi venea lui Arin să ia asupra lui vina. Era un reflex înnăscut. Perfid.

„Din cauza ta am fost în închisoare.”

„Da.”

Atunci, ei îi trecu prin minte că poate el își asumase o vină care nu-i aparținea.

Îi trecu prin minte că înțelesese adevărul încă dinainte ca el să-și înceapă povestea oribilă.

Și că poate fusese crudă cu el.

Gândurile ei nu erau același lucru cu sentimentul de încredere. Totuși, îl ascultă. Când el termină, îi ascultă tăcerea.

Arin vorbi iar.

— Poate că nu e vorba doar de droguri. Poate... există lucruri pe care nu suportă să ți le amintești.

Se uită în ochii ei, apoi își îndepărtă privirea, iar Kestrel înțelese că asta nu era pentru că lui îi era teamă să o lase să vadă cum putea el sau nu să-și suporte amintirile, ci pentru că îi era teamă de ce puteau fi propriile ei amintiri pierdute, și nu voia să-și arate acea teamă ca să nu o sperie.

— Nu am ales eu să uit, spuse Kestrel.

Colțul gurii lui se ridică. Nu era un zâmbet fals, ci doar atât cât se putea de sincer. Arin vorbi relaxat, de parcă li s-ar fi făcut amândurora o farsă.

— Eu nu aleg să-mi amintesc. Își îndreptă complet fața spre ea. Pot să-ți pun o întrebare?

Kestrel se gândi. Nu era sigură.

— Nu îți cer informații, se grăbi el să spună. Nu vreau nimic. Sau, presupun că vreau ceva de la tine: îmi doresc să înțelegi. E altceva decât a cere o favoare... o emoție, nu? Arin se opri, încurcat de greutatea de a rămâne sincer și de cum limbajul nu reușea uneori să exprime corect sinceritatea. Poate că nu e diferit, adăugă el. Nu e nevoie să răspunzi.

— Întreabă-mă.

— Nu ai vrut să-ți vorbesc despre lucrurile pe care nu ți le amintești. Nu ai vrut să te întreb nimic. Să nu spun nimic. Ești...

Arin nu rosti vorbele, dar Kestrel le ghici oricum. *Furi-oasă. Îngrozită.*

— E din cauză că nu vrei cu adevărat să afli sau... pentru că nu vrei să ți le spun eu?

— Vreau să-ți pun și eu o întrebare, mai întâi.

Replica ei îl surprinse.

— Desigur.

— În tundră, ai zis că a fost vina ta că am fost închisă.

— Da.

— Cum?

— Cum...?

— Ai spus cuiva că spionam pentru Herran?

Arin tresări.

— Nu. Nu am știut. Nu aș face una ca asta.

— Atunci, exact ce ai făcut?

— Eu...

— Am dreptul să știu.

— Ai mințit, izbucni el. M-ai mințit, iar eu te-am crezut.

Nu ți-am cerut să te pui în pericol. Nu am vrut niciodată ca tu să faci ceea ce ai făcut. Nu mi-aș fi putut dori niciodată *asta*.

Gura lui Arin era crispată, iar ochii deschiși larg, inundați de o emoție arzătoare, profundă și dureroasă.

— Am avut atâta ocazii ca să înțeleg ce făceai tu. Și n-am înțeles. Nu te-am oprit. Nu te-am ajutat. Te-am urât.

— Am mințit, zise ea.

— Da.

— Spune-mi minciunile mele.

— Zeilor! Arin își trecu o mână prin păr. M-ai mințit în legătură cu tratatul. Ai acceptat să te măriți cu un altul pentru ca eu să am *o bucată de hârtie*. Ai încercat să-i ajuți pe câmpenii din est, dar m-ai lăsat să cred că tu ai fost responsabilă pentru moartea lor. Felul în care te-ai purtat. Egoist. Oribil. Ai lucrat cu spionul meu și m-ai mințit și în legătură cu asta; iar *el* m-a mințit pe mine și asta mă face să-l urăsc și pe el acum. Mă urăsc pe mine pentru că am fost orb. El a știut. El te-a lăsat. Ai comis un act de trădare, Kestrel. Cum

ai putut face așa ceva? Ar trebui să fii *moartă*. Arin își coborî glasul, prefăcându-l într-o șoaptă gravă. Și cel mai rău... nu știu... cea mai rea parte a fost că m-ai mințit despre... Se opri, inspirând anevoios. Ai mințit foarte mult timp.

Se lăsă tăcerea.

Încet, Kestrel zise:

— Am făcut toate astea pentru tine.

Arin roși.

— Poate că ai avut alte motive.

— Țsta e singurul de care îți pasă.

— Da.

Kestrel se lupta cu ceea ce ar fi putut spune mai departe. Era ciudat să vorbească despre niște decizii nesăbuite pe care nu și le amintea. O ajuta să vadă furia lui Arin, felul în care bolborosea la suprafață. Era o ușurare să vadă că nu era singură în mânia ei. Ceea ce vechea Kestrel făcuse era o nebunie, însă dăduse dovadă de curaj. Ea înțelegea asta. Înțelegea cum vede el lucrurile și cum asta înrăutățea situația pentru el.

Pentru ea, însă, era mai ușor să știe că nu fusese mereu această umbră goală. Și îi era mai greu să întrezărească cine fusese. Văzu marea diferență dintre acea persoană și cea care era așezată pe scaun pentru că se simțea prea slăbită ca să stea în picioare. Emoțiile se învârtelau în ea.

— Am să-ți răspund la întrebare.

— Nu contează.

— Am să-ți răspund.

El clătină din cap.

— Nu e nevoie.

— E din cauza *ta*. E adevărat, nu am vrut să fii tu acela care-mi spune lucruri pe care eu nu mi le pot aminti. Nu tu.

Kestrel văzu tresărirea lui Arin și efortul de a-și ascunde durerea. Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Cine ești tu, de cunoști lucruri pe care nici eu nu le știu despre mine? De ce poți tu să-mi spui cine sunt? Cum de ai căpătat atâta putere? Eu nu am niciuna. E nedrept. Tu ești nedrept.

Vocea lui Kestrel se frânse.

— *Eu* sunt nedreaptă.

Expresia lui Arin se schimbă.

— Kestrel.

Ea-și ținu respirația până ce plămâni începură să o ardă. Nu putea vorbi. Adevărul era simplu și i se înfățișă simplu: ea era motivul pentru care ajunsese în lagăr. Făcuse o greșală fatală, necunoscută. Arin părea un vinovat perfect, dar nu era cel real.

Ea era. Fusesse numai și numai vina ei.

Arin se întinse peste masă. Mâna lui caldă o făcea pe a ei să pară minusculă. Kestrel văzu printre lacrimi unghiile acelea negre.

Fierar.

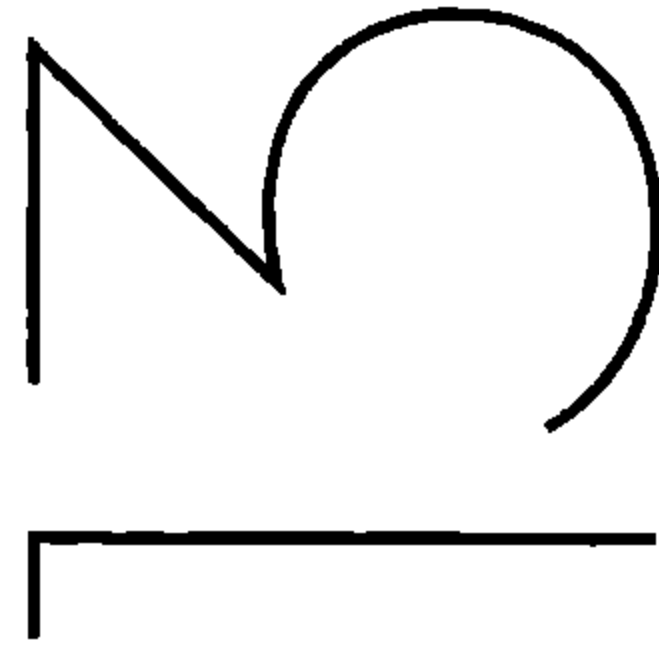
O revelație bruscă o înlemni. Deveni conștientă de greutatea pumnalului de la șoldul ei. Vederea i se limpezi. Se uită la Arin. Arăta tânăr. Și prea atent, prea îngrijorat, prea nesigur și... pe chipul lui se ivea ceva nou, care schimbă calitatea expresiei lui, așa cum lumina schimbă totul în jur. Era o umbră de speranță.

— Poate, zise el, am putea încerca să fim cinstiți unul cu celălalt.

Kestrel se întrebă ce se vedea pe chipul ei ca să crească în el acel strop de speranță. Se întrebă ce văzuse el.

— Arin, spuse, îmi place pumnalul.

Arin zâmbi.

— ȘI-AU CONSOLIDAT POZIȚIA ÎN SUD ACUM, SPUSE Roshar.

— Știu, răspunse Arin.

— Mă îndoiesc că mai știi ceva care nu are legătură cu fantoma aia de fată a ta.

— Destul!

Vorbeau așa de ceva vreme, în timp ce Roshar își picura porția lui de umor acid în conversație, ca să mai ușureze din frustrarea reală, iar Arin devenea din ce în ce mai tăcut și retras. Cei doi se aflau într-un birou alăturat bibliotecii. Masa dintre ei era acoperită de hărți și documente. Camera fusese aleasă pentru că era intimă. Probabil nimeni nu-i putea auzi dincolo de ușa încuiată, iar dacă s-ar fi întâmplat să-i audă cineva, pe coridorul de nord al primului etaj, atunci pesemne că la urechi nu le-ar fi ajuns decât murmure înfundate, nu cuvinte. În ciuda vremii caniculare, ferestrele cu ochiuri în formă de romb rămăseseră închise pentru că Roshar se plânsese de răcoare. De fapt, Roshar nu voia ca dialogul lor să poată fi auzit din grădină. Dar această întâlnire, în care ar fi trebuit să discute tactici de a-l ține pe generalul

valorian departe de țărmurile peninsule, se îndepărtase așa de mult de la subiect, încât Arin nu ar fi fost deloc surprins să-l vadă pe Roshar spărgând ceva, probabil una dintre ferestre, doar pentru că ar fi făcut cel mai mare zgomot.

— Am pierdut insula, iar tu... *unde* ești?

Pumnii încleștați ai lui Roshar se deschiseră și degetele se desfăcură.

— Mai ești prezent? Nu, nu ești. Te afli sus, hălăduind pe coridoarele ei, bântuindu-i mintea. Arin, trebuie să pui capăt acestei nebunii.

Însă Arin nu spuse nimic.

Roshar îl înjură în dacrană, într-un fel așa de complicat și de pitoresc, încât Arin nici nu mai încercă să înțeleagă.

În tăcerea ce urmă, Arin se gândi cum fusese părăsit de zeul morții. Se străduise să-l audă. Se rugase și la zeul războiului – aliat al morții, băutor de sânge –, însă rugile fuseseră în van. Insula Ithrya fusese pierdută și era acum ocupată ca bază valoriană, în sudul Herranului. Nu mai avea să treacă mult înainte ca armată generalului să încerce să invadeze iar peninsula – deși nu se știa sigur *unde* aveau să ancoreze.

— Sora mea va avea să-ți pună câteva întrebări grele, zise Roshar.

Arin nu putea să nu-și amintească sărutul reginei de primăvara trecută. O lipise de ușa închisă. Regina îl dorise. Pe atunci, Kestrel îl respinsese. Nici el nu și-o dorise atunci pe ea. Sau așa crezuse. Stomacul i se răsuci de rușine.

— Arin, vrei să-mi faci plăcerea de a răspunde când vorbesc cu tine?

— Sora ta nu mă privește.

Prințul își apăsă palmele pe chip, astfel încât mâinile lui formau o mască ce lăsa să se vadă doar ochii lui plini de

îndoială. Apoi degetele se apropiară și, cu vârfurile lor, Roshar își frecă ochii strâns închiși.

Dar ce-ar fi putut Arin să spună? Nu putea explica în ce fel se simțise când, la doar câteva zile după ce Kestrel venise în apartamentul lui și-i spusese că-i place pumnalul, auzise notele curgătoare ale pianului răsunând dintr-o cameră îndepărtată. Cum își ținuse răsuflarea la primele note șovăitoare. Apoi: greșelile fuseseră îndreptate, ritmurile curseseră corect. Arin avusese o senzație nouă, amețitoare și luminoasă, ce se descătușase în el moale, caldă și proaspătă ca vara.

— Am folosit orașul ăsta pe post de bază. Roshar își luă mâinile de pe față. Acum vorbea în limba lui Arin, pe tonul pițigăiat pe care vorbești copiilor. A fost un loc comod, la care să ne întoarcem. Acum suntem aici pentru că golful ne asigură o bază bună de atac sau de apărare oriunde de-a lungul coastei de est, între oraș și Ithrya. Iar orașul, reprezentând cel mai mare premiu al generalului, trebuie protejat. Dar e posibil ca generalul să nu muște momeala încă. Nu din moment ce am blocat iar trecătoarea din munți, folosită în timpul primei invazii. Nu cât timp flota noastră e în golful ăsta. Își poate adjudeca țintele ușoare de la țară, ca apoi să mărșăluiească spre nord, înaintând spre oraș, unde va sparge zidul și va lua ceea ce-și dorește.

Arin nu-l contrazise.

— În curând, voi pleca spre sud, micule herrani. Nu am de gând să mă întorc în minunata-ți casă, cu noul și fascinantul ei musafir. Vei considera potrivit să mi te alături în apărarea propriei tale țări, sau vei vrea să te irosești aici cu fantoma ta valoriană până ce oamenii ei îți vor dărâma porțile și vă vor măcelări pe amândoi?

— Vin cu tine, zise Arin..., dar cu întârziere și pe un ton tăfnos, semn că acuzația atinsese un punct sensibil.

— *Prințul meu.* „Vin cu tine, *prințul meu.*”

Dar Arin nu avea de gând să o spună nici măcar pe tonul acela jucăuș folosit de Roshar. Își înghiți nodul din gât. În gură simțea același gust ca acum câțiva ani, când un valorian îi împinsese între dinți zăbala unui cal.

— Sper, zise Roshar, că lipsurile tale în privința grației și a instinctului de supraviețuire vor fi compensate de darul tău neobișnuit de brutal în luptă. Vreau să-i ucizi pe toți. Poți face asta pentru mine?

— Da.

— Cum rămâne cu arma ta?

Cuvântul folosit de Roshar pentru invenția lui Arin era corect într-un sens larg, din moment ce termenul era folosit de mult timp pentru a se referi la orice formă de tun.

— Avem mai multe acum, zise Arin, dar îmi fac griji cu privire la precizia ei.

Răscoli printre hârtiile de pe masă până ce găsi schițele. Alese o anumită pagină și trasă schița unui butoiaș și a detonatorului.

— Dacă folosim ce avem acum, riscăm să ne lovim proprii soldați. Nu-i putem surprinde pe valorieni cu arma asta decât o dată și...

O mână subțire se întinse între ei, ca să ia schița.

Roshar se întoarse pe călcâie. Arin nu se mișcă.

Kestrel se afla acolo, ignorându-l pe prințul care-și trăsesse respirația și-și înăsprise expresia feței într-un soi de mască a morții. Ea își aruncă privirea o dată, rece, spre Roshar, apoi continuă să studieze modelul. Nu se uitase deloc la Arin. Picioarele ei încălțate în conduri se afundară în covorul moale, viu colorat, în timp ce se îndepărtă repede de ei și se apropie de o fereastră. O rază de lumină lovea obrazul lui Kestrel și făcea hârtia să lucească. Părul ei parcă era în flăcări. Stomacul

lui Arin se răsuci și i se puse un nod în gât. Ochii ei erau tot umbriți de cearcăne, însă luase în greutate și arăta mai puțin fragilă. Arin îndrăzni iar să spere. Uitase la ce se uita Kestrel până ce ea deschise gura ca să vorbească.

— Muniția nu e bună.

— *Ce?*

Roshar abia își mai putea stăpâni furia.

— E rotundă. Voi aveți de gând să proiectați o ghiulea rotundă, ca pentru un tun. Dar ăsta nu e un tun. Tunurile nu sunt făcute ca să fie precise. Scopul lor este să producă un număr mare de distrugerii într-un spațiu generalizat. Chestia asta... cum i-ai spus, armă?

Doar în acel moment Arin se întrebă când intrase Kestrel în cameră și cât din ce se discutase auzise ea. Nu credea că înțelegea limba orientalilor, dar el și Roshar începuseră să vorbească în herrani de ceva vreme.

— Arma asta pare proiectată pentru a răni în mod specific o persoană sau o anumită parte din trupul acelei persoane, continuă Kestrel. Seamănă cu un arc cu săgeți. Vârful unei săgeți nu e rotund, e ascuțit. Asta face ca săgeata să zboare la țintă și să se împlante în carne. Dacă vrei o precizie mai mare, atunci biluța aia mică nu ar trebui să fie o bilă. Ar trebui, poate, să fie conică. Ascuită.

Îi dădu schița înapoi lui Arin, apoi plecă la fel de tăcută precum venise, închizând ușa în urma ei.

— Arin, zise Roshar, pe un ton amenințător. Ușa aia era încuiată.

— I-am dat cheile.

Roshar explodează.

Kestrel era pe domeniul, la marginea livezii, când prințul o găsi. Roshar se ținu la distanță, însă în mod clar venise

acolo ca să vorbească cu ea. Fructe coapte de ilea atârnav grele din pomi. Unele dintre fructele violete căzuseră în iarbă. Viespile roiau pe pulpa lor. Insectele nu o deranjau pe Kestrel, însă soarele o obosea.

— Ce vrei? întrebă ea când prințul se apropie.

— Aș vrea să aflu cât de multe știi. Roshar îi văzu expresia, iar ceea ce văzu îi schimbă întrucâtva atitudinea. E o chestiune de siguranță, adăugă el, mai blând.

— A mea sau a ta?

— Țin la fel de mult la siguranța mea cât cred că ții și tu la a ta.

— Atunci e vorba de a lui.

— Suntem în toiul războiului. E la mijloc siguranța multor oameni.

— Dacă vrei să te războiești fără să-ți asumi riscuri, atunci vei pierde, spuse Kestrel.

Se simți brusc neliniștită. Vorbele acelea nu erau ale ei. Aparțineau altcuiva, o persoană care cunoștea bine arta războiului și căreia îi plăcea să discute pe tema asta cu ea.

Kestrel scutură din cap. Nu voia să se mai gândească la asta. Parcă ametea și mii de ace invizibile o înțepau. Se concentrează la prinț: la chipul lui mutilat, la ochii lui negri, frumos conturați.

— Cum se face că vorbești așa de bine limba mea?

Roshar ridică din sprâncene.

— Adică, pe a lui.

Kestrel știa că herrani nu era limba ei maternă, dar de cele mai multe ori așa i se părea.

— Am fost făcut sclav de poporul tău, apoi vândut ca sclav în țara asta.

Ea se uită iar la locul de pe chipul lui Roshar unde ar fi trebuit să fie nasul. Se uită la nările ciuntite, ca de reptilă.

— Ei ți-au făcut asta?

Roshar își rânji dinții.

Testând adevărul spuselor lui, Kestrel zise:

— Știam că fac asta fugarilor. Nu-mi amintesc să fi asistat vreodată la așa ceva.

— E posibil să nu o fi făcut. Erai o domniță. Unul dintre privilegiile e că nu e nevoie să te uiți la lucrurile hidoase.

— Nu ești hidos.

— Cum mai știi să minți frumos...

— Mai puțin când zâmbești. Parcă te forțezi să arăți ca un craniu. O faci dinadins.

— Atunci nu minți chiar frumos.

— Nu mint.

— Dar *ai mințit*. Și chiar bine de tot, dacă ceea ce mi-a ajuns la ureche este adevărat. Cine poate spune că nu minți și în legătură cu amintirile tale pierdute?

Kestrel îl privi pe Roshar cu atâta ură sinceră, încât prințul făcu un pas înapoi. Viespile bâzâiră.

— Am o mărturisire de făcut, zise el. Uneori îmi place să jignesc intenționat. Obiceiul ăsta e ca și zâmbetul meu.

— Asta nu e o scuză.

— Prinții nu își cer scuze.

Cu o mișcare iute, Kestrel apucă pumnalul și-l lipi de gâtul lui Roshar. Prințul își trase capul, cu un șuier.

— Cere-ți scuze! zise ea.

— Nu știi dacă a fost foarte înțelept să ți se dea un pumnal pe mână. Nu ești tocmai în toate mințile.

Kestrel apăsă lama. Roshar se dădu înapoi. Ea păși înainte.

— Toată lumea îmi povestește despre lucrurile minunate pe care le-am făcut. Îmi spune că mi-am trădat țara pentru un scop mai măreț. Că am fost *nobilă*.

Gura ei deveni un rictus.

— Sărmana fată! Sărmana Kestrel, cu trupul ei firav și neputincios și mintea-i goală. De ce aș mai minți acum?

— Ca să-l chinui.

Surprinsă, Kestrel coborî lama.

— Îl chinui, zise Roshar.

— De asta te afli aici? Ca să-ți protejezi prietenul de mine?

De data asta, zâmbetul lui Roshar nu fu decât o răsucire scurtă a buzelor.

— Nu vreau nimic de la el, spuse Kestrel.

— S-ar putea ca asta să fie problema.

Ea continuă să vorbească de parcă nu l-ar fi auzit pe prinț.

— Nu-mi pasă de războiul vostru.

— Ne-ai dat sau nu un sfat despre cum să îmbunătățim o armă ce-i va umple pe ai tăi de găuri? O armă care, dacă suntem norocoși, îți va ucide tatăl.

— Tatăl meu.

Cerul albastru se întunecă. Viespile bâzâiau acum în capul ei. Kestrel deschise gura ca să vorbească, dar nu ieși niciun sunet.

— Da, spuse Roshar. El conduce armata valoriană. Nu ți-a spus nimeni?

Mâna care ținea pumnalul căzu moale. Ea se gândi la conversația pe care o avusese cu Arin, în apartamentul lui. El încercase să-i spună.

Roshar îi atinse umărul. Vederea lui Kestrel se limpezi, însă inima încă îi bubuia în piept.

— Îți cer scuze pentru ce am spus mai devreme.

Kestrel se simțea departe și oribil de ancorată în prezent în același timp, ca și cum inima i-ar fi fost smulsă din piept și pierdută, iar ea nu mai știa dacă era inima sau trupul ei.

— Kestrel?

Era una să perfecționeze o armă care avea să omoare oameni din același neam cu ea, și alta să descopere că nu îl pusese deloc la socoteală pe tatăl ei, că nu se gândise niciodată la rolul lui în acest război, deși avea suficiente informații ca să-l ghicească fără să-i spună cineva.

Kestrel își dădu seama că nu regreta sfaturile pe care le dăduse. O parte din ea dorea ca tatăl ei să fie ținta armei. Propriul ei tată. Ce fel de persoană era?

Brusc, Roshar zise:

— Nu-mi amintesc cum arătam înainte.

Dură un moment până ce Kestrel reuși să înțeleagă ce spusese prințul.

— Când mă uit în oglindă, asta e tot ce văd, îi zise el. Nu există nicio mărturie despre cum arătam altădată.

Mireasma fructelor de ilea era amețitoare. Kestrel uită de tatăl ei. Nu voia să și-l amintească. Își ridică privirea spre chipul lui Roshar și-i văzu ochii frumoși, neatinși. Văzu pielea cafenie, satinată, a obrazului. Întrebă:

— Ți e dor de cel de dinainte?

La început, Kestrel crezu că răspunsul lui avea să fie batjocoritor, însă prințul ridică pur și simplu din umeri și vorbi pe un ton destins, dar slab.

— Oh, ce sens ar avea?

Roshar miji un ochi și băgând, aparent, de seamă felul în care se schimbase atmosfera între ei, zise:

— Te descurci bine cu tăișul.

— Ba nu.

— Ba da.

Kestrel clătină din cap.

— Am zis că te descurci *bine*, nu că ai un dar de la zei. Îl mânuiești cu ușurință, semn că te-ai antrenat mult timp.

— Asta e ceva ce ai observat, sau ceva ce știi despre mine?

— Ceea ce am observat. Nu te-am cunoscut înainte.

Kestrel îl privi iar zâmbind, de data asta mai blând, și primi cu bucurie sentimentul de ușurare că era cu o persoană ce o cunoștea doar pentru ce era acum.

Pianul și calul erau ale ei fără echivoc.

Nu vorbeau, ceea ce o ajuta mult. Nu era ca și cum nu ar fi așteptat ceva de la ea. Chiar și pianul părea să dorească atenție, cu șirul lui de clape gata să fie atinse. Javelin obișnuia să-i mestece mânăca largă și o umplea de bale, lipindu-se fără rușine de ea, cerșindu-i o mângâiere. Totuși, calul și pianul o știau și nu le păsa care Kestrel era mai bună: cea de acum sau cea din trecut. Îi aparțineau. Și ea le aparținea lor. Nu exista nicio îndoială.

Kestrel îl înșeuă pe Javelin, ceea ce nu fu simplu, dar ea se gândea că dacă avea să ridice șaua pe spatele calului în fiecare zi, atunci avea să vină și clipa când brațele ei slabe aveau să fie iar puternice. Strânse chinga. O pasăre, o irrielle, țopăi în pragul ușii deschise a grajdului, ciugulind țărână. Pasărea își înclină capul și o privi pe Kestrel cu ochii ei mici și verzi. Apoi își înclină coada lungă și îngustă.

Kestrel avea la dispoziție o scară mică, pe care nu o mai folosise probabil din copilărie. Își potrivi piciorul în scărița calului. Armăsarul era enorm, ca un munte. Era un cal de război. Cumva, animalul nu ar fi trebuit să i se potrivească, însă era perfect pentru ea.

Kestrel se trase stângace pe spatele lui, dar calului nu păru să-i pese. Pasărea se aruncă iar spre cerul senin, plonjând și rotindu-se. Păsările acelea nu zburau niciodată drept.

Ea apucă frâiele și dădu pinteni calului, ca să urmărească pasărea.

Kestrel se îndepărtă de casă, urmând o potecă ce ducea spre o altă potecă. Nu o recunoscuse. Nu trecu mult până ce se trezi înconjurată de copaci acoperiți de frunze. Poteca înainta printr-un tunel verde. Kestrel călări așa o vreme. Într-un arbore, văzu o bufniță de zi cu puii ei. Vântul bătea slab. Nu era prea cald. Vremea era numai bună de război.

Kestrel auzise suficient din conversația dintre Arin și Ro-shar, cu câteva zile mai devreme. Cei doi își pierdeau vremea aici. Dacă ar fi fost în locul lor, Kestrel nu ar mai fi întârziat.

Stomacul i se legăna, odată cu mișcările calului. Dădu drumul frâielor, lăsându-l pe Javelin să meargă așa cum îi plăcea.

Calul însă înainta cu iuțeală, tropăind din copite. Casa lui Arin rămăsese mult în urmă. Poteca se bifurca. Calul o luă la stânga, galopând ca spre o destinație cunoscută. Javelin știa unde merge, însă Kestrel habar nu avea. Își aruncă privirea în jur și-l făcu pe Javelin să se oprească. Animalul pufni, mișcând din copite.

Kestrel transpira. Rochia i se lipise de piele. Îl făcu pe Javelin să se întoarcă pe unde veniseră – repede, și mai repede. Copitele calului băteau în ritmul inimii ei îngrozite.

Cumva, Kestrel nu rămase surprinsă când îl văzu pe Arin așteptând lângă un izvor din apropierea casei lui, însă se miră de recunoștința pe care o simțea în interiorul ei. Inima încă îi mai tremura în piept.

Arin nu era pe cal, deși niște paie din grajduri i se lipiseră de călcâiul uneia din cizme. Stătea pe vine, lângă izvor, cu vârfurile degetelor în apă. Abia dacă își scufundase mâinile înăuntru. Pesemne că voia doar să simtă curentul slab, își zise Kestrel.

Arin nu-și aruncase privirea peste umăr, însă știa că ea se afla acolo. Ascultă bufnetul din ce în ce mai lent al copitelor lui Javelin. Părul lui Arin îi acoperea ochii.

Kestrel voise să i-l dea la o parte. Își aminti de asta. Se întâmplase în prima zi, când îl cumpăraseră. Voise să-l vadă mai bine.

Opri calul.

Arin se ridică. Apa îi picura de pe degete. Se apropie, își puse mâna pe coama lui Javelin și întâlni privirea lui Kestrel. Ea era încă afundată în amintirea de demult: curiozitate, ezitare, senzația că făcea ceva interzis. Și totuși, dorința nestăpânită de a vedea persoana din fața ei. Își amintea umerii lui rigizi, gura cu expresia ei aspră. El îi evitase privirea. Tot trupul lui păruse un mârâit tăcut al unui animal de pradă.

Acum însă, Arin nu mai semăna cu cel din trecut. Ridică privirea spre ea, iar chipul lui era deschis și din ce în ce mai îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Javelin se mișcă sub Kestrel.

Arin se încruntă.

— Te sperii?

— Nu.

— Ești palidă.

Îi atinse mâna. Kestrel își dădu seama că strângea frâiele prea tare, așa că le dădu drumul.

— Nu e din cauza ta, zise ea. Apoi, pentru că decisese să fie sinceră, continuă: Și da, mă sperii un pic. Apoi se opri, confuză, incapabilă să-și explice sieși sau lui Arin diferența dintre teama care o făcuse să se întoarcă degrabă din drum și agitația care-i furnica acum pielea când se uita la el. Javelin

a vrut să apuce pe o potecă din pădure, spuse. Eu nu voiam. M-a supărat puțin.

Ochii lui Arin fulgerară.

— Unde s-a întâmplat asta?

— E ceva periculos în pădure?

Arin apucă oblâncul și încălecă în spatele lui Kestrel.

— Arată-mi.

Kestrel păstră frâiele. Arin își scoase sabia. Arma era diferită față de cea pe care o avusese în tundră. Kestrel se gândi la asta ca să uite de groaza ce i se înălța în gât pe când înaintau, de respirația care îi devenea iar prea rapidă. Rochia umedă era încă lipită de ea și pe când încerca să fie atentă la orice mișca în jurul lor în pădure, îi era greu să nu fie conștientă și de prezența lui.

În pădure însă nu se auzeau crenguțe rupte rău prevestitoare. Nu se vedeau umbre inamice. Kestrel aproape că-și dorea să găsească ceva rău. Astfel și-ar fi putut explica groaza ce pusese stăpânire pe ea... și o cuprinse iar când se opriră la răscrucea de drumuri. Armăsarul bătu din copite.

Arin băgă sabia în teacă.

— Ce e? întrebă ea.

— E drumul care duce spre casa ta.

Kestrel îi simți vocea mângâindu-i spatele. Urmă o pauză lungă.

— Am putea merge.

— Nu.

— Nu e nimic acolo. E pustie. Vin cu tine.

— Nu vreau.

Arin luă frâiele din mâinile ei înlemnite și-l întoarse pe Javelin, care arată ceva mai multă încăpățănare de data asta. Arin păstră pasul ușor, de plimbare.

Rămaseră tăcuți tot drumul, apoi Kestrel se auzi spunând încet:

- Mă simt ca o neroadă.
- Nu, Kestrel, nu ești.
- Nu aveam niciun motiv să fiu speriată.
- Poate că nu știm ce motiv ai avut.

Javelin, ale cărui urechi tresăreau nervos pentru că fusese oprit de două ori să apuce pe drumul din pădure, pufni și-și scutură capul.

— Șș, făcu Arin, intonând câteva note joase. Apoi făcu o pauză înainte de a vorbi iar. Chiar dacă nu ai avea niciun motiv, spuse, frica nu este un lucru prostesc. Și mie mi se face frică.

Kestrel își aminti cum ținuse Arin sabia mai devreme.

— Ai crezut că erau valorieni în pădure. Nu ți-a fost teamă.

- Nu chiar.
  - Atunci, de ce ți-e frică?
  - De păianjeni, zise el grav.
- Kestrel îl înghionti cu cotul.

— Au!

Ea pufni.

— Păianjeni!

— Sau chestiile alea cu o mie de picioare. Arin se cutremură. Zeilor!

Kestrel râse.

Încet, Arin continuă:

— Mi-a fost teamă când am sosit la grajd și am văzut că Javelin lipsește.

Surprinsă, Kestrel își răsuci capul, zărind conturul maxilarului lui și umbra gâtului. Își întoarse apoi privirea din nou la drum. Zise pe un ton vesel:

— Mai tare decât de păianjeni?
— Ah, mult mai tare.
— N-aș ajunge prea departe dacă ar fi să fug.
— Am învățat că nu e bine să te subestimez.
— Dar nu ai încercat să mă prinzi din urmă.
— Nu.
— Ai vrut.
— Da.
— Ce te-a oprit?
— Teama, zise el, de ceea ce fi însemnat pentru tine lipsa mea de încredere. Am pus șaua pe un cal. Eram gata să încalec... dar m-am gândit că dacă o fac, atunci nu aș fi altceva decât un alt fel de închisoare.

Cuvintele lui o făcură pe Kestrel să se simtă ciudat.

Arin își schimbă tonul. Acum era jucăuș.

— În plus, mă intimidezi puțin.

— Ba nu.

— Oh, ba da. M-am gândit că nu ți-ar plăcea să fii urmărită. Am văzut eu ce se întâmplă oamenilor care te calcă pe bătăături. Iar acum, că îmi cunoști slăbiciunile, îmi vei băga păianjeni în cămașă dacă te supăr și îmi vei face viața amară.

— Hm, făcu ea.

Kestrel însă se calmase. Oasele ei nu păreau să se mai înghesuie atât unul în celălalt ca în așteptarea tensionată dar sigură a unei lovituri. Privi ziua cea verde, albastră și aurie. Simți calul puternic, ce mergea în pas ușor și constant. Auzi șoaptele copacilor, ale ramurilor și ale crenguțelor. Se lăsă legănată de brațele ce o cuprindeau din ambele părți. Văzu rădăcinile înălțându-se și dispărând înapoi în pământ.

Cuvintele se înecau în gâtul lui Kestrel, însă în piept i se ghemuise un sentiment moale, o căldură ce-i dădu curaj să vorbească.

— Ai spus că nu știm motivul pentru care l-am oprit pe Javelin să meargă pe drumul spre casa mea. Tu care crezi că e motivul?

El ezită, dar în cele din urmă spuse:

— Nu am nicio idee.

— Tu ai *întotdeauna* idei.

Kestrel văzu că Arin era oarecum surprins de familiaritatea tonului ei.

— Spune-mi, zise ea.

— Cred că prefer să nu fac presupuneri. Este... Arin își întrerupse vorba. Periculos pentru mine. În ceea ce te privește.

Pe când se apropiau de casă, calul pășea în trap ușor. Arin se ținea cu o singură mână acum. Lui Kestrel îi părea puțin rău pentru Javelin, care trebuia să suporte greutatea amândurora. Avea să se revanșeze față de el. Știa unde erau ținuți morcovii.

În cele din urmă însă, lista ei mentală cu delicatese și care perie pentru țesălat să folosească se termină, și rămase în minte cu imagini ce refuzau să dispară.

Răscrucea drumurilor. Arin lângă izvor. Acea scurtă amintire despre prima lor întâlnire. Refuzul lui de a-și ridica privirea. Chipul lui rănit, întărit de ură.

— M-am purtat oribil cu tine atunci când ai lucrat pentru mine? întrebă ea.

— Nu.

— Te-am lovit?

— Kestrel, nu! De ce întrebi asta?

— Mi-aduc aminte că erai rănit.

— Nu ai făcut tu una ca asta. Nu ai fi făcut-o niciodată.

— Ei bine, spuse ea, te-am lovit de curând.

— A fost altă situație.

Kestrel își aminti cât de neputincioasă se simțise când îl palmuise și se gândi că înțelegea ce voise Arin să spună.

— Atunci, cum m-am purtat cu tine când ai lucrat pentru mine?

Nu se auzi nimic în afară de frunze și de copitele lui Javelin pe țărână. Copacii începuseră să fie mai rari. Casa lui Arin se vedea în depărtare.

— M-ai urât, zise Kestrel.

Arin opri calul.

— Uită-te la mine, te rog!

Ea se întoarse în șa și îl privi în ochi.

— Te-am urât la început, zise el. Pentru statutul tău, nu pentru cine erai ca persoană. Nu te cunoșteam. Apoi, am început să văd cum ești, un pic. Păreai bună. Bunătatea nu e o calitate la un stăpân. Cel puțin nu din punctul meu de vedere. E o altă formă de a te face să cerșești. Devii recunoscător pentru lucruri pe care nu ar trebui să le apreciezi așa. Când eram copil, eram tare recunoscător pentru bunătate. Apoi am crescut și aproape că am început să prefer cruzimea pentru că era mai aproape de adevăr, și nimeni nu se ascundea sub masca bunătății. Am încălcat regulile. Mai ales cu tine. Ți-am tot dat motive ca să mă pedepsești. Am încercat să-ți forțez mâna. Am vrut să-ți arăți adevăratul chip.

Expresia de pe fața lui Arin era ermetică. Pe Kestrel o durea gâtul. Își coborî privirea la coama lui Javelin.

— Dar acela *era* adevăratul tău chip, continuă el. Intelligentă, curajoasă, manipulative. Bună. Nu făceai niciun efort să ascunzi cine erai. Apoi am descoperit că *voiam* să te prefaci. Presupun că asta era avantajul poziției tale sociale, să nu te prefaci? Puteai fi tu însăși. Pe când soarta mea nenorocită îmi impunea să mă ascund. Asta e adevărul. Uneori,

adevărul e așa de sufocant, că nu poți respira. Așa m-am simțit atunci. Dar a mai existat un motiv pentru care nu voiam să mă uit la tine. Îmi plăceai prea mult.

Kestrel nu știa sigur ce ar fi putut spune.

— Încerc să fiu sincer, îi zise el.

— Te cred. Dar mi-e greu să îmi imaginez că tu chiar m-ai cunoscut. Unele lucruri pe care le spui nu au niciun sens.

— Care anume?

— Personalitatea mea pare contradictorie.

— De ce?

— Nu cred că poți fi manipulator și bun în același timp.

Arin râse.

— *Tu poți.*

Se lăsă liniștea. Javelin se mișcă sub ei.

Arin îi atinse ceafa cu vârful unui deget. Sub marginea rochiei ei, la umăr, găsi o rană cicatrizată, subțire și lungă. Acolo unde căzuse biciul, pielea arăta moartă, însă pielea din jurul ei era proaspătă și vie și se înfioră. Kestrel se bucura că nu mai stătea cu fața la Arin.

— Te-ai schimbat, șopti el, și ești aceeași, în același timp. Cinstită. Iar eu te prețuiesc.

Fiorul lui Kestrel se preschimbă în teamă. Teamă de răscrucea din pădurile lăsate în urmă. Teamă de ceea ce însemna că Arin o cunoscuse înainte și o cunoștea și acum și o prețuia.

Nu-i ceruse ea asta. Kestrel se simțea suspicioasă vizavi de prețuire.

Își înfipse genunchii în coastele lui Javelin. Degetele lui Arin se desprinseră de pielea lui Kestrel. Calul se îndreptă spre grajduri.

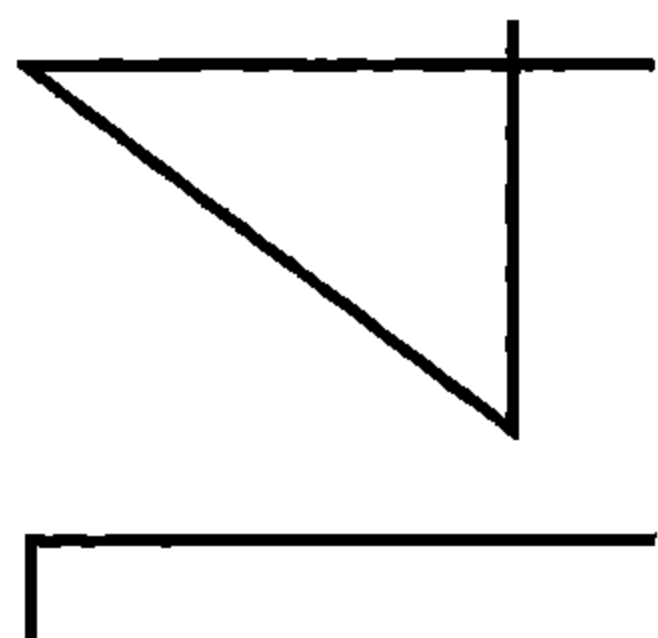
Arin nu-i mai adresă niciun cuvânt în acea zi, cu excepția faptului că se oferi să-l țesale pe Javelin. Kestrel acceptă.

Voia să fie singură. Chiar și când se retrase în casă, simțea încă furnicături pe piele, ca și cum pielea ei ar fi fost vie, ca și cum n-ar fi ascultat-o și n-ar fi vrut să-i dea pace. Insista și insista, și totul din cauza unei atingeri ce păruse menită să o liniștească.

Însă nu era liniștitoare.

Deși ziua nu fusese pe deplin lipsită de tihnă, Kestrel păstră în minte ultimul moment tensionat al ei. Astfel decise că Arin era opusul alinării.

ARIN PLECASE IAR. ÎI LĂSASE LUI KESTREL UN BILET în care o anunța de plecarea lui, dar nu îi dădea niciun motiv sau vreun indiciu despre cât timp avea să fie absent. Ea presupunea că plecarea lui avea legătură cu războiul și că ezitase să-i explice totul în scris. Astfel se năștea întrebarea: de ce nu vorbise cu ea? și îi aducea aminte lui Kestrel de felul în care tresărise la atingerea lui.

Kestrel înțelegea de ce îi fusese lăsat biletul, dar nu-i plăcea.

Îl întrebă pe Roshar unde era Arin și de ce plecase.

— Ești tare curioasă, zise prințul.

Tonul lui era viclean. Destul de prietenos, însă transmitea destul de limpede ideea că ea își pierdea timpul încercând să afle mai multe informații.

Jucau Tărâmurii de Graniță în salon. Ferestrele erau deschise, iar afară cerul se pregătea de furtună, însă ploaia nu începuse încă să cadă. Nori negri se întrețeau la orizont. Vântul care agita perdelele mirosea a curat. Roshar se tot foia, cu ochii la piesele de joc.

Arin nu-l luase pe Javelin. Niciun cal nu lipsea din grajd. Kestrel îi număraseră.

Roshar își aruncă privirea la cerul din ce în ce mai întunecat.

— E pe mare? întrebă ea.

— Ce-ți pasă, draga mea?

— Ești agitat.

— Sunt agitat din cauza *ta*. Ai să mă bați.

— Credeam că sunteți în toiul războiului. Ar trebui să ai lucruri mai bune de făcut decât să stai aici și să joci Tărâ-muri de Graniță cu mine.

Roshar ridică o sprânceană, dar replica lui fu scurtă:

— E rândul tău.

Kestrel mută piesa. Fusesse o plăcere să descopere că-și amintea cum să joace. *Cum* nu era o problemă pentru ea. Kestrel se pricepea la mai multe lucruri: să joace Granițe, să cânte la pian, să călărească, să vorbească o limbă străină. Dacă era ceva ce nu mai știa *cum* să facă, ea nu-și aducea aminte.

Însă întrebarea era *ce*. Memoria lui Kestrel era un soi de joc în care putea vedea tabla și ale cărui reguli le știa, însă nu recunoștea toate piesele.

— Cine este la comanda alianței dacrano-herrani?

— Mai e nevoie să întrebi? Nu-ți inspir un aer de autoritate irefutabilă?

— Care este rolul lui Arin?

— Asta e o întrebare bună, răspunse Roshar.

Vântul umflă o perdea. Kestrel își mută inginerul, rămânând cu privirea ațintită la tabla de joc.

— Sunt surprinsă că poporul tău sprijină alianța.

Roshar ridică din umeri, mormăind ceva scurt și nervos în limba lui.

— De obicei, războiul nu funcționează pe baza sacrificiului făcut pentru o țară străină, zise Kestrel. Ce anume vrea regina ta de la Herran?

— Păi, pentru început, invenția aia mică și mortală a lui Arin.

— O aveți deja. Ți-a dat planurile.

— Imperiul trebuie oprit. Dacă ocupă această peninsulă, nu mai durează mult până ce vor cuceri și estul.

— Sora ta este o persoană inteligentă?

Prințul o privi iritat. Ea citi răspunsul pe chipul lui.

— Atunci pesemne că vrea ceva mai mult, zise Kestrel. Arin știe ce vrea ea?

Roshar miji ochii conturați cu verde.

— Arin știe să recunoască o înțelegere avantajoasă atunci când i se propune una. Noi suntem cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla.

— Da, evident. Sunteți mari binefăcători. Dacă îți pasă așa de mult de binele lui, de ce l-ai trimis pe mare în toiul unei furtuni?

— Arin s-a dus singur.

Kestrel tăcu. Roshar își mută piesa.

— Ia spune-mi, spectru mic: îți place compania mea?

Kestrel rămase surprinsă.

— Da.

— Și mie îmi place compania ta. Înțeleg de ce mă placi. Sunt inteligent, șarmant, ca să nu mai zic arătos.

— Și spilcuit. Să nu uităm de asta.

— Minciuni, doar minciuni. Roshar îi întâlnește privirea peste tabla de joc. Motivul pentru care îți place compania mea este că arăt așa cum te simți tu.

— Nu e vorba de asta, zise ea, deși, când se uită iar la fața lui mutilată, Kestrel își dădu seama că ce spusese Roshar era adevărat.

Totuși, presupunerea prințului era doar pe jumătate adevărată, iar ea nu știa cum să exprime restul.

— Arin e prietenul meu, îi spuse Roshar. Mi-aș pune viața în mâinile lui, iar el mi-ar încredința viața lui. Țsta e un lucru rar. Nu accept ca să fie pus la îndoială de către o persoană care, din câte îmi pot da seama, nu are niciun fel de afecțiune pentru el.

Roshar își dă rămă generalul: era semn că se preda. Piesa din marmură se rostogoli.

— Pleacă, umbră mică. Mergi și bântuie pe altcineva.

Însă Roshar fu cel care plecă.

Ploaia bătea în geamuri. Kestrel merse să închidă ferestrele, apoi se opri, văzând cum se înclinau copacii biciuiți de vântul ce sufla dinspre mare. Mirosea ca o stridie proaspăt desfăcută.

„Ce-ți pasă, draga mea?”

O mică viperă de îngrijorare își iți capul acoperit înăuntrul ei.

Ploaia îi bătea lui Arin în ochi. Puntea gemea. Nu era o furtună verde, dar era la fel de rea. Arin și soldații văzuseră semnele, fuseseră avertizați de căpitanul herrani, cel care-l duse pe Arin în est iarna trecută, să nu plece pe mare.

— Trebuie, îi spusese Arin lui Roshar. Generalul a ocupat Ithrya. O va folosi ca să atace continentul și nu va fi capabil să-și ducă planul la capăt decât dacă aduce forțe proaspete. Acumulează resurse pe Ithrya. Trebuie să întrerupem legătura lui cu capitala valoriană. O să navighez spre Insulele Pustii, între țăr murile noastre vestice și Valoria.

— Nu ești marinar.

Arin vorbi de parcă nu-l auzise pe prinț.

— O să iau o corabie herrani, cu echipaj herrani.

— O să-l trimit pe Xash.

Arin clătină din cap.

— Oamenii mei și-au revenit. Vor să lupte. Chiar și așa, soldații tăi se întreabă când vom pune și noi osul la treabă.

Așa că nava lui Arin pornise în misiune.

Acum, corabia se clătina sub loviturile fiecărui val imens. Marea se umfla, formând delușoare și văi violete. Pânzele fuseseră strânse ca să nu fie sfâșiate de vânt. Căpitanul aruncase o ancoră de furtună în apă ca să încetinească nava și să o stabilizeze, însă prora corabiei continua să taie val după val. Puntea era alunecoasă de apă. Arin se chinuia să nu cadă. În cele din urmă alunecă, se lovi de balustradă și o apucă strâns. Vomă.

— Zeu al nebuniei.

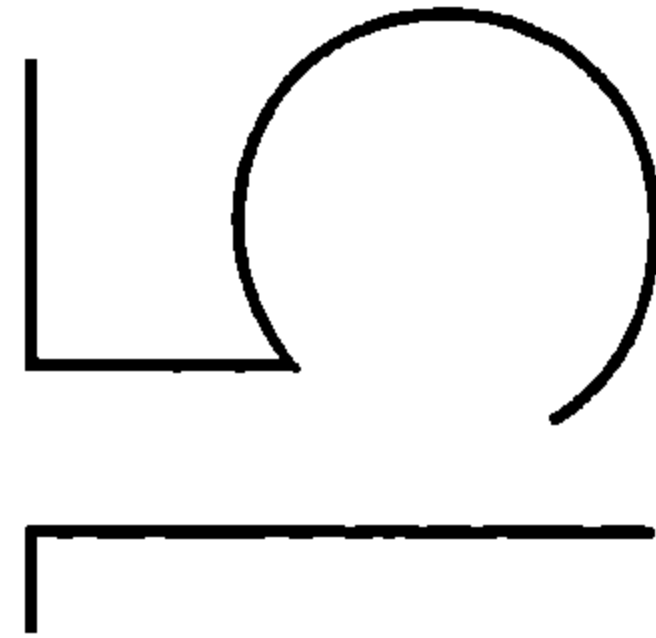
Căpitanul îl apucă pe Arin de braț și-l trase în picioare. Căpitanul era de trei ori mai în vârstă decât Arin și când vorbea, mârâia cu ritmul acela cadențat pe care marinarii herrani îl avuseseră înainte de război.

— Mergi sub punte, băiete. Cu ce-mi ești de ajutor pe punte? Nu știi nimic despre mare.

Apoi atenția căpitanului fulgeră în altă parte și se îndepărtă.

Omul avea dreptate. Fața îl înțepa de la sare și ploaie, iar ochii îl ardeau. Arin tocmai se îndrepta spre bocaport când îi veni în minte că-i era prea rău ca să-i mai fie frică. Își aduse aminte de conversația pe care o avusese cu Kestrel în timp ce călăreau pe Javelin și cum n-ar fi trebuit să o atingă acolo unde fusese rănită, chiar dacă prin gestul lui voise să-i dea de înțeles că știa cum îi făcuseră rău.

Cizmele lui Arin alunecară. Lumea era o pată amețitoare și umedă. Corabia se cutremură și se înclină pe o parte. Arin se izbi iar de balustradă. De data asta, căzu peste bord. Arin se scufundă în apa involburată de dedesubt.

ARIN SPARSE SUPRAFAȚA APEI. TRASE AER ÎN PIEPT. Valurile îl împinseră iar sub ele. Plămânii îi luară foc.

De data asta, când ieși iar din liniștea apei vuitoare, Arin știu ce să facă. Își rupse șireturile ghetelor cu o smucitură feroce și își aruncă încălțăminteaa grea din picioare. Apoi trase aer în piept și înotă tăind următorul val, îndreptându-se spre nava zguduită de furtună, aflată nu departe. Apa era călduță. Valurile îl tot aruncau dintr-o parte în alta, smulgându-l și împingându-l. Pe Arin îl dureau umerii. Tăie alt val. Se rugă. Era aproape.

O frânghie? Oare îi putea coborî cineva o frânghie de la bord?

Poate... dacă l-ar fi văzut cineva căzând.

Arin înotă și mai vârtos. *Nu mă părăsi*, se rugă el iar zeului său. *Nu așa.*

Nu se mai auzea nimic în afară de mare.

Am să-ți slujesc, promise Arin.

Zeul lui nu răspunse. Arin se afla suficient de aproape ca să vadă scoicile lipite pe carcasa navei. Își ridică privirea. Nimeni nu se uita la el. Arin înaintă.

Cum pot să te slujesc dacă mă înec?

Urmă teama. Oboseala. Parcă ar fi săpat prin nămol. Avea sare în gât. În plămâni. Nu așa trebuia să fie moartea lui.

De sabie. Te rog.

Nu așa.

Nu singur.

Nu încă.

Un curent îl trase departe de corabie.

Arin aproape că i se supuse. Nu te poți împotrivi vocii zeilor, și în niciun caz a acestui zeu.

O tristețe epuizată îl străbătu. Își zise din nou: *Nu singur, nu încă.* Însă Arin era singur. Era singur de multă vreme.

Îmi doresc să-ți pot auzi iar vocea, gândi Arin. Se întreba dacă zeul avea să-i răspundă, măcar la sfârșit.

Curentul continua să-l tragă cu el. Însă în cele din urmă se preschimbă într-un vârtej și-l aruncă pe Arin înainte, împingându-l iute prin apă până ce el se izbi de latura cocăi.

Aproape că leșină. Capul îi zumzăia, vedea ca prin ceață. Când se sălta, când se scufunda sub valuri. Înghiți apă. Încerca din răputeri să găsească un sprijin. Mâinile lui căutau înnebunite, orice.

În cele din urmă prinse ceva.

Era scara.

Arin se uită în sus și văzu șirul de trepte ruginite. Preț de o clipă, nu fu în stare să se miște. Era fascinat.

În numele tău, jură Arin. *Ție îți voi aduce mărire.*

Tremurând, recunoscător, porni să urce.

A doua zi, cerul era senin de parcă ar fi fost umezit și lustruit. Pulberea neagră depozitată în magazia din adâncul calei rămăsese uscată. Unii saci însă fuseseră ținuți la îndemână, pe puntea tunurilor, și erau uzi leoarcă. Apa mării

inundase posturile înainte ca marinarii să tragă înapoi tunurile și să zăvorască găurile.

Arin și câțiva dintre marinari deschiseră sacii și împrăștiară pulberea pe tăvi întinse pe dunetă. Soarele îl ardea pe umerii goi. Se înclină sub greutatea unui sac. Pulberea era umedă și i se lipea de piele în timp ce o vărsa, agitând sacul, și cernea bucățile cu mâinile, împrăștiind-o într-un strat subțire. Palmele i se înnegriră. Arătau familiar. Nu foarte diferit de cum obișnuiau să arate după o zi petrecută în fierărie. O zi obișnuită.

Însă azi nu era deloc o zi obișnuită. Arin rămase concentrat la sarcina lui. Pulberea neagră, făcută din sulf extras de pe platoul de nord al Dacrei, era prețioasă. Stocul adus de orientali era limitat, așa că era important ca pulberea – inutilă când era udă – să se usuce bine. Era important ca Arin să aibă grijă. Și era esențial să evite privirile celorlalți marinari, care continuau să se uite pe furiș la el.

Pentru că Arin nu era un om obișnuit. Nimeni nu cădea în mare și supraviețuia așa cum i se întâmplase lui.

Arin simți privirea insistentă a unei fete ce curăța solzii unui pește proaspăt prins, pe jumătate cât ea. Și ceilalți marinari se holbau. Cei care reparau o pânză și ungeau cu smoală funiile de ancorare. Cei aflați mai aproape de el, care își deșertau sacii.

Transpirația picură de pe fruntea lui și dispăru în pulbere, pe tava de lângă picioarele lui goale. Arin se întreba când aveau să folosească pulberea aceea. Se întreba ce stricăciuni putea provoca și dacă atunci când pulberea avea să explodeze, avea să ardă cu ea și o parte din esența lui.

Se întrebă dacă acesta era un gând normal.

Sacii erau acum goi. Arin își scutură palmele negre. Trebuia să se spele, altminteri era un foc ce sta să se aprindă.

Lângă arborele mare se afla o găleată cu apă. Arin se îndreptă spre ea, își înmuie mâinile până la coate și se stropi peste umeri. Apa lunecă pe valea coloanei lui. Îndată ce apa avea să se usuce și să lase în urmă doar sarea, pe Arin avea să-l mănânce pielea.

— N-arăți deloc rău după ce aproape că te-ai înecat.

Arin își îndreptă spatele și-l văzu pe căpitan sprijinindu-se lângă sarturi și privindu-l. Arin își aminti expresia de pe chipul omului, în timpul furtunii, când el tocmai reușise să se cațere peste balustradă, se prăbușise pe punte și vomase apă de mare.

— Cât mai e până la Insulele Pustii?

— Ithrya se află în apropiere, dar trebuie să o ocolim pe departe. Vreo două sau trei zile, și după aceea să ne îndreptăm spre sud, în jurul Ithryei și spre insule. Asta dacă vântul se păstrează priincios.

— Crezi că așa va fi?

— Întreabă-l, și vezi dacă-ți răspunde *ție*.

Soarele îi bătea căpitanului în față. Arin nu-i putea citi expresia. Vocea lui ar fi putut fi o glumă sau o invitație serioasă. Arin își drese glasul.

— Pulberea ar trebui să se usuce până la sfârșitul zilei. Să nu fumeze nimeni. Chiar și o scânteie...

— Nu suntem proști, băiete.

Arin își frecă ceafa, dădu din cap și consideră conversația încheiată. Privi în larg. Marea era verde și amețitoare, ca smaraldul mamei lui. Își aminti ziua în care pierduse piatra într-un schimb și-și dori să o fi păstrat. Se gândi că fiecare ar trebui să aibă un lucru drag, pe care să-l prețuiască din toată inima și care să îi aparțină în mod incontestabil. Arin își imagină că ține smaraldul, că-i simte fațetele reci. Își închipui că așază piatra în palma unei mâini pe care o cunoștea

bine și se întrebă dacă ar fi fost acceptat, și cum s-ar fi simțit să știe că altcineva ținea ceva ce el avea încrustat în inimă.

Arin clipi și își întoarse privirea de la orizont. Visa cu ochii deschiși. Își imagina lucruri ce aveau să-l rănească mai târziu.

Dacă nu chiar acum.

— Circulau povești despre tine, zise căpitanul, mijind ochii la el. Înainte de furtună.

Pe Arin îl tulbura felul în care începuseră să-l privească oamenii. Exista această așteptare plină de speranță. El nu știa cât avea legătură cu el. Poate că atunci când oamenii nu dețin nimic de preț, înlocuiesc lipsa cu o idee. Arin nu era pregătit să devină o idee. *Nu sunt decât povești*, vru el să spună, însă cuvintele i se stinseră pe buze. Știa că nu era înțelept să-și nege zeul.

Căpitanul parcă auzise gândurile lui Arin.

— Ești binecuvântat de zei.

Arin nu răspunse, însă dincolo de timiditate se ascundea, neîndoielnic, plăcerea.

Corabia se strecură printre Insulele Pustii și ancoră în estul unei insule suficient de mari ca să ascundă nava din calea oricărui vas ce ar fi putut sosi din direcția capitalei valoriene. Echipajul aștepta.

Arin nu avea încălțări. Picioarele lui erau prea mari pentru cele câteva ghete de rezervă de la bord. Rupse câteva cârpe, le legă în jurul picioarelor și păși cu grijă.

Încercă să revizuiască planul împreună cu căpitanul, care-l întrerupse dând scurt din mână:

— Țsta nu e un plan. E piraterie, pur și simplu. Nu trebuie să mă înveți tu așa ceva.

Arin fu șocat.

— Înainte de război, herranii erau cei mai buni de pe mare. Ne-am câștigat bogățiile cu ajutorul negoțului pe mare. Nu am fost pirați.

Căpitanul râse fără a se mai putea opri.

În cele din urmă apăru și nava. Corabia venea dinspre vest. Era un vas mare, greu, cu punți duble pentru tunuri.

De pe gabia navei lui Arin se auzi un strigăt. Echipajul ridică imediat cabestanul și ancora, umflă pânzele. Nava se îndreptă spre vasul valorian.

Corabia lui Arin era mai ușoară, ceea ce însemna că era și mai rapidă, însă sprinteneala ei se datora faptului că nu avea decât o punte pentru tunuri. Nu era dificil să prindă din urmă corabia valoriană. Dificultatea era să o poată captura fără să fie suflată la mal. Dacă valorienii aveau să fie surprinși să vadă corabia herrani ieșind de după insulă și venind pe urmele lor, atunci pesemne că surpriza lor nu avea să dureze prea mult. Valorienii erau oricând gata de atac.

Arin coborî pe puntea tunurilor. Sabordurile erau acum deschise, gurile unui șir de tunuri se deschideau larg. Arin și echipajul le pregătiră. Vărsară pulbere neagră în burta unui tun, îndesară bine un cocoloș de cârpă și-l împinseră cu un mai. Urmă proiectilul. Arin îl cântări între mâini. Era o bilă netedă și grea. Apoi împinse ghiuleaua în lăcașul ei și o îndesă bine. Pregăti tunul, îl împinse spre palanele de tun. Marina-rii traseră fiecare tun în față, până ce butoiașele lor alunecară prin saborduri și afeturile se lipiră de spargeval.

Arin se uită printr-un sabord. Nu vedea încă nava, însă probabil că nu avea cum să o vadă până ce căpitanul lui nu aducea corabia lor alături de cealaltă, astfel încât sabordurile lor să fie oglindite.

Apoi își întoarse privirea și văzu cu coada ochiului chipul cenușiu al marinarului de lângă el. Picăturile de nădușeală tremurau pe fruntea omului. Părea bolnav. Nu arăta deloc așa cum se simțea Arin. El ar fi vrut să-și împărtășească senzația: o poftă macabră.

Nava încetini. Pesemne că se apropiau bord la bord de corabia valoriană.

Plămânii lui Arin erau umflați, dornici. Lumea era simplă. Arin, care se înșelase în atât de multe situații înainte, care judecase și chibzuse greșit și înțelesese pe dos, nu avea să dea greș de data asta. Poate că era ajutat de zeul lui sau poate că era împins de simpla hotărâre a omului de rând, dar nevoia lui de a lupta părea gata să iasă din zăgazurile ei, puternică, precum oțelul flexibil, gata să-i taie pieptul.

Arin îi zâmbi încurajator celuilalt marinar.

O detunătură sfâșie spargevalul. Trupul marinarului explodează în bucăți însângerate. Așchii de lemn zumzăiră prin aer, împlântându-se în brațul ridicat al lui Arin.

— Foc! strigă Arin.

Aprinse tunul și se dădu la o parte din calea reculului. Tunul se zgudui și bubui. Marinarii făceau la fel, imitându-l pe Arin: trăgeau tunurile înapoi, le curățau și le îndesau iar, lipindu-le de spargeval. Continuară așa ceva timp. Era imposibil să-și dea seama ce fel de pagube făceau navei valoriene. O altă explozie săpă o gaură în spargeval. Se aflau suficient de sus, deasupra liniei apei, ca să nu fie inundați, iar valorienii își doreau să captureze nava la fel de mult pe cât și-o dorea și Arin pe a lor, dar dacă se vedeau nevoiți aveau să o scufunde. Arin reîncărcă un tun. Trase.

Apoi Arin călcă greșit. Un obiect ascuțit intră prin talpa lui învelită în cârpe. Arin își aruncă privirea la piciorul lui drept. Cârpele erau colorate în roșu. Se opri. Totul părea să fi

încetinit cumva, dintr-un motiv pe care Arin nu-l putea înțelege, dar ajunsese să aibă încredere în asemenea momente când o parte din el înțelegea ceva înainte ca mintea să priceapă. Arin se aplecă, trase afară o bucată însângerată de metal (un cui îndoit?) și-l privi scurt. O idee îi răsări în minte și i-o cuprinse. Pe față îi apărură un soi de zâmbet răutăcios.

Arin îl apucă de braț pe marinarul cel mai apropiat:

— Tu! Coboară și găsește niște cârpe. Fă săculeți mici din ele. Uplete-le cu pulbere și orice găsești mic și ascuțit. Cuie. Leagă-le, împinge un bețișor parfumat pe gâtul fiecăreia și adu-le aici, câte zece pe rând. Aprinde-le și aruncă-le prin saborduri. Încearcă să arunci proiectilele prin sabordurile *lor*, atunci când trag tunurile înapoi ca să le încarce. Ai înțeles? *Du-te!*

Apoi, Arin căută din priviri marinarul a cărui expresie semăna cel mai mult cu a lui și-i ordonă să preia comanda. Arin avea de gând să abordeze nava valoriană.

Pe punte, aerul fumea, albastru și negru. Arin avea sabia într-o mână și pumnalul în cealaltă. Valorienii erau deja pe nava lui. Vasul lor se afla suficient de aproape ca să urce cu ușurință. Arin se feri. Șfichiui aerul cu sabia. Arma respinse un atac, iar Arin înaintă cu pumnalul în mână și găsi o burtă moale în care-l implântă. Lichidul aburind îi cuprinse încheietura și i se prelinse până la cot.

Arin își croi drumul până la balustradă. Auzi săgețile de arbaletă, însă nu fu atins. Zeul lui se trezea în interiorul său: tăcut, mulțumit. Arin sări pe nava valoriană. O lamă se repezi asupra lui. O blocă cu propria lui sabie, pară și-și strecură lama spre brațul omului, acolo unde se îmbina armura de piele. Așeză pumnalul la gâtul lui. Ambele arme se retraseră din carne lucioase de sânge. Trupul celuilalt căzu la picioarele lui.

Arin văzu un pachețel lansat de la bordul navei herrani. Apoi un altul. O explozie cutremură scândurile punții. Alta.

Apoi, în mod incredibil, dincolo de vuietul tunurilor și al țipetelor, auzi un sunet slab. Se răsuci pe călcâie și dădu nas în nas cu o femeie valoriană. Avea părul blond și ochii negri.

El își lăsă garda jos.

Femeia se repezi la gâtul lui. Arin se feri în ultima clipă și sabia se înfipse în umărul lui stâng. Un șuvoi de durere umedă și lichidă îl cuprinse.

— Nu, zise el pe limba ei. Stai!

Femeia atacă iar.

Arin pară lovitura, ridicându-și instinctiv sabia. Brațul lui bun respinse cealaltă sabie, fără a împinge prea tare. O parte din el privea ce se întâmpla cuprins de groază, văzu cât de ușor se îndoiește brațul femeii. Războinica era de vârsta lui. Chipul ei nu era ca al lui Kestrel, dar nici foarte diferit, de parcă i-ar fi fost soră.

Nu era ca și cum Arin nu ar mai fi văzut o femeie lup-tând, dar nu mai omorâse niciodată una.

Îi lovi sabia, trimițând-o jos.

Văzu cadavrul surorii lui în stradă. Sângele șiroind al mamei lui. Brațul lui se mișcă. Arin țipă la el să se oprească. Apoi nu mai văzu nimic până ce observă că-și pierduse sabia. Unde era pumnalul? Îl pierduse și pe acela.

Valoriana avea pumnalul ei în mână. Arin văzu cu coada ochiului un zâmbet surprins și feroce. Apoi, fata-și apăsă călcâiul cizmei în piciorul înfășurat în cârpe al lui Arin și dădu să-i înfigă pumnalul în inimă.

Piciorul păru că-i explodează. Arin se clătină, cuprins de durere, apoi reuși cumva să pășească într-o parte și să se ferească din calea pumnalului. Cuprinse încheietura femeii și-i deschise mâna cu forța.

Cu mâna liberă, ea îl lovi în gât.

Arin.

Orbit și abia putând să mai respire, Arin zări arcul luminos al pumnalului ei care se repezea asupra lui.

Ai să mori.

Arin se răsuci. Arma căzu iar asupra lui și-l tăie. Arin nu-și dădea seama unde.

În numele meu, așa ai spus.

Ai jurat să-mi slujești.

Arin se ghemui.

Nu ești al meu, oare? Nu sunt eu al tău?

Mână lui căută și apucă ceva.

Cui altcuiva ai să-i aparții tu vreodată?

Ascultă-mă, copilule.

Iubirea mea.

Ascultă.

Urechile lui Arin țiuiau de liniște.

Văzu niște ochi mari și căprui. Văzu un trup subțire îndoit peste sabia lui.

Sabia era în mâna lui.

Pumnalul însângerat căzu din mâna femeii.

După aceea, căpitanul comandă prăduirea navei. Corabia era bine aprovizionată cu mâncare și, mai important de atât, cu pulbere neagră.

Căpitanul era mulțumit. Numise micii săculeți explozivi ai lui Arin „o sclipire de geniu de la zei”. Îi surprinseseră pe artileriștii valorieni, care încasaseră cuiele în carne și nu mai reușiseră să vadă prin fum.

— Foarte josnic, foarte frumos.

Arin nu răspunse nimic.

Căpitanul îl studie, întârziind cu privirea peste rănilor lui.

— Ai să te vindeci bine. Apoi miji ochii, uitându-se la picioarele lui Arin. Ai nevoie de ghete.

Arin ridică din umeri. Își dădu seama că nu îndrăznea să vorbească. Se simțea pustiit, îngrozit de ceea ce făcuse, cu toate că ar fi fost ucis dacă nu ar fi acționat, și n-ar fi trebuit să conteze dacă valorianul cu care lupta era bărbat sau femeie. De-ar fi fost întrebat înainte dacă și bărbații și femeile au dreptul să lupte, el ar fi zis că da. De-ar fi fost întrebat dacă bărbații și femeile sunt egali, ar fi zis că da. Ar trebui să fie tratați la fel? Da. Logic ar fi fost ca nici bărbaților și nici femeilor să nu li se arate îndurare. Arin nu era însă foarte logic. Era dezgustat de sine.

Valoriana luptase feroce, hotărât. Kestrel ar fi făcut la fel.

Teama se deschise în el ca o pâlnie, scuipând afară orice altceva.

Tatăl lui Kestrel își dorise ca fata lui să devină războinică. Ea aproape că acceptase. Arin și-o imaginează în luptă. Gâtul i se strânse.

— Na!

Căpitanul se întoarse. Arin nu observase când plecase. Omul îi întinse o pereche de ghete.

— Încearcă-le pe astea.

Arin nu avea nevoie să întrebe de unde erau. Cadavrele acopereau punțile ambelor vase. Căpitanul privi în jur.

— Am făcut treabă bună. Dacă o ținem tot așa, generalul lor va avea ceva de furcă să atace continentul. Soldații nu pot ataca pe burta goală.

Oare ce s-ar fi întâmplat dacă valorienii ajungeau pe peninsulă? Dacă înaintau, nestingheriți, spre oraș? Spre vara lui. Spre prietenii lui.

Și ce s-ar fi întâmplat cu Kestrel? O prizonieră evadată. O trădătoare. Oare ar fi cruțat-o tatăl ei? Arin nici nu suporta

să-și pună o asemenea întrebare. Asta ar fi dus la alte întrebări și un soi de înțelegere vagă îi aminti lui Arin că generalul nu făcuse nimic ca să-și salveze fata de la închisoare, ceea ce însemna că fie nu știuse unde se afla, fie știuse și nu-i păsase, fie...

Nu. Arin își jurase să nu încerce să ghicească ceea ce Kestrel nu-și putea aminti.

Însă lui Arin îi era rău. Îl durea totul.

Era sigur că generalul nu ar fi arătat îndurare nimănui.

Așadar, nu exista loc pentru milă nici în inima lui.

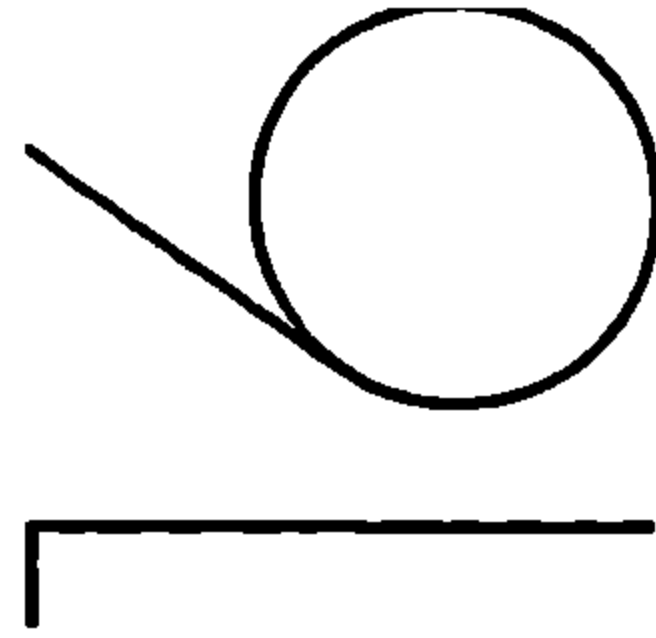
Arin încălță cizmele.

Tocmai capturaseră o altă navă și o ancoraseră pe țărmul de est al unei insule, așa cum făcuseră și cu prima, când sosi Xash. Își apropie nava de cea a lui Arin și sări la bord.

— Preiau comanda, îi zise el lui Arin. Întoarce-te în oraș.

Era un lucru neașteptat. Posibilitățile împânzeau mintea lui Arin, și niciuna nu-i plăcea.

— Regina mea a sosit în orașul tău, îi zise Xash. Vrea să te vadă.

ERA LIMPEDE ACUM DE CE RĂMĂSESE ROSHAR în oraș. Își așteptase sora.

Regina nu era deloc așa cum se așteptase Kestrel. Ea-și imaginase o persoană mai în etate, însă femeia asta nu părea mai în vârstă decât Roshar.

Kestrel coborâse în port, alături de toți cei din casă, la fel de surprinsă și de curioasă ca și ceilalți. Mulțimea o observase încă din momentul în care se strecurase printre ei. Kestrel nu știa ce povești circulau despre ea, însă orice zvonuri ar fi circulat, era clar că îi făceau pe herrani și dacrani să o privească cu fascinație, dar fără a o deranja.

Privirea lui Roshar o fulgerase când călărise pe lângă ea, la intrarea în oraș. Kestrel nu știa ce însemna privirea lui. Văzuse doar o undă de disconfort, după care chipul prințului se făcuse ca de piatră și el călărise mai departe.

Acum, Roshar era în elementul lui, pe chei, alături de sora sa. Kestrel îl privi schimbând cuvinte plăcute pe care ea nu le putea auzi și nici nu le-ar fi putut înțelege. Kestrel nu învățase limba orientalilor.

Tatăl ei voise ca ea s-o învețe. Kestrel își amintea asta. Nu-i plăcea senzația de greață pe care i-o stârnea amintirea.

Tatăl ei pusese presiuni asupra ei. Kestrel refuzase.

„E periculos să nu cunoști limba dușmanului”, zisese el.
„Când mergi la război...”

„Eu n-o să merg la război.”

Cuvintele pulsau în mintea ei.

Kestrel simțea absența lui Arin. Se întrebă ce ar fi avut el de spus despre femeia de pe chei, dar apoi își aduse aminte că Arin o cunoștea deja pe regină; pesemne că o știa chiar bine, din moment ce fusese capabil să o convingă să i se alieze.

Regina (numele ei era Inishanaway, află Kestrel de la cineva care șușotea în mulțime) asculta în timp ce fratele ei îi vorbea. Fața ei era așa de nemișcată, încât nu era deloc dificil să-i citești magnetismul. O gură adâncă, urechi așa de mici că parcă erau niște ornamente, nasul delicat. Da, regina era frumoasă, decise Kestrel, deși nu pricepea de ce gândul ăsta trezi o durere într-un loc vulnerabil și neștiut.

Kestrel își voia calul. Își dorea să nu-l fi priponit pe Javelin în piață, după care venise în port pe jos. Voia să plece mai repede. Acum.

Ce neroadă! Era doar vina ei că se simțea ștearsă și pricajită; nu ar fi trebuit să se compare cu imposibilul. Doar se văzuse în oglindă.

Pe când încerca să înțeleagă nevoia ei urgentă de a se compara cu regina, Kestrel începu să-și dea ușor seama că trăsăturile reginei îi erau cunoscute. Și nu din cauza asemănării cu Roshar, deși cei doi frați semănau.

O soră mai mică. Kestrel o cunoscuse la curte. Risha, prințesa orientală, mezina, adorată de prințul moștenitor valorian... care fusese logodit cu Kestrel.

Kestrel simți că ametește sub soarele galben ca lămâia. Avea un gust acru în gură. Își aminti că tatăl ei fusese

mulțumit. El sperase dintotdeauna să o vadă pe Kestrel măritându-se cu prințul Verex, sperase asta încă de când cei doi erau doar bebeluși. Fiica lui: împărăteasa.

Kestrel își zise că înțelegea acum fascinația ei față de regină. Trebuse doar să-și dea seama de ce i se părea cunoscută. Sau poate fusese sentimentul de neputință și de disconfort trezit de prezența cuiva cu mare putere.

Poate. Însă tot nu putea explica senzația grețoasă ce i se strecura prin inimă.

Kestrel văzu privirea lui Roshar îndreptându-se spre ea și rămânând acolo. El zise ceva ce doar regina putu auzi. Ochii femeii se mișcară spre Kestrel.

Roshar șopti în urechea soră-sii, iar zâmbetul lui luci ușor ca un cuțit mic.

Exista un motiv evident pentru felul în care se uita regina la ea: Kestrel era valoriană. Urma să fie interogată, să fie privită cu îndoială. Să fie disecată. Kestrel simți privirea iscoditoare. Deodată, văzu în imaginație pasărea al cărei nume îl purta: un șoim mic de vânătoare, cu penele smulse, cu aripile ridicate, întinse pe spate și ciuntite.

Kestrel își încrucișă brațele la piept. Soarele era arzător. Ei îi era sete; își simțea gâtul uscat. Kestrel întoarse privirea femeii și înțelese că regina nu o privea așa pentru că era valoriană sau pentru că era fiica tatălui ei. Ci din cauza unui secret pe care Kestrel nu-l cunoștea și pe care nici nu era sigură că voia să-l afle.

— Ah, Kestrel. Speram să te gălesc aici.

Kestrel își țeșala calul. Își ridică privirea și privi peste umărul lui Roshar, dar nu se afla nimeni în spatele lui. Erau singuri în grajd. Își suflă o șuviță de păr din ochi și-și văzu în continuare de treabă.

- Vreau să-ți cer o favoare, zise el.
- Nu-i nevoie să fii așa de mios, prințisorule.
- Sora mea...

Kestrel simți iar împunsătura unei dureri viitoare. Ceva era pe cale să se întâmple. Ceva ce avea să o rănească.

— ...mă gândisem că va sta în palatul fostului guvernator. Cu toate astea, se pare că vila nu îndeplinește standardele ei.

- E cea mai mare din oraș.
- Îi place casa *asta*.

Kestrel se opri din țesălat.

- Și ce-are asta de-a face cu mine?

Roshar tuși, vizibil stingherit.

- Apartamentul tău.
- Oh.
- E singurul potrivit.
- Înțeleg.
- Te-ar deranja?

Kestrel răspunse, cuprinsă de o presimțire bruscă:

- Asta e casa lui Arin.

Roshar mormăi ceva în limba lui.

- Ce-ai spus?

Roshar se uită în ochii ei.

- Am zis „Da, exact.”

Javelin își lipi nasul de umărul lui Kestrel. Degetele ei se strânsură în jurul periei. Nu exista nimic *exact*, ci doar lucruri subînțelese în ceea ce privea acea situație, iar aluziile o duceau pe Kestrel cu gândul într-un loc pe care nu-l putea numi. Se forță să ridice din umeri.

- O să-mi mut lucrurile.

Gândul la ziua în care Javelin o apucase pe drumul acela din pădure îi reveni nepoftită în minte: răscrucea. Vila generalului. Aproape că văzu casa în mintea ei. Casa *ei*. Apoi își

aduse aminte de teama groaznică și Kestrel știu că nu putea merge acolo niciodată, că nu va merge niciodată, chiar dacă aici nu mai era loc pentru ea.

— O să vorbesc cu Sarsine.

— Da. Roshar răsuflă ușurat. Mulțumesc.

Prințul dădu să plece.

— Ți-a spus Arin să-mi ceri asta?

Roshar se întoarse, surprins.

— Bineînțeles că nu.

Întrebările se înghesuiau în mintea ei, însă era prea mândră ca să le dea glas.

— Arin, adăugă Roshar, probabil că mă va ucide când se întoarce. Dar nu am pace când sora mea nu obține ce vrea. S-ar putea să prefer moartea. Fii prietena mea și fă-mi ușoare zilele următoare, căci ele vor fi ultimele.

— Atunci înseamnă că se întoarce în curând.

— Sora mea l-a chemat.

Kestrel se uită la părul castaniu al lui Javelin. Frecă o pată neagră de pe umărul animalului.

— Arin s-a transformat în pirat pentru o vreme, dar e pentru o cauză nobilă, zise Roshar. Acum că regina a sosit să preia comanda orașului, nu voi mai întâzia pe aici. Și nici Arin. O să ne îndreptăm împreună spre sud. După ce se întâlnește cu regina, bineînțeles.

Pe Kestrel o înțepau ochii. Își trecu degetul mare peste degete și se uită la praful de care se umpluse în oraș, apoi își ridică privirea și-l văzu pe Roshar studiind-o. Chipul părea să exprime compasiune, însă ochii lui erau scrutători, și când Kestrel înțelese ce căuta să afle prințul, hotărî să nu-l lase să vadă nimic. Ochii ei se limpeziră. Scoase cheile casei din buzunarul pantalonilor de călărie și desfăcu de pe inel cheia apartamentului din aripa de est. I-o oferii lui Roshar.

Pe când așeza cheia în palma prințului, Kestrel știa cu claritate ce anume o rănisese când o văzuse pe regină.

Ea nu-i dădu lui Roshar și cheia grădinii de pe terasă.

— O să împărțim apartamentul meu, decise Sarsine.

— Bine.

— Nu putem să o jignim.

— Știu.

Sarsine o privi pe Kestrel îndeaproape.

— Arin ar fi în stare să o insulte. El nu ar fi de acord, dacă s-ar afla aici.

Kestrel nu era așa de sigură. Credea că Roshar cunoștea un secret despre regină și Arin pe care Sarsine nu-l cunoștea.

Zise:

— Nu-mi pasă.

Dar îi păsa.

Patru zile mai târziu, Kestrel se afla în grădinile de zarzavaturi de pe domeniu. Smulgea buruienile. Activitatea îi făcea plăcere. Îi plăcea să știe ce trebuia să crească și ce nu. Făcuse câteva greșeli la început, mai ales cu ierburile pentru gătit, dar acum știa perfect ce face. Simțea desfătare când rupea tecile de mazăre de pe tulpinile lor și le arunca în coș. Îi plăcea aroma amară, de fum, a plantelor pipernicite ce dădeau erasti dungat, un fruct care creștea doar în peninsulă și doar în acea lună. Fructul se folosea la mâncăruri aromate. Kestrel le culese cu grijă. Bucătarul, care fusese amuzat într-un fel delicat de grădinăritul și greșelile lui Kestrel, rămăsese fără respirație când ea îi adusese pentru prima dată un coș cu erasti. Fructele fuseseră necoapte. „Trebuie să aștepți.” Tonul omului păruse mai plin de dojană ca niciodată: „Trebuie să le lași pe viță până ce par că o să explodeze dacă le atingi.”

Pielea lui Kestrel se arsese în prima ei zi de grădinărit, apoi se cojise. Se bronzase. La început, folosise un cuțit mic ca să-și scoată țărâna de sub unghii. Acum nici nu-i mai păsa.

Azi, vântul bătea cu putere. Pământul era moale. Kestrel nu auzi pașii lui Arin.

— Te-am căutat peste tot.

Kestrel își aruncă privirea la el. Vântul îi zbură părul pe față. Nu putea vedea chipul lui Arin și ar fi preferat să și-l ascundă și pe al ei. Nu-i plăcea ce simțea. Ușurare, că Arin era în siguranță. Și o altă emoție foarte diferită: clocotitoare, groaznică.

— Trebuie să vorbesc cu tine, zise el.

Kestrel știu din tonul lui Arin despre ce era vorba. Știa că avusese dreptate.

Se întoarse la plantele ei.

— Sunt ocupată, îi zise.

Zeama verde i se prelinse pe încheieturi. Fructul căzu în coș.

Arin se ghemui lângă ea, printre plante. Blând, dădu la o parte șuvițele rebele, suflate de vânt, de pe chipul ei. Degetul lui îi atinse obrazul. Atunci, Kestrel se uită la el. Arin era murdar, cu părul ciufulit, hainele albe de sare și maxilarul pătat în verde și galben în urma unei vânătăi mai vechi. Purta ghete valoriene, înalte și cu botul ascuțit și întors.

Kestrel nu voia să vadă cum lucea soarele în ochii lui sau să-și simtă pielea deodată aprinsă doar pentru că o atinsese el. Nu voia ca Arin să o privească de parcă în interiorul ei se afla o ușă pe care el voia să o deschidă și să intre.

— Ar trebui să te căsătorești cu regina, zise ea.

Arin își coborî mâna.

— Nu.

— Atunci ești nătâng.

— I-am cerut Inishei să se mute în palatul guvernatorului.

— De două ori nătâng. Implor-o să vină înapoi.

— Te rog, ascultă! Când mă aflam în est, credeam tot felul de lucruri greșite despre tine. Și-n plus, erai logodită. Nu voiai să te răzgândești. Ți-am cerut...

Arin se opri.

Kestrel îi auzi vocea în amintire: „Căsătorește-te cu el. Dar fii a mea în secret.”

Amintirea o duru, își văzu durerea oglindită în ochii lui pe când își amintea și el, văzu ecoul expresiei lui de iarna trecută, din tavernă. Arin o implorase să-i ofere cât de puțin. Se urâse că cerșea de la ea, însă tot o rugase.

— N-a fost decât un sărut, zise Arin. Atât. Nu ne-am făcut niciun fel de promisiune, eu și regina.

— Nu ai deloc instinct de supraviețuire.

Inima lui Kestrel bătea cu putere.

— Dacă nu v-ați făcut promisiuni atunci, ai face bine să acționezi acum. De ce crezi că s-a aliat cu tine?

— Nu contează de ce.

— Ba contează!

Kestrel sări în picioare. Arin o urmă și-i cuprinse mâna care ținea coșul.

— A fost un șiretlic? întrebă ea.

Inima ei bubuia cu bătăi îngemănate. Frică și furie, frică și furie.

— Ai sărutat-o pentru ca ea să creadă că alianța voastră va fi permanentă?

— Nu.

— Atunci de ce?

— Pentru că am vrut!

Vorbele îi scăpară de pe buze.

— Pentru că ea m-a vrut pe mine și mi-a plăcut să mă știu dorit.

Kestrel inspiră tremurat. Cum era posibil să se simtă așa de rănită de un bărbat pe care nici nu-l iubea? Vântul suflă tare și-i aruncă lui Kestrel părul peste gură. Așteaptă până ce fu în stare să vorbească liniștit.

— Cred că tu nu înțelegi complicațiile politice ale situației. Te așteptai ca regina să vină în Herran?

— Nu.

— Dar Roshar?

Kestrel știa răspunsul.

— Da.

— Totuși, prietenul tău nu ți-a spus nimic.

Arin făcu o pauză.

— Nu.

— Ce caută ea aici?

— Ca să ia comanda orașului.

— Arin. *De ce e ea aici?*

Arin tăcu și Kestrel văzu pe chipul lui că ghicise ce urma ea să spună.

— Se află aici, îi spuse Kestrel, ca să le arate soldaților ei că pământul ăsta e aproape al ei. Dacranilor nu le place alianța. Nu pricep ce ar putea avea de câștigat de pe urma ei. Dar vor începe să înțeleagă îndată ce regina se instalează în oraș. Nu a oferit ajutor unei țări mici, cu populația slăbită, doar pentru arma ta sau pentru că vrea să țină imperiul la distanță, ci pentru că dacă veți câștiga acest război, va putea anexa Herranul și-l va face parte din teritoriile ei din est.

Arin nu negă nimic.

— Nu are nevoie de *mine* pentru asta, zise el în cele din urmă. Ar putea să-l ia cu forța. Nu ar ajuta-o cu mult să se folosească de mine.

Kestrel înțelegea ce voia Arin să spună. Avea dreptate: oamenii lui Arin îl iubeau – văzuse cu ochii ei, era o iubire sinceră și puternică, ce se aprindea de fiecare dată când zâmbea sau adresa un cuvânt cuiva –, dar el nu era guvernator. Și nici vreun membru reînviat al familiei regale. Puterea lui politică era incertă. Kestrel nu credea că se înșela cu privire la planurile reginei, dar stomacul începu să i se înnoade când își dădu seama cât de inevitabil și de evident era adevărul că regină și-l dorea pur și simplu pe Arin.

— Atunci te place. Poate că nu vrea neapărat să vă căsătoriți. Totuși, ar trebui să-i oferi ce vrea. S-ar putea să te alegi cu un viitor pe cinste. Ar trebui să întrebi măcar.

Expresia lui Arin păru să se sfrijească și să-i strângă chipul.

— Nu.

Kestrel își săltă coșul pe braț.

— Trebuie să plec. Bucătarul are nevoie de provizii.

Se îngrozi când își auzi vocea frângându-se.

Chipul lui Arin se schimbă.

— Iartă-mă, Kestrel!

— Nu am ce ierta.

— Îmi pare așa de rău!

— Nu-mi pasă.

Arin clătină din cap, fără a-și desprinde ochii de la ai ei. Era complet schimbat acum; mut de uimire, însuflețit de o idee nouă. Își așeză vârfurile degetelor pe obrajii ei și trasă drumul unei lacrimi.

— Ba îți pasă, zise el cu uimire.

Kestrel plecă.

— Stai!

Kestrel nu se întoarse, în timp ce pășea repede pe potecă. Coșul i se lovea de șold.

— Nu veni după mine. Își trecu încheietura murdară a mâinii peste față și se auzi răsufând ca un animal rănit. N-o să mai vorbesc niciodată cu tine dacă vii după mine.

Arin stătu locului.

Kestrel micșoră lampa și se sui în patul înalt, lângă Sarsine. Ar fi putut dormi pe un divan, în altă cameră a apartamentului, dar Sarsine nici nu voia să audă de așa ceva, iar Kestrel, deși timidă, fusese impresionată.

Sarsine se întoarse sub plapuma ușoară și o studie pe Kestrel, cu părul ei liber și genele și sprâncenele negre pe perna albă. Se uita la ea într-un fel pe care Kestrel cu greu l-ar fi putut numi, deși poate că doar din cauză că propriile ei emoții erau atât de haotice. Sarsine semăna prea mult cu Arin.

Brusc, de parcă ar fi schimbat vorba, Kestrel zise:

— Obişnuiam să dorm în același pat cu prietena mea Jess.

— Mi-o amintesc. I-ai salvat viața.

— Ba nu.

— Am fost acolo. Fusese otrăvită. Ar fi murit dacă n-ai fi fost tu.

Dar tot ce-și putea aminti Kestrel era acuzația de trădare a lui Jess. Încercă să-i explice lui Sarsine, dar nu avea suficiente informații pentru ca povestea ei să aibă sens. Sarsine o ascultă, apoi spuse:

— Poate că v-ați schimbat amândouă prea mult. Sau poate că o vei întâlni din nou într-o zi și lucrurile vor fi mai clare între voi. Dar eu am văzut ce ai făcut pentru ea. Cât de mult o iubeai.

Sarsine trase plapuma peste umărul lui Kestrel.

Protector. Așa ar fi descris Kestrel chipul femeii, cu fruntea lui încruntată și gura delicată.

— Te mai deranjează și altceva? întrebă ea. Poți vorbi cu mine. Promit să nu spun.

Kestrel simți că i se umezesc ochii. Dădu să vorbească, se opri și în cele din urmă zise:

— Nu știu să spun ce e în neregulă. Nu știu nimic.

— Sunt prietena ta. De asta cel puțin poți fi sigură.

Sarsine atinse obrazul lui Kestrel, lăsând tăcerea să o mângâie. Apoi stinse lumina.

Dar Kestrel nu putu să doarmă. Sarsine avea un somn bizar de liniștit. Kestrel era obișnuită cu Jess și-și aduse aminte cum prietena ei dădea din picioare în somn. Jess mormăia visând. Lui Kestrel îi era dor de ea, amintindu-și-o și simțindu-i lipsa în același timp, ceea ce o făcea să se întrebe dacă memoria nu era cumva un soi de dor constant. Perna era fierbinte și umedă sub obrazul ei.

Kestrel își imaginează o melodie. Un ritm compact, cu note limpezi și răsunătoare. Își imaginează cum ar fi cântat-o. Își închipui controlul impus asupra melodiei, ce izbucnea în pocnete mici și luminoase de sunet. Se concentrează la asta, pentru că altfel știa unde aveau să se îndrepte gândurile ei... deși imediat ce înțelese ce evita, ideea se trezi complet în mintea ei.

Respingerea lui Jess. Se întâmplase în casa lui Jess, în capitala Valoriei. Draperiile cafenii. Kestrel nu-și putea aminti cuvintele exacte, dar știa acum de ce terminase prietenia lor. Se auzi spunând vorbele pe care Jess nu avea să le ierte în veci, o văzu pe Kestrel din trecut făcând o alegere împotriva propriului ei popor, a prietenilor ei, a tatălui ei.

„El ți-a făcut asta”, îi spusese Jess.

„Nu m-a schimbat nimeni.”

„Dar te-ai schimbat.”

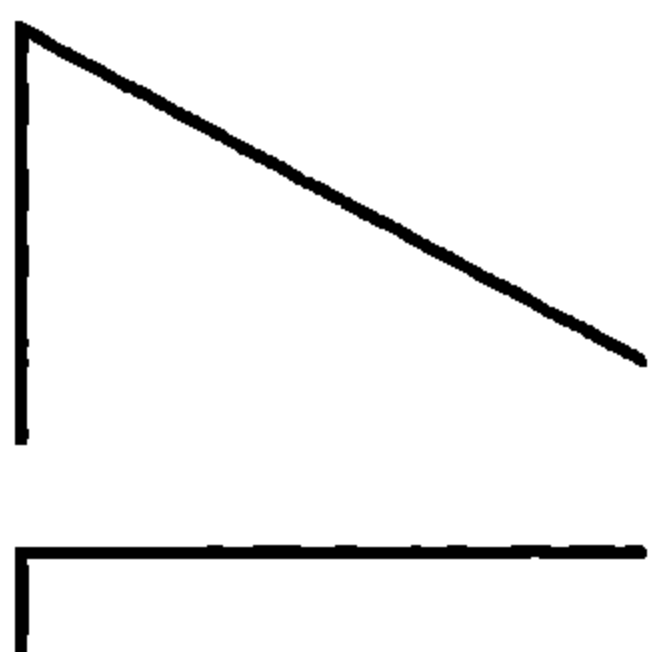
Kestrel se întoarse pe cealaltă parte. Atunci, Arin fusese în orașul reginei. Acum știa asta.

Kestrel se ridică, aruncă cearșaful la o parte.

Nu era normal. Nu era posibil să fi renunțat de bunăvoie la așa de multe lucruri. Și pentru ce?

Era gata să creadă în farmece. Cum altfel putea trupul ei să simtă încă atracție pentru Arin, să și-l amintească așa de limpede când mintea ei nu-l știa, cum o trimisese în patul lui gol, o făcuse să se culcușească în așternuturile lui, să îi pese de soarta lui și de riscurile pe care și le asuma, de ce făcea și cu cine?

Kestrel se întinse după setul ei de chei.

KESTREL SE MIȘCĂ REPEDE PRIN CASA ÎNTUNECATĂ, cu picioarele goale și tăcute pe dale, pe covor și pe trepte. Urcă un etaj, mângâind balustrada. În capătul treptelor, palma ei se învârti în jurul pilastrului. Merse spre stânga. Cunoștea bine casa lui Arin.

O cunoștea acum, așa cum o cunoscuse și înainte. Simți cele două momente suprapunându-se. Prezentul lunecă deasupra trecutului.

Kestrel nu mai urmase niciodată ruta asta. Dar se gândise la ea.

Căută în mănunchiul de chei, o găsi pe cea corectă, o așeză în broasca ușii celei mai apropiate din apartamentul lui Arin și o deschise.

Kestrel păși în lumina albă. Strălucirea ei o sperie. Părea o halucinație, imposibilă, de parcă ar fi picat într-un heleșteu cu argint. Dar apoi își înalță privirea și văzu o lucarnă deasupra intrării. Luna era jos pe boltă și se înalța mare.

Deși lămpile cu ulei de pe pereți nu erau aprinse, holul era aproape la fel de luminat ca ziua. La celălalt capăt era întuneric.

Din adâncul apartamentului se auzea un clinchet slab.

Kestrel se apropie de capătul scufundat în umbre al holului și trecu printr-un salon întunecat, de oaspeți. Își jupui coapsa de o măsuță și înjură pe înfundate.

Un alt hol, un colț. Apoi... o lucire dulce. O lampă.

Un sunet lichid. Un bufnet înfundat. Sticlă sau lemn?

Kestrel păși în camera luminată.

Arin își ridică privirea. Degetele lui se strânsură în jurul paharului din mână. Rămase cu ochii la ea.

Kestrel roși, dându-și seama că uitase să-și pună un halat peste cămășuța subțire.

Oare *uitase* cu adevărat? Nu cumva decisese prea iute ca să mai raționalizeze că exact ăsta era lucrul pe care și-l dorea? Se uită la tivul cămășii și văzu că abia îi acoperea genunchii. Pânza era la fel de diafană ca untul topit. Roșeața din obraji ei se adânci. Văzu expresia de pe chipul lui Arin.

El își întoarse privirea.

— Zeilor! zise și bău.

— Exact.

Replica ei îl făcu să o privească iar. Arin înghiți, se strâmbă și zise:

— E posibil să-mi fi pierdut mințile, dar nu am habar ce vrei să spui.

— Zeii ăștia ai tăi.

Sprâncenele lui negre erau ridicate. Ochii lui se făcuseră rotunzi. Paharul din mâna sa era mic, iar lichidul din el era cam de un deget și verde intens. Arăta ca suc de frunzelor. Arin își drese glasul. Răgușit, zise:

— Da?

— Te-ai rugat lor?

— Kestrel, mă rog chiar acum. Cu ardoare, chiar.

Kestrel clătină din cap.

— Te-ai rugat – ea căută printre amintiri – zeului sufletelor?

Era gata să creadă într-un motiv supranatural. Așa s-ar fi explicat puterea pe care o avea Arin asupra ei.

El tuși, apoi râse scurt.

— Zeul ăla nu mă ascultă. Arin așeză paharul lângă carafa de pe masă, apoi făcu o pauză, gândindu-se. Pe un ton nou, lent, zise: Dar poate că m-a ascultat de data asta. Își lăsă obrazul să cadă în palma deschisă și-și frecă un ochi cu degetele. Făcu semn spre un scaun din partea cealaltă a mesei: Nu vrei să te așezi?

Acum că se afla acolo, Kestrel nu mai era așa de sigură că voia să se apropie de el. Pulsul ei bătea sălbatic.

— Mi-e bine aici.

— Aș prefera să stai jos.

— Dacă te fac să te simți inconfortabil, de ce nu pleci?

Arin râse iar.

— Ah, nu. Mulțumesc. Uite.

Arin împinse pahărelul pe masă. Lichidul rămas se agită, dar nu se vărsă. Kestrel se așeză, curioasă (oare ce gust avea seva frunzelor?) și Arin zise:

— Bea doar un pic la început.

— Ța nu e vin.

— Cu siguranță că nu e.

— Ce e?

— O băutură estică. Roshar mi-a dat-o. A zis că dacă bei suficient, drojdia începe să fie dulce ca zahărul. Bănuiesc că e o glumă nesărată.

— Dar tu nu ții la băutură.

Arin părea la fel de surprins pe cât era ea.

— Dintre toate lucrurile pe care ai putea să ți le amintești, tu ai ales chiar *asta*.

Kestrel își amintise și altceva pe când încercase să adoarmă. Venise să îi pună o întrebare, dar cuvintele îi erau acum blocate în gât. În schimb, îl cercetă cu privirea.

— Pari suficient de treaz.

— E devreme. Dar nu știu. Conversația asta pare să fie ca izvorâtă dintr-o închipuire.

Kestrel se jucă cu paharul.

— Vreau să înțeleg câteva lucruri.

— Întreabă-mă.

Ea nu era încă gata să-i împărtășească ceea ce își amintise. Așeză paharul pe masă.

— Ce i-ai spus reginei?

— I-am povestit Inishei despre tine.

— Ce i-ai zis mai exact?

Arin ezită.

— Mi-e teamă să-ți mărturisesc.

— Dar vreau să știu.

— S-ar putea să pleci.

— Nu voi pleca.

Arin rămase tăcut.

— Îți dau cuvântul meu, promise Kestrel.

— I-am spus că îți aparțin ție și nimănui altcuiva. I-am spus că regret.

Kestrel nu-și putu stăpâni plăcerea și... gelozia. Cuvintele lui chiar o făceau să vrea să plece. Se simțea atât de ferm a lui. Era uimitor, pentru că nu-l cunoștea cu adevărat, iar el știa două jumătăți ale ființei ei pe care ea nu le prea putea potrivi una cu cealaltă.

Arin o aștepta să vorbească. Stătea nemișcat. Kestrel își dădu seama că el își ținea respirația.

— Asta e sinucidere politică, spuse ea.

Arin zâmbi un pic.

— Cum a răspuns?

— A spus: „Îți supraestimezi importanța.”

— Și de asta bei?

— Kestrel, tu știi de ce beau.

Ea se uită în colțurile întunecate ale camerei. Când vorbea cu el, parcă i se deschidea o floare în piept și apoi se închidea strâns. Se întredeschidea. Apoi se prăbușea înlăuntrul ei.

— De ce îi spui Inisha? Nu o cheamă așa, zise ea încet.

— E... numele ei de alint.

Pauza o făcu pe Kestrel să creadă că Arin tradusese un termen dacran în minte înainte să-l rostească, dar și că-i tradusese întrebarea și că recunoscuse intimitatea implicită ce exista între el și regină. Arin o privi pe Kestrel în ochi.

— Nu ar fi fost niciodată ceva între mine și ea dacă aș fi știut adevărul despre tine. Ar fi trebuit să știu. Nu mă pot ierta pentru că nu am știut. Parcă... ieri, în grădină, m-ai întrebat dacă o folosesc în scop politic. Nu am făcut asta. M-am folosit de ea ca să te uit pe tine. Probabil că nu vrei să știi așa ceva. E un lucru urât. Dar trebuie să-ți mărturisesc, pentru m-am ascuns prea mult timp. Dacă continui, am să mor.

Kestrel se uită la băutura verde din pahar. Era verde. Era un lichid. Acesta era un pahar. L-ar fi omorât dacă s-ar mai fi ascuns de ea. Lucruri simple, atât de evidente, nimic altceva decât se arătau a fi. Kestrel își înmuie degetul în drojdia lichidului și îl duse la limbă. O pișcă.

Arin scoase un sunet.

Kestrel își aruncă privirea la el. Nu știa unde-i dispăruse vocea. Era agitată. Carnea ei rezona cu ceea ce voia să înțeleagă și cu motivul pentru care venise într-acolo. Era un lucru cu mult mai riscant decât ceea ce întrebuse deja. Kestrel se ridică.

Arin o privi pășind spre el.

Ea se opri chiar în fața scaunului său și își coborî privirea asupra lui. Părul ei desfăcut îi lunecă peste umăr.

— Îmi amintesc ceva. Nu sunt sigură dacă s-a întâmplat cu adevărat sau nu. Ai să-mi spui?

— Da, șopti el.

— Îmi amintesc că ședeam alături de tine pe peluza grădinii de primăvară a palatului imperial.

Arin se mișcă. Lumina lămpii pulsa peste chipul lui. El clătină din cap.

— Îmi amintesc că te-am găsit în apartamentul tău, continuă ea.

Amintirea asta îi venise pe moment și născuse în ea același sentiment ca și cealaltă.

— Ți-am promis că-ți voi spune toate secretele mele. Țineai o carte. Sau lemne? Făceai focul.

— Asta nu s-a întâmplat.

— Te-am sărutat.

Atinse golul de la baza gâtului lui. Pulsul lui bătea înnebunit.

— Nu atunci, zise el în cele din urmă.

— Dar te sărutasem înainte.

Kestrel fu asaltată de un șuvoi de imagini. Parcă melodia pe care și-o imaginase în pat fusese înmuiată în lichidul verde. Toate pauzele reci se încălziseră și se contopeau. Îi era ușor să și-l amintească pe Arin, mai ales acum. Mâna îi lunecă spre pieptul lui. Bumbacul cămășii era fierbinte.

— Bucătăriile tale. O masă. Miere și făină.

Inima lui i se zbătea în palmă.

— Da.

— O trăsură.

— Da.

— Un balcon.

Suflarea îi scăpă de pe buze lui Arin ca un râset.

— Aproape.

— Îmi amintesc că am adormit în patul tău când tu nu erai aici.

Arin se trase ușor înapoi, căutându-i chipul.

— Asta nu s-a întâmplat.

— Ba da.

Buzele lui Arin se desfăcură, dar el nu vorbi. Ochii lui negri erau strălucitori. Kestrel se întrebă cum s-ar fi simțit să dea trupului ei ceea ce își dorea. Trupul ei știa ceva ce ea nu cunoștea. Inima îi porni a bate mai iute, sângele îi alerga amețit prin vene.

— În prima zi, zise ea. Vara trecută. Părul tău era ciufulit. Am vrut să ți-l dau la o parte și tu m-ai privit în ochi. Am vrut să te văd.

Pieptul lui se ridică și căzu sub mâna ei.

— Nu știu. Nu pot... nu știu ce ai vrut.

— N-am spus niciodată?

— Nu.

Kestrel își coborî gura spre a lui. Îl gustă: arsura crudă a alcoolului de pe limba lui. Îl simți înghițând, auzi sunetul grav și uscat.

Arin o trase în jos spre el, își încurcă mâinile în părul ei și-i sorbi respirația de pe buze. Kestrel nu mai știu a cui respirație o mai simțea. Arin o sărută înapoi, deschizându-și vârful degetelor pe obrazii ei, apoi dispărură. Apoi: o atingere ușoară pe curbura șoldului ei, abia simțită. Ca o piatră ce saltă pe suprafața apei.

— Ciudat, șopti el în gura ei.

Kestrel nu-l asculta. Trupul ei era ca suprafața apei, unde tremurătoare. Piatra pe apă crea vârtejuri ușoare. Aștepta ca piatra să se scufunde în cele din urmă.

Dintr-odată știu – sau crezu că știe – ce găsisese Arin așa de ciudat pe când trasa cu mâna locul în care ar fi trebuit să se afle un pumnal. Descoperise o parte din ea care lipsea. Își simți lipsa, golurile sterpe. Kestrel era fascinată de gândul (o pătrunse ascuțit și ireal) că devenise transparentă, că dacă Arin o atingea iar, mâna lui avea să treacă prin ea, prin aer, prin spațiile goale din care era formată acum.

Kestrel nu voia să fie goală, nu voia să dispară. Voia să fie deplină.

— Vreau să-mi amintesc de tine, spuse ea.

O emoție se aprinse pe chipul lui Arin. Îi îmbrățișă umerii și o trase mai aproape. Pleoapele lui erau grele, iar ochii întunecați. Gura lui era o lucire umedă. Kestrel nu-i recunoscuse expresia – era nouă. Se aplecă și îi sorbi necunoscutul.

Sărutul lor se făcu feroce. Ea îl făcu așa. Îi simți dinții, gustă din bucuria de a ști că nu mai făcuseră nicicând asta. Totuși, în același timp, Kestrel simți fiecare sărut pe care și-l dăduseră vreodată, le simți vii, cuprinse în cel de acum.

Gura lui o părăsi pe a ei și coborî gâfâind pe gât. Arin își îngropă fața în pielea ei. Ea-i căută gura și descoperi că avea alt gust acum. Avea aroma pielii ei. Aromă de cupru. Kestrel își înmuie iar limba în gustul ei.

— Kestrel.

Ea nu răspunse.

— E o idee proastă.

— Nu, spuse ea, nu este.

Arin se retrase, închise ochii și-și plecă fruntea pe abdomenul ei.

Kestrel se simțea pătrunsă de cuvintele pe care Arin le șoptea cu gura lipită de cămașa ei de noapte. Gura lui o ardea prin pânză.

Scaunul lui scârțâi pe podea, îndepărtându-se. Arin nu o mai atingea acum.

— Nu vreau să se întâmple așa.

— Ba da. Exact așa.

Kestrel încercă să găsească vorbele ca să exprime în ce fel o ajutase seara aceea, cum reușise el să deseneze într-un fel harta ființei ei, cum îi arătase culmile și văile propriei sale făpturi.

— Kestrel, cred că tu... mă folosești un pic.

Ea se opri, surprinsă în mod neplăcut. I se năzări că ceea ce spusese Arin era doar o altă versiune a ceea ce încercase ea să spună.

— Nu mi-e... greu. Arin îi zâmbi trist. Nu e că nu vreau...

Kestrel nu-l mai auzise niciodată bâlbâindu-se. Chiar și cu memoria ei slabă, știa asta. Îmi e așa de ușor să te cunosc, vru ea să zică. Amintirile despre el îi luară mintea cu asalt. Dar nu o mai durură la fel de mult pe cât se temuse înainte, în tundră sau în patul lui gol. Cel puțin, nu o mai dureau. Era mai bine. Mai bine decât... alte lucruri.

O grozăvie fără chip. Un monstru. Înăuntrul ei. Figura se îngroșă și se prefăcu într-o formă fără trăsături și estompată. Kestrel nu voia să o atingă. Nu avea de gând să se apropie de ea.

Arin avusese dreptate în ziua în care sugerase că exista în trecutul ei un lucru prea oribil ca să și-l amintească.

— Nu e suficient, zise el.

Îi trebui o clipă lui Kestrel ca să-și dea seama că Arin își exprima mai departe refuzul și că nu răspundea gândurilor ei, care îi răsunau atât de tare în minte, încât devenise convinsă că le strigase în gura mare.

— Ce ar fi suficient pentru tine? întrebă ea.

Obrajii lui se aprinseră.

— Îmi poți spune, zise ea.

— Ah, făcu Arin. Păi. Eu.

— Nu înțeleg.

— Vreau ca tu... să mă vrei pe mine.

— Te vreau.

Arin își trecu nervos mâna prin părul aspru.

— Nu așa. Arin făcu un gest arătând spațiul dintre ei. Eu... Se chinui să-și exprime gândurile, își frecă ochii și lăsă cuvintele să-i iasă din gură. Vreau să fii a mea cu totul, cu inimă cu tot. Vreau să simți pentru mine așa cum simt eu pentru tine.

Stomacul lui Kestrel se strânse. Își jurase să nu-l mintă.

Arin citi răspunsul în ochii ei. Se întunecă la față și nu mai spuse nimic. Îi izgoni însă părul de pe chip, ridicând șuvițele ce i se prinseseră în gene și între buze. Degetele lui pictară o linie subțire peste buza ei de jos. Kestrel simți atingerea pe șira spinării, în burtă. Apoi mâna lui se îndepărtă și ea se simți pustie.

— Plec mâine-dimineață cu Roshar, zise el. Va trece ceva timp până mă întorc.

Un cărbun încins de durere. Un sentiment ciudat, vechi de când se știa. Întotdeauna era lăsată în urmă. Războaiele erau mereu câștigate. Kestrel se văzu: o fetiță, ținând ridicată o sabie în teacă, aproape la fel de lungă pe cât era ea de înaltă. O dureau brațele. Nu avea voie să o scape din mâini. Omul de pe cal avea să o ia în curând din mâinile ei. Omul își coborî privirea la ea și fata se întrebă dacă omul aștepta să vadă cât mai putea ține ea sabia neclintită. Bărbatul zâmbi, iar inima ei îngemănată – fetița, femeia, trecutul ei, prezentul ei – plesni de mândrie, de jale și de furie.

— Ia-mă cu tine, îi zise ea lui Arin.

O umbră acoperi chipul lui.

— Nu, sub nicio formă.

— Pot să te ajut. Cunosc sistemul de cercetași al tatei, tacticile lui, codurile, formațiile...

— Nu.

— Nu ai dreptul să alegi în numele meu.

— Nu-ți voi da voie. Arin își surprinse tonul furios, așa cum deveni conștient și de mânia ei, și adăugă, mai blând: E prea periculos.

— Pot să am grijă singură de mine.

— Nu te pot pierde.

Jalea îi frânse vocea.

— Nu și pe tine.

Povestea pe care Arin i-o spusese lui Kestrel despre noaptea invaziei reveni ca o scânteie în ochii lui, întunecându-i.

Tatăl ei îi pricinuisese toată acea durere. Kestrel și-l amintea pe tatăl ei și simțea amintirea strangulând-o – un trosnet, scrâșnetul unui os – și apoi păru că simte cum Arin ghicise încotro rătăcise mintea ea. Simți cât rău îi făceau lui Arin gândurile ei.

Kestrel se rugase de tatăl ei să o ia la război cu el. El îi promisese că într-o zi avea să o ia, dar după aceea Kestrel crescuse și nu mai voise ce voia el, și-și dorise în schimb ca generalul să rămână acasă, în timp ce el alegea mereu să plece.

Povestea lui Arin și a ei se împleteau într-un model pe care Kestrel nu-l putea urmări.

Liniștea lor se făcu adâncă.

— O să rămân aici, zise Arin încet.

Ochii ei licăriră la el. Vorbele lui fuseseră atât de neașteptate, că ea tresări și-și reveni din visare.

— Dacă vrei, zise el. Aș putea rămâne. Am fi împreună.

— Dacă rămâi aici în timp ce dacranii mășăluiesc spre sud ca să lupte în războiul tău, alianța se va fărâma.

Arin își studie mâinile.

— Cu excepția cazului în care ai rămâne pentru regină.

Arin o privi pe Kestrel cu reproș.

— Atunci nu poți sta aici, zise ea.

— Tu vrei să rămân?

Kestrel se întrebă dacă fiecare întrebare e un fel de a te pune la mila celuilalt.

— Ar fi un preț prea mare de plătit pentru tine, răspunse ea.

— Gândește-te. Vrei să te gândești? Trebuie să plecăm în zori. Întâlnește-te cu mine la izvor, acela de lângă potecile pentru cai, și spune-mi atunci ce ai decis.

Răspunsul ei ar fi trebuit să fie nu, dar nu putea să-l rostească.

— Vino oricum, zise Arin, chiar dacă ar fi doar pentru a ne lua la revedere. Ai să vii să-mi urezi izbânda?

Kestrel văzu iarba ruptă de pe câmpul de luptă, pătată de sânge. Pe el: frânt, însângerat. Pielea cenușie. Privirea lui goală fixată pe ceva ce ea nu putea zări. Lumina din interiorul lui stinsă.

Rămâi, aproape că spuse ea. Apoi o mână invizibilă îi acoperi gura și îi aduse din nou aminte de consecințele politice. În oricare dintre situații, Kestrel vedea sfârșitul lui Arin. Moartea în bătălie sau o moarte mai lentă din pricina alianței care se destrăma și a imperiului ce câștiga.

Lacrimile îi umplură ochii. Se întoarse pentru ca Arin să nu le vadă.

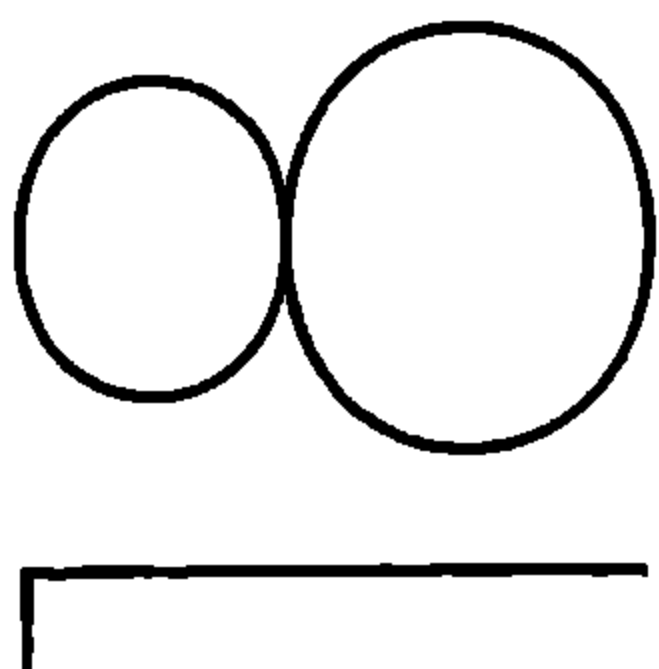
— N-ai să-mi urezi de bine? întrebă Arin.

— Ba da.

Arin părea nesigur.

— Dacă nu te văd în zori, atunci o să înțeleg că vrei să plec.

— Voi fi acolo, îi zise ea. Îți promit!

KESTREL NU PUTU SĂ DOARMĂ. HĂLĂDUI PRIN casa adormită, văzu oalele din aramă lucind în bucătăria întunecată ca un șir de luni aninate. Picioarele ei făceau sunete înfundate pe trepte. Găsi biblioteca, își aminti cum atinsese cotoarele cărților când locuise acolo, mai demult, așa că le atinse iar. Își amintea în timp ce le atingea și le atingea amintindu-și. Pianul ei era o umbră mare în salon. Arin adusesese instrumentul din casa ei. Asta se întâmplase înainte de a deveni prizonieră, înainte să meargă să trăiască în palatul imperial. Arin o rugase să rămână cu el și să-și împartă viața. Ea îl părăsise. Fugise în port și furase o barcă de pescuit. Navigase pe marea furtunoasă. Împăratul. O alegere.

Capitala: dantelă scrobită, zahăr, zăpadă. Sânge încheagat, degetele julite. O încheietură albită.

„Alege”, îi spusese împăratul când se înfățișase pentru prima dată înaintea lui și îi văzuse șiretenia rece. Ea alesese să-l ia de soț pe fiul lui. Tatăl ei se simțise mândru.

Amintirile alergau pe pielea ei ca o spuzeală usturătoare. Printr-o fereastră argintată, Kestrel zări portul. Golful era o căldare plină de lumină. Deși nu-i era frig, ea-și frecă umerii goi ca un om ce suferise de frig mult timp. Mâinile ei se opriră

când își dădu seama ce făcea. Se miră iar de gesturile sale, de felul în care mintea și trupul conțineau seturi diferite de amintiri ce nu erau întotdeauna conștiente unul de celălalt.

Lui Kestrel nu-i era frig, dar *simțea* frigul. În inima ei se formase un cubuleț de gheață.

Nu știa ce avea să-i spună lui Arin în zori. Opțiunile pe care i le oferise el deveniseră așa de mari, încât Kestrel nu le mai vedea, *stai* sau *pleacă* nu mai erau limpezi pentru ea, ci percepea doar *alege*.

Îi era teamă de alegeri. Plătise cu vârf și îndesat pentru ele.

Kestrel se uită la port și-și aminti că stătuse acolo iarna trecută. Aburii respirației ei și a lui Arin. Mâna ei pe un ciob zimțat, ascuțit ca un cuțit. Barca de pescuit se legăna. Arin o lăsase să fugă, alesese să-i dea libertate și să atragă probabil nenorocirea asupra lui însuși doar pentru că nu suporta gândul de a o ține captivă.

Arin nu era gheața din inima lui Kestrel. Nu el trezea în ea teama ce o împiedica să știe cine era sau ce făcuse ori ce i se făcuse.

Cine era Kestrel? Întoarse pe toate părțile tot ce știa, bucățelele de informație despre fosta ei persoană, le studie. *Cinstită*, zisese Arin. *Curajoasă*, gândise ea înainte. Și-o imagina pe această Kestrel ca pe o ființă din basme și-și dorea să poată fi ca ea.

Picioarele i se mișcau. Se îndreptau spre apartamentul lui Sarsine. Se furișară în tăcere pe scândurile podelei pe când ea deschise ușile, apoi dulapul și-și puse hainele. Își trase cizmele.

Soldații aveau să plece spre sud la ivirea zorilor. Avea câteva ore la dispoziție. Lumina lunii lucea cu putere.

Ieși din casă pe o ușă dosnică, pentru servitori. Mări pasul peste dalele din piatră, prin grădină și traversă repede domeniul până la grajduri.

*

Ierburile înalte și întunecate se unduiau în jurul vilei în vântul călduț. Kestrel îl lăsă pe Javelin să pășească ușor spre casă. Undeva, pe domeniu, trebuia să fie un heleșteu sau un izvor pe care ea încă nu-l putea vedea. Se auzeau broaște. Luna plină lucea deasupra, iar lumina ei părea să stingă stelele.

Casa era mare și mută. Avea ferestrele bine închise. Un fior o cutremură pe Kestrel și înțelese natura fricii ei un pic mai bine decât înainte. Teama nu era nedefinită. Ci extrem de specifică și tăioasă. Era teama de durere.

Kestrel își aruncă un picior peste spatele lui Javelin și coborî în iarbă. Ierburile o înțepară. Ea înaintă, lăsând iarba să o gădile, să o irite. *Uită-te la iarbă, își zise ea. E doar iarbă. Casa e o casă. Luna, o lună. Ele sunt ele însele și nimic altceva.*

Picioarele ei găsiră o alee de dale ascunsă printre ierburi. Kestrel înaintă, ținând în mână un felinar stins pe care-l luase din cobur. Își dorea mult să-l aprindă, însă se temea de ceea ce avea să vadă. Casa – *casa*, ferestrele de la etajul al doilea, cornișele, porticul, toate erau *ale ei* în mod clar și revoltător – conținea un secret pe care Kestrel trebuia să-l înțeleagă.

Când ieși din iarbă, se simți dezbrăcată. Se uită peste umăr și văzu arcul negru al gâtului lui Javelin. Apoi întâlni ochii întunecați și pustii ai ferestrelor vilei.

„Nu e nimic acolo”, zisese Arin. „E pustie.”

Ba nu era.

Ceva se afla acolo. Kestrel îi simți prezența în ziduri.

„Voi fi cu tine”, îi spusese Arin, pe potecile pentru cai. Ea știa că se putea întoarce pe dată și să-l trezească. Arin nu i-ar fi pus nicio întrebare. Nu i-ar fi spus: așteaptă.

Ceva îngrozitor, i-ar fi zise ea și apoi s-ar fi oprit, incapabilă să mai continue.

Vin cu tine, i-ar fi răspuns el. *Nu vei fi singură.*

O ușă se deschise gemând sub atingerea ei tremurătoare.

Mirosul îi izbi nările și Kestrel se înecă cu familiaritatea lui. Evocator. Ulei de lemn cu miros de portocale. Ferestre spălate cu oțet. O casă curată, casa *ei* curată, curățenia fiecărei zile a vieții ei. Mirosul copilăriei pe care nici măcar nu-l recunoscuse până ce nu-l uitase, doar ca să-l întâlnească iar.

Mireasma îi sorbi orice putere care-i mai rămăsese. Kestrel aproape că se împiedică ieșind înapoi în noapte.

Apoi un gând străpunse conștiința ei cuprinsă de panică. Era un gând blând, care o liniști. Mai întâlnise acel miros (portocale, oțet, leșie) recent. Mai puțin pregnant, mai greu de identificat.

Kestrel aprinse lampa. Casa prinse viață.

Vila era pustie. Umbre crestate. Dale lucitoare.

Kestrel intră într-un salon, simțindu-se parcă împinsă de la spate. Eco-ul pașilor ei era aici mai mic. Camera avea podea din lemn. Scândurile erau mai decolorate pe alocuri, acolo unde se aflase mobila. Lacul lucea.

Deși fusese abandonată de luni de zile (domeniul neîngrijit, iarba înaltă până la șold), vila era curată. Nu se vedea fir de praf. Kestrel trecu dintr-o cameră în alta.

Se opri într-una care avea uși duble, cu sticlă, ce duceau spre grădină. Pe niște rafturi încastrate, special construite cu separatoare ca să țină volumele subțiri, se aflau partituri muzicale frumos orânduite. În timp ce le studia, auzind muzica la fel ca un ecou în mintea ei pe când trecea cu degetul peste un pasaj marcat, Kestrel își dădu seama că partiturile nu erau ordonate *exact* așa cum și le amintea ea.

Muzica herrani era organizată în funcție de compozitor (se văzu pe sine, acea fantomă elegantă, băgând partiturile în locașurile lor). Partiturile de muzică valoriană – într-un număr mic – erau așezate în același fel. Dar felul acela de a le ordona nu era corect. Kestrel nu ar fi așezat niciodată

partiturile valoriene așa. Valorienii organizau cărțile după culoarea cotoarelor, ce erau codate în funcție de subiect. Ei organizau muzica după felul ei.

Kestrel studie iar partiturile, amintindu-și că îi fusese dor de acele piese cât timp trăise în capitală, dar nu le ceruse, pentru că a cere însemna a recunoaște că-i lipsea ceva din casa ei, și-i era prea greu să se gândească de ce anume îi era prea dor, și prea periculos să dezvăluie că îi era dor de ceva.

Altcineva se chinuise să organizeze muzica. Nu ea. Nu un valorian.

Auzi în memorie vocea lui Arin. „Nu mă interesează sala de muzică.”

O mințise atunci. O mințea și acum.

Kestrel înțelese acum ce anume o oprise să fugă de vilă. Un soi de idee pe jumătate formată, ușoară și plutitoare. *Știi bine unde ai simțit mirosul ăsta de prea-curat. Portocală, oțet, leșie.*

Arin. El venise aici când ea era chinuită de durere, frântă și rătăcită printre vise, iar el dormise în scaunul de lângă patul ei în apartamentul care aparținuse mamei lui. Arin se trezise. „Culcă-te la loc”, șoptise el. Arin miroșise atunci ciudat. Alcalin. Mirosea a curat, își spusese ea atunci. Prea curat.

Lumina dulce și aurie a lămpii. Vocea lui, timbrul grav. Lucirea ochilor. Liniștea moale. Apoi somnul.

Kestrel ridică lampa mai sus, deși nu mai avea nevoie de lumina ei așa cum avusese când intrase în casă. Acum îi era mai ușor să vadă. Camera aceea era doar un spațiu gol în care altădată se aflaseră lucruri, iar groaza acelor lucruri nu o mai copleșea, căci nu se mai simțea singură.

Kestrel explorează casa.

Cortina nopții se ridică. Umbrele se micșorau în colțurile lor. Kestrel nu băgă de seamă trecerea timpului – ori poate crezu că mintea ei vedea mai bine, nu ochii.

Kestrel parcurse cu greu drumul printre amintiri. Mama. Dădaca, Enai. O iubire așa deplină că i se umfla în piept.

Apartamentul ei, pereții pictați. În camera de dormit, acolo unde fusese odinioară agățată o draperie, se vedea un nume scrijelit: *Jess*. Fetele zgâriaseră peretele cu un ac, pe când erau mici. Literele nu erau curbate. Fiecare „s” era făcut din unghiuri ascuțite. Kestrel atinse numele și știu că pe peretele apartamentului lui Jess și-ar fi putut găsi propriul nume. Își aminti acul zgâriind vopseaua. Ochii o înțepară.

Lampa era pe cale să se stingă și emana un miros de ceramică încinsă. Kestrel își dădu seama că prin vis că rămânea fără timp, însă era așa de pierdută în amintiri, încât știu că nu mai avea timp fără să-și dea exact seama ce însemna asta.

Acum pășea mai repede. Inima parcă îi era trasă din piept, ca și cum ar fi fost înfășurată în viță și cineva trăgea acum de un capăt liber. Simți iar teama de durere. Siguranța că ea va veni. Ceva o împinse înainte. Își înfipse călcâiele în podea și se opri.

Lumina cenușie lucea în geamuri.

Kestrel își aminti promisiunea făcută lui Arin. Îngrijorarea din vocea lui: „N-ai să-mi urezi de bine?” Ea se gândi la persoana care-i curățase casa pentru niciun motiv în afară de acela că vila era a ei, iar el nu voia ca ea să o găsească mizeră. Se gândi cum s-ar fi simțit Arin dacă pleca din oraș fără un răspuns la întrebare, cu oferta ignorată și fără o vorbă bună.

Tristețea unei asemenea despărțiri o lovi pe Kestrel ca o palmă rece.

Dacă pleca acum, putea ajunge la Arin până în zori.

Traversă holul cu pași mari și rapizi, ce sunau asurzitor. Ajunse în capul scărilor, gata să o rupă la goană în jos pe trepte și afară prin iarbă.

Însă vița ce-i ținea inima prizonieră o tăia adânc și o strângea. Înainte să-și dea seama ce face, Kestrel traversă coridorul și intră într-o galerie îngustă și oglindită. Umbra ei o urmă îndeaproape. La capătul galeriei se afla o ușă. În spatele ușii se afla un apartament. Lambriul închis la culoare acoperea pereții. Kestrel își aminti de niște draperii din mătase așezate pe galeriile acum goale. „Mama ta a ales culoarea”, îi zisese tatăl ei, privind draperiile ca și cum nu ar fi știut ce culoare sunt.

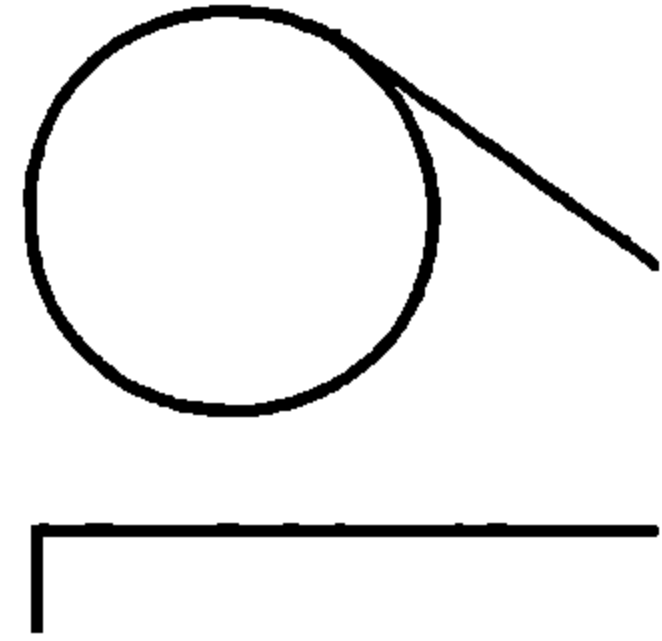
Kestrel se afla acum în apartamentul tatălui ei.

Se târî înapoi spre trepte, retrăgându-se. Își pierduse felinarul. Trecu clătînându-se pe lângă un salon mic de petreceri. O sală de mese. Salonul. Apucă mânerul unei uși: biblioteca.

Kestrel își aminti de tatăl ei mai bine în bibliotecă decât în apartamentul lui, în care fusese rareori invitată. Generalul nu suferea deranjul. Biblioteca i se părea lui Kestrel dureros de familiară, deși cărțile lipseau. Nu exista niciun semn de violență acolo. Totuși, era ca și cum acte violente avuseseră loc, ca și cum cărțile ar fi fost smulse de pe rafturile lor. Altădată, pe o masă scundă, cu tăblie din marmură, se aflase un prespapier translucid, roșu. Prespapierul fusese făcut din sticlă suflată. Își aminti spiralele sub degetele ei. Generalul îl folosea ca să întindă hărțile. Kestrel nu știa pe unde ajunsese acum obiectul.

Kestrel se așeză pe jos, acolo unde se afla odinioară un scaun. Pe când lumina perlată a răsăritului îi atingea ochii umezi, pârjolind camera în portocaliu, roz și galben, Kestrel știu că venise în acea casă dintr-un singur motiv: să-și găsească tatăl.

Amintirea lui îi răsări vie în minte. I se târî în poală. Kestrel nu-și amintea totul, dar știa acum destule.

ARIN SOSI DEVREME LA IZVOR, ÎN LUMINA CENUȘIE ce precedă zorii. Se așeză în iarbă. Minteai era bătuită de gânduri ce se alungau unul pe celălalt.

Era neliniștit. Își apăsă palmele pe pământ. Era mult prea neliniștit.

Kestrel nu veni.

Arin privi apa lucind sub soarele ce răsărea. Izvorul curgea încetișor prin albia lui. Păsările cântau. O iriellie înălță note monotone și dulci. Se repetă. Nu sosi niciun răspuns. Pasărea continuă, ca și cum ar fi făcut un farmec. Pasărea părea prinsă de propria ei vrajă.

Arin așteptă cât putu de mult. În cele din urmă, o parte mai liniștită din el admise că se îndoise în tot acel timp. Nu se așteptase niciodată ca ea să vină. Nu fusese oare îndoiala cea care-l împiedicase să adoarmă după ce Kestrel plecase din apartamentul lui? Nu, nu fusese plăcerea dificilă a prezenței lui Kestrel acolo și nici sentimentul lăsat de absența ei. Nici spectrul războiului sau faptul că ea și-ar fi putut revendica dreptul asupra lui.

Hai, fii cinstit!

Se agăță de sinceritate, cu putere. Recunosc. Da, plăcerea și dificultatea și absența și anticiparea fuseseră cu toate de vină pentru noaptea lui albă. Totuși, îndoiala – acidă, acră – avusese partea ei de vină.

Iar acum, o nouă emoție grea îl lua cu asalt. O senzație rotundă, ca o minge de mărimea golului din palma lui. O emoție pe care aparent o ținuse într-un buzunar secret și pe care o scosese acum la lumină, pentru a o privi cu atenție.

Era doar o tristețe mărunță, își zise el. Măruntă, căci o așteptase. La ce altceva s-ar fi putut aștepta?

Arin smulse câteva fire de iarbă, le frecă între degete și trase în piept aroma proaspătă. Apoi își așeză un fir în gură și mestecă; era ciudat, știa și Arin, dar voia ca această ciudățenie a gestului să-l distragă sau să-i ofere o ultimă preocupare înainte de a pleca, pentru că poate până la sfârșit, dacă mai aștepta un pic, avea să sosească și Kestrel. Iarba avea gust de săpun. Curat.

Ea nu venea. Probabil că nu avusese niciodată intenția de a veni.

Arin plecă să-și pregătească armăsarul.

Arin se opri la câțiva pași de grajduri. Soldații – vreo sută de oameni puternici, pe cai și pe jos – se adunaseră pe deal. Dimineața răsuna de fornăitul și tropăitul cailor, vocile iritate ale oamenilor care se încurcau unul pe celălalt, clinchetele și loviturile înfundate ale metalului și ale pielii, bufnetul unei șei așezate pe spatele unui cal. Nimic din toate acestea nu-l surprindeau pe Arin. Ceea ce-l surprinse era să-l vadă pe Roshar, ținând de frâie doi cai înșeuăți. Prințul îi zâmbea.

Roshar se apropie. Caii pășeau în urma lui.

— Ai întârziat. Ai dormit prea mult, nu-i așa?

Arin nu răspunse.

— Uite, spuse Roshar, dându-i frâiele lui Arin. Am văzut că uneori îl călărești pe ăsta. E un cal bun. Nu la fel de bun ca al meu, dar se va descurca. M-am gândit că vei vrea să lași armăsarul ăla mare de război aici. E al ei, nu-i așa?

— Javelin rămâne aici.

— Bineînțeles, spuse Roshar categoric. Ei, nu m-am gândit bine?

Roshar arată spre calul înșeuat al lui Arin.

— Da... deși cam necaracteristic ție.

— Nu mai spune asta. Sunt o persoană chibzuită.

Arin îi zâmbi ușor. Încălecă.

Toți ceilalți se înșiruiră în spatele lui și al prințului. Aveau să traverseze orașul, adunând soldații pe drum. În cele din urmă aveau să ajungă în port, unde soldații estici care sosiseră pe nave îi așteptau deja. Apoi aveau să pornească spre sud.

Mai întâi trecură însă de-a lungul potecii ce ducea spre casă. Câțiva oameni se înșiruiseră de-a lungul aleii, căci aflaseră sau ghiciseră despre plecarea soldaților.

Kestrel nu se afla printre ei. Sarsine și regina erau acolo. Inisha ridică sardonice o sprânceană și îi zise:

— Ai grijă.

Dar Sarsine... Vara lui arăta altfel decât o văzuse vreodată Arin, ca și cum ar fi știut că el nu era așa de sigur de întoarcerea lui. Arin se gândi că promisiunea făcută zeului său putea fi absolută. Sarsine plângea. Ținea în mână niște flori mici, din cele care creșteau la umbra copacilor, și pe care trebuia să le ții pe genunchi și în mâini ca să le vezi bine. Floricelele astea fuseseră odată preferatele lui Arin.

El le luă. De pe calul său, Arin se aplecă și șterse lacrimile lui Sarsine.

— Nu plânge, zise el.

Ochii femeii se umeziră însă și mai mult.

— Te iubesc, îi spuse ea.

Arin îi răspunse că și el o iubea.

Calul merse mai departe. Mâna lui Arin pică moale. Distanța dintre ei se mări.

Nu-ți face griji, murmură o voce în el. Eu am grijă de ai mei. Totuși, zeul morții părea să prevestească ceva rău.

Te-am auzit, adăugă zeul. Noaptea trecută. I-ai promis că vei rămâne? Că vei rata totul? Arin, tu mi-ai făcut mie o promisiune. Glorie. În numele meu. Sau îmi amintesc greșit?

Arin nu răspunse.

Ah, Arin. Ești norocos că te plac.

De ce mă placi? întrebă Arin, însă zeul doar rânji tăcut în interiorul lui.

Navele se aflau în port. Regina avea să apere orașul. Arin încercă să alunge gândul că regina ar fi putut cu ușurință să declare orașul ca fiind al ei. Însă nu avea de ales, trebuia să aibă încredere în ea.

Câteva mii de soldați mărșăluiau spre sud. Nu puteau călători mai repede decât cei care mergeau pe jos și decât căruțele cu rezerve. Drumurile erau bune, valoriene, făcute după invazie, cu ajutorul sclavilor. Drumurile erau pregătite pentru război.

— Nu m-ai întreat de Arin, zise Roshar, călărind alături de el.

— Cum?

— Tigru. Nu omul morocănos. M-am gândit că ar fi mai bine să-l las în compania surorii mele. Din moment ce tu nu ai vrut să-i ții de urât.

Arin îi aruncă o privire.

— Am zis eu că aș vrea să fii animalul de companie al soră-mii? Nu am făcut eu apropouri doar ca să mă bag sub pielea aia ridicol de subțire a ta? Prefer să te am aici cu mine.

— De ce?

— Ar fi fost o greșeală să rămâi. Nu-mi spune că nu te-ai gândit la asta. Ea...

— Te referi la Kestrel.

— Mă refer la *amândouă*. Nu voi pomeni nimic de spectrul tău micuț. M-ai împinge de pe cal și apoi ar trebui să te ucid pentru nesupunere, ceea ce ar face plăcere slugilor armatei, dar ar fi un gest supărător și inoportun.

— Treci la subiect.

Roshar se făcu serios.

— Fii cu ochii-n patru, mai ales în preajma surorii mele. Privirea lui Arin îl măsură pe Roshar. Nu credea că Inisha ar fi apreciat avertizarea.

— Îi ești neloial?

Zâmbetul lui Roshar părea să spună că găsea fermecătoare așteptarea lui Arin de a primi un răspuns direct la o asemenea întrebare directă.

— Niciodată.

Zgomotele armatei – scârțâitul căruțelor, copitele, cizmele, frânturile de conversație în două limbi diferite – toceau gândurile din capul lui Arin. Totuși, încă ducea cu el emoția pe care o descoperise la izvor. Sentimentul îi izbea pieptul ca o piatră mică și grea.

Pe marginea drumului înfloriseră tufișuri galbene de spini. Odată, Arin văzu o vulpe și puii ei ieșind de-a dura

dintr-un tufiș și traversând drumul împiedicați, chiar prin fața lui. Își oprise calul, simțindu-se ridicol, apoi ușurat să vadă animalele evitând câteva perechi de copite și ajungând în siguranță pe partea cealaltă.

— Generalul valorian ar putea încerca să acosteze iar pe plaja din Lerralen, zise Roshar.

— L-ar costa prea mult.

— E adevărat, însă tot e cel mai bun loc pentru o invazie masivă. Are un număr suficient de soldați ca să o facă. Dacă informațiile pe care le am sunt corecte, avem cea mai mică armată. Totuși, suntem mai arătoși, ceea ce e un avantaj semnificativ.

— Nu cred că generalul vrea doar să câștige. Arin și-o aminti pe Kestrel la masa de joc. Îi place să câștige elegant. Să te facă să te simți ca un prost pentru că ai gândit vreodată că ești vrednic să concurezi. Și-ar putea împinge toate trupele pe plaja aia și să le irosească, reușind totuși să câștige și să atace orașul din nord. O victorie prin forță brută, însă urâtă și cu multe pierderi. Și un pic prea previzibilă. Lui îi plac trucurile. Deja ne-a jucat o festă, pe stânci. Eu nu mi-aș concentra forțele pe plajă, doar dacă nu cumva generalul mai are vreun plan ascuns.

— Dacă nu avem niciun om în Lerralen, generalul va înainta în peninsulă fără a întâmpina niciun fel de rezistență.

— Trimite o divizie.

— Două treimi?

— Împreună cu majoritatea resurselor și a infanteriei. Vor staționa acolo. Restul armatei va mășălui spre sud – ușoară, rapidă, în mare parte cavalerie. Cu armament ușor. Și arme de foc.

— Tu unde ți-ai lăsa oamenii?

— Acolo unde-i vrei tu.

Ochii lui Roshar se holbară exagerat.

— Cât de drăguț din partea ta!

— Atâta timp cât sunt sub comanda mea.

— De ce nu, zise Roshar binevoitor, atâta timp cât tu ești sub comanda mea?

Se lăsase noaptea. Fără alte comentarii, Arin și Roshar își ridicaseră corturile unul lângă celălalt. Un foc mic trosnea. Frigul se strecura timid; vremea se schimba.

Roshar sta întins pe spate, cu gâtul sprijinit pe un așternut rulat. Fuma.

— M-am gândit.

— Zeilor!

— Mi-am dat seama că tu nu ai niciun rang oficial și că eu, în calitate de prinț al tău, ți-aș putea da unul. Roshar pronunță un cuvânt oriental pe care Arin nu-l cunoștea. Ce zici? E potrivit?

— Depinde.

— De ce anume?

— Dacă acel cuvânt este o insultă groaznică pe care o treci tu ca fiind rang militar.

— Nu ai deloc încredere în mine! Arin, te-am învățat toate cuvintele spurcate pe care le cunosc.

— Sunt sigur că ai păstrat câteva pentru o asemenea ocazie.

Roshar zise ceva despre porci și despre preferința lui Arin pentru anumite practici dubioase.

Arin râse.

— Nu am glumit mai devreme, spuse Roshar. Nu știu cum să traduc acel cuvânt al rangului. Ai fi al treilea în ierarhie. După Xash.

Căpitanul ceruse permisiunea reginei să-și lase navele sub ordinele ei și ale adjunctului său. Voia să participe la operațiunea pe uscat.

— El are experiență. A luptat cu generalul în munți, în urmă cu patru ani. E bun. De asemenea, m-ar ucide dacă te-aș pune mai sus decât el.

Arin mișcă un buștean și privi scânteile iuți.

— Mulțumesc!

Roshar miji ochii spre el și trase din pipă. Găvanul ei era înroșit.

— Nu pari pe deplin mulțumit.

Fumul se rotea în jurul feței lui.

— Ce e? De ce nu ești mulțumit cu a treia poziție? Nu-ți place Xash? Nici mie. Și ce? Nu poți fi al doilea și știi al dracului de bine că nu vei primi comanda. Prințul studie chipul lui Arin cu mai multă atenție, apoi vorbi din nou: Nu, nu ambiția perversă te deranjează pe tine. Nici măcar mândria rănită, care de regulă explică supărările tale. Cumva, nu de data asta. Arin, doar nu ești neliniștit, nu? Ești perfect pentru ce urmează. Ți-o dorești. Mai devreme ai cerut comanda forțelor herrani.

— Trebuie să o am. Sunt responsabil pentru ei.

— Iar ei te iubesc. Cred că ești un dar sfânt de la zei. Trebuie să recunosc că ai făcut o treabă bună.

— Nu am vrut să se întâmple asta.

— Și mai bine. Sentimentul pare mai autentic. E de ajutor atunci când trimiți oameni la moarte.

Arin se uită la cizmele lui valoriene furate și simți căldura focului pe obraji.

— E prea târziu să mai avem îndoieli în legătură cu moartea, a noastră sau a celorlalți, zise Roshar. Tu ești parte din ea. Alții s-au născut cu ea.

Arin se întrebă dacă acela era motivul pentru care nu venise Kestrel: deoarece putuse simți moartea în apropierea lui.

Roshar continuă:

— Te vei descurca bine.

— Știu.

Roshar își așeză un picior peste un genunchi îndoit, se ridică ușor ca să arunce cenușa din pipă, bătând-o de o cizmă, apoi se relaxă iar pe așternutul lui.

— Miroase a ploaie.

— Hmmm.

— Frunzele copacilor sunt strânse.

— Nu poți vedea așa ceva prin întuneric.

— Pot, în minte.

Fumul pipei întârzie în aer. Roshar își împreună brațele peste piept. Părea aproape să adoarmă.

— Arin.

Lui Arin, care ședea cu brațele sprijinite pe genunchii îndoiți și cu degetele moi, nu îi era deloc somn.

— Da?

— Cum arăt pe întuneric?

Surprins, Arin se uită la el. Întrebarea nu părea ironică. Nu era nici vicleană. Conturul ei molatic, incert, sugera faptul că Roshar își dorea cu adevărat un răspuns. În umbrele înroșite de foc, membrele prințului păreau moi, iar chipul lui mutilat îl privea direct pe Arin. Sentimentul pe care-l ducea Arin în piept – tristețea aceea specifică, cuibărită mai jos de claviculă, ca un pandantiv – își pierdu din greutate.

— Ca prietenul meu, răspunse Arin.

Roshar nu zâmbi. Când vorbi, vocea lui era un ecou al expresiei de pe chip, un lucru rar la el. Tonul lui era încă și mai neobișnuit. Liniștit și sincer.

— Și tu.

Singur în cortul lui, Arin adormise pesemne la un moment dat. Se trezi așteptându-se să o găsească pe Kestrel lângă el. Prezența ei păruse limpede și reală, ca atunci când se aflase în fața lui, în apartament. Cămașa subțire. Arsura pielii ei fierbinți. „Vreau să-mi amintesc de tine”.

Culcă-te la loc, își zise el. Nu o poți face responsabilă pentru nicio promisiune.

Arin se ghemui pe o parte. Din văzduh se auzi trosnetul unui fulger. Cerul se despică. Ploaia începu să răpăie pe pânza cortului și să cadă din ce în ce mai gălăgioasă.

Ploaia nu cedă a doua zi. Apa curgea în șuvoaie de pe cai, în timp ce mergeau. După-amiaza nu aduse nicio schimbare față de dimineață, care nu se schimbase cu nimic față de noaptea precedentă. Totul în jur era de un cenușiu noroios. Arin era ud până la piele. Ploaia îi aluneca de pe nas.

Înaintau cu greu. Arin rămase printre șirurile de la mijloc și îi ajută pe oameni să ridice roata unei căruțe dintr-un făgaș alunecos dintre pietrele sparte. Tocmai încălecase iar, când își dădu seama că oamenii se opriseră iar. Toți stăteau pe loc.

Arin înaintă printre rânduri către Roshar.

— Ce-i? îl întrebă el pe prinț.

— O răscruce.

Roshar arată spre drumul din fața lor și trase o hartă cerată dintr-un tub aflat în cobur. Arin luă o pătură aspră din coburul lui și-și conduse calul lângă al lui Roshar, întinzând pătura peste el și peste prinț, ca să protejeze harta.

Drumul avea să se bifurce în curând. În vest se afla Lerralen.

— O să-ți urmez sfatul, zise Rishar. Ne despărțim. Majoritatea spre vest. Unii în sud. Cum pariezi, Arin? E țara ta. Unde vom avea parte de acțiune?

Arin studie harta, mușcându-și buza de joc.

Mmm, făcu moartea. Domeniile alea arată apetisant.

Câteva sate neprotejate se aflau în apropiere de ele. Domeniile se aflau suficient de departe în sud pentru ca generalul să-și aducă proviziile din Ithrya pe uscat.

— Unul dintre astea, zise Arin.

Ploaia îi picura din gură. Parcă ar fi scuipat.

— Dacă generalul găsește acolo un teren sigur, el își va putea asigura poziția, va lua tot ce va putea de pe domeniile, cu excepția pulberii negre. S-ar putea furișa și împrăștia, formând flancuri în est și în vest. Ne-ar putea ataca din două părți și apoi s-ar îndrepta spre oraș.

Roshar rulă harta și o băgă în tubul ei. Arin coborî pătura leoarcă. Avea să doarmă ud în noaptea asta.

Roshar ridică privirea spre cer, clipind din cauza picăturilor.

— E aproape ca acasă. Miji ochii, uitându-se la Arin. Vrei să mergi cu Xash spre Lerralen?

Arin clătină din cap.

— Așa credeam și eu.

Forțele armatei se despărțiră. Arin își continuă drumul spre sud, alături de Roshar.

Aproape de amurg, ploaia se opri, însă lui Arin tot i se mai părea că vede picături în fața ochilor.

Armata împuștinată ridică tabăra pentru noapte, înjurând noroiul. Atmosfera era jalnică. Cortul lui Arin rămăsese în mare parte uscat în prelata lui, alături de un schimb de haine îngropate la fundul coburului. Orice altceva era atins de ploaie. Arin își desfăcu armura din piele, din care curgea apă și care mirosea ca o vacă udă. Își scoase tunică. Nu avea

pe ce să-și atârne hainele, așa că le puse la uscat pe creanga joasă a unui copac din apropiere, apoi oftă când vântul scutură picături de apă de pe frunzele din vârf.

Toți tânjeau după un foc cald, însă lemnul din pădurea de pe lângă drum era ud. Nimic nu ar fi ars. Arin se resemnă. Își înalță cortul, coji o bucată lată de scoarță de pe un copac (partea interioară era uscată) și se așeză pe ea, ca să nu se tăvălească în noroiul din fața cortului, în timp ce-și folosea singura cămașă uscată ca să șteargă umezeala de pe orice obiect din metal, care altfel ar fi ruginit: sabia, pumnalul, scutul, cataramele armurii, căpăstrul calului.

Vara nu aducea deloc a vară. Lui Arin îi era frig; pielea de pe spate îl strângea neplăcut. Pe obraz i se lipi o șuviță umedă de păr. Arin se cutremură, își dădu părul la o parte și continuă să lustruiască zăbala și cataramele căpăstrului și ale chingii cu cămașa. Mișcările îl încălziră puțin.

— Măi, măi, uită-te la tine! Roshar stătea în fața lui, cu mâinile în șolduri, cu armura desfăcută, dar încă pe el. Ești așa de muncitor! Pun pariu că ți-e și frig.

Arin îl ignoră.

— Dacă tot te ocupi de asta, continuă prințul, nu vrei să-mi usuci și mie lucrurile?

Arin se opri, își ridică privirea și făcu un gest pe care-l învățase în est.

Roshar râse și se îndreptă prin noroi spre cortul său. Arin îl auzi chemându-și unul dintre lachei. Apoi Arin nu mai fu atent.

După un timp însă, un fior i se strecură pe ceafă. La început, Arin crezu că era din cauza frigului. Însă nu-și terminase treaba, așa că nu-și trase cămașa aproape uscată peste cap, deși era ceea ce-și dorea cel mai tare, ci continuă să lucreze.

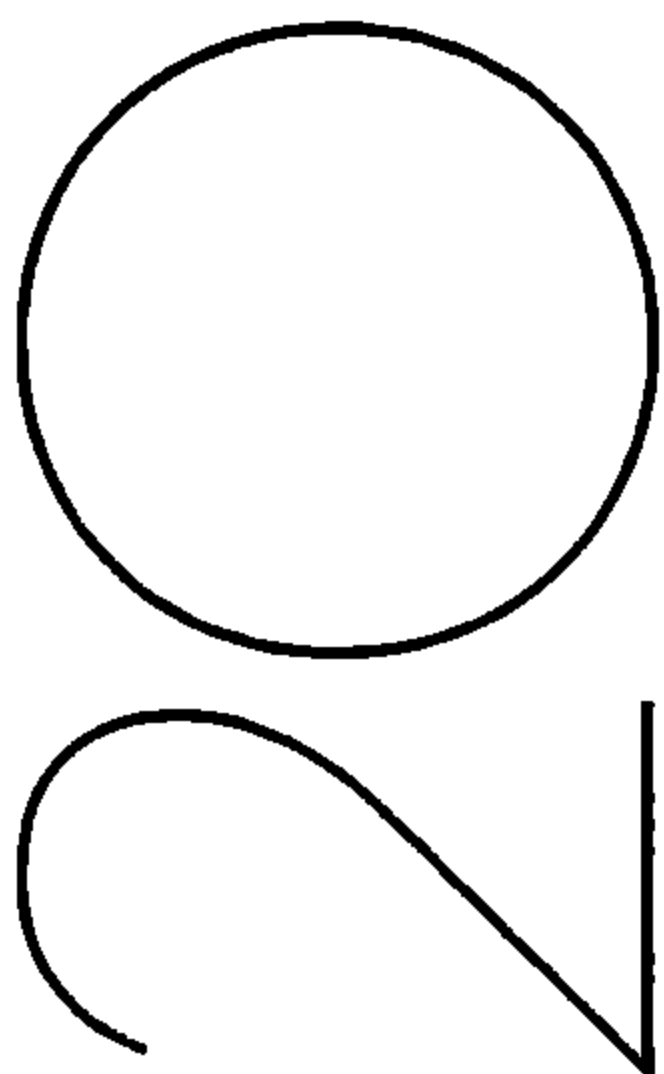
Încet, Arin deveni conștient de liniștea încărcată de surprindere din tabără. Auzi bufnetele ude ale copitelor unui cal solitar ce se apropia. Apoi cineva – un dacran – zise:

— Stai pe loc!

Arin auzi mecanismul unei arbalete.

Ridică privirea tocmai când călărețul se oprea din goana lui.

Sus, ridicată în șaua armăsarului ei, cu părul lipit de cap și chipul lipsit de expresie, era Kestrel.

ARIN SE ÎNDREPTĂ ÎN GRABĂ SPRE KESTREL, smulgându-și din mers tunica din copac și trăgându-și-o peste cap.

Măinile ei strângeau frâiele. Trupul era încordat. Călărea de mult timp. Avea pe chip o privire buimăcită, care-i aducea lui Arin aminte de momentele din tundră. Totul la ea era rigid și nelalocul lui.

Arin o cuprinse pe Kestrel de talie și o coborî de pe cal. Însufletit de nedumerire și de îngrijorare, el zise:

- Ce faci tu aici?
- Îmi pare rău. Nu mi-am ținut promisiunea.
- Nu contează.
- Ți-am dat cuvântul meu. Un valorian își respectă întotdeauna cuvântul.

Kestrel se legănă ușor. Arin deschise coburul lui Javelin. Nu era acolo nici mâncare, nici haine, nici măcar un chibrit sau puțină iască. Nici apă. Doar un felinar stins.

- Kestrel, mă sperii.
- Îmi pare rău.

O duse în cortul lui, ignorând privirile curioase. Se simțea recunoscător – fără să știe de ce – că Roshar nu se afla prin preajmă. Arin își luă cămașa uscată de unde o lăsase și-și scoase pantalonii curați din cobur. Bidonul de apă. Niște biscuiți lipicioși de umezeală.

— Uite. Puse toate aceste lucruri în brațele lui Kestrel. Schimbă-te. Mănâncă. Eu o să fiu afară.

Kestrel dădu din cap. Arin era vag mulțumit că primise un răspuns ce părea normal. Apoi Kestrel dispăru în cortul lui și Arin deveni iar neliniștit.

Trecură câteva momente. Din cort se auzi un foșnet, după care încetă. El o întrebă dacă se simțea bine. Nu auzi niciun răspuns. În cele din urmă, îngrijorarea îl cuprinse în așa fel pe Arin, că nu mai suportă să stea afară.

Kestrel ședea cu privirea fixă în poală, ținând între mâini bidonul nedeschis. Se schimbase în cămașa lui Arin, după care păruse să fi atins limita a ceea ce era în stare să facă. Avea încă pe ea pantalonii uzi, cizmele de călărie și pumnulul. Biscuitul era pe jos, neatins.

Arin îngenunche și îi cuprinse mâinile înghețate.

— Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat.

Kestrel deschise gura, dar cuvintele îi rămaseră în gât. Părea că e gata să se frângă. Arin începu și el să se simtă așa cum arăta ea. Încercă o altă întrebare.

— Cum ai știut unde să mă găsești?

— Am ghicit.

Arin rămase cu ochii pironiți la ea.

— M-am gândit că poate ești în Lerralen, dar tata... știu eu cum e el. Așa că m-am gândit...

Kestrel ezită. Lui nu-i plăcu felul în care vocea ei se frânse când îl pomeni pe general.

— Moșia Errilith. Sunt acolo vite, câmpii, copaci. Apă. Are sens pentru el. Mi-am făcut griji. Poate că tu nu te gândeai la Errilith. Sau poate că te-ai gândit și nu ai luat-o în seamă. Dar am sperat.

Arin se simți străfulgerat de o teamă groaznică. Să pornească aiurea spre sud... fără provizii, singură, practic fără arme... doar încercându-și șansa. Bazându-se pe o *bănuială*. Gândul îl cutremură.

— Nu ai nici măcar o hartă.

Arin încercă să nu mai spună altceva. Își făcea griji că ea ar fi văzut felul în care se simțea el și avea să se sperie.

— Am studiat hărțile, înainte. Mi-am amintit. Eu..

Chipul lui Kestrel era contorsionat.

— Nu trebuie să spui nimic.

— Lasă-mă. Vreau. M-am dus la vilă. Casa mea. După ce am plecat din apartamentul tău. Nu am vrut să rămân prea mult acolo. Îmi pare rău.

— Nu ai pentru ce să-mi ceri iertare.

— Ba da. Eram așa de *sigură*! Te-am învinovățit, în tundră. Vina a putrezit în mine. Dar când m-am dus acasă, mi-am amintit. Nu din cauza ta am fost închisă. A fost vina mea. A fost vina lui.

Arin îngheță. Bănuiala lui prindea contur.

— Tatăl tău.

— Da.

— Tatăl tău te-a trădat.

— Ți-am scris o scrisoare când eram în capitală. Atât de *proastă*, să mărturisesc totul în scris. Am spus tot ce am făcut. Informațiile date lui Tensen. Felul în care am trădat imperiul. Ce simțeam. Tata a citit scrisoarea. I-a dat-o împăratului. Kestrel plângea în timp ce vorbea. Și știu, *știu* că l-a durut, că am stricat ceva, că a simțit cum se strică ceva. Poate că pentru

el nu mai eram *eu*. Înțelegi? Nu mai eram fiica lui. Nu mai eram o persoană cunoscută. Ci doar un străin mincinos. Dar cum a putut? De ce nu m-a putut iubi pe mine cel mai mult? Sau suficient. De ce nu m-a putut iubi destul de mult cât să mă aleagă în detrimentul regulilor lui?

Arin o trase în poala lui. Ținu în brațe trupul tremurător și-și îngropă fața în adâncitura gâtului ei rece, în timp ce Kestrel plângea, lipită de el. Arin șopti că o iubea mai mult decât putea exprima. Îi promise că el avea să o aleagă mereu pe ea.

Kestrel era epuizată și adormi repede. Arin rămase lângă ea câteva momente. În inima lui încolțea un gând criminal.

Generalul era departe momentan. Dar Arin se putea mulțumi cu cineva din apropiere.

Ieși din cort și nu trebui să ajungă prea departe, căci Roshar îl aștepta.

— Am auzit că avem un musafir neașteptat, zise prințul.

Arin îi cuprinse umărul cu mâna și-l împinse spre copaci.

În mod ciudat, Roshar nu scoase niciun sunet până ce nu ajunseră la o distanță suficient de mare de armată. Când nu mai era chip să fie auziți, prințul zise precaut:

— Arin, de ce mă... bruschezi?

— Tu ai știut.

— Fii mai exact, te rog.

— În dimineața în care am plecat, tu ai știut că armăsarul ei nu era în grajduri. De asta mi-ai înșeuat un cal și mi l-ai adus: ca să nu observ că ea dispăruse. Ești un mincinos.

— Asta nu e o minciună.

Tăcere.

— Arin, mă *strivești*. Bine, în regulă. S-ar putea să te fi *dus ușor în eroare* în numele fericirii tale. Oare chiar e o minciună? Iar dacă e, nu e oare una mică de tot?

Roshar arată cu degetele cât de insignifiantă era înșelăciunea.

— Habar nu ai ce mă face pe mine fericit.

— Știu că nu ești fericit. Știu că îți pierzi rațiunea când e vorba de ea. Poate că *am observat* că Javelin nu se afla în grajduri în dimineața aia. Poate că am știut cum aveau să se desfășoare lucrurile: cum vei observa și o vei rupe la goană pe urmele ei, oriunde ar fi fost, și cum sora mea urma să afle. Ce ar fi crezut soldații mei dacă te așteptam? Sau dacă plecam spre sud fără tine? Alianța noastră s-ar fi destrămat. Așa că da, am mințit. Și așa face-o iar. Cealaltă opțiune era să te las să irosești toate eforturile noastre pentru o persoană care nici măcar nu te iubește.

Arin îi dădu drumul lui Roshar. Se simțea brutal eviscerat.

— Ți-ai dorit să știi adevărul, zise prințul.

Arin se gândi la Coțcar, la Tensen, la Kestrel. Se întrebă dacă nu cumva o parte din el era pur și simplu atrasă spre minciună. Oare de ce era el atât de simplu de înșelat?

— Oh, Arin, nu mai fi așa. Îți cer iertare.

Arin se uită la prietenul său, care-i era încă prieten. Își dădu seama că Roshar îl urmase în tăcere printre copaci pentru că dacă ar fi protestat, armata lui l-ar fi doborât pe Arin.

Arin îi ceru și el iertare, apoi spuse:

— Nu din cauza ta sunt furios.

— Nu?

— Ești doar cea mai apropiată țintă.

— Cât de măgulitor!

— Kestrel a fost prinsă de tatăl ei. El a obținut dovada că ea spiona pentru Herran și a dat-o în vileag împăratului.

Roshar se gândi la cele spuse. Chipul său era precaut.

— Asta-i o amintire nouă?

— Da.

— Ce-și mai amintește despre general?

— Nu sunt sigur.

— Ar trebui să o întrebi.

— Nu.

— Nu din curiozitate, Arin. E vorba de a strânge informații relevante pentru operațiunea noastră. M-aș bucura să vorbesc chiar eu cu ea dacă tu nu vrei.

— Las-o în pace!

— Îmi subestimezi farmecul. Sigur, odată a scos pumnul la mine, dar am dat uitării acel incident. Mă place. Sunt foarte ușor de plăcut.

Arin nu voia să-i spună lui Roshar despre ochii ei roșii, despre vocea frântă. Despre cum plânsese și se abandonase durerii. Despre chipul ei așa de singuratic, indiferent de ce cuvinte îi șoptise, ca să o mângâie.

— Nu e în stare să discute cu tine, zise el hotărât. A călărit timp de două zile și o noapte fără mâncare și fără apă, cu excepția a ceea ce a găsit pe drum – *dacă* s-a sinchisit să caute ceva. Nici nu a știut sigur dacă ne va găsi. A ghicit unde mergeam și s-a străduit să ne prindă din urmă.

Prințul își ridică sprâncenele.

— Impresionant!

Tonul lui Roshar îl făcu pe Arin să continue cu precauție.

— Ce vrei să zici?

— E o supraviețuitoare.

Lui Arin îi trecu prin minte că era posibil ca Roshar să o fi presat pe Kestrel să-i dea informații mai înainte, în oraș, iar dacă nu o făcuse, atunci pesemne că prințul ezitase nu din respect pentru sănătatea șubredă a fetei sau pentru că presupusese că nu avea nimic de câștigat dacă iscodea memoria nesigură a lui Kestrel. Pesemne că Roshar nu o chinase pe Kestrel pentru că pe atunci nu putea avea încredere

în ceea ce spunea. Dacă avea acum încredere în ea, asta era doar pentru că ea fusese rănită de propriul lui dușman. Ceea ce făcea din Kestrel un aliat motivat. Arin văzu ideea prinzând contur în privirea prințului.

— Nu-mi place ce gândești.

— Ne-ar putea fi de folos.

— Nu ai să te *folosești de ea*.

— De fiica generalului? Am fi niște proști să nu o facem. Vorbești despre ea de parcă e făcută din sticlă. Vrei să știi ce văd eu? Oțel.

— Nu ai s-o faci părtașă la războiul ăsta. O duc înapoi în oraș.

— Nu, spuse Kestrel din spatele lor. Nu mă duci.

Arin se întoarse.

Cum mai arăta! Arin rămase șocat nu doar pentru că ea se pierdea în cămașa lui prea mare sau fiindcă ochii ei păreau două văgăuni obosite. Era vorba de expresia gurii ei. De felul în care-și ținea bărbia ridicată. Arin văzuse și altă dată acel chip. Toate corăbiile se fărâmau de stâncile hotărârii ei. Kestrel ar fi fost în stare să se sfarme singură, doar pentru a obține ceea ce-și dorea.

„Închide sclavul ăsta!” Cuvintele ei, rostite în ziua în care luptase într-un duel pentru el, încă îl dureau. Ce urmas: chinul neajutorării. Să fie copleșit de paznicii tatălui ei. Prima lovitură. Felul în care ea nu privise înapoi pe când lăsase ușa să se închidă în urmă. Umilirea. Un soi de admirație îngrozită. Îndatorarea. Mai târziu o văzuse rănită și șchiopătând pe peluza vilei.

Momentul acela îl schimbase pe Arin. Scosese la iveală un izvor ce curgea prin el ca un șuvoi de aur moale. Descoperise o atracție lentă ce creștea, se transforma fără voia lui în grijă și... în ceva mai mult.

Incidentul de toamna trecută, când Kestrel îl păcălise și îl închisese într-o celulă în timp ce ea se îndreptase spre duel, apăsa asupra minții lui ca o povestioară ce sprijinea adevărul despre frângerea ei, despre siguranța pe care ea i-o asigurase, și despre cum aceste două lucruri îl frânseseră pe el.

Acum, Kestrel se uita la el cu autoritate. Privirea lui trasă linia unei singure cozi împletite peste umărul ei. Culoarea părului era întunecată de apus. Arin își aminti trupul îndoit al fetei valoriene peste sabia lui. Își aminti de sora lui, târâtă în debara.

— Nu poți rămâne, îi spuse el.

— Nu e alegerea ta.

— Nu e sigur.

— Nu contează.

— N-am să permit una ca asta.

— Nu tu comanzi armata.

Roshar zâmbi.

— Nu, zise Arin. Să nu îndrăznești!

— Ce propui, domniță?

— Prințul meu, doresc să mă înrolez. Jur să-ți slujesc și să înfrâng dușmanul și să-mi spăl sabia în sângele lui.

— Cât de teribil de valorian din partea ta! E un jurământ tradițional milităresc? Îmi place. Accept.

Kestrel dădu ușor din cap și-i aruncă lui Arin o privire ermetică – atinsă poate de ceva ce semăna cu regretul, deși lui îi era greu să-și dea seama ce anume o mână. Poate că era vorba despre expresia chipului lui Arin, sau poate o amintire ce plutea invizibilă în aerul vărativ al înserării, văzută doar de ea.

Kestrel îi lăsă singuri.

— Dacă o trimiți în bătălie, îi zise Arin lui Roshar, va cădea în primul rând.

— De ce? Doar pentru că e pe jumătate cât tine? Aș pune pariu că are mai mult antrenament decât un soldat infanterist obișnuit.

— Nu are îndemânare și nici prea multă experiență.

— Ea-și dorește asta, Arin. Și nu o învinovățesc. Sincer, cred că ajutorul ei ne-ar fi crucial.

— *Sfatul ei.* Las-o să ne sfătuiască. Înroleaz-o. Dă-i un rang dacă vrei. Dar nu o trimite în luptă.

— Bine, acceptă Roshar. Pentru tine.

Arin se întoarse să plece. Minte îi vuia, iar inima îi dureau. Roshar îi atinse umărul, surprinzător de blând.

— Știu că vrei ca ea să fie în siguranță pe vecie, dar nu asta e natura lumii în care trăim.

Arin rugă doi ofițeri herrani să împartă un cort și-l puse pe umăr pe cel liber, strâns doar pe jumătate. Găsi o femeie cam de aceeași înălțime cu Kestrel și schimbă un cuțit mic, de purtat la cizmă, cu un set de haine curățate. Căută prin căruțele cu provizii și rămase uitându-se neajutorat la armurile de rezervă: toate erau prea mari. Săbiile: prea grele. Se uită la o armă ascunsă într-un fund fals, de sub baloții de fân. Nesigur, Arin lăsă armele unde erau. În cele din urmă, puse mâna pe o arbaletă orientală. Chiar dacă Roshar își îndeplinea promisiunea și încerca să o țină pe Kestrel departe de operațiunile militare, exista întotdeauna riscul unui atac-surpriză.

Arin îi aduse totul lui Kestrel. Era în puterea nopții. Lumina unui foc din apropiere sălta pe chipul ei. Arin încercă să nu o privească. Se lăsă pe vine și începu să așeze scheletul cortului. Înfișe un țăruș în pământul acum mai uscat.

Se opri după ce bătu primul țăruș. Își îndreptă spatele.

— M-am gândit...

Vocea lui Kestrel se stinse în beznă. Nu-și mai continuă gândul, dar îi atinse încheietura ușor, ca o molie.

Arin tresări. Nu voise. Își dorea să nu fi tresăltat, dar în mintea lui se succedau, ca într-un coșmar, o serie de imagini: o molie, tratatul semnat de mâna rece a lui Kestrel, fata valoriană pe care o ucisese pe mare. Părul negru și ud de sânge al mamei lui.

Kestrel se trase înapoi. Arin păru să-și simtă durerea răsunând cu ecou în Kestrel.

— Pot și eu, zise ea și luă piatra din mâna lui. Tata m-a învățat să ridic un cort. Îmi amintesc.

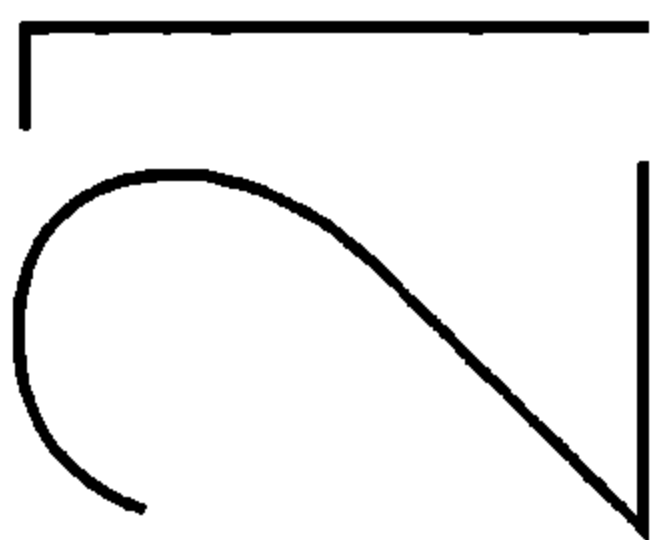
Ce-ți mai amintești? voi Arin să o întrebe. Se simți imediat scârbit de sine. Știa prea bine cât o răneau amintirile pe care le avea până acum. El nu crezuse că era posibil să-l urască pe general mai mult decât o făcea deja, dar iată: un șuvoi proaspăt de ură. Spuse:

— Nu am să-ți cruț tatăl.

Umbrele erau prea adânci între ei. Arin nu îi putea citi chipul.

— Nici nu vreau asta, răspunse Kestrel.

ARMATA ÎȘI CONTINUĂ DRUMUL SPRE SUD. ARIN păstra distanța față de Kestrel. O dată sau de două ori, ea îl mânase pe Javelin alături de el, dar nu fusese bine. Arin nu știa cum să-și revină. Nu putea accepta ce se întâmpla.

Prima oară când Kestrel își apropie calul de al lui, Arin izbucni:

- În numele zeilor, nici măcar nu ai armură!
- Știu că ești îngrijorat, zise ea încet.
- Tatăl tău a vrut să te înrolezi. I te-ai opus. Ai ales muzica pentru că ai iubit-o mai mult. Mi-ai spus odată că nu vrei să mergi la război pentru că nu vrei să ucizi.
- E important pentru mine să fiu aici.
- Înainte nu ai fi făcut una ca asta.
- Știu. M-am schimbat.

Arin auzi adevărul așa cum nu-l mai percepusese până atunci. Kestrel îl spusese asta de mai multe ori, ba chiar insistase: femeia pe care el o știa dispăruse. Arin repetă în minte promisiunea pe care i-o făcuse lui Kestrel în cort și simți absența făgăduielii ei.

Totuși, era greșit din partea lui Arin să se simtă rănit în prezența durerii ei și mai mari, iar gândul ăsta îl făcu să se

simtă josnic. Se uită la soarele ce lucea în părul ei, la poziția ei relaxată în șa. În spatele lui Kestrel se vedeau un șir de soldați pe cai și o flamură estică, ce flutura în vânt, albastru și verde. Teama îl înecă pe Arin. Nici nu putu asculta ceea ce-i spusese Kestrel după aceea. Îi promitea că avea să aibă grijă, că nu-și va asuma riscuri. Era atât de imposibil și de absurd să facă asemenea promisiuni în război, încât Arin nici nu răspunse.

În cele din urmă, ea tăcu.

A doua oară, tot pe drum, Arin o observă pe Kestrel conducându-l pe Javelin printre șirurile de soldați în direcția lui. Trase de frâiele calului său spre stânga și găsi un motiv să se afle în altă parte. Noaptea, Arin așteptă până ce Kestrel își ridicase deja cortul și avu grijă să nu se instaleze în apropierea ei.

Kestrel continua însă să fie mereu acolo unde privea el, ca o lumină. Când tabăra se strângea în zori, Arin îi zărea părul lucitor, o surprindea vorbind relaxat cu herranii sau încercând să învețe dacrana de la orientali. Văzu precauția soldaților dizolvându-se. Oamenii începură să-i zâmbească atunci când se apropia de ei, începură să o placă în ciuda opiniilor lor și a înfățișării ei: era imaginea războinicei valoriene.

Kestrel stătea mereu în preajma lui Roshar. Arin vedea de departe cum prințului îi plăcea să o tachineze. O auzea râzând. Și toate astea îi făceau inima să i se strângă în piept. În amurg, cei doi jucau cărți. Roshar își umplea gura de blesteme orientale atunci când pierdea.

Într-o seară, când se aflau cam la zece leghe depărtare de Errilith, Arin intră în cortul lui Roshar, care era destul de mare să adăpostească o masă mică, niște scaune din pânză și un pat pliant, țesut după stilul și în culorile popoarelor

nomade din câmpie. Salteaua era umplută cu fulgi, nu cu paie, iar pe masă se aflau un cocoș fript, coacăze roșii, curățate, și un bol de orez oriental, puternic colorat în portocaliu din cauza unei mirodenii pe care Arin o gustase și o găsisese iute, dulceagă și un pic amăruie. Mai erau acolo o tigvă cu vin și două cupe din cositor. Două farfurii.

— Și iată, zise Roshar, așezat în scaunul lui de tec, cu pânză verde. Cerurile se luminau, iar străinul nu mai fu străin.

Arin se uită la prinț.

— E poezie, explică Roshar, deși nu sună bine în limba ta.

— Aștepti pe cineva.

— Poate. Dar mă mulțumesc cu tine deocamdată. Stai lângă mine.

— Kestrel?

— Poftim?

— O aștepti pe Kestrel.

Întrebarea răsună categorică.

Roshar tuși.

— Nuuu, zise el, prelungind vocala.

Lui Arin nu-i plăcu însă amuzamentul din vocea lui Roshar. Se așeză și-l privi pe Roshar în timp ce prințul pregătea o farfurie pentru el, ceea ce nu stătea în firea unui prinț oriental, însă lui Roshar îi plăcea uneori să facă pe prințul, iar alteori nu.

— Kestrel mi-a supus atenției problema cercetașilor valorieni. Nu ne putem aștepta să trecem cu totul neobservați, în timp ce tropăim pe drumul principal.

— Nu a avut loc niciun atac.

Arin credea că asta avea să se întâmple dacă valorienii observau mișcările lor de trupe.

— Kestrel e sigură că generalul a observat concentrarea de trupe de la Lerralen. Nu putem fi siguri că știe de

existența acestui contingent, dar s-ar putea să se abțină de la a ne ataca pentru că nu vrea să poziționeze forțe la nord de Errilith când proviziile lui circulă la sud de feudă. Sau poate crede că vom alege să apărăm domeniul greșit și așa va putea pune mâna pe premiu fără să fie deranjat. De ce să ne confrunte acum și să plătească cu sânge dacă tot ne vom irosi energia în altă parte în timp ce el pune mâna pe ceea ce-și dorește? Bineînțeles, Errilith ar putea fi domeniul greșit.

— Dacă spune Kestrel că e acela, atunci are dreptate.

— Sunt de acord.

Roshar își bău vinul.

Arin încercă să mănânce.

— Ai înfrânt-o vreodată la cărți? La Granițe? La orice?

Mă *omoară*, se plânse Roshar.

— Îți petreci mult timp cu ea.

Cupa lui Roshar se opri în aer.

— Arin.

O umbră de gelozie. Un resentiment înfrânat.

— Nu sunt... hai să zicem... *interesat* de Kestrel.

Expresia prințului se schimbă ușor, iar în tăcerea ce urmă, un gând lent trecu prin mintea lui Arin, un gând ce-i oferea o nouă explicație pentru faptul că soldații lui Roshar nu făcuseră nimic atunci când Arin îl împinsese pe prinț printre copacii umbriți.

— Femeile nu mă interesează în felul acela, zise Roshar.

Lui Arin i se părea că înțelesese asta de mult timp fără să-și dea măcar seama. Surprinse expresia de pe chipul lui Roshar. Dacă ar fi fost alt om, Arin ar fi zis că arăta nesigur, însă figura prințului părea să evoce mai degrabă o ușoară curiozitate. Ochii lui negri erau liniștiți. Arin simți cum relația lor se îmbogățește cu înțelesuri mai complicate decât înainte.

— Știu, îi zise Arin.

— Oh, chiar *așa*?

Un rânjet viclean.

— Ai vrea să fii sigur?

Arin roși.

— Roshar...

Brusc, nu știi cum să mai continue.

Prințul râse și umplu cupa lui Arin.

— Bea repede, micule herrani. Așa cum ai observat prea bine, am un musafir în seara asta și, deși compania ta e aproape mereu bine-venită, mi-ar plăcea să mă bucur singur de tovărășia lui.

Kestrel aștepta în fața cortului lui Arin. Era o noapte întunecoasă și prea caldă ca să se facă focul. Tabăra era cufundată în beznă. Arin nu o zări limpede, ci doar conturul trupului ei.

— Ți-am adus ceva, spuse ea.

Întinse mâna și lăsă să cadă un obiect rotund în palma lui deschisă.

Arin recunoscuse imediat lucrășorul. Își plimbă degetele peste suprafața lui fermă și ușor zgrunțuroasă.

— O portocală, zise.

— Am găsit un copac nu foarte departe de tabără și am cules cât am putut de multe. Le-am dat pe toate. Dar m-am gândit că o putem împărți pe asta.

Arin jonglă cu portocala dintr-o mână în alta, minunându-se.

— Nu am știut dacă îți plac, spuse ea.

— Îmi plac.

— Mi-ai mai spus asta? Am uitat?

— Nu ți-am spus niciodată. De fapt... Arin roti portocala în căușul palmei. Le ador.

Arin putea jura că ea zâmbise prin întuneric.

— Atunci ce mai aștepți?

Arin își înfipse degetul mare în fruct și îl decoji. Parfumul portocalei se răspândi în aer. O desfăcu pe jumătate și îi dădu lui Kestrel partea ei.

Se așezară pe iarbă, în fața cortului. Își instalaseră tabăra pe o câmpie aflată nu departe de drum. Arin atinse iarba netedă de sub degetele lui. Mâncă. Fructul îi înțepa aromat limba. Trecuseră ani de când mâncase ultima dată o portocală.

— Mulțumesc!

Lui Arin i se păru că vede gura lui Kestrel curbându-se și îl cuprinse o agitație sufocantă. Scuipă un sămbure mic în palmă și se întrebă ce sămânță zăcea oare în centrul aceluia moment. Apoi își ordonă să înceteze. Era doar o portocală. O plăcere și așa rară. Mănâncă!

După un moment, Arin întrebă:

— Cum te simți?

— Mai bine. Înainte... mă simțeam ca și cum aș fi încercat să explorez o țară nouă, fără uscat. Măcar acum știu unde mă aflu.

Arin o auzi ștergându-și palmele. Apoi urmărea sunetele cuvintelor nerostite, ale vorbelor cântărite și găsite nepotrivite. Amărăciunea radia din ea, pulsând ușor.

Arin întrebă blând:

— Chiar te simți mai bine?

O auzi ținându-și respirația.

— Nu trebuie să te simți mai bine.

Tăcerea se prelungi.

— Eu n-aș putea să mă simt mai bine, zise el.

Vocea ei răsună subțire, ca un biet fir de ață.

— Cum te-ai simți, atunci?

Arin se gândi la nedreptatea acelor lucruri pierdute pe vecie, cum se lovise nas în nas cu durerea pe când era copil și căzuse, învinovățindu-se pentru tot ceea ce nu putuse face când soldații îi invadaseră casa și pentru jalea lui nețărmită. Ar fi trebuit să vadă golurile din propria lui viață. Să le evite. Pășește cu grijă, Arin, de ce nu poți pași cu grijă? Mama, tatăl, sora. Ce s-ar putea spune despre cineva care calcă zilnic în propria durere și trăiește pe fundul prăpastiei, fără a vrea măcar să iasă la suprafață?

Arin își aminti cum începuse să se urască pe sine. Procesul de clădire al urii. Se gândi la cum anumite cuvinte conțineau propriul sens și totodată sensul opus, precum a *croi**. A modela, a tăia în bucăți. Se gândi cum mâhnirea conturează acele locuri unde părțile omului se unesc. Trecutul și prezentul. Iubiri și dușmăanii. Jalea își înfige dala în crăpături și le desparte. Arin voia să spună toate astea, dar se temea să nu spună ceva greșit. Se temea că furia lui pentru tatăl ei avea să deformeze mesajul. Deodată, nu mai fu sigur dacă ar fi trebuit să-i răspundă la întrebare... dacă nu cumva, fără să vrea, prin răspunsul lui i-ar fi înlocuit pierderea cu a lui, sau ar fi făcut ca pierderea ei să pară a lui.

În schimb, îi privi conturul întunecat al feței. Întrebarea ei îl copleși, până ce-și pierdu din putere. Până ce Arin păru să poată vedea prin beznă. Știu cum își strângea Kestrel maxilarul și-și îngropa unghiile în palme. O cunoștea.

— Cred că încerci din răputeri să fii puternică. Și nu e nevoie.

— El ar vrea să fii puternică.

Asta-l făcu pe Arin prea furios ca să se mai încreadă în propriile cuvinte.

---

* În original, *to cleave* = „a despărți, a separa, a scinda”, dar și „a lipi, a uni” (n.tr.).

Kestrel continuă.

— Am tot încercat să-ți spun ceva de când am sosit aici.

Iar el o evitase, încercând să-i spună în mai multe feluri că dorea ca ea să plece. Arin se simți rușinat. Măinile lui erau goale; cojile de portocale căzuseră pe pământ.

— Îmi pare rău. Am fost insuportabil.

— Ai fost doar speriat. Și nici măcar nu am văzut vreun păianjen.

Kestrel era ea însăși, după felul în care vocea i se înveselea când urma un lucru dificil.

— Te rog, zise el, spune-mi.

— Mi-am amintit mai multe despre ultima mea zi în palatul imperial decât ți-am mărturisit când m-am înrolat. M-am gândit că poate te va răni.

— Spune-mi oricum.

— Ai venit după mine, în sala de muzică a palatului.

— Da.

Arin își aminti cum își ținuse palma deschisă pe ușa salonului. O deschisese și-i văzuse chipul pălind.

— Tata a auzit conversația noastră. Asculta dintr-o cameră secretă, făcută pentru spionat, ascunsă după un paravan dintre rafturi.

Înțelegerea îl copleși. Momentele trecute i se perindară cu o rapiditate amețitoare prin creier. Gestul mâinii ei subțiri, ridicate, tremurătoare, care încercase să-l oprească atunci când el se afla în pragul sălii de muzică. Arin dăduse năvală înăuntru. Kestrel îi ceruse să plece. El se apropiase.

— Am încercat să te avertizez că se afla acolo, zise Kestrel. Nimic nu a funcționat.

Se întinsese după un stilou și după hârtie. Încercase să-i scrie un bilet, își dădu seama Arin acum. Voia să scrie ceea ce nu putea spune cu voce tare. El îi smulsese stiloul din mână și-l aruncase pe podea.

Pesemne că așa te simți, se gândi el, când primești un pumnal în măruntaie. Kestrel vorbea iute acum, cu vocea frântă.

— Nu venise să mă spioneze, ci doar să mă asculte cântând. Ne era greu să vorbim unul cu celălalt. Era mai simplu să avem un secret cunoscut de amândoi. El venea să asculte, prefăcându-se că nu se afla cu adevărat acolo. Dar eu eram fericită să-l am aproape. Apoi tu ai deschis ușa salonului. M-am simțit... îmi amintesc cum m-am simțit. Nu am crezut nicio clipă vorbele pe care ți le-am zis. Te-am insultat. Îmi pare rău.

— Nu spune asta. Nu-mi spune mie. Te-am dezamăgit.

— Nu am avut niciodată suficientă încredere în tine ca să-ți dau ocazia să mă dezamăgești, sau să-mi arăți onestitate. Îmi pare rău. Am fost crudă. Și nu doar ca să te protejez pe tine de tata. Am vrut să mă protejez și eu. Nu aș fi putut suporta ca el să afle. Dar dacă aș fi renunțat la toate acele modalități secrete de a-ți spune că el se afla după paravan? Ți-aș fi putut *mărturisi* pur și simplu. Aș fi putut admite ce făcusem, lăsându-l să audă. Da, am acceptat să mă mărit cu prințul pentru ca tu să ai independență. Da, am fost spioana lui Tensen. Da, te-am iubit.

Urmă o pauză. Licuricii luminau în depărtare.

— De ce nu am spus atunci toate astea? Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi făcut-o.

Și acum? vru el să întrebe. *Acum mă iubești?* Arin îi simți nesiguranța. Simți – ca și cum s-ar fi întâmplat deja, ca și cum ar fi întrebat deja – prețul întrebării forțate.

Kestrel continuă ca și cum l-ar fi auzit.

— Tu ești important pentru mine, zise ea, atingându-i fața.

Important. Cuvântul se umflă și se dezumflă. Era mai mult decât crezuse el. Mai puțin decât ceea ce-și dorea.

Însă cum îi mai tresărise sângele în vene la atingerea ei. Arin stătu nemișcat.

Nu mai voia să facă greșeli. Nu-și mai permitea niciuna. Așa că nu avea să mai facă nimic.

Ceva.

Nu.

Kestrel găsi curbura pleoapelor lui închise, forma nasului, gropița de deasupra gurii, asprimea maxilarului, unde nu se răsese. Pielea lui începu să viseze. Apoi pulsul. Carnea. Până la oase.

Ea se mișcă pe iarbă. Verdele ierbii și portocaliul fructului împarfumară aerul. Mireasma era pe pielea ei, și pe limba ei, atunci când gura i se lipi de a lui, iar nasurile lor se loviră stângaci. Arin își dorea să o poată vedea pe când Kestrel scoase un râset abia auzit, iar mâinile lui se agățară în părul ei în ciuda dorinței lui, în ciuda a ceea ce îi spusese în noaptea plecării, despre ce era suficient și ce nu.

Arin simți iuțeala citricei pe limba ei. Uită de sine. O mută sub el și simți iarba culcându-se sub trupurile lor.

O adiere moale agită aerul greoi, plutind deasupra spatelui său arcuit. Ea trase în sus cămașa lui Arin și el se sprijini pe coate. Plăseaua pumnalului ei îl împungea în burtă. Arin rămase unde era, simțindu-i palmele ca apa caldă curgând pe deasupra pielii lui. Nu voia să scoată niciun sunet. Chiar și curgerea sângelui îi părea asurzitoare pe când o săruta.

Apoi, un foc de tabără se aprinse în apropiere. Speriat, Arin se trase la o parte.

Acum putea vedea mai bine chipul lui Kestrel. Ochii leneși, o gură estompată și o întrebare ce-i umbrea chipul. Arin își închipuise și altă dată acel moment, sau ceva asemănător lui.

E destul de asemănător, decise el. Însă în mintea lui rășări deodată ideea că dacă ea venise înainte, în apartamentul lui, pentru că voise să-și amintească, atunci poate că de data asta, știind tot ce se întâmplase, venise doar ca să uite.

Arin se ridică.

Auzi un foșnet când Kestrel se ridică și ea în capul oaselor și își cuprinse în brațe genunchii îmbrăcați în pantaloni. Arin nu se mai uită la ea. Își îndreptă cămașa, dar o simți ciudat, ca și cum nu l-ar mai fi încăput. Aerul încins dintre ei se răcori. Arin își șterse umezeala de pe frunte. Membrele lui – atât de încrezătoare cu câteva clipe înainte – deveniră stângace.

— Vrei să-mi povestești despre ziua în care ne-am întâlnit? întrebă Kestrel.

Era o cerință neașteptată.

— Nu a fost o zi plăcută.

— Vreau să știu totul, de atunci până acum.

Încă nesigur, Arin răspunse:

— Dar înainte nu ți-ai dorit asta.

— Am încredere în tine. N-ai să mă minți.

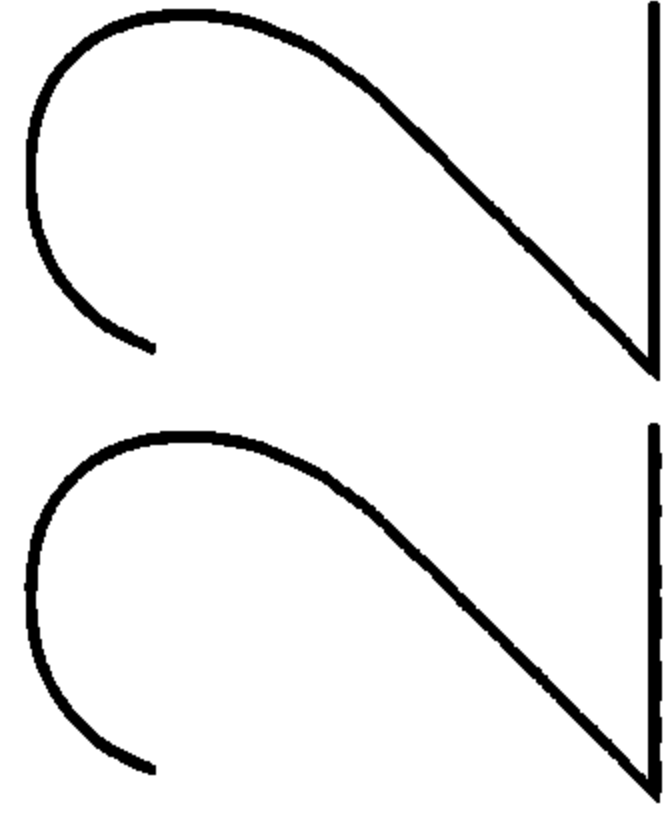
Așa că Arin începu să-i depene povestea, cu un soi de ezitare ce se topi în timp ce focul din apropiere se stingea, iar noaptea se dăruie pe deplin creaturilor ei: insecte zgomotoase, fâlfâitul aproape neauzit al aripilor de lilieci, o adiere ce curgea aducând cu ea aroma pământului răcit. Pe când vorbea, lui Arin i se părea că aceea era cu adevărat singura poveste pe care-și dorea să o spună.

Nu-i ascunse nimic lui Kestrel.

Cumva, ajunseră din nou întinși unul lângă celălalt. Iarba le era pat moale în vreme ce vorbeau. Luna de deasupra era mare, însă intimă.

Întrebările și răspunsurile se roteau în beznă. Uneori, Kestrel își amintea un moment descris de el, iar lui Arin i se părea că se uită într-o oglindă în care o vedea pe ea în loc de propria lui imagine.

Vorbiră mult, până târziu.

PE CÂND SE APROPIAU DE PRIMUL SAT AFLAT LA granițele domeniului Errilith, Kestrel se întreba de ce nu știa ce simte pentru Arin.

N-ar fi trebuit să fie prea greu să-și dea seama. Știa destule – își amintea destule – despre trecutul ei ca să ghi-cească forța emoțiilor pe care le ascunsese. Totuși, funia ce o ținea legată de trecut părea că e gata să se rupă cu o simplă răsucire.

O amintire anume îi domina mintea: cum tatăl ei o împinsese de lângă el, pe când călcâiele ei alunecau pe podea și ea-l implora.

Enervat de ceva nevăzut, calul lui Arin scutură din cap. Arin șopti ceva animalului – mai mult fredonă, căci chiar și cele mai aspre sunete ce ieșeau din gura lui aveau un soi de muzicalitate –, apoi se uită pieziș prin soare la Kestrel. Părul castaniu îi cădea peste fruntea rănită.

Dormiseră puțin noaptea trecută, însă Kestrel nu părea adormită, nu acum, când el o privea.

Un gând se încrustă pe chipul lui, în forme obscure. Urmă o pauză, iar Kestrel deveni neliniștită, întrebându-se

dacă schimbarea din expresia lui se datora regretului, și dacă era regret, atunci care era motivul său. Să fi fost din cauza a ceea ce nu făcuseră noaptea trecută, sau a secretelor pe care și le împărtășiseră?

Câteva dintre lucrurile pe care i le mărturisise Arin – precum rolul pe care îl jucase în incendiul care-l ucisese pe prietenul ei Ronan – o făceau încă pe Kestrel să ezite. Chiar dacă Arin nu dorise moartea lui, chiar dacă atunci când aflase, Kestrel simțise regretul lui Arin, ea știa că regretul exista din cauza ei, nu pentru soarta lui Ronan.

Kestrel se simțea dezorientată să i se amintească lucruri despre care nici nu știa că le uitase. Avusese un prieten, o persoană, pe Ronan, a cărui amintire se ridică în mintea ei doar ca să se stingă. Își aminti că-l jelise, și-l jeli iar.

Kestrel se uită drept în ochii lui Arin, care se ținea liber în șa. Trupul lui se legăna ușor în ritmul calului. Kestrel nu era sigură că-și dorea ca Arin să-i vorbească acum. Vocea lui avea puterea de a trezi la viață amintirile. Chiar când tăcea, Kestrel era conștientă de suplețea vocii lui: tonul grav, lent, confuz și grațios. Uneori, vocea lui era limpede și atât de sinceră, încât Kestrel se întreba cum de reușise să o păcălească în timpul primelor lui luni petrecute în casa ei. Nu ar fi trebuit să-i fie posibil cu o asemenea voce.

Arin o studie. Și asta ar fi trebuit să fie imposibil: felul în care expresia lui era atinsă de un soi de mirare. Surprindere. Un ușor amuzament.

Arin traversă spațiul îngust dintre ei și îi atinse scurt cu un deget murdar nasul.

— Faci pistrui când stai în soare, zise el, zâmbind.

Kestrel se simți deodată ușoară și transparentă, de parcă momentul era prins în sticlă aurie.

Poate că iubirea era simplă, se gândi ea.

Poate că trecutul ei nu era la fel de vital ca prezentul, se gândi ea.

Dar apoi își auzi tatăl spunând că i-a frânt inima și niciunul din cele două gânduri nu mai părea adevărat.

Arin se opunea ideii de a traversa satul. Kestrel îl auzise certându-se cu prințul. Cercetașii plecaseră degrabă înainte și aflaseră că armata generalului pusese mâna, fără pic de rezistență, pe o feudă aflată la sud de Errilith. Valorienii aveau să se deplaseze spre nord în curând și să atace fermele din Errilith. Aveau să măcelărească oile. Să ia toate grânele. Să adauge o altă za în lanțul de provizii ce se întindea dinspre Insula Ithrya. Se întăreau astfel pentru înaintarea spre nord, către oraș.

— Trebuie să ne poziționăm pe dealurile din afara moșiei, zise Arin. Acum.

— Ce, spuse Roshar, ai lăsa satul nepărat?

— Bineînțeles că nu. Aș trimite un contingent. Nu trebuie să treacă toată armata în paradă pe drumurile lui.

— Toată armata? Nu tocmai. Ai uitat: trei sferturi din forțele noastre sunt în Lerralen. Doar noi mai stăm între săteni și stăpânirea sângeroasă.

Roshar părea vesel.

— Asta nu e o piesă de teatru, zise Arin printre dinți.

Kestrel nu înțelese disconfortul lui Arin până ce prințul zise:

— Lasă-i să se uite la tine.

Chiar și atunci, Kestrel nu înțelese pe deplin până ce nu văzu cu ochii ei.

Deși herranii și orientalii mășăluiau de obicei organizații în brigade discrete, Roshar dăduse ordin ca oamenii să se amestece. Pe drumul din afară satului, prințul se implica

personal, împins de un interes artistic, în aranjarea vizuală a conceptului de „prietenie în fața nenorocirii” – așa cum îl numi. Expresia îl făcu pe Arin să se înfioare de dezgust.

Roshar îl împinse pe Arin în fața rândurilor, alături de el. Prințul surprinse privirea lui Kestrel. Ea văzu lucirea strategică din ochii lui Roshar și îi răspunse. Îl ținu în frâu pe Javelin și rămase mai în spate. Intrară în sat în frunte cu Roshar și cu Arin.

Sătenii erau înșiruiți de o parte și de alta a drumului principal. Copiii mici ședeau suiți pe umerii adulților. Când sătenii îl văzură pe Arin, ochii lor se făcură mari de entuziasm. Șoaptele străbătură mulțimea. Oamenii dădură năvală înainte, încercând să-l atingă.

Calului lui Arin nu-i plăcea agitația, așa că începu să forneie și să tropăie nervos. Arin șuieră violent spre Roshar ceva ce suna a blestem.

— Dacă ți-e așa de teamă că vor fi călcați de cal, vorbi Roshar tare și trăgănat în herrani, descalecă și salută-ți poporul.

Arin își aruncă privirea peste umăr, la Kestrel: o rugămintă nerostită. Apoi descălecă și Kestrel nu-l mai văzu în marea de oameni.

Ea-l trase pe Javelin alături de Roshar.

— Ce faci?

— Nu crezi că băiatul nostru merită niște iubire?

— Cred că te folosești de el pentru ca tu și oamenii tăi să câștigați o imagine bună.

Prințul zâmbi, deschizându-și brațele într-un gest de neajutorare.

Kestrel descălecă și-și croi drum printre săteni. Dădu din coate, adresându-le câteva cuvinte aspre, ceea ce atrase

asupra ei priviri surprinse ce se preschimbară repede în șoc. Kestrel își dădu seama că sătenii îi observaseră trăsăturile valoriene.

Suspiciunea și ura se întinseră pe fețele lor. Nu o observaseră călărind împreună cu ceilalți soldați. Privirile lor fuseseră răpite de Arin. Însă acum, oamenii o băgaseră de seamă.

— Lăsați-mă să trec, zise ea.

Apăsarea trupurilor deveni din ce în ce mai solidă. Nu se aflau în oraș, unde toți știau cine e. Sătenii nu știau decât că trecutul lor se vedea înscris în ochii, în părul și în forma feței lui Kestrel. Crimele și opresiunea se citeau în culoarea pielii ei.

— Tu, zise cineva, aspru și hotărât.

Prudentă, Kestrel dădu să se întoarcă, însă oamenii o înconjurară.

Cineva din spate îi cuprinse mâna. Ea și-o eliberă, simțindu-și pulsul că o ia razna, că tremură. Încercă să se întoarcă, apoi își auzi numele:

— Kestrel!

Arin își făcu loc și se întinse iar după mâna ei, prinzând-o ferm de data asta. Kestrel simți ușurare – și jenă pentru că gândise că-l putea ajuta pe Arin, devenind în schimb persoana ce trebuia salvată. Însă furia mulțimii nu se stingea. Ba chiar devenea mai aprigă.

— Ce caută ea aici?

Kestrel nu știa cine spusese asta.

— E prietena mea, răspunse Arin. Faceți loc!

Oamenii se dădură la o parte.

Era ciudat să-l privească pe Arin prin propriii ei ochi și prin ai oamenilor, să vadă persoana reală și pe cea imaginară și să știe că ceea ce-și închipuiau ei era adevărul, deși nu

adevărul complet. În vocea și în poziția trupului lui se citea o autoritate robustă. Acea era aura de unicitate a lui Arin, felul în care nu semăna cu nimeni altcineva, de parcă ar fi fost puțin mai mult decât uman. Mai erau însă și neliniștea lui ce alerga printre degetele lor împletite și expresia speriată a chipului lui Arin. Gura lui era crispată. Kestrel nu credea că oamenii observau.

— Stai cu mine? șopti el în urechea ei.

— Da.

Arin se plimbă printre săteni, având-o alături pe Kestrel. Oamenii continuau să îl atingă. De fiecare dată, Kestrel simțea tremurul slab al reacției lui, pe care încerca să o potolească repede. Arin încercă să se liniștească, însă de cele mai multe ori eșua. Kestrel nu știa dacă sătenii îi observaseră reacțiile. Oamenii zâmbeau, puneau întrebări și vorbeau tare. Arin nu dădu drumul nicio clipă mâinii ei.

Cel puțin până ce o femeie își împinse bebelușul înfășat în brațele lui Arin. Stângaci și iute, el își ridică ambele brațe ca să țină copilul lipit de armura lui din piele. Arin se uită la mamă, ca și cum i-ar fi pus la îndoială sănătatea mintală.

— Binecuvântează-l! îi ceru femeia.

— Cum?

— Binecuvântează-l în numele zeului tău!

Arin se uită la băiețelul înfășat, care dormea, cu pleoapele delicate, cu obrații rotunzi de sănătate. O mână micuță, ca o floare, se iți de sub scutec. Se desfăcu și se strânse pe pânză.

— Zeul meu? zise Arin cu o voce spartă.

— Te rog!

— Dar nu știi. Adică, cine e zeul meu...

— Nu contează. Dacă zeul tău va avea grijă de fiul meu așa cum are grijă de tine, atunci asta e tot ce vreau.

Ochii lui Arin lunecară la ai lui Kestrel.

— E vreun rău în asta? întrebă Kestrel.

Dar Arin tot nu se hotăra să dea binecuvântarea.

Mama i se adresă cu severitate:

— Ți jignești zeul dacă nu-i împarți binecuvântarea.

Arin strânse copilul mai bine la piept și atinse cu grijă fruntea bebelușului. Copilul oftă. Chipul lui Arin se schimbă. Se îmblânzi, se luminează, așa cum anumite ore ale zilei sunt perlate, tăcute și rare. Kestrel părea să simtă cu propriile ei degete pielea moale a copilului sub atingerea lui Arin.

Bebeluşul deschise ochii. Erau cenușii, ca ai herranilor.

Arin șopti câteva cuvinte, prea încet ca să poată fi auzite de Kestrel. Apoi așeză copilul în brațele întinse ale mamei, ce părea acum mulțumită. Femeia făcu gestul herrani pentru mulțumire, iar Arin îi răspunse la fel. Totuși, în gestul lui Arin era ceva ce-i aminti lui Kestrel că gestul putea însemna și o cerere de iertare.

Mâna lui Arin o găsi iar pe a ei. El părea ușor necunoscut. Ceva se schimbase între ei.

Kestrel înțelese ce se schimbase în ea când îl văzuse pe Arin ținând copilul. Înțelese întrebarea ce răsărise în ea, dar se simți nepregătită. Nu se gândise la așa ceva. Inima ei o luă la goană, îmboldită de o emoție prea complicată ca să poată fi tradusă prin frică sau prin fericire.

Îi dădu drumul mâinii lui Arin.

— Ești gata să ne întoarcem?

Vocea ei nu exprima ceea ce simțea. Era rece, firească. Kestrel își dădu seama că acea voce era pesemne armura ei cea mai de preț.

Expresia de pe chipul lui Arin se întunecă.

— Da.

Mulțimea le croi cale, iar Arin și Kestrel se întoarseră la armăsarii lor și încălecară.

— Ai văzut? zise Roshar. Nu-i așa că a fost distractiv?
Arin părea gata să-l împingă pe prinț de pe cal.

Armata ieși de pe drum și se instală pe o pajiște ce se înălța pe dealuri. Era un drum greu pentru caii ce trăgeau armamentul ușor și căruțele cu provizii, dar Roshar își dorea să se stabilească pe un teren înalt. Kestrel prefera protecția pădurii ce mărginea dealurile mai înalte, ca și apropierea conacului Errilith, cu zidurile sale fortificate – vizibile, dar la depărtare de o zi. Arin nu zise ce ar fi vrut. De fapt, abia dacă vorbea.

Un șuvoi de apă gălgâia prin pajiște: un râu mic, încadrat de iarbă înaltă. Aerul pulsa în ritmul cicadelor. Roshar strigă oamenilor să se oprească.

Kestrel îl lăsă pe Javelin să bea apă și se lăsă în genunchi, lângă cal, își făcu mâinile căuș și le duse pline cu apă la gură și pe gâtul umed de nădușeală. Apa era delicioasă și răcoroasă.

— Apa, zise ea, fără a se adresa cuiva anume.

Tatăl lui Kestrel și-ar fi dorit acea feudă pentru abundența de apă proaspătă chiar mai mult decât pentru comorile aflate dincolo de zidurile conacului sau pentru oile care pășteau pe vârful dealurilor. Era un adevărat premiu să găsești atâta apă, atât de mult la sud.

Calul lui Arin își împinse nasul pe lângă Kestrel, ca să bea apă. Ea își ridică privirea, așteptându-se să-l vadă pe călăreț, dar Arin nu era acolo.

Îl găsi șezând mai departe, pe o movilă de deasupra pantelor ce se curbau și coborau ușor. Satul se vedea în depărtare, ca o pietricică cenușie.

Arin își ridică privirea, în timp ce Kestrel se apropia. Un singur copac umbrea movila, un laran, cu frunze late și

lucioase. Umbrele lor punctau chipul lui Arin, ca într-un joc de lumini și umbre. Kestrel descoperi că-i era greu să ghicească ce gândea Arin și observă pentru prima dată felul în care el își ținea latura rănită a feței departe de ochii ei. Sau mai degrabă, ceea ce observă pentru prima dată fu cât de obișnuit era gestul ăsta în prezența ei – și ce însemna.

Kestrel îl ocoli dinadins și se așeză astfel încât chipul lui Arin fie trebuia să fie complet expus, ori să se sucească într-o poziție imposibilă.

Arin șezu cu fața la ea. Își ridică sprâncenele, nu atât amuzat, cât conștient de faptul că era studiat și citit.

— E doar un obicei, zise el, ghicind ce văzuse Kestrel.

— Ai obiceiul ăsta doar în preajma mea.

El nu negă.

— Nu-mi pasă de cicatricea ta, Arin.

Expresia lui se făcu sardonice și închisă, de parcă ar fi ascultat de o voce neauzită.

Ea se chinuia să găsească vorbele potrivite, temându-se că avea să greșească. Kestrel își aminti cum îl batjocorise în sala de muzică din palatul imperial („Mă întreb ce te face să crezi că aș merge atât de departe de dragul tău. Să fie farmecul tău? Educația ta? În orice caz nu e vorba de înfățișarea ta”).

— Îmi pasă doar pentru că te rănește pe tine, zise ea. Nu schimbă cu nimic felul în care te văd. Ești chipeș. Întotdeauna ai fost chipeș pentru mine.

Chiar și când nu-și dăduse seama, chiar și în piață, în urmă cu un an. Apoi mai târziu, când îi înțelesese frumusețea. Și iar, când îi văzuse chipul tăiat, cusut, chinuit de febră. În tundra, când frumusețea lui o înfricoșase. Acum. Și acum. Kestrel înghiți în gol.

Arin își încleștă maxilarul. Nu o credea.

— Arin...

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în sat.

Mâna lui Kestrel căzu moale în poala ei. Nici nu știa când o ridicase.

— Asta n-ar fi trebuit să se întâmple.

Furia mulțimii față de ea fusese supărătoare, dar nu surprinzătoare. Însă nu doar asta îl preocupa pe Arin.

— Ce s-a întâmplat mai exact? întrebă ea. Cu mama și cu bebelușul ei.

Arin își trecu degetele prin păr și-și frecă fruntea cu podul palmei.

— O neînțelegere.

— Ei cred că ești binecuvântat de zei?

Kestrel auzise zvonurile.

— Nu, asta e adevărat. Sunt binecuvântat.

Kestrel se holbă la el.

— Dar nu cred că mama aceea ar fi fericită să știe ce zeu am de partea mea. Arin îi aruncă o privire, observându-i surprinderea. A douăzecea zi a numelui meu a fost la solstițiul de iarnă.

Începutul noului an herrani.

— Dar sunt mai în vârstă de atât, după calendarul valorian. M-am născut cu aproape două anotimpuri mai înainte. Mama a așteptat până să mă boteze. A fost dreptul ei, iar preoții nu au contrazis-o. Prin botez nu se sărbătorește doar venirea noului copil, ci și recuperarea mamei. Femeile se recuperează diferit, așa că mama decide când are loc botezul. Dar în anul în care m-am născut eu, fiecare mamă a găsit un motiv să aștepte până la schimbarea anului. Știi cum marcăm noi trecerea timpului, nu? Fiecare an aparține unui zeu din panteonul celor o sută. Fiecare o sută de ani marchează

o eră. Semnul fiecărui zeu stăpânește câte o sută de ani. Anul meu – anul nașterii mele – a stat sub semnul zeului morții.

— Arin, zise Kestrel încetișor, văzându-i neliniștea, crezi că ești blestemat?

Arin clătină din cap.

— Mama ta te-a numit în anul următor. Acela, atunci, e anul tău, nu-i așa? Herranii sărbătoresc ziua botezului, nu ziua de naștere. Nu ar trebui să conteze când te-ai născut.

— Ba contează.

— De ce?

— Toți ai mei au murit. Eu am supraviețuit. Există un motiv.

— Arin...

— Nu am știut atunci că port semnul lui.

— Arin, singurul motiv pentru care ai suferit este acela că tatăl meu e un monstru care și-a dorit țara ta.

— Nu e așa de simplu. Aud zeul morții în gând. Mă sfătuiește, mă mângâie.

Kestrel nu știa ce să creadă.

— Nu știu ce înseamnă binecuvântarea lui, zise Arin. Înțelegi? Când mă gândesc la ce mi s-a întâmplat mie. La ce am făcut. La ceea ce fac. Favorurile lui sunt scumpe.

— Poate că vocea pe care o auzi e chiar a ta, zise ea blând, și nu o recunoști.

Arin nu răspunse.

Lui Kestrel nu-i plăcea credința lui Arin că fusese marcat de zeul morții. Teama lui – și plăcerea – o îngrijorau. O satisfacție adâncă și străină se citea în ochii lui.

— Nu e posibil să fi inventat toate astea fără să vrei?

— Sunt al lui. Știu.

— Și copilul din sat?

Arin tresăltă.

— Ar fi fost un păcat să refuz mama. Nu am putut. Înțelegeți, nu-i așa? Ar fi trebuit să-i spun, dar dacă o făceam și și-ar fi retras rugămintea, atunci aș fi atras atenția zeului și nu știu ce ar fi făcut. Dacă femeia ar fi știut că era zeul morții, nu m-ar mai fi rugat.

Kestrel încercă să dea uitării modul lui complicat de înțelegere a relației de cauză și efect. Credința lui o depășea și i se părea periculos să opereze la voia toanelor unei zeități imprevizibile.

— Mama a știut ale cui binecuvântări le căuta, zise ea. Nu e așa greu să ghicești ce vârstă ai. Ce zeu a marcat anul botezului tău?

— Zeul țesătoriei.

Kestrel miji ochii și râse.

Arin zâmbi un pic, dar zise:

— N-ar trebui să râzi.

Kestrel râse și mai tare.

— De fapt, cos chiar foarte bine.

— Poate. Dar nu arăți întocmai ca alesul zeului țesătoriei. Mama copilului a știut bine ce-ți cere.

Vântul agită copacul. Umbrele se mișcă în felurite modele în jurul lor.

Inima lui Kestrel îi bătea în gât înainte să știe ce avea să spună.

— Tu ai face ce a făcut mama ta? Ai întârzia botezul copilului tău pentru a atrage favorurile unui zeu sau ale altuia?

Tăcerea lui Arin părea să zumzăie de surprindere.

— Copilul meu.

Arin rosti cuvintele, explorându-le. Kestrel auzi în glasul lui ceea ce văzuse și pe chipul său în sat, pe când ținea copilul.

Kestrel se uită la copac. Era un copac. O frunză era doar o frunză. Unele lucruri există pur și simplu. Nu dezvăluie alte sensuri. Nu sunt ca un zeu, să-și arunce umbra asupra unui întreg an, sau ca o conversație, care-i ea însăși, dar și acele lucruri nerostite.

Bătăile rapide ale inimii lui Kestrel își continuară cântecul.

— Nu ar fi decizia mea, zise Arin în cele din urmă, ci a soției mele.

Kestrel îi întâlni privirea. El îi atinse obrazul fierbinte.

Un copac nu era doar un copac. Iar o frunză nu era doar o frunză. Kestrel înțelese ce nu rostise Arin.

Se ridică.

— Vino, zise ea. Apa de izvor e minunată. Nu ți-e sete? Calul tău are mai multă minte decât tine.

Un zâmbet. O joacă... puțin timidă, totuși sigură în timiditatea ei.

Kestrel întinse mâna.

Arin o prinse.

Armata înălță tabăra în pădurea de pe dealurile din afara conacului Errilith. Un alt izvor curgea printre copaci, lat și impetuos. Apa se revărsa peste pietre și luneca jos, foarte adânc. Kestrel merse cu femeile soldați să se îmbăieze.

Se gândi la Sarsine și-și dori să aibă felul acela clar și ferm al ei de a vedea lucrurile. Vina o îmboldi când își dădu seama că Sarsine nu știa cum sau de ce dispăruse Kestrel din casa lui Arin. Kestrel nu fusese în stare să-i lase vorbă, iar acum era prea târziu. Un mesaj, oricât de ocolit formulat, ar fi putut fi interceptat și înțeles. Și-l imagină pe tatăl ei descoperind locul în care se afla ea. Stomacul lui Kestrel se strânse.

Așa că în schimb se gândi la ce avea să-i spună lui Sarsine când se întorcea în oraș. *Mi-a fost dor de tine, avea să-i spună. Nu ți-am mulțumit niciodată pentru tot ce ai făcut pentru mine.*

Kestrel își aruncă hainele pe iarbă. Avea nevoie să simtă apa pe piele.

Era rece. Își băgă capul la fund, deschise ochii și privi cerul albastru și galben prin apa vălurită. Răceala apei îi aduse aminte că tatăl ei o ținuse probabil în trecut așa cum ținuse Arin copilul. Își ținu respirația și bătu apa ca să rămână dedesubt.

Era rece, dar lumina era frumoasă: spartă și încetoșată de mătasea vălurită a apei, ca și cum cerul nu era doar cer, ci o cu totul altă lume. Poate chiar magică, la un deget distanță.

Kestrel își spală hainele și nu așteaptă să se usuce complet înainte să și le pună la loc. Își stoarse părul și-l împleti.

Mergând agale printre copaci, pășea în tăcere, având grijă să calce pe mușchi sau pe pământ, niciodată pe frunze sau pe crenguțe.

„Mergi bine”, îi spusese odată tatăl ei.

„A fi tăcut nu e tocmai un talent indispensabil pentru a lupta, tată.”

„Ai putea fi cercetaș”, insistase el, după o ședință teribilă de antrenament la care asistasese, în care Kestrel mânuise sabia. Căpitanul gărzii personale a generalului țipa la ea. Știa că tatăl ei nu se amăgea cu propriile-i speranțe.

Vocea lui răsună ca un ecou în mintea lui Kestrel, iar inima i se strânse. Se simțea de parcă ar fi fost iar sub apă, și de data asta cineva o ținea cu capul la fund.

Kestrel alungă amintirea. Nu răbda să știe mai multe.

Un joc. Prefă-te că e un joc. Cât de tăcut poți călca? Hai să vedem.

Pe vârfuri, nu pe călcâie. Peticul ăsta de pământ e negru, deci e moale. Sulițele soarelui pătrundeau printre copaci. Coada ei umedă îi sălta între omoplați.

Dar nu era nimeni în preajmă care să-i admire tăcerea. Nimeni care să-i spună: „Mergi bine”. Deși Kestrel înțelegea plăcerea lucrului făcut doar pentru ea însăși – cântase la pian ore întregi doar pentru propriile ei urechi și pentru a simți încordarea și saltul degetelor, întinderea brațelor ei lungi –, știa de asemenea cum era să cânte și pentru altcineva. E diferit. E greu să nu vrei să fii auzit, văzut. Să împărtășești.

În calea ei se afla o crenguță. Kestrel se opri, apoi o călcă în picioare dinadins. *Trosc.*

— Păcat.

Vocea răsună cu ecou în luminișul tăcut.

— Te descurcai așa de bine.

Roshar. Ochii ei îl găsiră la câțiva pași mai departe, sprijinit de un copac și urmărind-o. Kestrel se apropie. Prințul era murdar de sânge.

— Spectru mic, uneori îmi amintești de soră-mea, zise el. Kestrel ridică sprâncenele.

Roshar râse.

— Nu de aceea.

Kestrel nu era sigur ce legătură vedea el între ea și Risha. Oare faptul că soră-sa era prizonieră la palatul imperial? Poate.

— Al cui sânge e ăla?

Își înclină bărbia spre brațele lui murdare.

— Al unui cercetaș valorian. O femeie. Cam de înălțimea ta. Am venit să te caut, m-am gândit că ți-ar plăcea armura

ei. E elegantă. Ușoară. Foarte valoriană. E într-o stare bună. Pielea n-are nicio zgârietură.

— Și cercetașul?

— A fost greu de prins. Și mai greu de supus.

Kestrel îl privi în ochi.

Roshar se trase de una din urechile lui ciuntite.

— E în viață.

— Dacă cercetașul nu se întoarce, generalul va ști că suntem aici.

— Atunci avem și mai multe motive să aflăm ce știe.

— Nu o... constrânge.

— Kestrel, zise Roshar încet, sângele e din lupta pe care am dus-o ca să o prindem. Nu am torturat-o.

— Deci nu o vei chinui?

— Ei, ar fi frumos dacă informațiile ne-ar cădea din cer. Dar pentru că nu e așa, este oarecum reconfortant gândul că unii oameni fac lucruri teribile pentru ca alții să nu trebuiască să le înfăptuiască. Ar trebui să le fim recunoscători unor asemenea oameni. Sau ar trebui cel puțin să nu punem întrebări când nu ne dorim un răspuns.

— Ea nu ne poate ajuta. Cercetașii valorieni operează printr-un sistem de ștafetă. Ei nu raportează direct taberei generalului, ci unui post aflat între locul ăsta și tabără. Un ofițer rămâne la post și trimite șoimi cu mesaje codate către tabăra principală, ceea ce înseamnă că cercetașul nu știe prea multe: nu va ști cum s-ar fi putut modifica în formație armata generalului și nici care sunt condițiile de acolo. Nu va cunoaște codurile.

Roshar își înclină capul într-o parte.

— Tu cunoști codurile?

Kestrel își înghionti memoria. Amintirile îi răspunseră.

- S-ar putea, zise ea încetișor, să le fi știut odată.
- Sunt sigur că femeia știe *ceva* util.
- Nu are niciun rost să o torturezi ca să faci rost de informații pe care nu le are. Las-o în pace.

Expresia de pe chipul lui Roshar era greu de citit.

- Voi face așa cum dorești, zise el în cele din urmă. Deocamdată.

— Mulțumesc!

Prințul se sprijini greoi de un copac.

- Mă ierți pentru mai devreme?
- Parada aia din sat? Nu mie ar trebui să-mi ceri iertare.
- Îi prinde bine lui Arin.
- Și ție.

Ochii lui negri îi întâlneau privirea.

- Vrei să câștigăm? o întrebă el.
- Da.
- Ne este de folos sau ne strică dacă Arin este admirat și oamenii mei li se acordă încredere?
- Ne e de folos, recunosc Kestrel.
- Hai să-ți încerci armura. Cred că ți se va potrivi.

Arin intră în cortul lui Roshar tocmai când prințul strângea ultima cataramă a armurii lui Kestrel. Arin se răsesese și avea părul ud. Cuvintele se topiră pe buzele lui.

— Nu ești mulțumit? zise Roshar.

Arin plecă imediat, lăsând capacul cortului să cadă în urma lui.

Kestrel îl găsi lângă foc, la marginea taberei. Se făcuse târziu. Arin își înălțase cortul la limitele taberei. Ea-și dădu seama că, la finalul fiecărei zile, Arin își așezase cortul tot mai departe de celelalte.

Arin înteeți focul. Kestrel se lăsă pe vine lângă el. Pielea armurii scârțâi. Arin tresări auzind-o.

— Îmi pare rău, spuse el în cele din urmă. Îmi e greu să mă uit la tine când arăți așa.

— Sunt tot eu, zise ea.

Kestrel fu surprinsă că încerca să-l convingă pe Arin că indiferent de cum părea să se fi schimbat, rămăsese aceeași persoană. Nu așa își argumenta ea de obicei părerea. Pe când se gândea la cum arăta în armura valoriană și dacă se potrivea ființei sale, un sâmbure de idee începu să încolțească.

— Promite-mi că te vei feri din calea pericolului, zise Arin. Nu vreau să ieși pe câmpul de luptă.

— Nu e corect să-mi ceri asta, când tu nu ai face-o niciodată.

— Riscurile pe care ni le asumăm sunt diferite.

Kestrel se înfurie.

— De ce? Pentru că ești alesul zeului? Pentru că te pricipi să mânuiești sabia iar eu nu?

— În parte.

— Toate astea contează mai puțin decât ai crede. Luptătorii buni mor mereu în războaie, iar nepricepuții găsesc o modalitate să scape cu viață.

Ideea ei – armura, cercetașul valorian, un plan – prinse contur. Furia lui Kestrel îi sculptă detaliile și o făcu perfectă.

— Da, răspunse Arin, dar chiar și așa, riscul pe care ți-l asumi tu tot e diferit...

— Nu mai spune asta.

— Ba e.

Chipul lui Arin era umbrit de nefericire.

— Există o diferență între mine și tine. Dacă mor, tu vei supraviețui. Dacă mori tu, voi fi distrus.

Umerii ei căzură moi. Nu suporta să-i vadă chipul pus-tiit. Furia se uscă în inima ei.

— Te rog, zise el. Promite-mi. Tot vei avea un rol de îndeplinit. Spune-ne mie și lui Roshar ce să facem și te vom asculta. Dar nu pe câmpul de luptă. Tu trebuie să rămâi în siguranță.

Kestrel dădu lent din cap.

— Jură.

— Nu voi lua parte la luptă. Îți dau cuvântul meu.

Kestrel dădu să plece. Nu făcuse nici doi pași, când Arin se puse în calea ei. Ochii lui erau mijiți.

— Un truc.

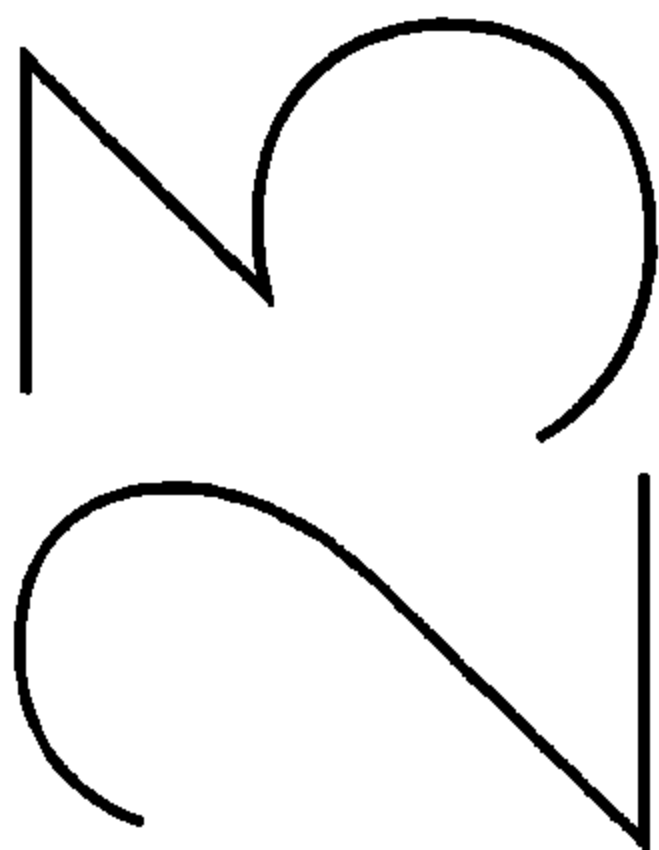
Ea își desfăcu mâinile deschise.

— Tu mi-ai cerut ceva. Eu am jurat. Am terminat.

— Ai jurat pe *ceva foarte precis*. Trebuie să-mi promiți că vei sta departe de câmpul de luptă și că te vei păzi de orice pericol. Spune-o. Te implor.

— Nu-ți voi face nicio promisiune pe care tu nu mi-ai face-o mie.

Kestrel plecă precum o furtună.

KESTREL INTRĂ ÎN CORTUL LUI ROSHAR.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Clipind, prințul se ridică în capul oaselor în pat și zise adormit:

— Iar eu am nevoie de o ușă adevărată. Cu încuietoare.

— Am o idee.

— Nu te cunosc așa de bine și *totuși*, când te aud spunând asta, mă cuprinde îngrijorarea.

— Ascultă-mă.

— Dacă te ascult, pot să mă culc la loc? E epuizant să fii un lider neînfricat.

— E vorba de cercetașul valorian.

— Ai zis că femeia ne e inutilă.

— În ceea ce privește *informațiile* pe care ni le poate da. Dar dacă ne jucăm cărțile cum trebuie, s-ar putea să fie în avantajul nostru că am prins-o.

Roshar era treaz de-a binelea acum.

— Continuă!

— Generalul se află împreună cu trupele lui pe moșia ocupată. Postul cercetașilor este undeva între poziția lui și

țintă. La post rămâne întotdeauna un ofițer, cu șoimii lui mesageri. Între timp, cercetașii pleacă de la post ca să evalueze dușmanul, apoi raportează înapoi la post. Ofițerul îi trimite un mesaj codat cu șoimul generalului, așa că dacă un cercetaș e capturat, el nu poate dezvălui prea multe dușmanului și, din moment ce cercetașii se apropie de țintă, ei nu pot trimite șoimi. Ar fi prea vizibil pentru noi. Am putea doborî pasărea din cer, apoi să luăm urma cercetașului și să-l capturăm. Femeia valoriană pe care ai prins-o spionându-ne nu ne poate dezvălui niciun cod și nu va fi capabilă să ne spună prea multe despre forțele generalului. Dar va cunoaște localizarea postului și pe cel căruia îi va raporta.

— Vrei să-l prindem pe ofițer și să-i smulgem informații? Kestrel clătină din cap.

— Ceva și mai bun.

— Te rog, continuă, spectru mic.

— Trimite-mă pe mine în locul ei.

Roshar se holbă la ea.

— Voi pretinde că sunt ea, zise Kestrel.

— Te rog, înțelege. Când mă uit la tine ca și cum ai fi nebună, nu e din cauză că te judec pentru nebunia ta.

— Armura ei mi se potrivește. Am măsura ei. Sunt valoriană.

— Nu arăți ca ea. Doar pentru că ești valoriană, nu înseamnă că ofițerul de la post nu va observa că ești o *cu totul altă persoană*.

— E noapte. Îi pot raporta ofițerului, ținându-mă la distanță.

— Mă culc la loc. Trezește-mă când ești în toate mințile. Nerăbdătoare, Kestrel insistă:

— Ce culoare are părul ei?

— Diferită.

— Cât de diferită?

— Castanie. Mă rog, poate nu *foarte* diferită de culoarea părului tău, văzut în întuneric, dar...

— O să-mi împletesc părul ca ea, voi purta tot ce poartă ea. Ai căutat-o în buzunare? Ar trebui să aibă o monedă-simbol. Uneori, generalul trimite un ofițer ca să-l schimbe pe cel de la post. Apoi, noul ofițer și un cercetaș – și sunt mulți cercetași, nu doar acesta, care raportează la un post – prezintă o monedă ca să-și confirme identitatea. S-ar putea să avem noroc. S-ar putea ca la post să se afle un alt ofițer, unul care nu a văzut niciodată femeia la față, dar o știe doar după nume. Roshar, nimeni nu se așteaptă ca vreun om din armata ta să treacă drept cercetaș valorian. În mod normal, nici nu ar fi posibil. Nu pentru un oriental. Nu pentru un herrani.

— Și dacă valorienii știu că ești de partea noastră? Ofițerul de la post s-ar putea să cunoască acest lucru.

— Dacă tatăl meu a aflat, atunci el va face tot posibilul să ascundă acest fapt de cât mai multe persoane cu putință.

— De ce?

Lui Kestrel i se puse un nod în gât.

— Îi e rușine cu mine. L-ar înjosi ca alții să știe.

Roshar se așează iar în pat, cu brațele încrucișate.

— Ce-am avea de câștigat dacă te-ai preface să fii cercetaș valorian?

— Dezinformarea. Hai să presupunem că generalul știe de prezența noastră aici. Dacă nu știe, va afla cât de curând. Întrebarea nu este dacă ne va ataca, ci *cum*. Eu pot influența asta. Le voi spune că suntem puțini, ceea ce alți cercetași valorieni – dacă sunt cu ochii pe noi – vor putea confirma. Dar le voi spune de asemenea că am tras cu urechea și v-am auzit plănuind să vă ascundeți în conacul Errilith.

Roshar se dăduse deja jos din pat, răsfoind hărțile împrăștiate pe masa din centrul cortului.

— Atunci ar apuca-o pe drumul principal, zise Kestrel. Nu s-ar aștepta să întâmpine rezistență pe drum – sau s-ar gândi cel mult la niște atacuri furișate, de la grupuri mici de soldați, vrând doar să lovească și să fugă, să-i slăbească forțele, ca de exemplu prin arderea căruțelor cu provizii. Nimic serios. Nimic ce nu ar putea gestiona. Nimic din ce l-ar împiedica să apuce cea mai ușoară și cea mai evidentă cale spre Errilith.

— Sunt dealuri de-a lungul drumului principal, în afara feudei. Putem instala forțele noastre de fiecare parte a lui.

— Folosește tunurile. Au o bătaie mai lungă decât arbaletetele. Dacă îți poziționezi artileriștii destul de departe, pot trage fără ca măcar să fie atinși de focul valorian.

— Îmi pare rău că te-am făcut nebună, spectru mic.

Kestrel își aminti cum era să piardă la Mușcă și Înțeapă, la Granițe și la orice alt joc, în fața tatălui ei. Mândria ei lezată. O certitudine rănită că nu va fi niciodată în stare să-i demonstreze că era capabilă. Rușinea pentru că *voia* să-i demonstreze ce putea.

Își aminti mâinile ei agățate de haina generalului. Întreaga ei ființă redusă la două gheare, în timp ce-l implora.

Războiul nu era un joc, dar Kestrel *voia* cu disperare să-l facă pe general să simtă cum era să piardă.

Roshar zise:

— Spune-mi de ce ai nevoie.

— Un cal. Javelin ar putea fi recunoscut. Sau poate că nu – nu intenționez să las calul să fie văzut –, dar e mai bine să nu risc, și mai vreau să ajung acolo cât e încă beznă. Cercetașii merg pe jos, așa că va trebui să priponesc calul la o oarecare distanță de post. Cât despre post...

— Ai nevoie să știi unde e.

— Și de echipamentul cercetașului.

Roshar își crăntăni dinții; era un sunet critic.

— E ușor de rezolvat cu echipamentul. Dacă vrei să afli localizarea postului, va trebui să revenim asupra discuției din după-amiaza asta, despre metodele nu-așa-de-drăguțe de extragere a informațiilor prețioase.

— Nu.

— Nu-mi face plăcere. Dar nu o să dezvăluie așa ceva doar pentru că o rugăm frumos.

— Nu poți face asta.

Roshar inspiră iritat. Kestrel știa ce avea să spună prințul, știa ce argumente avea să aducă, cunoștea prețul și beneficiile. Știa că Roshar, cu chipul lui mutilat, înțelegea ce însemna să fii supus durerii. Voi să spună toate astea înaintea lui și să găsească un temei convingător prin care să-i demonstreze că se înșela. Nu exista niciun motiv ca ea să creadă că Roshar avea să accepte. Nu găsea o altă rezolvare.

Apoi, Kestrel zise:

— Nu o face. Întinde-i o cursă.

Roshar miji ochii.

— Explică-mi.

— Când valorienii se înrolează în armată, o fac în mare parte din cauza prieteniiilor dintre ei. Unii sunt iubiți. Chiar și fără asta, există un sentiment de apartenență. Oameni pentru care ți-ai da viața și pentru siguranța cărora ai face orice. Femeia trebuie să aibă pe cineva apropiat în rândul cercetașilor. Ia-i moneda-simbol. Fă o matriță. Folosește niște săpun sau poate ceară. Topește niște metal ca să se potrivească simbolului și fă altul nou. Dă-i-l înapoi pe al ei și arată-i-l pe celălalt. Spune-i că i-ai găsit perechea la un alt cercetaș care pretinde

că-i este prieten. Avertizeaz-o că îl vei tortura pe celălalt dacă nu dezvăluie localizarea ofițerului.

— S-ar putea să țină mai mult la ofițer decât la celălalt cercetaș.

— Încearcă.

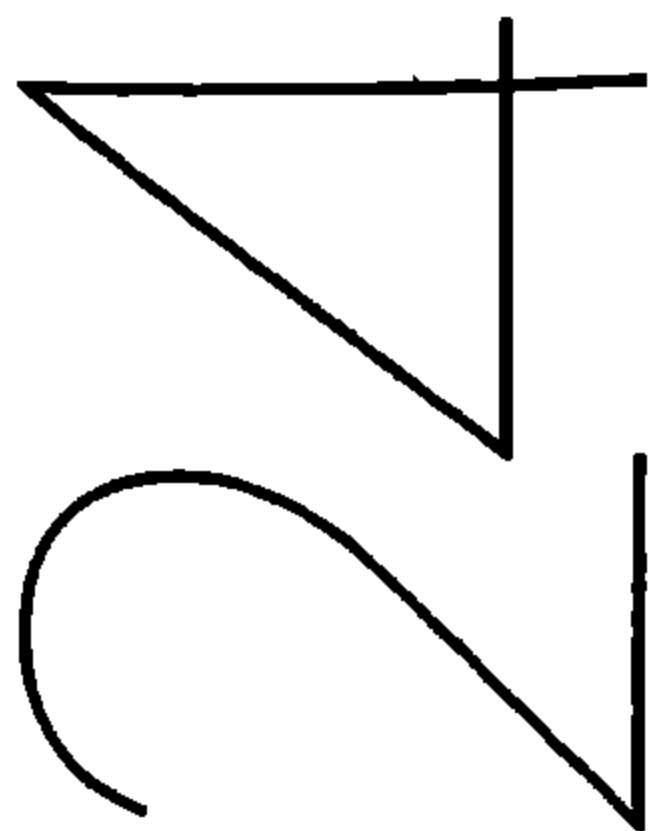
Roshar ridică din umeri, apoi încuviință din cap.

— Sper că printre planurile tale delicioase ai și unul care să ne ajute să-l liniștim pe Arin.

— Nu.

— Spectru drag, mai degrabă ne-ar lega pe amândoi și ne-ar arunca într-o groapă foarte adâncă decât să-ți permită să faci ceea ce plănuiești.

— Gata cu *permisiunile*, zise Kestrel. Și gata cu minciunile.

ARIN SE TREZI AUZIND ȚIPETE.

Ieși în fugă din cort și se afundă în noapte. Tabăra era însă adormită, liniștită – deși soldații adunați în jurul focurilor păreau să-și fi întrerupt conversațiile ca să se uite spre cortul dinspre care se auzeau țipetele, înecându-se într-un geamăt.

Arin îi întrebă despre prinț, iar oamenii îl îndrumară spre un copac din apropiere, unde Roshar stătea aplecat peste femeia cercetaș valoriană, legată, șuierând o amenințare prea șoptită pentru ca Arin să o audă. Cercetașul – doar o fetiță, văzu Arin, mai tânără decât Kestrel – ținea ochii strâns închiși. Avea spatele întins și lipit de copac și călcâiele afundate în pământ și în mușchi. Purta o tunică orientală și pantaloni. Bandajul de pe brațul ei era năclăit de sânge. Fata deschise ochii: erau lucioși de teamă, se roteau tremurător în toate părțile și în cele din urmă lunecară peste chipul lui Arin, în timp ce el înlemni pe loc. Ce mari îi erau ochii, cât de negri, precum ochii femeii pe care o ucisese pe corabie.

Un alt țipăt străpunse noaptea. Venea tot din cort.

Arin se îndreptă cu pași mari spre prinț.

— Roshar. Am să-ți spun ceva.

— Chiar mă întrebam când vei avea de gând să te alături petrecerii, răspunse prințul în valoriană. Rânji către fată și-i spuse: Mă voi întoarce.

Când nu mai puteau fi auziți de cercetaș, Roshar renunță la zâmbet.

— Ca să fim înțeleși, să știi că asta a fost ideea lui Kestrel.

— Ce naiba faci?

— Simulez tortura.

Arin crezu că înțelege și se calmă un pic.

— Și funcționează?

— S-ar putea, dacă nu mă mai întrerupi.

— Dă-mi de știre dacă afli ceva.

— Bineînțeles.

— Unde e Kestrel?

— Preferă să fie singură acum, zise Roshar după o scurtă pauză. Mai bine las-o în pace.

Însă tonul lui Roshar îi aduse aminte lui Arin cum îi zâmbise prințul, ținând frâiele celor doi cai pe domeniul casei lui. Asta îl făcu să se gândească la refuzul lui Kestrel de mai devreme, de dinainte de căderea nopții, de a-i face promisiuni. De când scăpătase soarele, nervii lui Arin fuseseră întinși de neliniște, în timp ce se convingea să nu forțeze lucrurile, să fie diferit față de cum era de obicei, să nu exagereze, să nu simtă sau să spună prea multe. „Las-o în pace”, își zisese el, exact ca și Roshar. Dar un alt țipăt se auzi din depărtare și chiar dacă Arin știa că e doar un truc, își dădu seama că era trucul lui *Kestrel*. Farsele ei tindeau să fie ca un cuib frumos clădit, ce ascundea o creatură periculoasă pe care Arin nu o observa niciodată decât prea târziu.

— Unde e? zise Arin.

— Nu a plecat încă, răspunse prințul, în silă.

— Să plece? Cum? *Unde?*

— Întreab-o pe ea. O să-ți spună, deși am sfătuit-o altfel, așa putea adăuga.

Roshar înclină capul în direcția cortului său.

Arin făcu un pas mare către cort. Mâna prințului coborî grea pe umărul lui.

— Arin, planul ei e bun.

Arin se eliberă din strânsoare și se îndepărtă.

O găsi pe Kestrel așezată pe patul lui Roshar, încheindu-și niște ghete înalte, valoriene. Purta pantaloni – pantalonii femeii cercetaș. Kestrel își legase sânii strâns, cu o bucată de pânză. Abdomenul, umerii și brațele îi erau dezgolite: pielea îi era de un auriu întunecat, aprins de lumina lămpii.

Kestrel îl auzise intrând, dar își ținea capul în jos, ignorându-l. Coada împletită îi atârna grea peste umăr și se leghăna ușor în timp ce ea trăgea de șireturile ghetelor peste copci și le înnodea. Când se întinse după tunica și jacheta valoriene de pe pat, Arin surprinse cu privirea dunga pestriță de pe umărul ei, văzu cicatricea lăsată de bici, ce se curba peste gât. Ea se opri – oare auzise bătaia jalnică a inimii lui? Sau poate felul în care înghițise, prins în coșmarul acelor cicatrice, în amintirea momentului în care le văzuse pentru prima dată, în imaginea teribilă pe care și-o crease despre întâmplarea reală?

Kestrel se ridică și se întoarse cu spatele la Arin. Chiar înainte de a-și trage tunica peste cap, Arin văzu labirintul întreg de urme albe și ridicate. Ea își puse jacheta de culoarea țărânei. Toate hainele cercetașilor erau vopsite ca să se potrivească nuanțelor pădurii.

— Kestrel.

Vocea lui Arin era aspră.

Kestrel se întoarse cu fața la el și-i dezvălui planul. Când Arin dădu să protesteze (nici nu reuși să audă tot; pulsul îi bubuia în urechi, sângele i se scursesese din vene), ea zise:

— Ai încredere în mine!

Avea, voi el să spună, dar își dădu seama că ar fi fost o minciună, că nu putea și nu voia să se încreadă în ea, dacă *asta* însemna încrederea.

— Nu.

Acum, și Kestrel era furioasă.

— Nu mă poți ține într-o colivie.

— Eu nu... Și totuși, într-un fel, *asta* voise să facă. Deși își dădea seama că era greșit, nu-și putea imagina cum să o lase să plece. E prea periculos, spuse.

Kestrel ridică din umeri.

— De ce insiști să te arunci în calea pericolului? Ai fost prinsă o dată. Nu ești infailibilă. Încerci să-mi demonstrezi opusul?

— Nu.

— Încerci să mă pedepsești?

— Nu.

— O merit, știu, dar

— Nu e vorba despre tine.

— Au să te prindă!

— Nu prea cred.

— Au să te ucidă. Sau chiar mai rău. Eu nu pot...

— Ba poți. Ai face bine să poți.

— *De ce?*

— Pentru că asta sunt *eu*.

Ochii ei erau umezi.

— Așa am fost mereu.

Arin voia să-i spună că nu era adevărat. *Nu-ți amintești bine*, i-ar fi putut spune, mințind-o.

— Vreau să fiu ca ea, continuă Kestrel.

Nu, nu vrei, ar fi vrut Arin să zică, să o convingă, deși nu-i plăcuse niciodată felul în care Kestrel se vedea pe sine ca fiind două persoane diferite. Nu ești deloc ca ea. Stomacul i se strânse.

— Doar eu trebuie să-mi fac griji? întrebă ea. Ca atunci când ai fost plecat pe mare. Așa cum se va întâmpla mâine. Și în fiecare zi după aceea. Îți poți face și tu griji, la fel ca mine.

Arin își privi mâinile. Tremurau.

— Ai încredere în mine! repetă ea.

Arin simți joshicia fricii lui, certitudinea disperată că avea să o piardă iar. Avea încredere în acea certitudine. Avea încredere în spaima ce îl stăpânea ca un zeu.

— Arin.

Arin întâlnește privirea lui Kestrel. Ochii ei erau deopotrivă străini și familiari – plini, în mintea lui, de tot ceea ce cunoștea despre ea, dar și de misterul gândurilor ei, pe care Arin nu avea să le cunoască niciodată sigur. Văzu – iar înțelegerea sparse cochilia fricii – că moartea nu era singura cale prin care ar fi putut să o piardă. Avea să o piardă dacă nu îi făcea hatârul. Nu avea încredere în ea. În niciun caz. Dar înțelegea că există lucruri pe care le simți și alte lucruri pe care alegi să le simți, și că alegerea nu făcea sentimentul mai puțin valabil.

— Ai încredere? întrebă ea.

Arin alese.

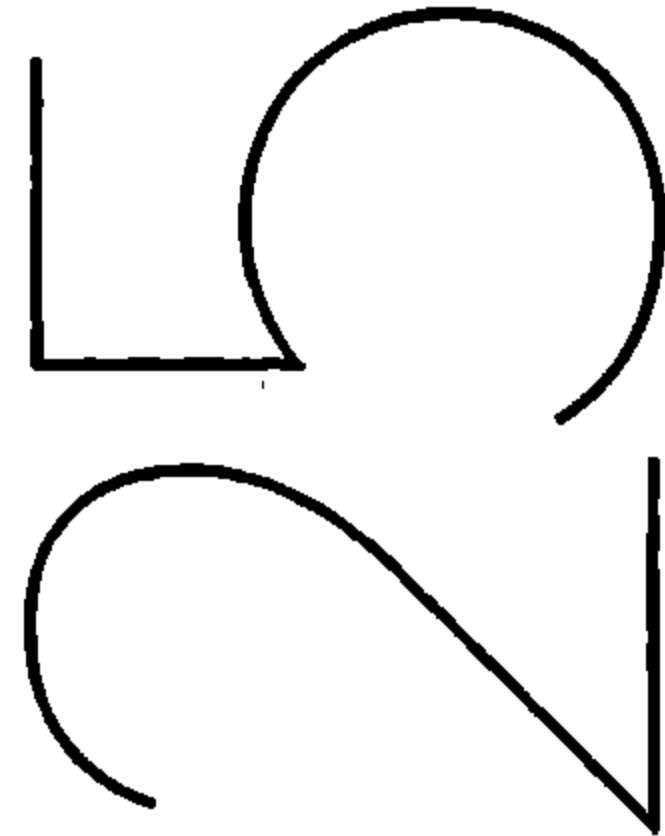
— Da.

Kestrel păși în brațele lui. Arin ținu blând coada împletită. Se îneca. Se afla jos, sub suprafața apei. Uitase cum să respire.

Apoi plămâni i se deschiseră și mintea îi tăcu și i se limpezi.

— Întoarce-te la mine, șopti el.

— Mă voi întoarce.

KESTREL GONEA, CĂLARE PE CAL. APLECATĂ ÎN ȘA, împinse armăsarul să meargă la galop și-l conduse direct pe drumul care ducea la sud de Errilith. Avea harta în minte. Kestrel văzu iar semnul tremurat ce marca o pădure aflată la o distanță de două leghe de tabăra generalului. Roșhar îi adusese harta, împreună cu moneda cercetașului.

Și acum: bocănitul copitelor. Spuma de nădușeală de pe gâtul calului. Lumina palidă a lunii. Lui Kestrel îi era greu să vadă gropile și șanțurile de pe drum. Dacă armăsarul se împiedica, la viteza lui, animalul avea să-și rupă ceva, să-l arunce pe călăreț. Kestrel și-ar fi frânt gâtul pe dalele de piatră.

Își împlântă călcâiele în coastele calului. Mai erau doar câteva ore până când cerul se albăstrea și se lumina. Atunci nu mai avea cum să pretindă că era cercetașul. Copaci negri se izbeau și săltau de fiecare parte a drumului. Kestrel avea gâtul uscat, iar nădușeala era sărată pe buzele ei.

Își aminti mâna lui Arin alunecând pe lungimea cozii ei, dându-i drumul. Felul în care o privise.

Copacii făcură loc dintr-odată ierburilor și părură să cadă în urmă, să se prăbușească muți în spate pe când ea

înainta în goană. Pașii armăsarului se lungeau pe lângă câmpie. Kestrel parcă traversa călare o mare întunecată.

În depărtare se vedea o pată, un pâlț de copaci. Se îndreptă spre vest.

Kestrel îndreptă calul undeva în afara drumului și încetini pasul. Galopând mai încet acum, armăsarul porni peste câmpie, spre vest. Kestrel lăsă calul în voia lui. Coastele animalului se umflau și se opinteau sub picioarele ei.

Crengi joase; ferește! Ai grijă la genunchi! Copacii creșteau mai aproape unul de altul aici; nu exista nicio potecă. Străduindu-se să vadă prin umbrele mai rare sau mai dese, Kestrel înaintă prin pădure până ce nu mai avu niciun sens să meargă călare.

Abia când legă calul (nu se auzea susurul vreunui izvor, ceea ce era destul de rău; detesta să lase animalul așa, încins și însetat), Kestrel simți pentru prima dată o teamă lentă, greoaie, precum tristețea... și asta o făcu să-și dea seama că frica ei era un soi de tristețe, căci nu și-o putea înfrâna. Kestrel crezuse că-și poate învinge teama când îl înfruntase pe Arin și-i ceruse să aibă încredere în ea. Când simțise, în cele din urmă, încrederea lui deplină, caldă și fermă în brațele lui lungi.

Însă toate se terminau simplu: ea, singură, speriată, rătăcind în pădure.

Kestrel se opri, își înclină capul pe spate și se uită la stelele ca niște cioburi.

Vezi ce curajoase sunt ele, îi șopti amintirea vocii tatălui ei. Kestrel era foarte mică pe atunci. Strălucitoare și nemișcate. Stelele acelea sunt soldații care stau pe loc și luptă.

Un val de furie.

Chiar și stelele.

Nu mai sta degeabă, își zise. Fugi.

O porni în goană printre copaci. Respirația îi era șuierătoare. Kestrel lăsa în urmă tot ce simțise și nu se gândi decât la marcajul de pe hartă și la cum să ajungă acolo cât era încă întuneric.

Era ora bufnițelor. Încă puțină noapte, o ultimă vânătoare înainte de zori.

Kestrel încetini alergarea. Avea picioarele moi. Bău din bidonul prins peste umăr și piept. Își clăti gura și scuipă. Genunchiul ei beteag pulsa un pic, însă ea-și dădu seama – ca prin vis, straniu – că trupul ei devenise foarte puternic. Zilele petrecute pe cal îi întăriseră picioarele. Îi plăcea să alerge.

Însă forța îi amintea și de slăbiciuni, de cât de ușor cedase trupul ei în tundră. Descuiase poarta închisorii. Se simțise ușurată, bucuroasă. Apoi paznicii o hăituiseră. Picioarele moi, prăbușirea, frânghia. Rochia ruptă de-a lungul spatelui ei.

Kestrel puse dopul bidonului și-l înșurubă.

Începu iar să alerge.

Cerul era de un albastru întunecat când Kestrel văzu o pâlpâire portocalie printre copaci. O lampă cu ulei.

Inima îi lovea coastele. Încetini pasul, mișcându-se spre luminiș. Lampa se legănă. Cineva o auzise.

— Salutări! încercă ea să strige pe când pășea prin ultimul crâng de copaci, opintindu-și trupul. Rămăsese fără respirație. Tuși și încercă iar: Onor Împăratului Lycian, Generalul Lupilor, tatăl a o sută de mii de copii!

Era titlul lui militar, ca și cel politic. Deși împăratul nu mai luptase în vreun război de când cuceriseră Herranul, el își păstrase rangul ca prim-general, singura persoană în fața căreia răspundea tatăl ei.

— Alis? strigă vocea din spatele felinarului ridicat.

— Rămâneți pe loc! Domnule.

— Glasul tău e ciudat.

Kestrel scoase moneda din pantaloni.

— Prindeți!

Aruncă jetonul în aer și îl auzi pe om prinzându-l – sau auzi, mai degrabă, liniștea monezii ce nu atinse pământul. Felinarul se apropie. Kestrel nu reușea să vadă trăsăturile bărbatului care îl ținea, ci doar silueta lui înaltă și masivă, pe când venea spre ea.

Kestrel tuși.

— Nu, vă rog să rămâneți unde sunteți, domnule. Sunt bolnavă.

— Vino în cortul meu atunci și raportează acolo! Odihnește-te.

— E o boală, ceva estic. Barbarii au adus-o cu ei. S-ar putea să vă infectez.

Cizmele ofițerului se opriră scrâșnind pe țărână.

— Ce fel de boală?

— Începe cu tusea. Astfel, Kestrel spera să explice vocea schimbată. Apoi pustule. Bășicile curg. Nu mi-am dat seama că una dintre căruțe era plină cu cadavre. Mă apropiasem de tabăra lor și m-am uitat în căruțele cu provizii, ca să văd cât de pregătiți sunt.

Era un sentiment ciudat să vorbească iar în valoriană.

— Rebelii vor să asedieze feuda. Au cadavre ciumate pe care le vor arunca peste zidurile conacului Errilith. Ne vor infecta în timpul atacului. Ei par să fie imuni.

— Ai nevoie de un doctor. Omul părea sincer îngrijorat. Putem să te punem în carantină.

— Vă rog, lăsați-mă să continui să fac tot ce pot pentru victoria noastră.

Kestrel chemă în ajutor amintirea copilei din ea pe când vorbea. Își aminti de acea fetiță, atât de dornică să devină războinica tatălui ei. Kestrel vorbi cu vocea fetiței.

— Atâta timp cât pot să mă mai țin pe picioare, pot încă să servesc. Îmi doresc să servesc. Lăsați-mă să aduc glorie imperiului.

Ofițerul ezită, apoi zise:

— Gloria e a ta!

Acestea erau vorbele adresate în mod tradițional unui soldat care accepta o misiune sinucigașă.

Ofițerul valorian se mișcă în umbră și rămase tăcut. Cerul părea să se fi luminat puțin, dar Kestrel își zise că era doar imaginația ei, că cerul nu putea face asta între două bătăi de inimă. Lăsa pur și simplu neliniștea să o comande.

— Atunci, raportează! zise ofițerul. Spune-mi câți sunt.

— O mie de soldați. Poate o mie cinci sute.

Forțele lui Roshar, din apropierea feudei Errilith, erau de două ori mai numeroase.

— Componente?

— Cavalerie mică, în cea mai mare parte infanterie.

Era adevărat.

— Și după câte se pare, majoritatea sunt tineri.

Adevărat.

— Neexperimentați.

Minciună.

— Au armament ușor și puțin.

Din păcate, era adevărat.

— Există ceva tensiuni între dacrani și herrani.

De fapt, tensiunile nu erau atât de mari pe cât se așteptase.

— Neînțelegeri privind comanda.

Nu era adevărat. Sau nu tocmai. Uneori însă, Kestrel îl surprinsese pe prinț uitându-se la Arin cu o ezitare precaută,

de parcă ar fi crezut în secret că Arin era altceva decât un simplu om și că avea să vină o zi când pielea lui Arin avea să se despice, iar creatura din el urma să iasă la lumină.

De fapt, majoritatea soldaților îl priveau așa pe Arin.

— Poziția? întrebă ofițerul.

— Trebuie să fi ajuns la conac de-acum.

— Spune-mi despre formațiile unităților, pozițiile lor în cadrul armatei.

Kestrel răspunse, ușurată. Omul părea să o creadă. Era mai ușor decât își închipuise ea. Kestrel își amesteca adevărurile și minciunile, așezându-le în fața ei ca pe scânduri de lemn unite, suficient de solide ca să suporte greutatea încrederii acestui om.

Când se opri însă, liniștea se prelungi mai mult decât se aștepta ea.

— Alis, spuse ofițerul. De unde vii tu?

Kestrel se prefăcu că nu înțelege întrebarea.

— Domnule, vin din tabăra rebelilor.

— Nu asta am vrut să zic. De unde ești?

Încrederea lui Kestrel se risipi. Ofițerul o suspecta. Ea nu știa nimic despre cercetaș. Kestrel luase moneda și harta și plecase cât putuse de repede.

Precaută, Kestrel îi zise ofițerului:

— Credeam că știți deja.

— Adu-mi aminte.

Lumina felinarului era suficient de puternică încât omul să vadă dacă ea încerca să-și miște mâna spre pumnal. Rămase nemișcată. E un joc, își zise Kestrel.

— Sunt colonistă.

Pariul era de partea ei; aproape toată Valoria era formată din colonii.

— Dar de unde, mai exact?

Kestrel tuși iar, făcând zgomotul să pară cavernos și umed, și încercă să se gândească.

— De aici.

Cercetașii trimiși în Herran ar fi trebuit să cunoască limba și, în mod ideal, și terenul. Fata – Alis – era tânără; așa îi spusese Roshar.

Ce stupid, să fie atât de ușor prinsă! Dacă generalul alesese pe cineva cu puțină experiență ca să adune informații de la dușman, atunci pesemne că o făcuse pentru că fata prezenta alte calități ce compensau lipsa ei de experiență, precum faptul că era familiară cu ținutul.

— Și eu sunt de aici, zise ofițerul încet.

— Da, domnule.

Inima lui Kestrel începu să bată cu și mai multă putere.

— Mi-am petrecut copilăria la o fermă, la vest de aici.

Omul făcu un pas înainte. Kestrel rămase nemișcată. Ofițerul nu se afla suficient de aproape ca să o vadă limpede; nici ea nu-l putea vedea clar. Însă Kestrel prinse acum accentul vag din glasul lui. Și ea ar fi avut, dacă tatăl ei nu ar fi ordonat meditatorilor ei să o scape de orice urmă de accent din glasul ei. În valoriană, Kestrel avea vocea unui curtean din capitală, cizelată și pură.

— Îmi vreau căminul înapoi, zise ofițerul.

— Și eu. Kestrel vorbi încet, răgușită de tuse, dar adăugă o cadență ușoară – suficient cât ofițerul să creadă că accentul se aflase mereu în vocea ei, fără ca el să observe. Care sunt ordinele mele?

Kestrel încercă să-și formuleze întrebarea calm. Pulsul ei bătea nebunește.

— Întoarce-te la post. Am să-l informez pe general despre raportul tău.

— Da, domnule.

Cuvintele ieșiră prea repede, împregnate de ușurare.

— Nu încă. Ofițerul lăsa felinarul pe pământ și se dădu înapoi. Ridică felinarul!

Groaza urcă în gâtul ei.

— Ridică felinarul și arată-mi chipul!

— Dar... Kestrel înghiți. Infecția.

— Vreau să vad. O să stau la distanță.

— Riscul...

— Soldat. Ridică felinarul! Arată-mi fața!

„Ai încredere în mine”, îi ceruse ea lui Arin. Își aminti forța din vocea ei și încercă să cheme iar acea forță în ajutorul ei. Se gândi, în trecere, că așa era și memoria: un proces de recădere când unele părți se pierd.

Lent, Kestrel păși spre felinar. Își ținea capul plecat, deși nu credea că ofițerul îi putea vedea încă fața – Kestrel nu zărise niciun pic chipul bărbatului după ce așezase felinarul la picioare, chiar înainte de a păși înapoi.

Închise un ochi: era un truc vechi, învățat de la tatăl ei, de folos în lupta pe timpul nopții, ce implica torțe sau felinare. Un ochi se obișnuia să vadă la lumina torței, celălalt ochi era protejat ca să vadă în beznă, în cazul în care luminile se stingeau.

— Nu vreau să mă vadă nimeni, îi zise ea ofițerului. Boala mi-a distrus chipul.

— Arată-te! Acum.

Ea înșfăcă felinarul și-l sparse de un bolovan.

Ofițerul blestemă. Kestrel avea deja pumnalul în mână. Îl auzi pe bărbat trăgându-și sabia.

„Nu vreau să ucid”, îi spusese ea lui Arin acum ceva vreme. Și chiar dacă și-ar fi dorit, Kestrel ar fi dat greș. Simți amintirea eșecului, a tatălui ei care o privea în timp ce ea nu era capabilă să riposteze, lăsându-și mâna să cadă moale sub presiunea unei săbii străine.

— Cine ești?

Ofițerul înaintă. Sabia lui împungea umbrele: ascuțită, atentă, oarbă. Vederea bărbatului încă nu se obișnuise cu întinericul, dar avea să o facă în curând.

Ofițerul avea să o captureze și să o ducă în tabăra generalului.

Aveau să îi pună întrebări, să o oblige să răspundă. Aveau să o preseze, să o descoasă, folosindu-se de punctele ei cele mai slabe. Se gândi la închisoare, la drogul de seară, la noroi și la agonie. Își imaginează chipul tatălui ei în timp ce era adusă în fața lui. Îl văzu în amintire. Își văzu viitorul.

Cu pulsul bătându-i nebunește și stomacul strâns, Kestrel se lasă pe vine și luă un pumn de țărână. Bărbatul o auzi și se întoarse. Ea aruncă pietrișul în fața ofițerului.

„Un truc murdar”, își auzise odată tatăl spunând. „Dezonorabil.”

Însă trucurile murdare erau specialitatea ei.

Îl înconjură ca o săgeată pe ofițer, ajunse în spatele lui și furișă vârful pumnalului în spatele omului, chiar sub coaste.

— Ce coduri folosești ca să comunici cu generalul? Spune-mi!

— Niciodată.

Kestrel împinse mai tare.

— O să teucid.

Ofițerul îi prinse picioarele cu un picior de-al lui și smuci tare. Ea se răsturnă. Căzu pe pământ. Dădu să se ridice și descoperi că vârful sabiei ofițerului se afla la gâtul ei.

— E rândul meu să pun întrebări.

Ofițerul lovi cu piciorul pumnalul din mâna lui Kestrel.

O pasăre cânta undeva. Venea dimineața. Kestrel își dădea vag seama de asta și de calul pe care-l priponise și nu avea să-l mai dezlege vreodată. Și-l imaginează pe Arin, care pesemne

că nu dormea. Probabil că stătea cu ochii pe cer și pe drum. Simți iarba de sub mâna ei, umedă de roua verii.

Pe jumătate ridicată, pe jumătate ghemuită, Kestrel se trase tremurând din calea sabiei.

Sabia o urmă. Era un axinax. Recunoscuse lama mai scurtă, ce era preferată în luptele desfășurate în pădure. Kestrel se făcu mică, simți o piatră ascuțită împungând-o în spate și se gândi, în mod ciudat, la pianul ei. Un pasaj întreg prinse a-i răsuna în minte; era un pasaj pe care nu-l mai cântase de ani de zile, dar pe care-l iubise pentru trecerile lui dramatice de la registrele ascuțite la cele grave. Obişnuise să-i placă să-și treacă mâna dreaptă peste cea stângă și să afunde sunetul în întunecime. Nu trebuia să se întindă prea mult. Deși era micuță, avea mâini lungi. Brațe lungi.

Reușea să apuce bine.

Kestrel pipăi pământul de sub ea și-și strânse degetele în jurul pietrei ascuțite ce-i împungea spatele. Își luă avânt și zdrobi mâna omului, acolo unde ținea plăseaua sabiei.

Ofițerul scoase un sunet îngrozitor. Sabia căzu. Vârful ei lunecă pe coapsa lui Kestrel, tăindu-i pantalonii. Arma lovi pământul. Durerea îi ardea piciorul, însă Kestrel se ridicase.

Pumnul ei strâns se lovi cu un trosnet de fața lui. Sparse capul omului. Degetele lui Kestrel erau alunecoase și calde. Lichidul curgea pe sub pielea gârzii pentru brațe.

Omul se prăbuși cu un bufnet. Ea lăsă piatra să-i cadă din mână.

Păsările parcă înnebuniseră. Acum părea că un cor întreg cânta. Coapsa lui Kestrel era fierbinte, lipicioasă. Pe unghiile ei era ceva ce semăna cu carnea. Mâna ei avea o mănuișă de sânge.

„Nu vreau să ucid”, îi zisese ea lui Arin. Kestrel se adânci în amintire și se văzu în sala ei de muzică, așezată în fața lui

Arin. O fereastră deschisă gemea, legănându-se în balamale. Aerul era cald, tomnatic. Piese de Mușcă și Înțepă, toate cu fața în sus.

Îi tremurau mâinile. Avea să cedeze.

Și dacă cedezi?

Planul lui Kestrel era deja aproape năruit.

Atunci, salvează situația.

Uită-te la cadavru! Hai! Asigură-te că omul e mort.

E mort.

Acum tu. Uită-te!

Kestrel dădu la o parte bucata ruptă de pânză de pe coapsă. Sângele se scurgea din rană. O durea, dar se gândi că poate tăietura nu era prea gravă. Piciorul îi putea suporta greutatea.

Își șterse mâna însângerată pe pământ.

Cortul, își zise ea. Du-te.

Merse nesigură spre cortul mic al ofițerului și intră.

Un așternut din paie. Un șoim într-o colivie acoperită; pasărea dormea. Un taburet așezat în fața unei mese pe care se aflau hârtii, un stilou, o călimară și un set de abăce.

Hârțiile.

Kestrel se repezi la ele, smulgând o pagină. Apoi lăsă mâna moale. Stomacul i se întoarse când își dădu seama că pe hârtie se afla o scrisoare pe care mortul o scria mamei lui.

Mai caută, își zise ea. Nu te mai gândi la chipul lui sfărâmat.

Studie fiecare pagină din micul teanc, căutând orice urmă, cât de mică, de mesaj codat adresat tatălui ei. Din moment ce militarii foloseau mai multe coduri, Kestrel trebuia să găsească o mărturie a aceluia folosit de ofițer. Poate că avea să-l recunoască. Să și-l amintească. Să-l decodeze.

Dar nu exista niciun mesaj, ci doar scrisoarea adresată mamei și paginile goale.

Kestrel șchiopătă iar afară și văzu, în lumina zorilor, fruntea sfărâmată a ofițerului, substanța moale a unui ochi. Își înghiți nodul din gât, apoi căută în hainele mortului și-i găsi sigiliul.

Ce ușurare! Sigiliul i-ar fi putut fi de folos. Dar nu exista niciun mesaj codat. Kestrel spera să poată falsifica un raport adresat de ofițer tatălui ei.

Un gând imposibil.

Stupid.

Kestrel nu cunoștea codul; nu cunoștea nici măcar numele mortului. Voia să-și îngroape fața în palme.

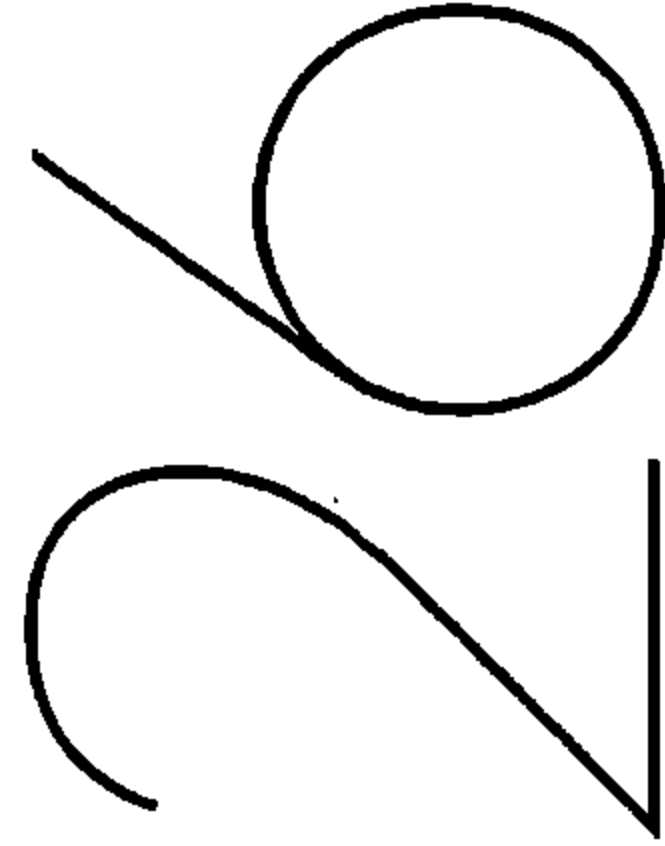
Se întoarse la cort și se prăbuși pe taburet. Sângele curgea din piciorul ei rănit. Ar fi trebuit să-l bandajeze, dar nu avea cu ce.

Șoimul își întinse ghearele pe stinghia lui și-și mișcă greutatea, foșnind și scrâșnind. Kestrel își aruncă privirea la pasăre. Frustrarea ei era aproape disperată.

Apoi privirea îi căzu asupra abacelor. Bile din lemn ce luncău pe câteva bare subțiri din metal, fixate într-un cadru de lemn. Erau folosite pentru a socoti.

Kestrel atinse o bilă. O amintire înflori în mintea ei.

Deschise călimara și găsi o pagină goală. Trăgând cu privirea la scrisoarea ofițerului către mama lui, Kestrel înțelese cum să imite scrisul omului. Își înmuie stiloul în cerneală și compuse primul rând de cod.

CALUL ÎNCEPU GREOI URCUȘUL DEALULUI SPRE tabără, cu capul în jos. Soarele suise pe boltă. Era aproape după-amiază, iar ziua se anunța a fi toridă. Pe Kestrel o durea inima să audă respirația calului. Îl forțase. Dar piciorul ei stâng...

Rana nu mai sângera. Bucata ruptă de pânză din pantalonii ei se lipise de tăietură și se întărise de sângele închegat. Rana o înțepa, iar pielea din jurul ei o ardea. Avea să fie nevoită să dezlipească materialul ca să vadă cât de gravă era rana de dedesubt.

Calul încetini și gemu. Pe Kestrel nu o lăsa inima să-l mai chinuie. Dădu să descălece, apoi tresări de durere și se opri când mișcarea desfăcu marginile tăieturii.

Îi era sete. Îi era greață din cauza soarelui. La postul cerceșului, își stropise rana cu apă din bidon. În pădure, când dezlegase calul, își turnase apă în palme și-i dăduse să bea animalului până ce nu mai rămăsese nimic.

Acum, Kestrel putea zări vârful albicioase ale corturilor ridicate pe coline. Era aproape. Sărmanul cal! Tocmai ce se pregătea iar să descălece, când își auzi strigat numele.

Arin venea spre ea, pe panta abruptă, alunecând pe iarbă, dar păstrându-și echilibrul. O adiere de vânt îi răvăși părul și-i umflă cămașa. Coborârea lui se preschimbă într-o goană periculoasă, iar Kestrel se întrebă în joacă dacă într-adevăr era zeul morții acela care veghea asupra lui și nu zeul grației, cel al înălțimilor, al caprelor sau orice zeu i-ar fi putut permite lui Arin să alerge în felul acela și să nu se împiedice de vreun dâmb, venind de-a dura. Lui Kestrel i se părea că e puțin nedrept.

Arin veni în fugă spre ea. Avea părul greu de transpirație. Pielea i se bronzase pe drumul spre sud, dar acum părea mai palid în timp ce-și ridică ochii încercănați spre ea. Arin nu dormise.

Primul lucru pe care îl observă el fu mâna lui Kestrel. Partea stângă a trupului ei era ascunsă privirii lui. Pe Kestrel o emoționează felul în care privirea lui Arin fulgeră direct la mâna ei stângă, plină de sânge. Ochii lui luceau de aceeași emoție pe care ar fi simțit-o ea dacă i-ar fi fost frânte degetele, dacă nu ar mai fi putut cânta și ar fi trebuit să șchiopăteze pe clapele pianului, când de fapt ar fi vrut să zboare.

Arin îi dădu jos garda de pe braț, blestemând curelele.

— Nu e sângele meu, zise ea.

— Nu ești rănită?

— Piciorul stâng.

Arin dădu ocol calului, văzu rana și amuți.

— Bine, zise el în cele din urmă. Haide! O ajută să descalece. Pot să te duc în brațe.

Kestrel sesiză întrebarea din tonul lui Arin.

— Nu. Ne va vedea Roshar. O să ne tachineze îngrozitor.

Kestrel zâmbi pentru că voia ca și Arin să zâmbească. Nu-i plăcea felul în care arăta el: ridurile adânci din jurul gurii, ochii umbriți de îngrijorare.

Arin nu zâmbi. Îi cuprinse chipul cu ambele mâini. O emoție îi schimbă expresia feței, un soi de venerație mohorâtă, ca aceea pentru o furtună sălbatică ce face ravagii pe cer, dar care nu-ți distruge viața, nu-ți ia tot ce iubești. Acel soi de furtună care te lasă să te simți salvat.

Kestrel se umplu de agitație. Neliniștea clocotea, bolnăvicioasă.

Irațional. Ea știa că și-ar fi putut ridica buzele uscate la ale lui ca să guste adevărul dragostei lui de pe limba sa. Totuși, nu putea declara un lucru pe care nici nu știa sigur că-l simte.

Coapsa ei pulsă.

— Nu mă duce în brațe! zise ea voioasă. Dar o să te las să mă ajuți să urc dealul.

Ducând calul de frâu, Kestrel și Arin traversară lent tabăra. Arin își ținea brațul pe sub umerii ei. O duse la cortul lui.

— Cred... Arin ezită. Înăuntru. Ai putea sta afară. Dar... Își aruncă privirea la coapsa ei însângerată. Trebuie să-ți scoți pantalonii. Pot să aduc pe altcineva...

— Nu. Tu.

Privirea lui se furișă la a ei, apoi se mută.

Kestrel intră în cort. Pe jos nu era pânză, ci doar iarbă și un așternut. Se așeză pe pământ.

Arin se uită la gura ei uscată.

— Ți-e sete, zise el și plecă.

Se întoarse cu un bidon, un bol cu apă, un borcan și tifon curat.

Kestrel bău. Apă păru să alunece mult în trupul ei. Se gândi la apă, la sentimentul minunat pe care-l avea bând-o. Se gândi la asta, nu la Arin.

El îngenunche alături. Kestrel puse bidonul deoparte. Tăietura o durea surd: aproape nimic pe lângă senzația bruscă pe care o încercă simțind prezența lui Arin atât de aproape. Inima i-o luă razna. Afară, cicadele cântau.

Arin îi desfăcu armura și o ridică încet.

— Nu mai ești rănită în nicio altă parte?

— Doar la picior.

La început, Kestrel se bucură să scape de armură, dar după ce rămase fără ea, se simți expusă și prea delicată.

Arin nu se mișcă. Kestrel știa ce trebuia să facă ea mai departe. Degetele ei se împiedicară stângaci în timp ce se întinse să-și desfacă pantalonii.

— Așteaptă! zise Arin. Stai! Ezită, apoi: Lasă-i pe tine!

Arin apucă ruptura din cracul stâng al pantalonilor și o deschise și mai mult, sfâșiind cu grijă materialul în jurul coapsei lui Kestrel. În curând, pânza era cu totul desprinsă, cu excepția bucății lipite încă de rană. Arin picură apă deasupra, ca să înmoaie materialul.

— O să te doară.

— Dă-i drumul!

Arin dezlipi bucata de pânză de pe rană. Kestrel își trase respirația în timp ce sângele începea iar să curgă. Arin scoase de tot pânza, lăsându-i piciorul stâng aproape cu totul descoperit.

Arin clăti sângele.

— Ah!

— Ce-i?

Arin își înalță capul brunet și zâmbi.

— Rana nu e așa de gravă.

Kestrel se uită la sângele care continua să curgă.

— Adică, se grăbi el să spună, nu trebuie cusută. Ceea ce e bine. Nu că nu e rău pentru tine sau că nu doare, sau...

Kestrel râse.

— Arin, și eu mă bucur că nu e mai rău de atât.

El începu să curețe rana. Apa rozalie îi curgea lui Kestrel pe picior, iar pământul de sub ea se umezi. Arin tamponă sângele cu tifon. Rana o durea pe Kestrel, însă atingerea lui Arin era blândă și era foarte priceput la a acorda îngrijiri, așa că atunci când desfăcu borcanul în care se afla o alifie albicioasă și începu să o aplice pe tăietură, ea întrebă:

— Ai învățat să faci asta în luptă?

Capul lui Arin rămase plecat și continuă să fie atent la ce făcea.

— Unele lucruri. Pe altele, le-am învățat din cărți. Sau...
Se întrerupse brusc.

— Arin?

— Sub stăpânirea valoriană, am învățat să facem tot ce putem pentru binele nostru. Sau pentru alții. Când eram răniți.

— Când *ei* vă răneau.

Arin ridică din umeri, întizându-se după sulul de tifon.

— Ar fi trebuit să știu. N-ar fi trebuit să întreb.

— Mă poți întreba orice.

Alifia era răcoroasă și o furnica pe Kestrel. Tot trupul ei se relaxă în absența durerii.

Arin așeză tifonul peste rană și desfăcu sulul, trecându-l în jurul coapsei ei. Privirea lui Kestrel urmări tifonul, în timp ce fașa îi înconjura pielea, trecându-i printre picioare și coborând. Palma lui aspră și caldă atinse interiorul coapsei. Tăcură amândoi.

Arin ajunse la capătul sulului de tifon, pe care îl trecu peste celelalte straturi și-l înnodă. Își terminase treaba, dar tot nu se mișcă. Podurile palmelor lui se sprijineau pe genunchii ei. Palmele erau fierbinți pe pielea ei. Vârfurile degetelor îi mărgineau marginea de jos a bandajului.

— E mai bine?

Corpul ei părea moale și viu. Nu voia să-i răspundă. Dacă i-ar fi răspuns, mâinile lui ar fi alunecat de pe trupul ei.

— Kestrel?

— Da, zise ea cu jumătate de gură. E mai bine.

Arin nu se mișcă. Afară, cicadele ticăiau și bâzâiau. Arin îi întâlnește privirea. Ochii lui erau umbriți. Degetele sale trăsă un model ce nu avea nimic de-a face cu rana și părură să-i despice carnea în brazde luminoase.

Kestrel icni. Arin o auzi. Se sprijini pe călcâie, se ridică și traversează spațiul până în partea opusă a cortului dintr-o singură mișcare rapidă, înainte ca ea să poată spune ceva. Apoi nu mai fu nimic de zis.

Arin se așază în apropierea așternutului său.

— Ce s-a întâmplat la postul cercetașului?

Kestrel își afundă mâinile în apa rămasă pe fundul bolului. Frecă sângele de pe mâna dreaptă, concentrându-se la ce făcea. Senzația aceea arzătoare păru să se retragă. (Inoportun, îi zise ea. Problematic. Tocmai acum. Ce e cu tine că nu poți respecta un prieten care ți-a cerut să nu-l folosești? De ce scânteiază și arde totul la gândul tentației lui, la gândul că poate își va asculta ispita, se va lăsa în voia ei și ea îl va mângâia? Nu, pe el nu-l va mângâia. Și poate că nici pe tine.)

Kestrel își spală mâna și-i povestește lui Arin totul, de când plecase din tabără, noaptea trecută, până în momentul în care sfărâmasese fața ofițerului cu o piatră.

— L-am ucis, zise ea.

Ar mai fi zis și altceva, dar ezită.

Arin se încruntă.

— Te simți vinovată.

— Nu purta armură.

Arin dădu exasperat din mână.

- A fost greșeala lui.
- Îi păsa de mine.
- Ce vrei să zici?
- Mă refer la Alis, cercetașul. Era îngrijorat pentru ea.
- Vrei să spui că regreti că ai omorât un om doar pentru că era o persoană de treabă?
- Spun că era o persoană, iar acum e mort și eu l-am ucis.
- Mă bucur că ai făcut-o.
- Eu nu.

Acum și Kestrel era furioasă.

— Ești conștientă, zise Arin aspru, de ce ți-ar fi putut face?

— Dacă ar fi vrut să mă omoare, ar fi reușit. Nu asta a urmărit. Doar de aceea am putut să...

— Nu a vrut să te ucidă pentru că voia să te ia *prizonieră*.

— Știu. Am voie să știu asta și să-mi pară totuși rău.

— Nu-mi cere să-ți împărtășesc sentimentul.

— Nu o fac.

— Dacă te lua prizonieră... Arin se opri, apoi continuă: Sunt ucigași. Cotropitori. Tâlhari. Nu-mi pare rău. Nu-mi va părea nicicând rău.

— Deci nu ai regretat niciodată o crimă.

Ochii lui Arin fulgerară, apoi se înnegurară ca de o amintire.

— N-o voi face niciodată.

Kestrel cercetă chipul lui Arin. Furia ei se stingea pe măsură ce-și amintea că problemele lor erau diferite, că rănilor lui Arin erau adânci. Cu sau fără voia ei, Kestrel atinge puncte sensibile.

— Te-am supărat.

— Da. Sunt supărat. E supărător să te aud spunând că te simți vinovată pentru că te-ai apărat de cineva care ți-ar fi putut face rău.

— E mai mult de atât.

Arin își coborî privirea la mâinile lui pătate de sânge.

— Te poți răzgândi. E în regulă dacă o faci. Nu trebuie să iei parte la războiul ăsta.

— Ba da. Nu m-am răzgândit.

— Ai avut de ales între tine și el, zise Arin încet. A trebuit să alegi.

Privirea lui Kestrel căzu asupra ierbii ude de sub ea și a tifonului înfășurat. Se gândi la trecutul ei. La toată viața ei.

— Vreau să pot avea alegeri mai bune.

— Atunci trebuie să construim o lume care le are.

Când Roshar văzu pantalonii ei rupți, cu un singur crac, și pe Arin alături de Kestrel, pe când ședeau în fața cortului prințului, ochii lui sclipiră de bucurie. Kestrel fu destul de sigură că Roshar avea să spună că era și timpul ca Arin să rupă hainele de pe ea. Apoi Roshar ar fi putut comenta reticent despre nepriceperea lui Arin de a-și duce treaba până la sfârșit (*Doar un crac? și-l imaginează ea zicând pe Roshar. Ce leneș ești, Arin!*) sau despre calitatea demodată a sfielii lui Arin (*Ce mielușel ești!*). Poate că avea să-i ofere condoleanțe lui Kestrel pentru sfârșitul parțial al pantalonilor ei. Avea să o întrebe dacă se lăsase rănită dinadins.

Kestrel roși.

— Lucrurile nu au decurs conform planului la postul cercetașului, zise ea, afirmând ceea ce era evident, doar ca să conducă dialogul spre ceea ce ar fi trebuit să se discute, și în niciun caz spre ce avusese loc sau nu în cortul lui Arin.

— E rănită, zise Arin, care, deși nu o arăta, trebuie să se fi simțit și el la fel de rușinat încât să afirme un lucru vizibil de la o poștă.

— Abia, spuse Roshar. Nu e decât o zgârietură. Altfel nu ar fi în stare să stea în picioare.

— I-ai putea oferi un loc jos, comentă Arin.

— Ah, dar nu am decât două scaune în cort, micule her-rani, iar noi suntem trei. Presupun că ar putea sta în poala ta.

Arin îl fulgeră pe Roshar cu o privire iritată și intră în cort.

— Dar aș fi putut spune ceva mult mai rău, protestă Roshar.

— Nu mai spune nimic, îi zise Kestrel.

— Nu-mi stă în fire.

Ea îl ignoră. Când toți trei se aflară în cortul prințului (Arin alege să stea în picioare), Kestrel explică în detaliu ce se întâmplase.

— I-am scris o scrisoare generalului, termină ea, și am dat drumul șoimului.

— Câte seturi de coduri folosesc cercetașii valorieni? întrebă Roshar.

Kestrel își afundă unghia degetului mare în brațul de tec al scaunului.

— Multe. Nu sunt sigură câte. S-ar putea să nu-mi amintesc tot ce m-a învățat tata sau poate că a ales să-mi menționeze doar câteva. Între timp ar fi putut crea altele și să le fi pus în folosință de atunci.

— Deci șansele ca scrisoarea ta să fie codată corect și să fie ceea ce așteaptă generalul sunt foarte mici.

— Da.

— Cum ai ales ce cod să folosești? întrebă Arin.

— Ofițerul avea abace în cort, ceea ce e neobișnuit, cu excepția cazului în care era de datoria lui să contabilizeze proviziile armatei. Dar asta se face în tabără. Mi-am amintit un cod numeric. S-ar putea să fi folosit abace ca să poată scrie în cod.

— Sau, interveni Roshar, tatăl tău va citi biletul, va vedea un alt cod decât așteaptă și va trimite pe cineva la post, unde vor găsi un cadavru.

— Și dacă se întâmplă așa, zise Arin, atunci nu suntem într-o situație mai proastă decât înainte.

— Oh, ba da, *suntem*. Generalul își va da seama că scrisoarea e un șiretlic și va face invers decât ne-am dori noi. Va ignora drumul principal. Va apuca pe drumuri lăturalnice, prin păduri, acolo unde armele noastre ar deveni aproape inutile și nu vom mai avea avantajul înălțimii. Știi asta.

Arin închise gura, aruncându-și neliniștit privirea către Kestrel. Da. *Știuse* toate astea, la fel ca și ea. Kestrel se simțea încă și mai prost din cauza efortului lui de a-i face greșeala să pară minoră. Arin cunoștea gravitatea situației.

Roshar se lăsă pe spate în scaunul lui care scârțâi. Ochii lui lunecară de la Arin la Kestrel, negri precum smalțul. Dungile verzi din jurul lor erau proaspăt trase.

— Poți să-mi spui ceva mai vesel de atât?

— În scrisoarea mea nu am menționat nimic despre planul de a folosit cadavre ciumate ca atac defensiv în timpul asediului. A trebuit să-i spun asta ofițerului, să-l fac să se țină la depărtare. Dar odată ce l-am omorât, minciuna nu a mai fost necesară. Acum, conacul poate părea o țintă încă și mai facilă și mai ademenitoare.

— *Dacă* tatăl tău mușcă momeala.

— A făcut tot ce a putut, zise Arin.

Efectele analgezice ale alifiei de pe tăietură începeau să dispară. Kestrel își frecă rana, prin bandaj, studiind straturile de tifon, și încercă să-și stăpânească senzația de înfrângere, care părea să se înrăutățească pe când Arin încerca să o apere.

— Știu, spuse Roshar, dar armata noastră e deja destul de mică. Nu putem fi în două locuri în același timp. Generalul se va deplasa spre Errilith. Nu vreau să duc o bătălie defensivă. Nu ne putem permite. Dacă se întâmplă să ne ciocnim

aici, avem avantajul dealurilor, dar ei au suficienți oameni cât să se împrăștie și să ne flancheze. Ceea ce mi-a plăcut la planul de a-i ataca pe drum a fost oportunitatea de a-i *încolți*, de a-i imobiliza, astfel încât să nu mai poată face vreo mișcare.

— Atunci, ai încredere în ea.

Kestrel își aruncă privirea la Arin.

— Scrisoarea aia codificată a fost un pariu disperat, zise Roshar.

— A fost pariul *ei* disperat, replică Arin. De aceea, eu cred că va funcționa.

Hotărâră că aveau să părăsească tabăra în zori. Kestrel îl privi pe Arin dispărând între căruțele cu provizii. Ea merse la râu, se spală de sânge și de nădușeală, apoi își schimbă pantalonii sfârtecați, care aparținuseră cercetașului, cu perechea pe care o purtase când sosise aici. Nu voia să se gândească la prea multe lucruri. Privi frunzele aplecându-se în vânt și dezvăluindu-și pântecul albicioase. Se auzea apa repede. Zvonul metalic al cicadelor.

Se întoarse în centrul taberei.

Arin instalase acolo o tocilă și, aparent, studia, pe rând, armele depozitate într-o căruță, inspectând fiecare lamă. Se încruntă privind o sabie și o aplecă spre tocilă, punând piatra în mișcare. Sunetul era aspru.

Apoi privirea lui Arin tresăltă. O văzu, iar tocila se opri.

Kestrel se apropie.

— Există fierari dacrani în tabără. Pot face și alții ce faci tu.

— Nu la fel de bine.

Arin întinse ulei pe lamă, ca să o lustruiască. Degetele îi luceau.

— Îmi place să o fac. Arin își întinse mâna unsă. Pot?

O clipă, Kestrel nu-și dădu seama ce voia Arin, apoi își trase pumnalul pe care i-l făcuse el cadou și i-l dădu.

Arin studie arma, surprins și mulțumit.

— Îl îngrijești bine.

Kestrel își luă pumnalul înapoi.

— Bineînțeles.

Vocea ei răsună aspră și potrivnică.

Arin o privi. Apoi replică prietenos:

— Da, bineînțeles. Există vreo vorbă pentru asta? „Un valorian își lustruiește întotdeauna sabia.” Ceva de genul ăsta.

— Am grijă de el, zise ea, dintr-odată nefericită și furioasă, pentru că l-ai făcut pentru mine.

Lui Kestrel nu-i plăcuse surprinderea lui. Se ura pentru că fusese cauza surprinderii, pentru emoțiile încâlcite, de neînțeles, pentru felul în care devenise așa de neajutorată, încât avusese nevoie de apărarea lui Arin în fața lui Roshar, nu doar din cauza forței pe care o exercita sentimentul că eșuase, ci și pentru că-i ceruse lui Arin să se încreadă în ea, iar el avea acum o încredere neclintită, deși el îi ceruse iubirea și ea nu-i oferea nimic în schimb.

Kestrel pendula între certitudinea atracției și înțelegerea faptului că între ei era ceva mai mult.

„Te iubesc”, îi spusese ea tatălui ei. O rugă, o scuză, și pur și simplu optsprezece ani de iubire. Oare chiar nu însemnau nimic? Erau așa de lipsiți de valoare?

Da, totul fusese inutil.

Kestrel înțelesese asta când tatăl ei îi desprinsese mâinile de pe el și o respinsese. Înțelesese acest lucru în timp ce stătea întinsă pe podeaua din țărână a celulei, în tundră. Auzise ruga goală în sunetul făcut de rochia ei murdară, sfâșiată de-a lungul spatelui.

Kestrel se gândi la șoim, care trebuie să fi ajuns deja în zbor la tatăl ei. Își imaginează pasărea rotindu-se printre copaci, plonjând. Ghearele închise în jurul pumnului ridicat al generalului. Tatăl ei deschizând biletul. Capcana pe care ea i-o întinsese.

Cazi în ea! se rugă Kestrel.

„Te pricepi la strategie”, îi spusese el odată.

Atunci, vino să vezi ce-ți pot face.

Vino să vezi ce mi-ai făcut tu.

— Kestrel.

Vocea lui Arin era ezitantă. Ea își dădu seama cum trebuie să fi arătat, cu mâna strânsă pe plăseaua pumnalului, cu chipul străbătut de furtună. Când Arin începu să vorbească, ea-l întrerupse.

— Mai ai din acel unguent?

— Oh! Arin căută sub șorțul din piele pe care-l purta peste haine și scoase borcanul mic din buzunar. Ar fi trebuit să ți-l dau mai devreme. Am fost... distras. Am uitat.

Ea luă borcanul și plecă.

De obicei, lui Kestrel îi plăcea să stea în cortul ei. Era intim, ceea ce o făcea să-și amintească de faptul că mereu se simțise privită înainte de închisoare. Cu siguranță se simțise urmărită în capitală. Chiar și în Herran, când țara era o colonie. Intimitatea venea ca o ușurare. Cercul de pânză o îmbrățișa ca un cocon. Lucea sau se întuneca sub trecerea soarelui.

Acum însă, pe când era atentă la zgomotele celor din tabără (oameni vorbind în două limbi; cai și păsări și insecte și bârâitul tocilei), se simțea ca în prima zi, când Arin îi ridicase cortul: singură.

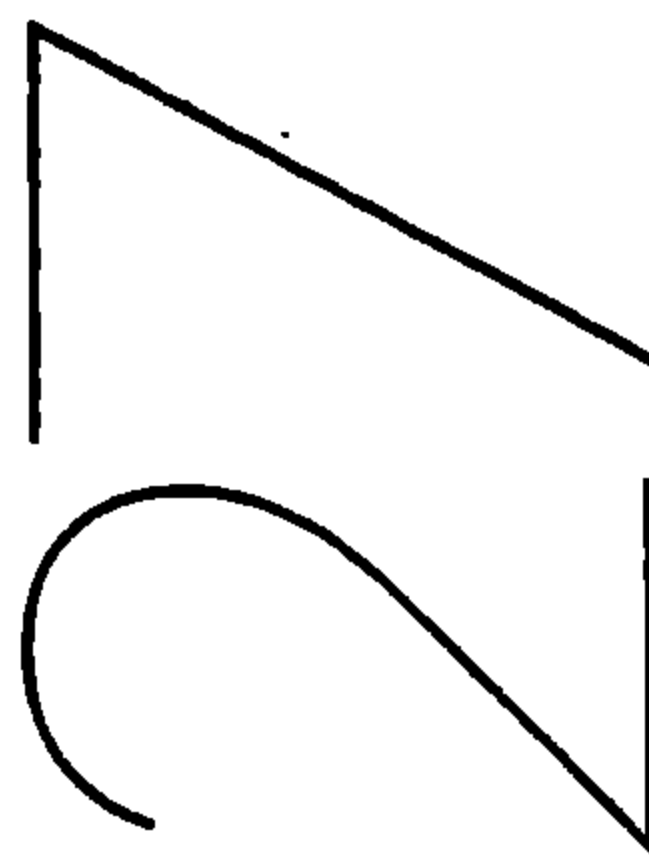
Kestrel își scoase pantalonii și-și desfăcu bandajul. Tifonul era umed și greu de apă. Tăietura nu sângera și nici nu

o dorea atât de tare, dar întinse oricum unguentul pe rană. Când o simți amorțită, își aminti de drogul de noapte din închisoare.

Pieptul îi pulsă dureros. Îi era dor de gustul băuturii și de efectul ei.

Își întinse alifia în jos, pe coapsă, acolo unde o atinsese Arin. Pielea amorți.

Kestrel se bandajă iar și încercă să se gândească la venirea dimineții, când avea să-și demonteze cortul, să plece din tabără și să înceapă marșul spre sud, unde aveau să-l atace pe tatăl ei.

ARMATA SE ÎMPĂRȚI IAR ÎN DOUĂ. UN CONTINGENT se îndreptă spre conacul Errilith, ca să pară că erau gata de asediu. Dacă tatăl lui Kestrel avea să creadă biletul codat, atunci avea să trimită cercetași înainte ca să adune informații despre situația de la conac.

Roshar trimise într-acolo majoritatea căruțelor cu provizii, împreună cu toate tunurile: își asuma un risc.

— Suntem mai ușori și mai rapizi.

Roshar vorbea de parcă alegerea era distractivă și nu o necesitate riscantă. Însă era necesar să se miște pe furiș (atât cât putea să fie de furișată o armată mică). Viteza era importantă și ea, iar terenul era nepotrivit pentru a căra ceva. Aveau să se deplaseze spre sud prin pădure și să urce dealurile de deasupra drumului principal.

— Îmi fac griji din cauza copacilor, îi zise Kestrel lui Roshar la finalul primei zile de marș.

Păsări irrielle vâneau deasupra capetelor lor, rotindu-se sub forma unei amprente întunecate pe cerul violet. Kestrel aruncă o carte de joc pe iarbă. Un iepure se perpelea într-o frigăruie deasupra unui foc din apropiere, iar pielea lui

trosnea, maronie. Arin trecu lama unui cuțit prin carnea animalului și o tăie. Era prea roz. Adăugă bețe de sirrin rășinos. Bețele luară imediat foc, arzând albastru.

— Cum adică îți faci griji?

Roshar trase cu ochiul la cărțile lui și mormăi.

Dar Arin, care le urmărise jocul fără a lua parte la el, ghi-cise deja ce gândea Kestrel.

— Avem nevoie de copaci ca să ne acopere, zise el, dar vor deveni un impediment dacă va fi să folosim armele. Nu vom avea prea multe șanse de izbândă să nimerim țintele aflate pe drumul de dedesubt.

— Mai bine îi tăiem. Roshar jucă. Tufișurile s-ar putea să fie suficiente ca să ne apere, dacă ne ghemuim, adăugă.

Kestrel crănțani din dinți; un gest oriental, ce trăda iritarea.

— Ai învățat asta de la mine, zise prințul mulțumit. Acum spune adevărul. Ai însemnat cărțile?

— Eu nu trișez niciodată, răspunse Kestrel glacial.

— Nu putem tăia copacii, replică Arin.

— Concentrează-te! îi zise Kestrel prințului, ridicând cartea pe care el o aruncase.

— Ca să fim înțeleși, te *las* să câștigi. *Mereu* te las să câștigi.

— E evident că nu-i putem tăia, încuviință ea. Tata va observa un șir de copaci căzuți. Am putea la fel de bine să desenăm un semn spunându-i că suntem aici.

— Sau..., începu Arin.

Kestrel își aruncă privirea la el.

— La ce te gândești?

— Câtă frânghie avem?

— Două sute douăsprezece lungimi.

— Ne-ai studiat proviziile? zise Roshar.

— Da, răspunse ea.

— Ai putea recita unitățile pe de rost?

— Da.

— Câți saci de nutreț pentru cai?

— Șaizeci și doi. Joacă. N-ai decât. Oricum ai să pierzi.

— Tentativele de a-i distrage atenția nu merg de obicei, interveni Arin către prinț.

— Atunci fă tu pe câștigătorul, ca să-ți pot observa strategia, zise Roshar.

Arin verifică iar iepurele și-l trase de pe foc.

— Nu.

Un soi de dezamăgire surprinsă tresăltă, ca o insectă, în pieptul lui Kestrel.

— De ce nu? întrebă Roshar.

Arin tăie carnea de pe os pe o farfurie din cositor.

Kestrel, care nu era sigură că voia să audă răspunsul lui Arin, zise:

— De ce ai nevoie de frânghie?

— Lasă-l pe Arin să ne surprindă, interveni Roshar. Asta e tehnica noastră. El are o idee genială, iar eu îmi asum meritele.

— Spune-mi! insistă Kestrel.

Arin lăsă jos farfuria.

— Nu joc cu tine pentru că și atunci când câștig, tot pierd. Între noi nu a fost niciodată doar un joc.

Roshar, care era întins pe o parte pe iarbă, sprijinit pe cotul îndoit și cu obrazul așezat în palmă, ridică din sprâncene la Kestrel.

— M-am referit la frânghie, șopti ea.

Privirea lui Roshar se mută de la ea la Arin și înapoi.

— Da, frânghia. De ce nu discutăm despre asta, de fapt?

Se aflau în poziție. Kestrel aștepta în spatele unui zid subțire de copaci ce mărgineau dealul de deasupra drumului.

O adiere întoarse frunzele. Copacii scârțâiră. Artileriștii, în mare parte herrani, așteptau agitați înfăptuirea planului lui Arin.

Aproape toți soldații munciseră o mare parte din zi cu ferăstraiele cu două capete și topoarele din căruțele cu provizii. Se ajutaseră, binînțele, și de frânghie.

Arin legase fiecare trunchi și priponise frânghia adânc în pământ. Fiecare copac era unic, înălțimea, lățimea și înclinarea lui necesitând aranjarea frânghiei în alt fel, la alte unghiuri. După ce copacii fuseseră ancorați, soldații îi tăiară de la bază – deși nu de tot.

— Când vin valorienii, zisese Arin, tăiați frânghiile.

— Vrei să mă omori, protestase Roshar. *Rușinos* chiar. Un prinț moare în luptă, nu zdrobit de un copac. Sunt sigur că i-ai legat total greșit.

Un zâmbet trăgea de colțurile gurii lui Arin. Aerul era aspru din cauza rumeșului.

— După tot ce s-a întâmplat, îi zise el lui Kestrel, nu aș permite să fii rănită de un *copac*.

— Eu să fiu, zise Roshar apăsător. Te referi la *mine*.

Dar Arin plecase deja. Curând după aceea, Roshar plecă în direcția opusă.

Planul era să creeze o ambuscadă.

— În ce formație ar alege generalul să mărșăluiească pe un drum de lățimea ăluia? o întrebă Roshar pe Kestrel.

Kestrel tăcuse, cu degetele pe harta uzată.

— N-are cum să știe sigur, răspunse Arin.

— Uite ce-aș face în locul lui, zise ea. M-aș poziționa în primele rânduri, unde mi-aș ține cavaleria, ofițerii. Recruții noi s-ar afla în spatele căruțelor, pe care le-aș pune la mijloc. Infanteria în spate, cu câțiva ofițeri de încredere, pentru

orice eventualitate. Și așa alege ofițeri care nu s-ar plânge că sunt poziționați în ariergardă, cu rangurile inferioare. Ei ar fi experimentați, pricepuți. Dar puțini. Arcașii și trăgătorii cu arbaleta ar flanca fiecare regiment, gata să tragă asupra dealurilor. Generalul va ști că există riscul unei ambuscade. Ar avea sens, *dacă* ne-am pregăti să asediem Errilith, să trimitem câteva grupuri mici să le împiedice marșul spre nord. Generalul s-ar aștepta să țintim proviziile. Dacă distrugem căruțele, e ca și cum i-am tăia picioarele. Nu atacul este surpriza, ci *forța* atacului și abilitatea noastră de a folosi o armă cu care el nu poate rivaliza: astea sunt avantajele noastre.

— Deci îi oferim ceea ce se așteaptă să găsească, zise Arin. O companie mică poate ataca primele rânduri, să atragă atenția generalului în timp ce forța mai mare se poate pregăti să ia pe sus ariergarda. Generalul ar trebui să-și atragă apărarea în față. Am putea chiar să-i separăm la mijloc. Ofițerii lor poartă armură din metal. Ghiulelele vor fi mai eficiente în centru și în spate. Artileriștii ar trebui să doboare cât mai mulți soldați cu puțință în preajma căruțelor... și, cu ajutorul zeilor, a tunurilor.

— O companie mică, să atace primele rânduri ale armatei valoriene, zise Roshar meditativ. Ce splendidă sinucidere! Perfectă pentru tine, Arin.

— Dar..., începu Kestrel.

Roshar și Arin se uitară la ea. Kestrel își putu da seama după felul în care Arin își strângea maxilarul că Roshar nu făcuse decât să dea glas intențiilor lui Arin. Ochii lui Arin erau umbriți. Aveau o privire distantă și dificilă, care-i trimise lui Kestrel un fior rece pe șira spinării, și ea se întrebă dacă nu cumva zeul lui Arin era real și dacă se afla acum în el, șoptindu-i.

— Tu comanzi, îi zise Kestrel lui Roshar. Tu ar trebui să o faci. Arin poate ataca ariergarda.

Zâmbind superior, Roshar răspunse:

— Nu, acea sarcină plăcută îmi revine mie. Tu, mic spectru, stai cu artileriștii.

Degetele lui Kestrel se crispară:

— Mă așezi în cea mai sigură poziție.

— Te așez acolo unde nu vei putea fi văzută de tatăl tău.

Kestrel se gândi la general și la posibilitatea de a fi zărită. Se gândi la ce-ar fi fost să nu o vadă. Ambele gânduri o paralizau.

— Nu ești cu mult diferită față de acele arme, continuă Roshar. Ești o armă secretă. Generalul trebuie să fi aflat pe semne că ai evadat din lagăr, să fi ghicit încotro te-ai dus – asta dacă ai supraviețuit drumului prin tundră. Dar oare se va gândi că ești chiar *aici*, cu această armată? În cele din urmă, s-ar putea să-și dea seama. S-ar putea să-ți recunoască implicarea, chiar dacă te vede sau nu. Dar aș prefera – și sunt sigur că și Arin ar dori *foarte* mult – ca el nu aibă confirmarea prezenței tale.

Kestrel dădu să protesteze.

— Ai făcut un jurământ, spuse Roshar vesel. Un valorian își respectă cuvântul.

Văzând că ultimele lui vorbe o făcură pe Kestrel să pălească de furie, Roshar rânji și plecă.

— Și tu vrei să rămân lângă tunuri, îi zise ea lui Arin.

— Roshar nu greșește cu nimic.

— El alege conform intereselor lui.

Arin se încruntă.

— Roshar nu are un câștig personal lăsându-te lângă tunuri.

— Și cum rămâne cu poziția *ta* în fața primelor rânduri ale armatei generalului?

— Uneori, Roshar face pe prințul egoist astfel ca nimeni să nu se aștepte la ceva bun de la el. El nu este așa. El face alegeri bune. A ales pentru mine ceea ce aș fi ales și eu. Vreau să atac primele rânduri.

Kestrel își amintea acum vorbele lui Arin, în timp ce aștepta printre copaci alături de artileriștii aflați acum sub comanda ei. Își aminti cum voise să-i explice lui Arin cât o zguduise încercarea de a intra în mintea tatălui ei, descoperirea că mintea generalului și a ei erau tulburător de asemănătoare.

Își dorise să-și pună teama într-o cutie și să i-o dea lui Arin.

Îmi e teamă și pentru tine. Îmi e teamă pentru mine, la gândul că te-aș putea pierde, i-ar fi spus ea.

În război n-ai vreme să-ți fie teamă, zise amintirea vocii tatălui ei.

„Ai grijă”, îi spusese ea lui Arin.

Arin zâmbise.

Iar acum, el se afla jos, ascuns privirii ei, după curba drumului pustiu.

Soarele își revărsa lumina și căldura. Artileriștii își încărcaseră armele. Kestrel privea drumul, cu pumnalul gata.

Cicade. Fâlfâitul rapid al aripilor de păsări.

Poate că tatăl ei recunoscuse că biletul codat era fals.

Poate că nu avea să muște momeala.

O adiere. Trecură ore întregi, la fel de lente ca și nădușeala care luneca pe spatele lui Kestrel.

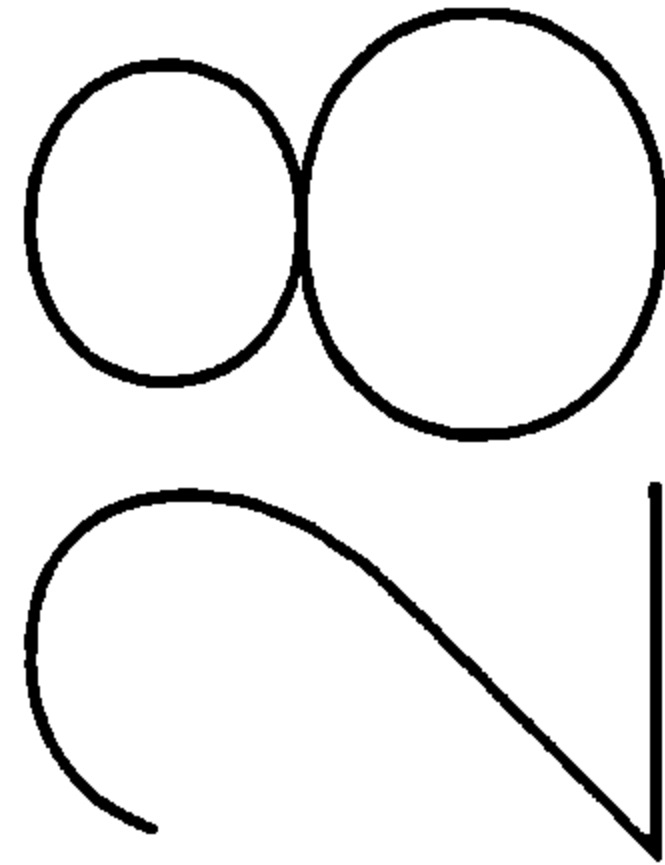
O dureau membrele pentru că nu-și schimbase deloc poziția. Kestrel simțea o energie bizară plutind asupra ei și a artileriștilor, un soi de tensiune elastică ce se crispa la cel mai mic zgomot și se relaxa în căldură, sub efectul așteptării.

Visează, așteaptă, tresari, așteaptă, visează.

Ca și ea, artileriștii se pitiseră printre ferigi și puieți. Tunurile erau înclinate în jos. Arbalete mici, orientale, erau și ele pregătite. Un copac sirrin își picura seva portocalie; cren-gile lui fusiforme erau joase și lipicioase.

Kestrel privi drumul.

Pocănitul rapid al ciocului unei păsări pe coaja copacului. Foșnetul frunzelor. Apoi, vag... mai puternic... ritmul a o mie de cizme pe drumul pietruit.

ARIN ÎI AUZI PE VALORIENI MĂRȘĂLUIND SPRE EL. Sunetul îi făcu pieptul să se întărească în anticiparea luptei.

Valorienii se apropiară. Încă ascuns în spatele curbei, Arin se întoarse ca să surprindă privirile soldaților săi, nu mai mult de cincizeci de bărbați și femei, herrani și dacrani. Toți erau pe jos, pentru a se mișca mai rapid și a părea mai vulnerabili primelor rânduri valoriene. Unii dintre soldații herrani își pictaseră ochii cu portocaliu și roșu, precum războinicii dacrani.

Zgomotul armatei valoriene deveni asurzitor. Cizme și copite și roți de căruțe. Armuri grele. Metal scrâșnind pe metal.

Privirile lui Arin și ale soldaților se întâlniră. Arin ridică mâna: *Așteptați!*

Scoase capul de după un copac, ca să privească în josul drumului.

Cavaleria valoriană. Cai enormi de război. Ofițeri în negru și auriu.

Erau aproape.

Un valorian anume, care-i conducea, nu arăta cu nimic diferit de acum unsprezece ani. Masiv, îmbrăcat în armură, cu emblema desenată pe piept. O bandulieră țesută îi traversa

pieptul, înnodată la umăr. Coiful era simplu, făcut astfel încât să-i arate fața. Fața aceea.

Era bine să existe ceva distanță între ei, să nu vadă ochii căprui ai generalului; ochi ce semănau prea mult cu ai fiicei lui.

Era și mai bine ca omul să-și fi mișcat calul mai aproape de Arin. Să-l poată atinge.

Îl vrei? șopti zeul lui Arin.

Vrei să-l strivești între palme?

Arin se întoarse spre compania sa.

— Gata, șopti el, repetând apoi în dacrană.

Avea sabia scoasă și sângele îi clocotea în vene.

Copil drag.

Copilul meu.

Atacă!

Kestrel văzu încăierarea de deasupra. Printr-un ochean, fata urmări caii de război făcând cale întoarsă. Calul generalului rămase însă pe loc, ca o statuie din metal. Chipul bărbatului era îndepărtat; trăsăturile lui erau simple pete. Stomacul lui Kestrel se strânse.

Și Arin?

Copacii o împiedicau să vadă prea bine. Nu-l putea găsi printre soldați. De fapt, nu vedea mai nimic de gâturile cailor.

Infanterie împotriva cavaleriei.

Kestrel, proasto!

Își dădu seama că trebuie să fi crezut în zeul lui Arin. O parte necunoscută din ea trebuie să se fi încrezut pe deplin în protecția zeului morții. Doar așa putea ea să explice motivul pentru care îl trimisese pe Arin în întâmpinarea avangardei valoriene – și a tatălui ei –, sperând că va supraviețui.

Groaza i se urcă în gâtlej.

În ciocnirea inițială, Arin îl pierdu din ochi pe general. Calul unui ofițer aproape că-l călcă pe Arin, care se feri de

copitele întoarse, din față. Încasă o lovitură din partea sabiei valoriene; marginea ei se împlântă inofensiv în umărul armurii din piele a lui Arin. Pe când omul trăgea de lamă, Arin prinse frâiele din mâna ofițerului și împinse capul calului în jos, îl auzi nechezând. Valorianul se chinui să-și păstreze echilibrul. Arin își îngropă vârful sabiei în coasta omului, chiar deasupra soldului, sub marginea joasă a platoșei din metal. Arin împinse.

Un sunet inuman. Sângele se prelinse pe sabie. Mâna lui Arin era caldă și umedă.

Valorianul începu să alunece din șa. Piciorul i se prinse în scăriță. Cnemida zgârie coastele calului, iar animalul dădu iar să se retragă, aproape dislocând din umăr brațul lui Arin. El dădu drumul frâielor. Valorianul căzu la pământ. Calul o rupse la fugă, târându-l pe soldat în urma lui.

Arin nu putea gândi. Știa, vag, că arcașii dușmani nu trăgeau asupra companiei lui pentru că le era teamă să nu rănească avangarda valoriană. Știa că propriii soldați cădeau în jurul său. În loc să înainteze ca să întâmpine atacul, valorienii rămăseseră locului și formația lor devenea din ce în ce mai compactă, ca un zid format din metal și cai.

Armăsarii erau splendizi, cu o musculatură superbă. Înalți și masivi.

Arin strigă în dacrană, apoi în limba lui:

— Cu mine!

Își trase pumnalul. Avea câte o armă în fiecare mână. Se strecură în spațiul îngust dintre doi cai valorieni și le spintecă gâturile.

Kestrel strângea în mâini ocheanul. Ofițerii valorieni nu avansau, nu se despărțeau de rândurile din mijloc, nu lăsau expuse căruțele cu provizii.

Un cal de război se împiedică. Apoi un altul.

Tatăl ei izbi cu sabia, iar lama se ridică roșie. Ea îl văzu strigând.

— Tăiați frânghiile! le zise Kestrel artileriștilor. *Acum!*

Arin voia să țipe. Văzu o femeie estică strecurându-se pe lângă defensiva valoriană, schilodind un cal și ajungând la general. Arin voi să-i spună nu, voi să spună că era al lui.

Neclintit în șaua lui, generalul își luă avânt. Tăie capul femeii de pe gât. Sângele țâșni.

— Țineți formația! strigă bărbatul.

Comenzile generalului răsunară cu ecou în urechile lui Arin în timp ce el bloca atacul cu sabia al unui valorian călare.

— Ariergardă, strângeți rândurile!

Pe Arin îl durea brațul ce ținea sabia.

— Arcași, ochii pe dealuri! Tunurile, pregătite!

Arin își aruncă pumnalul din mâna stângă și-și agăță degetele libere de armura de picior a valorianului, în dreptul coapsei, și trase.

— Flancuri, apărați!

Valorianul se prăbuși de pe cal.

Sabia intră în gâtul celui căzut. Un strigăt înecat.

Generalul nu fusese păcălit. Ghicise că nu avea de-a face cu o încăierere mărunță. Își ținea avangarda pe poziții și lăsa compania lui Arin să vină în întâmpinarea lor, ca să strângă rândurile în apărare în fața unui atac mai mare.

Un cal se mișcă. O cale se deschise între Arin și general.

Ah, da! murmură zeul lui Arin.

Apoi un vuiet grav și fulgerător acoperi zgomotele războiului. Arin aproape că nu știu ce avea să se întâmple până ce un bubuit despică aerul.

Copacii gemură, se înclinară în față și se prăbușiră la pământ. Majoritatea se culcară unde căzură, dar câțiva alunecară

pe deal, spre drum. Copacii prinseră viteză, izbind bolovani sau trunchiurile altor arbori. Unii coborâră ca niște sulițe cu vârfurile lor înfrunzite și se opriră singuri sau își continuară drumul, împiedicați de vreun obstacol, în diagonală, aterizând direct asupra flancului stâng al armatei valoriene. Copacii striviră bărbați și femei, săpară o brazdă în rândurile din centru.

Zgomotul huruia printre dealuri. Fiecare bufnitură și strigăt despica aerul. Lui Kestrel, zgomotele i se păreau încă și mai îngrozitoare pe măsură ce ecourile lor se stingeau. Nu voia să audă liniștea.

— Pregătiți o salvă, le spuse artileriștilor. Țintiți rândurile din mijloc. Pe arcași. Striviți flancurile și orice se află lângă vreun tun. Eliberați spațiul din jurul căruțelor.

Chipurile artileriștilor erau neînfricate. Poziția lor era în mare parte sigură, departe de săgețile valoriene. Tunurile puteau fi o problemă, dar soldații de dedesubt se căzneau încă să detașeze tunurile de caii de povară și să descarce armamentul din căruțe. Kestrel avea de gând să nu-i lase să-și termine treaba.

— Chibrituri, zise ea.

Oamenii le scăpărară.

— Aprindeți!

Fitilele scurte începură să ardă.

— Țintiți!

Canonada perforă aerul. Arin auzi ceea ce nu putea vedea: cântecul metalului călătorind prin aer. Ghiulele din fier, nu mai mari decât o piatră potrivită, căzură ca grindina asupra soldaților. Ghiulelele săpau în metal. Zbârnâiau pe piatră. Sfârtecau carnea.

Se auziră țipete guturale. Arin văzu chipul generalului devenind cenușiu. Cadavre de cai zăceau între Arin și general.

Tremurul unui armăsar ce încerca să se ridice și eșuă. Arcuirea și căderea jalnică a gâtului animalului. Și valorienii, pe câte două rânduri, încercând să țină liniile, confuzi, speriați, cu ochii rătăciți.

Arin înaintă.

Un alt val de bubuituri.

Departe, dincolo de armata valoriană, se auzi un alt sunet. Copitele huruiră urcând pe drum. Se auzi un zăngănit asurzitor. Compania lui Roshar trebuie să fi lovit ariergarda.

Generalul țipă ceva ce Arin nu desluși. Formația valoriană ezită și păru gata să se disipeze.

Apoi un tun bubui din rândurile de la mijloc. Apoi un al doilea.

Lumea deveni prea zgomotoasă pentru ca Arin să mai înțeleagă ceva din ce auzea, prea rapidă ca să mai înțeleagă și altceva în afară de ce percepea trupul său.

Arin avea sânge în gură. Mâinile lui erau alunecoase. Mușchii erau dezmorțiți și alerți.

O ghiulea bubui în coasta dealului, nu foarte departe de artileriști. Kestrel simți tremurul impactului în sol. Îi făcu tălpile cizmelor să vibreze, făcu să tremure crenguțele subțiri și cleioase ale sirrinilor.

— Iar! le zise ea artileriștilor.

Dar în ciuda canonadei, în ciuda unui atac pe trei fronturi, armata valoriană nu se prăbuși și nu se panică. Ariergarda ținea piept atacului lui Roshar. Armata valoriană, formată din o mie de soldați puternici, fu segmentată în trei: rândurile avangardei, rândurile de mijloc și ariergarda. Dar din câte vedea Kestrel, compania lui Arin nu putea străpunge avangarda ca să ajungă în centru. Apărarea ariergardei era mai bună decât sperase ea. Roshar abia dacă reușea să înainteze.

Chiar și separați, valorienii aveau să le pareze atacurile. Singurul mod în care dușmanul lui Kestrel putea fi slăbit pe termen lung era să le fie distruse proviziile. Însă tunurile, deși mortale, nu erau suficient de precise la o distanță mare. Nu puteau deschide o cale pentru compania lui Arin sau cea a lui Roshar, ca să ajungă la căruțe.

Neliniștea îi strânse stomacul lui Kestrel. Roshar va avea înțelepciunea să se retragă dacă se vedea nevoit, se gândi Kestrel. Nu era sigură cu privire la Arin. Se gândi că dacă ea nu putea obține victoria în lupta asta, Arin avea să-și sape drum prin avangardă, până ce dușmanul avea să-l copleșească.

Soluția e simplă, îi șopti tatăl ei în minte. Kestrel nu știa dacă era o amintire sau doar imaginația ei. *Dacă ești în stare.*

Kestrel se uită la sirrini. Seva lor se prelingea pe trunchiuri.

Auzi pufnetul unui proiectil căzând în butoiaș. Sunetul uscat al pulberii negre. Pe când artileriștii își reîncărcau armele, Kestrel își băgă cu mâinile tremurânde coada sub coiful din piele. Nu putea face nimic în privința stilului evident valorian al armurii ei. Își aminti că nu știa sigur dacă voia să fie zărită de tatăl ei. O cuprinse un fior.

Nu. Nu voia să o vadă. Niciodată. Orice s-ar fi întâmplat, nu voia să fie recunoscută. Luă un pumn de pământ și-și frecă fața cu el.

Kestrel își dădu seama că sunetele mărunte ale oamenilor ce încărcău tunurile încetaseră. Se auzea în schimb huruitul monoton al bătăliei de dedesubt. Artileriștii, ghemuiți jos, ca și ea, o priveau.

Kestrel se ridică în picioare.

— Cine dintre voi e cu adevărat curajos?

Avangarda valoriană schimbăse tactica. Acum înaintau, presând compania lui Arin să se retragă.

O mână cuprinse brațul lui Arin și-l trase din calea unui cal ce se pregătea de atac.

Arin se întoarse.

Nu era nimeni.

Cadavre și sânge. Și apoi... o energie bizară în venele lui. O vibrație ascuțită care-i făcu stomacul să se strângă și garda să i se ridice chiar înainte ca un pumnal mic, valorian, să-i zboare prin fața ochilor, înțepând aerul și țintindu-i gâtul.

Pe când artileriștii trăgeau, Kestrel tăia cu pumnalul bucăți din frânghia ce rămăsese legată de țăruii din pământ. Căută prin țărână bețe uscate și netede de mesteacăn. Cu mâinile învelite în frunze late, Kestrel rupse crenguțe pline de sevă de pe sirrin. Cu grijă ca pielea ei să nu intre în contact cu seva inflamabilă, Kestrel adună câteva crenguțe în jurul unui băț de mesteacăn și capătul frânghiei. Cu mâna liberă, înfășură funia în jurul crenguțelor și a bățului. Apoi ținu torța improvizată sub copacul de sirrin, lăsând picăturile de sevă să acopere funia și să o lipească de crenguțe.

— Exact așa, le spuse ea celor patru soldați care fuseseră de acord să i se alăture.

Când avură fiecare câte o torță și luaseră o cutie de chibrituri de la artileriști, Kestrel zise:

— Nu țineți bățul drept până ce nu e neapărată nevoie. Seva va curge. Dacă ajunge pe pielea voastră, s-ar putea să ardeți și voi.

Le spuse artileriștilor să tragă încă două rânduri de proiectile și pe urmă să se oprească.

Apoi, Kestrel și cei patru soldați începură să coboare dealul în fugă.

Arin se feri din calea micului pumnal. Era un ac. Cunoștea arma. Acele erau un set de șase cuțitașe.

Următorul pumnal i se împlântă lui Arin în brațul pe care-l ridicase să-și ferească fața. Cuțitul mușcă din carnea expusă de sub brațul lui, acolo unde se încheia armura. Apoi, fie atacatorul lui deveni nerăbdător să-l tot țintească de la distanță, fie un nou oponent intrase în joc. Pe când durerea se împrăștia fierbinte prin brațul lui Arin, sabia cuiva se izbi de a lui și-i aruncă arma la pământ.

Kestrel urmă cărările deschise de copacii căzuți. Lunecă pe pantă, urmată de cei patru soldați. Un rând de focuri de armă plesni prin aer. Un tun valorian bubui. Proiectilul tunului se izbi de copaci. Lemnul crăpă. Crengi rupte zburară prin aer.

O bucată de lemn aproape că o lovi pe Kestrel. Speriată, își pierdu echilibrul și se împiedică, pătându-și pieptul armurii cu sevă de pe torță. Țipă însă: „Fugiți!” Se aflau aproape de drumul principal.

Al doilea val de focuri căzu ca grindina. Kestrel îi opri pe cei patru soldați la marginea copacilor aflați la nivelul drumului. Privind printre frunze, văzu că armele uciseseră suficienți soldați de pe acel flanc, astfel încât spațiile create în rândurile defensive ale valorienilor erau destul de mari. Kestrel puse ochii pe căruța în care trebuia să se afle pulberea neagră. Un valorian coborî din căruță, cărând o ghiulea în brațe.

— Nu atacați căruța aia! le zise ea soldaților. Eu o să mă îndrept spre cea de lângă ea. Restul, alegeți alte căruțe. Gata?

Degetele lui Kestrel tremurau pe când deschise cutia cu chibrituri.

„Un comandat nu-și arată niciodată teama”, îi spusese tatăl ei.

Mâinile i se calmară. Aprinse un chibrit.

Soldații aprinseră torțele.

Arin se feri din calea sabiei valoriene. Își trase Acul din braț și simți durerea sporind. Aruncă o privire rapidă la atacator. Era o siluetă zveltă, iute.

Valorianul își luă iar avânt.

Doar aruncă și fugi, își zise Kestrel. Aruncă și fugi.

Țâșni dintre copaci. Cizmele ei loviră drumul pietruit.

O săgeată de arbaletă șuieră pe deasupra capului ei. O alta lovi un soldat herrani care alerga alături de ea. Trupul omului se înmuie și se prăbuși.

Un alt soldat dintre cei patru, o femeie dacrană, culese torța celuilalt de la pământ și o aruncă spre cea mai apropiată căruță. Acoperământul din pânză se aprinse.

Kestrel continuă să alerge. Nu văzu ce făcuse femeia cu a doua torță, dar auzi un urlet de durere și un blestem oriental. Kestrel nu înțelese decât un cuvânt: *foc*. Seva de sirrin, se gândi Kestrel. Poate că se prelinsese pe brațul femeii. Poate că dacrana ardea de vie. Kestrel se căzni să alerge mai repede. Soldații valorieni erau împrăștiați acum, separați de general.

Kestrel auzi o altă căruță pârâind în flăcări. Alerga înnebunită spre ținta ei. „Dacă trebuie să fugi, nu alerga niciodată în linie dreaptă”, îi zisese tatăl ei. „Altfel, ești ușor de zărit și de nimerit.”

O nimeriră oricum. O săgeată o lovi în piept.

Când sabia se abătu iar asupra lui, Arin păși în lateral și prinse mâna care ținea plăseaua. Strânse. Simți încheieturile degetelor pocnind. Sunetul și țipătul se pierdură printre celelalte zgomote și strigăte. Cu acul în mâna stângă, Arin

străpunse încheietura valorianului și văzu vârful roșu ieșind pe partea cealaltă. Arin smulse sabia din mâna dușmanului și îl înjunghie pe om.

Kestrel se clătină, dar nu căzu. Săgeata nu pătrunsese prin armură. Aproape că ajunsese în dreptul căruței țintite. Inima îi izbea coastele. Se uită la torță. Seva trasa o flăcăruie subțire, albastră pe bățul de mesteacăn. O ardeau degetele. Aruncă torța în burta căruței.

Kestrel se întoarse apoi pe călcâie și o rupse la fugă spre copaci. Picioarele îi pulsau. Simți vechea rană din coapsă deschizându-se și sângerând. Strigă numele celor patru soldați și le ordonă cu respirația tăiată să fugă. „Fugiți!” strigă ea în două limbi, apoi într-a treia. Țipa chiar și în valoriană, ordonând oamenilor să fugă, căci căruța ei era deja în flăcări și se afla lângă cea care ducea pulberea neagră.

O adiere îi mângâie fruntea nădușită. O suflare de vânt.

O explozie zgudui pământul. Drumul pietruit se cutremură sub cizmele lui Arin.

Dincolo de avangardă, deasupra coloanei centrale valoriene, flăcările tremurau în aerul însorit.

Un corn valorian sună. Sunetul reverberă – prea frumos pentru război, gândi Arin.

Lasă gândurile! îi zise zeul lui. Retrage-te! În spate. În laturi. Spre copaci.

Deodată se creă un spațiu gol în jurul lui Arin.

— Nu încă, șopti el.

Vor înainta în goană chiar pe drumul ăsta, chiar peste tine și peste toți cei pentru care ești responsabil. Retrage-te! Acum.

Dar generalul..., își zise Arin.

Zeul ridică din umeri.

E viața ta.

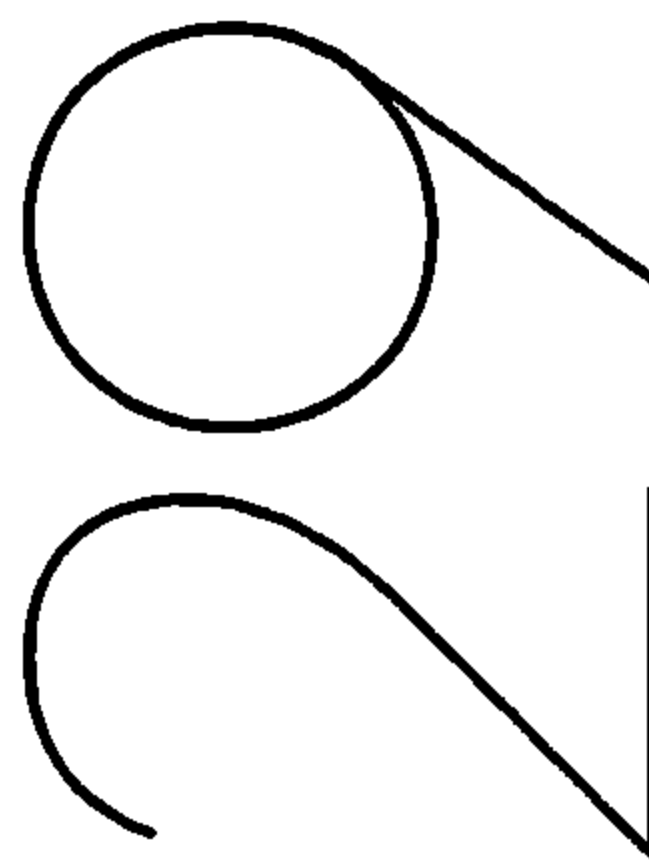
Chiar îți pasă de viața mea?

Un hohot de râs.

Arin dădu ordine de retragere.

Dintre copacii de pe un deal, Arin și ce mai rămăsese din compania lui îi priviră pe valorieni fugind. Armata bubui pe drum – cel puțin acei soldați care mai puteau alerga.

Ariergarda, prinsă între incendiu și compania lui Roshar, nu avea unde să fugă.

MAI TÂRZIU, ARIN AFLĂ CĂ ȘI ROSHAR SE RETRĂSESE în cele din urmă. Ariergarda valoriană fusese prinsă de foc, dar numărul soldaților tot îl depășea pe acela al luptătorilor lui Roshar. Disperarea și antrenamentul excelent îi făceau pe valorieni greu de copleșit.

— Nu țin neapărat să mor, explică Roshar când forțele lui se regrupară cu cele ale lui Arin pe dealul artileriștilor. Lumea ar fi mai tristă dacă s-ar pierde un bărbat așa de chipeș.

Ariergarda fugise. Drumul ardea.

Când Kestrel ieșise, clătinându-se, dintre copaci, cu o săgeată ruptă în armură, cu fața murdară, dar albă în jurul ochilor ei mari, Arin o prinse, răsuflând ușurat. Duhnea a fum. Armura ei era lipicioasă de la seva de sirrin. Arin ghici ce făcuse ea și un tremur îi zgudui trupul, deși Kestrel era acum în siguranță. Arin se trase la o parte, apoi văzu că o murdărise de sânge. Dâre ici și colo. O pată ștearsă, ca o frunză, îi marca pieptul. Arin o văzu pe Kestrel privindul. Nu-i plăcea să se gândească în ce fel trebuie să fi arătat.

— Tatăl tău e în viață, îi zise Arin, sigur că acela nu era un lucru potrivit de spus, chiar dacă era sigur că trebuia spus.

O emoție îi înnegură ochii.

Mai târziu, după ce focul se stinsese iar drumul era o ruină arsă, presărată cu cadavre, după ce soldații lui Roshar căutaseră printre rămășițe, iar Arin îi ajutase să prindă caii fără călăreți, Kestrel vorbi în cele din urmă:

— Își va împropăta proviziile.

Vocea ei era egală.

— Imperiul nu duce lipsă de pulbere neagră. S-ar putea să fie nevoit să se întoarcă în Ithrya ca să ia ceea ce îi trebuie, dar când va ataca data viitoare, o va face în forță.

Proviziile furate și răniții fură încărcăți în căruțe. Armata porni să se întâlnească cu forțele lăsate în urmă, la Errilith.

În afara feudei, pe pajiștea de lângă locul în care-și puseseră prima dată tabăra, Arin veni să împartă cu Roshar focul pe care se gătea ceva. Soarele tocmai apusese. Aerul era încă greu și cald, cu o strălucire de miere.

Roshar fuma. Fusese într-o stare proastă încă de când părăsiseră drumul ars, deși Arin îi amintise că ieșiseră victorioși.

— Știu, îi răspunsese Roshar, și totuși arăta iritat.

Arin se servi din lipiile calde, prăjite deasupra focului. Pâinea moale într-o campanie militară părea aproape a fi rezultatul magiei. Arin rupse o bucată mică și mestecă lent. Roshar îi aruncă o privire, pufni un pic, dar nu spuse nimic – ceea ce era dezamăgitor, din moment ce Arin sperase să-l provoace pe prinț furându-i mâncarea.

Un soldat herrani trecu pe lângă focul lor și merse mai departe, nu înainte ca Arin să observe că omul avea ochii conturați cu portocaliu ca ai unui dacran.

— Ce drăguț! comentă Arin.

Prințul se înecă cu o gură de fum. Când se opri din tușit, Arin continuă:

— E lipsă de respect ca oamenii mei să se picteze?

— Oh, nu, zise Roshar, fără a fi sarcastic, dar pe un ton ce sugera că Arin pierduse ceva din vedere. E *drăguț*.

— Spune ce gândești.

— Nu sunt o persoană drăguță.

Arin se încruntă.

— E adevărat, dar acum nu vorbim despre tine.

— Ar trebui. În mod categoric ar trebui să vorbim despre mine.

Arin își dorea ca Roshar să nu mai fi apelat la falsa aroganță de parcă ar fi fost un veșmânt de doliu la înmormântarea unei glume. Deschise gura să-și dea glas gândurilor, apoi văzu că Roshar era cu adevărat tulburat.

— Ce s-a întâmplat?

— Mai ții minte când m-ai atacat în orașul meu, în fața gărzii reginei? zise Roshar.

— Dacă e să fim cinstiți, mă drogaseși și mă legaseși.

— Mai ții minte cum ai fost pedepsit?

— Nu văd ce legătură au toate astea cu vopseaua de pe chipurile soldaților.

— Asta pentru că nu-ți înțelegi pedeapsa.

Neliniștit, Arin răspunse:

— Regina ți-a spus să-mi alegi tu pedeapsa. Nu ai făcut-o niciodată.

— Audiența cu sora mea a fost în dacrană, pe care pe atunci nu o vorbeai și nu o înțelegeai, nu-i așa?

— Da.

— Eu ți-am tradus. Te-am avertizat. Ți-am spus că ai face bine să speri că nu te mint.

— M-ai mințit?

— Să spunem că nu am tradus tocmai fidel.

— Roshar!

— În momentul acela nu mi s-a părut important. De ce ți-ar fi păsat de aspectele delicate ale legii dacrane? Și nu aveai nimic demn de a fi luat.

— Ce ți-a spus, mai exact, regina?

— Că viața ta îmi aparține mie.

Arin, a cărui viață aparținuse deja multor oameni, simți că rămâne fără aer.

— Deci da, continuă Roshar, am avut – *am* – dreptul să decid asupra pedepsei tale, ba chiar să te ucid, dacă vreau. După legea noastră, pot de asemenea să iau în stăpânire tot ce-ți aparține.

— Nu ești în Dacra. Legea ta nu are nicio putere aici.

— Soldații mei ar fi de altă părere.

— Ce vrei? Arin ridică tonul. Casa mea?

— Nu e tocmai vorba despre ce vreau sau nu vreau eu. Dar dacă e să câștigăm războiul, vei avea în mâini un premiu de invidiat.

Arin înțelese ce încerca să spună Roshar.

— Țara asta nu va fi *a mea*.

— Oh, Arin. Te rog.

Arin tăcu. Lăsaseră focul să se stingă. Umbrele se lățiseră în jurul lor.

— Sora mea e într-o poziție foarte interesantă, zise Roshar. A fost un anunț public. Un anunț pe care în mod clar nu l-a chibzuit prea mult, deși, ca să fiu cinstit, când ai ajuns prima dată pe țărmul nostru, nu am fi dat nici doi bani pe tine. Nu a costat-o nimic să-mi ofere viața ta. A fost un spectacol frumos. Iar acum, tot ce e al tău e și al meu. În ciuda vremii sale groaznic de reci, Herranul este un premiu frumos: bogat, fertil. Un tampon de nădejde între Dacra și imperiu. Sora mea are la îndemână câteva opțiuni, depinzând de rezultatul războiului. Dacă noi câștigăm în fața

imperiului, am putea pune mâna pe Herran cu forța, ceea ce în mod normal n-ar fi o problemă, asta dacă n-am lua în considerare faptul că mi-ar *fura* practic ceea ce țara noastră vede ca aparținându-mi în mod legal. Se întâmplă să fiu popular printre ai mei. Cealaltă opțiune: mi-ar putea cere să-i dau ei Herranul.

— N-ai face una ca asta.

— Pentru că noi doi suntem prieteni? Cât de emoționant! Și naiv. De fapt, asta e ceea ce îmi place la tine. Ești așa de *înduioșător* uneori!

— Nu ți-aș permite. Ar trebui să mă omori.

— Da, micule herrani, știu.

Roshar puse pipa deoparte. Își scutură mâinile de parcă ar fi vrut să le curețe, apoi se uită în jos, la goliciunea lor.

Arin nu mai era furios.

— Nu ai putea să mă ucizi, zise el iar, altfel nu mi-ai fi spus niciodată toate astea.

— Mi-ar plăcea să cred asta, dar vorbim despre aceeași persoană care și-a lăsat dinadins sora mai mică să fie luată ostatică de dușman. Ce ai să spui acum? Că toți facem unele alegeri dificile? Că facem lucruri pe care le regretăm? Că ne trădăm rațiunea? Da, exact. Am vrut să-ți spun. Dar nu am făcut-o. Au trecut luni de zile.

— Ce crezi că se va întâmpla dacă pierdem?

— Eu nu gândesc de obicei. De regulă, sora mea gândește și îmi spune ce să fac. Mă simt destul de confortabil lăsând alți oameni să-mi conducă viața.

— Niciodată nu spui exact ce gândești.

Roshar îl privi pe Arin în ochi.

— Dacă pierdem, te iau acasă.

— Casa ta.

— A mea, a ta.

— Imposibil.

Roshar oftă,

— Ei, multe lucruri sunt imposibile.

— Sora ta...

Arin roși.

— Ah, *asta*.

— Ce rol are în toată tărașenia?

— Păi, din câte am înțeles, ce-a fost între voi s-a întâmplat în orașul meu, când nu erai decât un vagabond jerpelit, insignifiant. Bineînțeles... – Roshar îl privi cu coada ochiului – ai tu farmecele tale. Acum ai pus punct relației, chestie pe care... nu știu, dacă aș fi fost în locul tău, n-aș fi făcut-o. Țara ți-ar putea fi înapoiată, ca dar de nuntă.

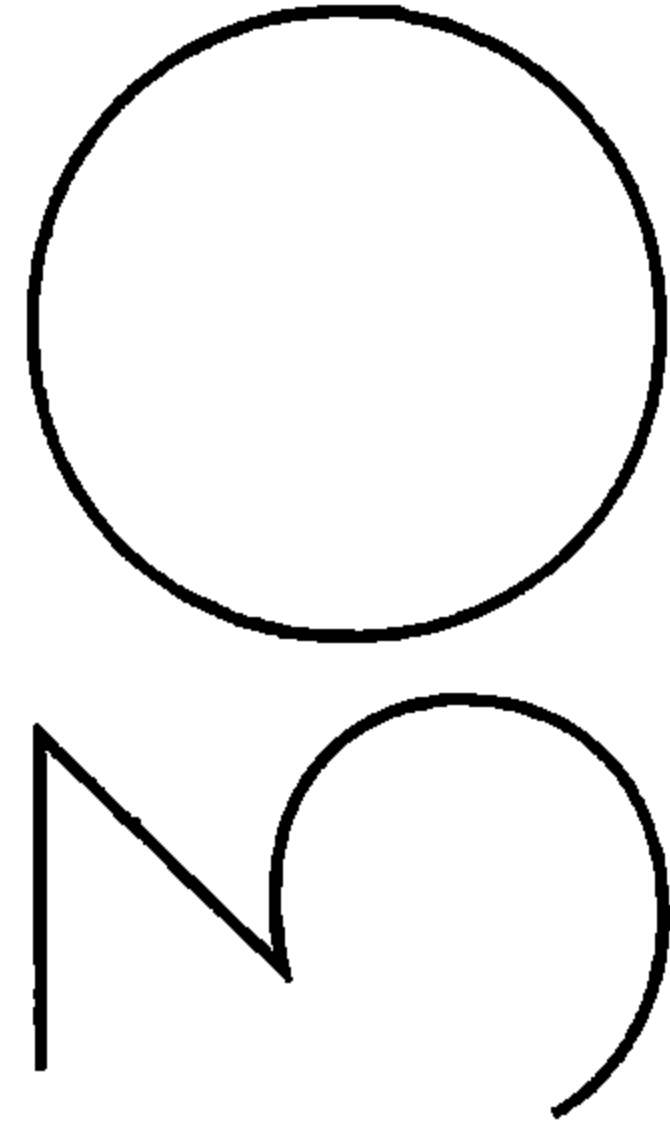
Arin scoase un sunet de frustrare.

— S-ar putea să fie mai bine pentru tine dacă nu ai fi așa de tranșant. Roshar înfundă mai mult tutun în pipă. S-ar putea să fie mai bine pentru mine dacă aș fi.

— Știi ce simt eu. În ce poziție mă aflu.

Roshar ridică o sprânceană.

— Într-adevăr.

KESTREL SE OPRI ÎN APROPIEREA PRINȚULUI CARE ședea întins pe iarbă, în mijlocul taberei, cu ochii pe jumătate închiși, în lumina soarelui. Rar se întâmpla să zărești chipul lui Roshar atât de relaxat. Soarele dezvăluia cum țesutul rănit se îngroșase deasupra buzei lui de sus și se înnodase acolo unde fusese odată vârful nasului.

Kestrel știa că Roshar nu doarme.

— Lenevești, îl acuză ea.

— Așa arăt eu când complotez.

— Niciun comandant valorian nu le-ar permite soldaților săi să-l vadă așa.

— Asta e o strategie.

Kestrel pufni.

— Este, zise Roshar, cu ochii tot închiși. Nu ai de gând să mă întrebi cum este?

Kestrel îl împunse cu vârful cizmei. Roshar se întinse ca o pisică și păru să se așeze iar comod. Apoi mâna lui țâșni, o prinse de gleznă și îi trase piciorul. Kestrel ateriză în fund.

— Da.

Ochii lui Roshar sclipiră în timp ce ea se stropșea.

— Un plan genial. Divin.

Kestrel îl lovi cu piciorul.

— *Ntz.* Scumpă domniță, nu vrei să-mi asculți planul? E cel mai bun. Îți va plăcea. Iată-l: aștept.

— Stai la soare.

— Am zis că aștept. Aștept să-mi spui tu ce să fac.

Kestrel îi zise *exact* ce ar fi putut face.

— Ce limbaj! Ai învățat de la Arin? *Nu* mă mai lovi, spectru mic! Ne vede toată tabăra. Nu cumva mă certai în privința onoarei mele? Cum să cultiv respectul în rândul soldaților când tu mă lovești cu picioarele? Acum. Serios. Uită-te la chipul meu absolut solemn în timp ce-ți vorbesc. Ce ai vrea să fac eu? Sau, mai bine zis, ce va face tatăl tău?

Kestrel rămase nemișcată.

— Trebuie să facem o mișcare, zise prințul.

Lerralen. Kestrel aflase de eșecul valorienilor de a invada ținutul prin plaja de acolo. Știa cât de neted era terenul de acolo până în capitala Herranului.

Dacă victoria e lentă, ar fi zis tatăl ei, devine din ce în ce mai greu de cucerit.

Trebuie că generalul se resimțea de pe urma înfrângerii. Cum ar putea răzbuna prăpădul printr-o serie de represalii? Ar putea să-și asigure victoria regrupându-și trupele pe plaja de la Lerralen cu o forță imensă, cu mai multe tunuri și mai mulți soldați ce s-ar împrăștia în grupuri dense și răspândite. O victorie costisitoare. Dar dacă putea fi cucerită, atunci victoria avea să-l conducă pe general la rezultatul râvnit: dobândirea orașului.

Kestrel îi zise lui Roshar să detașeze un contingent la Er-rilith, pentru a păzi ceea ce apăraseră cu succes, și să mute restul armatei spre vest, ca să întărească forțele dacrane lăsate la Lerralen.

Pe când îl înșeua pe Javelin și-i strângea chinga, încercă să-și alunge îngrijorarea care-i răvășea stomacul. Nu avea voie să-și facă griji.

Până la urmă, ce putea face generalul iar *ea* nu ar fi putut? Oare nu învățase ea arta războiului alături de el? Oare nu era bântuită de vocea lui? Kestrel se gândi la felul în care amintirea – sau închipuirea – generalului părea să o sfătuiască.

Nu-i plăcea cum avea dreptate generalul, cum îl asculta ea. Se întrebă dacă exista vreo diferență între felul în care-și asculta ea tatăl și modul în care se încredea Arin în zeul lui.

Terenul deluros devenea neted pe măsură ce armata avansa spre vest. De asemenea, pământul se făcea mai arid. Țărâna era un praf ușor.

Kestrel observă cum soldații herrani îl ademeneau pe Arin să călărească alături de ei, în rândurile din mijloc. Oamenii îi cerură să încalce un cal năvălaș. Sau să termine o poveste neterminată, o tachinare provocatoare: termin-o, Arin... dacă poți. Uneori, oamenii îi adresau o întrebare: era Arin *sigur* că nu avea legături cu linia regală a Herranului? Toate astea îl stârneau pe Arin să continue conversații infinite și să nege neconținut, astfel că aceste tehnici deveniră cel mai comun vicleșug al soldaților de a-l ține în compania lor.

Odată, când Arin își lăsase calul să ajungă în dreptul soldaților herrani, Kestrel surprinse privirea alunecoasă a lui Roshar. Meditativă. Întunecată. În ea se citea un amestec ciudat de satisfacție și de nemulțumire.

— Credeam că vrei ca Arin să fie iubit de ei, zise ea.

Roshar își aruncă privirea peste umăr la Arin, aflat în mijlocul rândurilor de soldați.

Călăriră în liniște sub cerul de un albastru profund, apoi Kestrel spuse:

— În tundră, Arin avea la el un inel cu piatră. Tu i l-ai dat?

— Să nu împrumuți niciodată nimic băiatului ăstuia. E împrăștiat. L-a pierdut.

— Putea face oamenii să adoarmă.

— Da.

— Și alifia aia albă, cea care amorțește carnea... e tot orientală, nu? E făcută din același lucru?

— Ce spectru mic și atent ești! Da, Kestrel. Lichidul din acel inel și alifia conțin cantități diferite din veninul unui vierme otrăvitor din câmpiile noastre. Doar un pic, amestecat cu ulei, va amorți pielea. Mai mult te va face să dormi. Și mai mult? O vei lua pe zeiță de mână și vei trăi cu ea pentru totdeauna.

— De ce nu înmoi săgețile arbaletelor în otravă? Îmi amintesc că tata se plângea de săgețile otrăvite ale câmpenilor.

— Vai, ne aflăm departe de câmpii, iar rezerva mea e limitată. Roshar miji ochii în lumina soarelui. De ce întrebi?

Kestrel tăcu.

— Nu te gândești la săgeți.

— Uneori, nu pot să dorm.

— În caz că nu m-am făcut înțeles, partea cu mâna zeiței înseamnă *moartea*. Adică, *mori*. În cea mai mare concentrație a ei, otrava poate fi fatală doar dacă o atingi, chiar și când lichidul se usucă.

— Aș avea mare grijă.

Roshar își întoarse calul în fața armăsarului lui Kestrel, blocându-i calea. Javelin fornăi și se opri.

Prințul zise: Răspunsul meu este nu.

Zise: Nu ești singura care suferă.

Zise: Ai putea face ce facem noi toți.

Roshar dădu pinteni calului.

Kestrel privi în josul drumului deschis. O singură pasăre neagră traversă cerul, ca o crăpătură în vopseaua albastră. Se

gândi la alifia albă din coburul ei, la inelul pierdut și la cât de dor îi era să doarmă ușor, fără vise. „În vise, nimic nu te poate răni”, îi zisese tatăl ei – ceea ce era un alt fel de a spune că viața, pe de altă parte, era plină de pericole. Kestrel nu înțelesese asta pe când era mică. Acum își aminti de vechea mângâiere oferită de vorbele tatălui ei și i se păru că înțelege cum fusese înainte.

În noaptea aceea, singură în cortul ei, Kestrel se gândi la frigul cumplit din tundră. La sulful care se fărâmița în mâinile ei. La panica pe care o simțise când memoria începuse să-i cedeze. Drogul de noapte: moale, dens. Teama de a muri departe de casă. Nimeni nu avea să o jelească. Durerea: ca măduva într-un os sec. Durerea fusese reală. Încă mai era.

Însă Kestrel nu era doar durere.

Kestrel stinse micul felinar. În beznă, își aduse aminte de drumul pe care călătorise în acea zi, cu norul lui de praf.

„Ai putea face ce facem noi toți.”

Kestrel avea să meargă mai departe.

În acea noapte, dormi profund. După aceea, încă tânjea uneori după drogul de seară, dar scăpase de sub stăpânirea lui.

În regiunea aceasta creștea o varietate de grâu. Câmpuri netede, aurii, foșneau ușor. Grânele, ajunse la maturitate, îndoiau tulpinile.

În depărtare, herranii recoltau plantele. Erau fie prea bătrâni, fie prea tineri pentru a lupta în război. Alte câmpuri fuseseră abandonate. Kestrel văzu ferme unde cotețele pentru pui zăceau goale, mirosind a paie acre. Animalele fuseseră măcelărite sau duse de acolo. Un coș împletit, lăsat afară luni la rând, se destrămase până ce ajunsese un cuib de bețe ascuțite. Când îl luă în mâinile ei, mânerul coșului căzu.

Fermele o tulburau pe Kestrel. Ar fi vrut să poată spune că era așa din cauza roadelor irosite. O mare parte din grâu avea să putrezească pe tulpini. Dar nu era vorba de asta. Clădirile o nelinișteau pe Kestrel. Vilele herrani rare, cu porticurile lor cu coloane și arcade canelate. Clipirea unui acoperiș de sticlă de deasupra vreunui atrium. Mai des vedea casele valoriene, splendide și noi, întinse și simple.

Clădirile în care erau găzduiți sclavii se umflau în soare. Vopseaua se jupuia în spirale lungi, precum coaja unui măr. Kestrel observă, cu o presimțire rea, că întotdeauna lângă camerele sclavilor se afla o casă mică. La început, când merse cu soldații să strângă provizii pentru armată, Kestrel nu știu la ce serveau micile case. Pe proprietatea tatălui ei din Her-ran nu exista nicio astfel de clădire.

Apoi, într-o zi, îl văzu pe Arin zărind o căsuță. Ochii lui se strânsură. Chipul i se înnegură.

Kestrel știu atunci că micile case fuseseră clădite pentru copii. Amintirea îi răsări nechemată în minte, cleioasă și lentă. Trebui să o tragă afară. Când reuși să își amintească, înțelese că odată încercase să se ascundă de adevăr.

Înainte, în timpul ocupației, se obișnuia ca bebelușii să fie luați de la mamele făcute sclave imediat ce erau înțărcați și să fie vânduți unei ferme învecinate. Mama ar fi fost altfel distrasă de la muncă, conform înțelepciunii valoriene. Între timp, stăpânul ei cumpăra alți copii, de la alte ferme. Acești copii uitau că aparțineau oricui altcuiva în afară de stăpânii lor și erau crescuți în căsuțe, alături de sclavii adulți. De acum, copiii aceștia trebuie să fi avut vreo zece ani.

Obiceiul acesta se practicase în mare parte în zona rurală. În oraș, nu era mereu întâlnit. Unii proprietari se mândreau cu faptul că-și lăsau sclavii să-și păstreze copiii. Kestrel văzuse odată o doamnă valoriană gângurind unui

copil herrani. Fetița pășise clătinându-se spre centrul salo-
nului, unde stătea ea. Kestrel, care venise în vizită, nu o ob-
servase la început pe mama copilei, apoi urmărise privirea
fetiței și văzuse femeia îmbrăcată în uniformă, care aștepta
într-un alcov întunecat.

Tatăl lui Kestrel stabilise din capul locului că nu-și dorea
niciun copil sclav pe proprietatea lui. Dacă totuși se nășteau
bebeluși, aceștia erau vânduți imediat. Generalul nu cum-
păra însă niciun copil.

Fiecare căsuță de la fiecare fermă era o casă a groazei.
Înainte – timp de ani de zile –, Kestrel își lăsase mintea – în-
chisă perfect, ca un ou – să ignore acest rău și multe altele
asemenea. Lucruri rele se întâmplau mereu. Așa era viața.
Dar nu viața *ei*.

A ei – o voce interioară, sinistră și supărătoare, o contra-
zisese uneori.

Nu a *ei*.

A *ei*.

Cuvintele răsunau acum cu ecoul copitelor lui Javelin.

Kestrel ar fi putut spune că învățase că viața unei per-
soane înseamnă și viața celorlalți. Un rău nu e un ou, închis
în sine și sigilat. Ar fi putut spune că înțelegea răul pe care-l
săvârșise ignorând răul. Ar fi putut spune toate astea, dar
adevărul era că ar fi trebuit să-și dea seama demult.

Cerul era împetrițat de stele. Kestrel îl găsi pe Arin șezând
lângă un foc, mijind ochii în timp ce repara armura cuiva. O
cataramă se desprinsese.

— Vezi destul de bine?

Kestrel rămase în picioare.

— Nu. Arin împinse un ac gros printr-o bucată de piele.
Dar nu am vreme de așa ceva în timpul zilei.

Armata înainta cât putea de repede spre vest, deși oamenii nu se mișcau pe cât de rapid și-ar fi dorit Kestrel. Roshar o avertizase cu privire la dezavantajele unui marș forțat. Soldații oboseți pierd războaie. Tatăl lui Kestrel îi spusese adesea același lucru.

Kestrel își înclină capul pe spate. Noaptea lucea.

— Cum se face o oglindă?

Surprinderea se auzea în vocea lui Arin:

— Vrei o oglindă?

— Nu. Doar mă întrebam.

— Argintezi sticla. Nu am făcut niciodată așa ceva.

Kestrel se întoarse într-o jumătate de cerc pentru a privi spre constelațiile vestice. De sub cizmele ei se iși mirosul ierbii strivite.

— Înainte, oamenii foloseau metal lustruit, spuse ea.

— Probabil.

— Sau boluri cu apă întunecată. Cerul arată ca o oglindă, dacă o oglindă ar fi un bol cu apă neagră.

Se lăsă tăcerea. Kestrel își desprinse ochii de la stele și se uită la Arin.

El pusese armura deoparte și răsucea acul între degete. Chipul lui tresălta portocaliu și roșu în lumina focului domol. Încet, Arin zise:

— La ce te gândești?

Kestrel ezită.

Arin se ridică și veni alături de ea.

— Arin, cum a fost viața pentru tine după cucerire?

— Nu cred că vrei să știi.

— Vreau să știu totul despre tine.

Așa că Arin îi povesti.

Până și stelele părură să asculte.

*

Armata plecă din ținutul câmpurilor de grâu. Solul devenea din ce în ce mai moale. Apa proaspătă era o raritate. În a cincea zi de marș însă, ajunseră la un izvor și-și umplură butoaietele cu apă.

Kestrel îl privi pe Roshar apropiindu-se de Arin, care își țesăla calul.

— Uite. Prințul îi împinse un obiect în mână. Fă-ne tuturor o favoare. Ești murdar. Roshar îl măsură pe Arin din cap până-n picioare. Cred că încă mai ai sânge uscat după urechi.

Obiectul era o bucată de săpun. Arin păru ușor surprins, ca și cum el trăia într-o lume în care săpunul nu fusese inventat. Arin rupse calupul din mâna lui și-i oferi lui Kestrel jumătate.

Săpunul se fărâmiță ușor în mâinile ei. Mirosul său era afumat și dulceag. Kestrel rămase locului mai mult decât era necesar, trăgând pe nări aroma darului. I se năzări că dacă și ea, și Arin aveau să folosească săpunul, atunci pielea ei avea să miroasă ca pielea lui.

Kestrel așeză săpunul cu grijă în cobur, înfășurându-l în hainele de rezervă, ca să nu se rupă.

— Vino cu mine.

Ochii lui Arin erau luminați.

— Vreau să-ți arăt ceva.

Kestrel îl urmă fără a-i pune vreo întrebare, deși odihna de prânz a armatei aproape că se terminase. Kestrel și Arin își luară caii.

Ea îi tot arunca priviri lui Arin în timp ce traversau un deal cu ierburi înalte. El o surprinse.

— E un secret, îi zise, zâmbind.

Kestrel simți că parcă zâmbetul lui deveni al ei. Iar secretul era acum și al ei. Ziua însăși: cerul de satin, o pană

galbenă, pătată, ce se roti pe umerii unei adieri și se prinse în coama lui Javelin. Kestrel păstră toate acestea în sufletul ei așa cum o bijuterie adună în ea lumina.

Cei doi descălecară la poalele dealului. Kestrel observă câteva trepte din piatră, acoperite de iarbă, ce duceau în sus, spre pantă. Atunci se gândi că întregul deal, destul de neobișnuit pentru relieful zonei, fusese făcut de om.

— Ce e asta? întrebă ea.

Din câte își putea da Kestrel seama, treptele nu duceau nicăieri. Vârful dealului părea pustiu.

Arin smulse pana galbenă din coama lui Javelin și i-o puse ei după ureche.

— Un templu. Sau cel puțin asta a fost.

Kestrel atinse puful moale al penei și simți asprimea ușoară a cotorului. O explorează, încercând să ignore plăcerea provocată de gestul lui neașteptat.

— Țsta e secretul tău?

— Nu m-ai întreba dacă nu ai fi ghicit deja că nu e. Vino să vezi.

Rânjetul lui Arin era viclean.

Treptele erau fărâmițate din loc în loc și se clătinau sub pașii lui Kestrel. Când ajunseră în vârf, ea văzu încrengătura de marmură ce constituise fundația templului. Poate că fusese distrus după cucerire; valorienii răseseră toate templele herani. Dar ruinele acelea păreau antice. Marmura era albă ca un os vechi. Sculpturile fuseseră netezite de timp. Erau simple pete, în mare parte indescifrabile, ca un vis după trezire.

— Zona asta e mai verde decât restul ținutului, nu-i așa? Arin vorbea încet.

— Da.

În ungherele marmurii sparte erau cuiburi de pasăre. O șopârlă țâșni peste o coloană căzută. Locul părea deopotrivă

fantomatic și plin de viață. Când Arin păși în centrul templului în ruină, Kestrel se gândi că voia să se roage, însă el se apucă să dea la o parte vegetația.

— Recunosc câteva figuri. Arin era încântat; cuvintele lui se rostogoleau unul peste celălalt, și părea să nu-și dea seama că ea nu avea să înțeleagă la ce se referea. Dar alte părți... credeam că știu toate poveștile.

Kestrel îngenunche alături de Arin. Un chip luci de sub vițele de iederă. Surprinsă, ea împinse la o parte iarba.

Era un mozaic. O podea întreagă, imensă, din dale, se întindea ascunsă privirii sub vegetație. Kestrel curăță mizeria cu palmele. Chipul se aprinse în lumina soarelui. Trăsăturile lui sticloase erau alunecoase și reci. Bărbatul – femeia? – avea aripile deschise larg, în culorile penelor de păun. Avea pielea solzoasă și gheare din cornalină.

Kestrel trase și mai mult de iederă. Apărură alte creaturi superbe, imposibile. Un șarpe emailat, cu șase cozi. Un cal din apă. O femeie al cărei păr părea să fie făcut din suluri de hârtie, inscripționate într-un alfabet asemănător celui herani, dar cu atât de multe elemente străine, încât Kestrel nu era în stare să-l citească. Unele figuri nu arătau decât vag umane. Un șir de ochi încununau o frunte. Un trup lung, violet, nu avea deloc membre. O panglică de aur se revărsa de pe buzele unui zeu.

Toate figurile erau zei. Nu puteau fi altceva.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem, zise Arin, dar fără a vorbi serios.

Gura lui părea să ezite. Își linse degetul mare și curăță o dală, fără să-și ridice privirea de la ea. Soarele se revărsa în părul lui ciufulit. O rază lată de lumină îi traversa nasul, încălzindu-i gâtul și umerii. Arin se mișcă și soarele îi lumină toată fața.

Kestrel își simțea membrele ușoare, ca și cum s-ar fi înmuiat de frică. Sângele părea să-i plutească în vene. Zise:

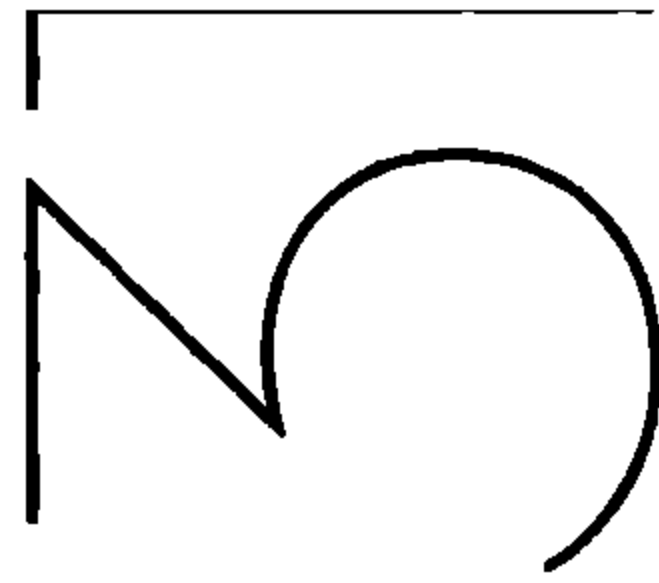
— Nu încă, și văzu fericirea ce răsări brusc în ochii lui Arin.

Îl ajută să dea la o parte vegetația și să scoată la iveală întregul mozaic.

Fiecare bucățică a ființei ei lunecă la locul său, în imaginea lumii pierdute. A băiatului care o descoperea. A fetei care o vedea sclipind și aprinzându-se, înțelegând ce simțea. Înțelegând că simțea astfel de multă vreme.

Lapislazuli, sticlă arsă în cuptor, onix, aur, cochilii și fildeș. Jad. Acvamarin. Kestrel abia dacă vedea unde se îmbina fiecare părticică a mozaicului, abia dacă zărea linia subțire. Piesă cu piesă. Își lipi palma pe suprafața mozaicului și își imagină figurile întipărite pe pielea ei.

Mai târziu, Kestrel își dori să fi vorbit atunci, să nu fi pierdut timpul. Își dori să fi avut curajul chiar în acel moment să-i spună lui Arin ce descoperise în sfârșit a fi adevărat: că îl iubea cu toată inima.

KESTREL ERA NEOBIȘNUIT DE TĂCUTĂ ÎN ULTIMA zi de marș spre Lerralen. La început, la templu, Arin crezuse că între ei crescuse un simțământ nou și delicat. Dar de atunci, Kestrel păstrase distanța de el într-un fel pe care Arin nu-l putea explica și pentru care nu găsea niciun motiv. Căută printre amintirile de la templu: ea, frunzele verzi și calde, mozaicul lunecos, lumea ascunsă; Kestrel voise să vadă totul, cu el. Arin nu găsea niciun element nelălocul lui. Ceva era greșit undeva, cu siguranță. Totuși, fiecare moment al fiecărei amintiri din acea zi îl făcea să vrea să le strângă pe toate în căușul palmei, să le țină în siguranță, aproape de el. Poate în vreun buzunar adânc. Lângă ființa lui.

Arin era precaut cu acest impuls. Bănuia că avea să fie descoperit ca un copil ce ascunde o colecție de lucruri prețioase care nu aveau, de fapt, nicio valoare. Un nasture, o piatră de râu, o bucată de ață.

Sau o pană galbenă, pătată. Își dorea să o fi păstrat. Se întreba dacă Kestrel păstrase pana. Cel mai probabil îl căzuse din păr în timp ce galopaseră de pe dealul templului pentru a se întâlni cu avangarda armatei.

Iarba roșiatică se unduia pe promontorii. Aerul era sălcii. Aveau să ajungă în curând la mare.

Când armata se opri să adape caii din butoaie (de două zile nu mai dăduseră de apă proaspătă), Arin o găsi pe Kestrel țesălându-l pe Javelin. Ea-și ridică privirea spre el, apoi și-o îndepărtă, fixându-se pe altceva. Arin voia să știe, să înțeleagă dacă era el sau – ce anume? Cerul țesut cu nori albi? Pescărușul înclinat în vânt? – lucrul ce o făcea deodată să pară mai mică.

Părul ei se roșise de când sosiseră în sud. Pielea ei era acum de culoarea pâinii prăjite. Degetele lungi smulseră ceva nevăzut din coama lui Javelin.

Nu era cerul. Nu era pescărușul.

Arin încercă să o abordeze pașnic.

— Deci, strategule. Care sunt șansele noastre de reușită? Sau ne îndreptăm spre pieire?

Colțul gurii ei se ridică – înțelegea atât efortul lui de a-i calma neliniștea, cât și întrebarea care, oricât de nonșalantă ar fi părut, era o modalitate ciudată de a-și arăta bunele intenții. Totuși, strategia lui funcționează. Kestrel deveni mai prezentă. Mișcările repezi ale degetelor ei încetară.

Atunci, nu o neliniștea bătălia.

Nici calul ei, nici scrâșnirea ușoară a nisipului de sub cizmele lor. Nimic, nicăieri.

Era el.

— Există trei scenarii, zise ea. Fie sosim târziu, iar tatăl meu a ocupat deja plaja. Fie întărim forțele prezente acolo într-o bătălie ce a început deja. Fie ajungem înaintea tatei și va trebui să așteptăm. Kestrel adăugă: Bineînțeles, există o a patra posibilitate: aceea ca eu să mă înșel și ca tata să nu acosteze acolo, ceea ce înseamnă că ne-am deplasat forțele unde nu ar trebui să fie.

— Nu există a patra posibilitate.

Kestrel clătină din cap.

— Pot să mă înșel.

— Asta te îngrijorează?

— Chiar dacă nu mă înșel și ajungem înainte ca valorienii să acosteze, este un soi de binecuvântare amăgitoare. Dacă va acosta mai târziu, înseamnă că va aduce cu el o forță mai mare. O artilerie robustă. Durează mult să mobilizezi mulți oameni și multe tunuri. De asemenea, sunt și mai greu de învins.

Javelin își izbi nasul de umărul fetei. Arin văzu zâmbetul lui Kestrel. Un sentiment tăcut, pierdut, îl cuprinse precum somnul sau precum o despărțire.

— I-am spus tatălui meu că-l iubesc.

Cuvintele ei țâșniră pe nepregătite.

— A fost ultimul lucru pe care i l-am spus.

Arin nu se uită la ea. Nu voia ca ea să-i vadă chipul în acel moment.

— Am văzut un coș când am trecut prin câmpurile de grâu, zise ea. Nu mai avea nicio formă. Nu mai putea ține nimic. Nici nu mai putea fi ținut în mâini.

— Kestrel, tu nu ești un coș.

— Cred...

Se opri.

Arin se întrebă dacă exista un lucru atât de dificil de rostit încât devenea greu și a spune că era dificil.

— Nu-mi poți spune ce gândești?

— Nu.

— De ce?

Kestrel șopti:

— Sunt îngrozită.

— De bătălie?

— Nu.

— De tatăl tău?

Vocea ei răsună hotărât:

— *Lui ar trebui să-i fie frică de mine.*

Arin nu voia să-și domolească dorința arzătoare de a-l ucide pe general. Nevoia asta se încleștase în inima lui. Dar dacă asta era... dacă nu greșise cu nimic la templu, dacă Arin nu făcuse nimic ce trebuia îndreptat și în schimb ceea ce o determinase pe Kestrel să se ascundă de el fusese groaza de răzbunarea lui Arin sau de a ei...

— Kestrel. Arin vorbi fără ocolișuri, căci nu se putea gândi cum altfel s-ar fi putut exprima. Vrei ca el să moară?

Ochii ei scânteiară.

— N-am s-o fac, zise el, dacă tu nu vrei.

— Ucide-l, dacă poți. Nu-mi pasă. El m-a lăsat să mor. Ba chiar mai rău.

Ura lui Arin se înnodă în inima lui.

— Mă vei ierta dacă-l ucid?

— Vorbești de parcă viața lui ar sta în mâinile tale.

— Așa e dat.

Kestrel miji ochii.

— Ți-a promis zeul tău?

— Nu cu atât de multe vorbe.

Kestrel clătină din cap.

— Te rog, răspunde-mi la întrebare.

— Poate va muri de mâna *mea*, zise ea. La capătul sabiei mele.

— Trebuie să știi ce alegi.

— Fă-o.

Ochii ei se umeziră.

— Jură-mi că ai să-l ucizi.

Nodul din inima lui Arin se desfăcu.

— Da, bineînțeles.

— El ne-a schimbat pe amândoi. Kestrel părea să-și caute cuvintele și să nu le găsească pe cele potrivite. Mă gândesc la tine, zise, la tot ce ai pierdut, la cine ai fost, la ce ai fost forțat să fii și la ce ai fi putut fi, iar eu... eu am devenit această *persoană*, incapabilă să...

Tăcu.

— Kestrel, zise Arin blând. Iubesc această persoană. Dar gura ei subțire se strânse. Chipul îi lucea iar de teamă. Arin își trecu degetele prin coama lui Javelin.

— *Eu* sunt cauza neliniștii tale.

— Nu, Arin.

Însă Kestrel ezitase.

El se întreba ce însemna că tatăl lui Kestrel avusese parte de dragostea ei și că o dăduse la o parte. Voia să-i spună despre senzația de recunoaștere ce-l zguduise când îndepărtase iedera de pe chipul zeului său, cum i se păruse că privește în oglinda apei întunecate pe care Kestrel o descrisese în timp ce se uitau la cerul clar al nopții. Voia să-i explice despre bucuria intensă, despre sentimentul de ușurare pe care-l avusese știind că fusese menit să facă ceva, și cum faptul că el conta pentru zeul lui semăna puțin cu o legătură familiară – era iar fiul sau fratele cuiva. Voia să o avertizeze, să-i spună că ea nu putea înțelege pe deplin cum era să știe că nu mai e copilul nimănui.

— *Ție* ți-e teamă de bătaie? întrebă Kestrel.

Asta, cel puțin, era o întrebare ușoară.

Arin zâmbi liber.

— Nu.

Plaja era tăcută.

Ceea ce, desigur, nu era adevărat, din moment ce un întreg regiment dacran era staționat pe nisipul ei. Arin era liniștit

însă văzând că navele valoriene nu acostaseră, că nu se vedeau pânze la orizont. Și, deși Kestrel îl avertizase despre măcelul ce-l prevestea întârzierea, Arin fu bucuros să vadă suprafața pustie de nisip întunecat de ploaie ce se întindea din dreptul corturilor până la țărm, să vadă valurile mici, mușchiul rocilor îmbrăcate în verde, pescărușii ce se ciorovăiau pentru crabi, în timp ce-i culegeau printre bălțile de apă lăsate de maree.

Nu bătea vântul. Cerul era o tăbliță plată. Fusesse furtună în noaptea precedentă. Aerul sărat mirosea proaspăt.

Oamenii lui Roshar fură așa bucuroși să-și vadă prințul, încât Arin începu să se îndoiască de rolul unui om fără ambiții politice pe care-l juca Roshar. Regina avea loialitatea poporului, însă prințul avea dragostea lui.

— Asta e o parte sigură a zilei, zise Kestrel, îndreptându-și apoi calul spre iarba palidă de pe un teren mai înalt, dincolo de care li se spusese că se găsea un izvor ce alimenta armata și caii.

Arin o urmă, conducându-și calul lângă al ei.

— Da, dar valorienii vor acosta în punctul cel mai înalt al fluxului, zise el.

Kestrel păru ușor surprinsă, nu atât de ce spusese Arin, cât de faptul că vorbise pur și simplu. Asta-l făcu să creadă că vorbele ei nu fuseseră începutul unei conversații, ci un simplu gând ce-i scăpase cumva. Kestrel nu se obosi să-l întrebe de unde știa ce voise ea să zică, probabil pentru că presupunea că avantajele fluxului pentru o forță invadatoare erau destul de evidente.

Marea îi va aduce ușor la mal, șopti moartea, spumegând albă, purtând pe spatele ei greutatea a nenumărate tunuri cu guri negre.

Arin își aruncă privirea spre Kestrel. Bătălia asta avea să fie foarte diferită față de ambuscada de pe drumul din sud. Nu exista niciun loc sigur, ci doar arena deschisă a plajei.

Nu te uita la ea, Arin. Uită-te la mine. Îi vei primi cu brațele deschise. Inima ți se va înălța, semeață și veselă. Ce e un dușman? E doar lovirea, și smucitura, și tăierea sabiei tale. E calea liberă pe care o tai între tine și ceea ce vrei. E calea spre mine.

Duhoarea omenească a taberei se ridicase. Kestrel și Arin călăriseră destul de departe. Acolo nu era decât lacul sărat și mocirlos al refluxului, burta descoperită a mării. Mirosea bine.

Poți să te gândești la ea cât vrei, șopti zeul morții. Dar tu mie îmi aparții.

Kestrel călărise puțin mai înainte. Se întoarse, surprinzând privirea lui Arin.

O picătură de ploaie căzu pe obrazul lui. Pe ceafă.

Ești al meu. Sunt al tău. Nu e așa, Arin?

Chipul ei se închise. Arin se gândi la o cutie închisă atât de ferm, încât nimeni nu-i putea vedea încheieturile.

Da.

În noaptea aceea, Arin stătu cu Kestrel și cu Roshar pe promontoriu. Lumina lunii glazura marea. Apa sclipea negru și alb. Luna învelea nisipul cu un strat de argint.

— E drăguț, comentă Roshar, deși îmi amintește de veninul pur al viermilor, de felul în care se usucă sub forma unei pelicule transparente. Apoi o întrebă pe Kestrel: Cum crezi că va decurge bătălia?

Arin răspunse în locul ei.

— Pentru ei și pentru noi, va fi acel gen de luptă în care un general își pune soldații într-o situație așa de disperată, că teama de moarte și dificultatea retragerii îi vor face să lupte până la unul, pentru că nu există altă soluție.

Roshar ridică glacial o sprânceană. Părea gata să spună că Arin era dramatic, fără niciun motiv.

Dar Kestrel încuviință din cap.

Alarma sună la prânz. Ploaia cădea ca un abur. Soarele era undeva pe cer, dar nu se vedea. La est, se zărea marginea solidă a unui nor cenușie. Iar pe mare se ițeau șirurile șterse ale pânzelor.

Artileriștii flancară plaja. Armata dacrano-herrani aștepta într-o formație sub formă de săgeată. Cavaleria era vârful triunghiului format din oameni.

Chipul lui Kestrel era crispat, mâinile ei strângeau, albe, frâiele. Javelin ridică și coborî o copită. Se auzi un bufnet înfundat.

Pe apă se vedeau gabare deschise, valoriene. Era cu miile, încărcate cu cai și armament. Soldații vâsleau din bărcile ancorate. Vâslele se ridicau și coborau prin ploaie.

Arin nu putu auzi comanda valoriană. Sunetul se pierdu pe mare, însă el văzu când soldații valorieni începură să pregătească tunurile. Putea practic să miroasă pulberea neagră. Pentru o clipă, lui Arin i se păru că nu mai era pe cal, ținând o sabie în mână, ci pe o barcă șovăielnică, cu palmele murdare de pulbere, împingând ghiulelele în locașul lor.

Valorienii aveau să tragă înainte să ajungă la mal.

O rugămintă se ridică în Arin, țâșnind brusc, pe neașteptate, deși dacă s-ar fi gândit mai bine mai devreme, ar fi știut

ce avea să o roage pe Kestrel în acel ultim moment, în ciuda promisiunii de a avea încredere în ea.

Arin îi atinse umărul. Kestrel se sperie. Avea nervii întinși până la o limită pe care Arin o cunoștea foarte bine.

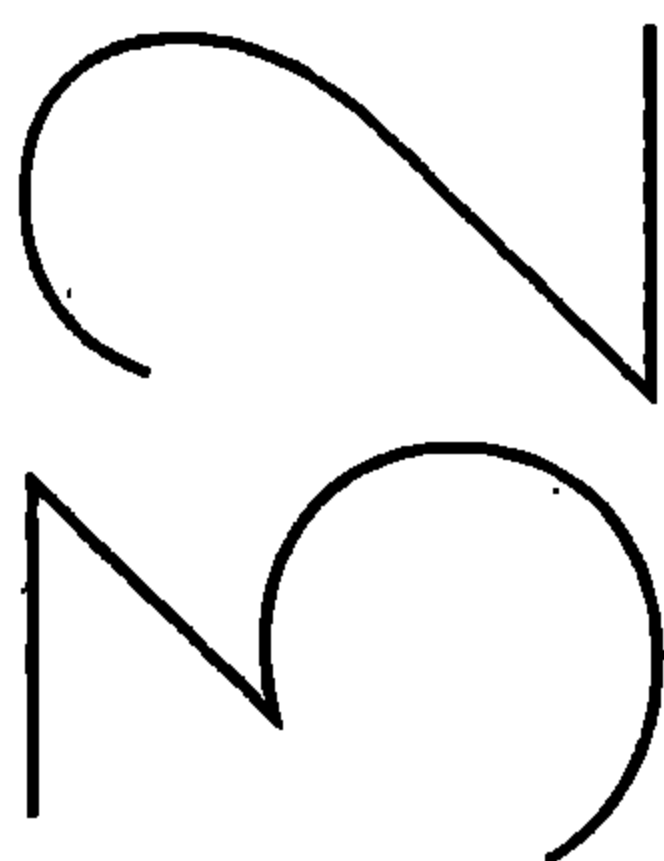
— Răzgândește-te, zise el. Întoarce-te, mergi la promontoriu, te rog.

— Nu.

În cele din urmă, Arin simți teama care infectase fiecare soldat.

— Atunci stai aproape de mine.

Răspunsul lui Kestrel se pierdu în tunetul primei explozii, ce sfâșie lumea.

ARIN NU VĂZU UNDE LOVI PRIMA GHIULEA, DAR auzi bufnetul bolnăvicios și simți impactul trepidând dinspre plajă în cizmele lui. Nechezatul cailor, strigătele omenești. În mijlocul flancului stâng. Armata lui Roshar întoarse focul, eșuând în mare parte, căci era greu să lovești ținte aflate în mișcare, pe valuri. Coloane de apă răsăreau acolo unde ghiulelele loveau apa. Un proiectil rapid străpunse o barcă și o făcu țandări. Caii și oamenii lunecară în mare.

Fumul negru acoperi plaja.

Primele bărci valoriene împunseră malul. Soldații săriră jos. Apa le ajungea până la genunchi. Caii fură conduși pe rampe. Aveau să urmeze și tunurile în curând.

— Sfărâmați-le pe toate, ordonă Roshar.

Artileriștii lui ciuruiră primul val de valorieni. Dar urmă al doilea val, și al treilea, și în cele din urmă un tun valorian fu așezat în poziție, astfel încât un șir de artileriști fu prefăcut într-un morman disperat de fum și sânge.

Calul lui Arin bătu în retragere. El îl obligă să stea locului, apăsându-și greutatea corpului în șa. Ținu calul între

genunchii strânși, preferând să nu tragă de zăbală. Arin era distras. Totul era zgomot. Chiar și după ce Arin calmă calul, nu mai avea încredere în animal. Apoi auzi un sunet mărunț, pe care nu ar fi trebuit să-l poată sesiza: un gâtlej ce înghite în gol.

Arin își aruncă privirea la Kestrel. Javelin –magnificul cal de război, un animal de nădejde – era neclintit. La fel era și Kestrel. Chipul ei era însă crispat. Ochii ei erau prea mari și prea pali.

Te rog, se rugă Arin. Arată-i mila ta.

Zeul lui era amuzat. Dacă ea nu crede în mine, atunci cum pot crede eu în ea?

Generalul ajunsese pe mal. Arin îl putea vedea. O văzu pe Kestrel observându-l. Mai multe șiruri de valorieni mărșăluiau de pe țarm pe plajă.

Roshar ordonă avangardei să înainteze.

Moartea mușcă din ceafa lui Arin, așa cum își apucă o pisică puii. *Poate că-i voi arăta aceeași milă ca și ție, șopti moartea.*

Inima lui Arin bubui. Sângele îi goni prin vene. Își atinse pielea arzătoare, așteptându-se să-și vadă mâna însângerată.

Nimic.

Din spate simți presiunea unei adieri umede. Tremurul calului de sub el. Un tun bubui. Animalul necheză și bătu iar în retragere. Apoi o rupse la goană înainte, printre șirurile de soldați din avangardă, drept spre valorieni.

Kestrel nu-l vedea pe Arin. Nu-l putea vedea și se simțea ca și cum nu putea de fapt să vadă nimic.

Tunurile își țineau respirația. Avangarda se ciocni de avangarda dușmană. Kestrel văzu primele rânduri lovindu-se

unele de cealalte. Jeturile de sânge. Măștile hidoase ale fri-cii și ale urii. Un braț retezat din umăr. Trupuri împinse de pe cai, sfârtecate pe nisip sub copite. Și cruzimea a ceea ce Kestrel nu putea zări.

Unde era el?

Javelin nu se mișcase. Calul era ca o stâncă, ceea ce o făcu pe Kestrel să-și dea seama că și ea era înlemnită. O mână cuprinse sabia, de parcă ar fi putut face plăseaua să dispară prin propria forță. O sabie. Mâna ei, cu o sabie. Nu se price-pea defel la luptă.

Groaza îi șerpui prin trup, lunecoasă, sinuoasă.

Valorienii nu spărseseră încă primele rânduri. Artileria nu putea fi folosită de teama de a nu lovi propriii oameni. Trecură câteva clipe până ce un dușman ajunse la Kestrel.

Și poate că undeva, mai în față, se afla lucrul de care ea se temea cel mai tare. Ochii pustiiți ai lui Arin. Sângele lui vărsat, irosit.

Kestrel îl împinse pe Javelin înainte și se strecură printre rânduri.

Arin aproape că fu aruncat din șa. Un valorian se lovi de el. Arin încasă o lovitură în pieptul protejat de armură. Își trase respirația. Simți impactul; era probabil o fractură. Nu se vede sânge, se gândi el. Pentru un moment foarte scurt, îi fu greu să se concentreze, să-și dea seama ce făceau mâinile lui, ce vedea și cu cine se lupta. Îi puse zeului său o întrebare dezlânată. Dacă ar fi reușit să pună întrebarea în vorbe, ar fi vrut să știe dacă îndurarea zeului însemna că îl lăsase să trăiască până atunci. Douăzeci de ani sunt mai buni decât nouă. Ori zeul își arăta îndurarea lăsându-l să moară așa și nu într-un alt fel, mai rău? Sau pur și simplu să-l ducă acasă, în raiul zeilor. Mama, tata, sora. Arin simți un val de

singurătate, de dor, *da*. Da, poate că despre asta era vorba, poate la asta se referise zeul. Îndurare. O promisiune: că ultimul moment înainte ca această lume să devină următoarea avea să fie la fel de dulce ca dragostea.

Dar Arin nu putea gândi una ca asta, nici să înțeleagă. Simți doar întrebarea, care era de fapt mai multe întrebări condensate într-o mărgică de fier, gămălia unui ac, un vârf mic și tare de groază, de speranță și de ușurare.

Calul lui. Blestematul lui cal. Animalul continua să se împotrivescă vrerii lui Arin. Calul acela avea să-l ucidă. Arin încercă să se simtă îngrijorat.

Sabia lui spintecă burta cuiva. Nu știa prea bine cum. Sabia lui n-ar fi trebuit să pătrundă prin armura valoriană. Dar mațele ieșiră prin spintecătură. O derulare lentă și umedă.

Arin îi puse capăt.

Să vii acasă, medită zeul lui, care putuse lua mărgica din fier de pe inima lui Arin și o prefăcuse într-o pană, care putea separa fiecare fulg de ceilalți, de-a lungul penei. Zeul își trecu un deget peste pana desfăcută atât de bizar. *Asta ai crezut că înseamnă îndurarea mea? Asta îți dorești?*

Bine, Arin.

Bine.

Kestrel nu înțelese de ce nu o ataca nimeni. Când își dădu seama, se simți neroadă și recunoscătoare. Armura ei. Înfașurarea ei valoriană. Forțele lui Roshar o cunoșteau, îi recunoșteau calul. Dar pentru valorieni ea părea să fie una de-alor. Era bizar poziționată, dacă soldații ar fi stat să se gândească la asta, dar nimeni nu avea timp de așa ceva. Oamenii gălgăiau cu gâturile tăiate. Își împingeau săbiile așa de adânc în trupuri, încât pumnii lor dispăreau în carnea altor soldați.

Îl împinse pe Javelin printre soldați – valorieni, dacrani, herrani. *Spectru mic*. Da. Ea nu exista. Chiar și când obrazul îi fu împroșcat de sângele cuiva, nu simți nimic. Nimeni nu o atingea.

Kestrel îl văzu pe Roshar smulgând o sabie din mâna cuiva, zdrobind nasul unui valorian cu scutul și tăind gâtul omului. Prințul își împinse cu genunchii armăsarul din calea cadavrului. Își întoarse calul și o văzu pe Kestrel.

— Unde e Arin? strigă el.

Vocea lui Kestrel cedă.

— Nu știu, zise ea în cele din urmă.

Șoapta ei era aspră. Roshar nu ar fi putut să o audă chiar dacă nu s-ar fi aflat la câțiva metri depărtare.

Un valorian însă o auzi. Văzuse privirea pe care și-o aruncaseră Kestrel și prințul, îi auzise vorbind în dacrană. Un ofițer de cavalerie. Își împinse calul spre al ei. Se întinse după ea. O prinse de gât.

— Cercetaș?

Ochii lui negri erau mijiți; rânjea ca un animal.

— În avangardă? Din ce regiment ești?

Kestrel rămase fără respirație.

— Trădătoare!

Omul îi zbură sabia din mâna moale.

— Kestrel!

Roshar.

Era prea departe.

Kestrel se chinui să respire. Nu își dezlipi privirea din ochii ofițerului. Șoptind ceva ce știa că omul nu putea auzi, Kestrel îl privi pe valorian aplecându-se înainte, slăbindu-și doar puțin strânsoarea. Kestrel întinse mâna după pumnal și înfipse arma în subrațul omului.

Ofițerul gemu și-i dădu drumul. Ea-și smulse pumnalul și străpunse gâtul valorianului.

Greutatea trupului apăsă asupra ei. Omul îi icnea în ureche. Sunetul era lipicios și umed. Sângele curgea pe ea în timp ce Kestrel încerca să se țină în șa. Încercă să-l împingă deoparte pe ofițerul îmbrăcat în armură. Însă calul lui se opuse. Valorianul o prinse iar. Ochii lui căprui erau holbați, răzbunători, pierduți. Cu ultimele puteri, dușmanul o trânti la pământ odată cu el. O trase de pe cal.

Calul lui Arin era nărăvaș, dar i-ar fi fost și mai rău fără armăsar. Arin creă un spațiu liber în jurul lui. Granița dintre cele două armate se dizolva. Kestrel era pesemne la câteva rânduri în urma lui. Valorienii aveau să o ajungă în scurt timp. „Stai aproape de mine”, îi zisese el. Neliniștea lui Arin crescuse, făcându-l rău. O parte din el se uita la ce făceau mâinile și trupul său, dar o altă parte, mai mare, devenea uriașă și se umfla de satisfacție. Simțea plăcere ucigând, cât și îngrijorare pentru plăcerea lui. Dincolo de toate, Arin simțea înțepătura fricii. „Stai aproape.”

Arin își întoarse calul.

Și dacă nu o putea găsi?

Mai în spate. Și mai în spate.

Valorienii spărseseră deja rândul în care îi lăsase pe Kestrel și pe Javelin.

Plămâniile se blocau. *Unde?* întrebă el.

Generalul? răspunse reticent zeul lui. *Lasă-mă să-ți arăt calea...*

Nervii lui Arin țipau, întinși.

Deschide ochii, zise moartea.

Uită-te, iubirea mea, și vezi.

Arin se uită. Îl văzu, nu foarte departe, pe Javelin ce stătea singuratic în mijlocul luptei. Călărețul lui dispăruse.

*

Obrazul lui Kestrel era lipit de nisip. Avea nisip în gură. Tuși și scuipă. Spatele și umerii ei se scufundau în plajă și împingeau trupul mort prăbușit peste ea. Încercă să-l ridice. Brațele îi cedară. Văzu cerul încetșosat. Calul ei era aproape. Îl împinse iar pe ofițer. Armura îl făcea să fie și mai greu. Ea era udă learcă de sângele valorianului. Kestrel simțea sângele încă zvâcnind, auzea haosul din jurul ei. Panica i se prinse de șira spinării.

Împinse. Trupul nu se clinti. Încercă mai tare, simți greutatea apăsându-i pieptul. În cele din urmă, Kestrel țipă.

Ceva se izbi de Arin. El rămase în șa, se întoarse să-și vadă atacatorul și văzu un rânjet valorian – și apoi, prea târziu, zări oțelul dințat așezat de-a lungul cizmei omului. Arin îl observă înainte ca valorianul să-și folosească piciorul ca pe un cuțit și să taie coastele expuse ale calului de sub Arin.

Nechezatul animalului străpunse timpanele lui Arin. Fu aruncat la pământ.

„În război”, obișnuia să-i zică uneori tatăl ei, „poți să trăiești sau să mori. Dar dacă te panichezi, moartea e singura ta soartă.”

Kestrel îl ura pentru răceala lui. Pentru regulile lui.

Dar.

Trupul o strivea.

Dar... nisipul.

Kestrel încercă să vadă dacă se putea întoarce pe burtă. Zvârcolindu-se, se mișcă sub cadavru. Pe când încerca să se întoarcă, aproape că se aștepta să o observe cineva și să o atace. Aștepta copitele să-i strivească țeasta. Dar Javelin stătea nemișcat, exact acolo unde stătuse când ea căzuse. Cavaleria făcea manevre în jurul calului blând. Nimeni nu se uita la sol.

Răsucindu-se în nisip, Kestrel se răsturnă pe burtă și începu să sape, aruncând nisipul ca și cum ar fi înotat. Își afundă coatele în adâncitura pe care o făcuse și se trase înainte. Era liberă.

Arin dădu să se ridice. Evită în ultima clipă lovitura cizmei crestate ce-i țintea capul. Cu ambele mâini (oare unde-i era sabia?), Arin prinse glezna valorianului și-l trase pe om de pe cal.

Mâinile tremurătoare ale lui Kestrel căutau pumnalul prin nisip. Pumnalul ei. Trebuia să-l găsească. Nu putea să-l piardă.

Când găsi marginea armei sub un vâl de nisip înroșit, ochii i se umplură de lacrimi. Apucă plăseaua.

Javelin o aștepta nemișcat. Kestrel voia să se lipească de el, să-și afunde fața în trupul lui. Voia să devină cal și astfel să-i poată mulțumi armăsarului într-un fel în care el să înțeleagă.

Dădu să încalece calul, apoi îl văzu, peste ridicătura șei, pe Arin.

Arin culese o sabie din nisip – era oare a lui? nu conta – și tocmai se pregătea să îi facă vânt spre gâtul valorianului prăbușit la pământ, când omul sări în picioare, lovi sabia lui Arin cu a sa și-și împunse vârful propriei arme spre el.

Arin blocă atacul. Auzi lunecarea oțelului pe oțel și simți vibrația și presiunea. Simți cum cedează. Sabia omului coborî o secundă.

Era însă un truc. În acel moment de prefăcută slăbiciune, mâna cealaltă a valorianului se întinse după pumnal și-l implântă într-un gol unde se încheia armura lui Arin.

Kestrel înainta, clătinându-se, prin nisip. Avea picioarele prea moi; nu se putea mișca suficient de repede. Valorianul

era cu spatele la ea. Putea vedea chipul lui Arin, cuta dintre sprâncenele lui, expresia gânditoare de pe față. Și apoi ceva se modifică: o fulgerare, o recunoaștere.

Valorianul îl înjunghie. Arin țipă.

Pumnalul se adânci în coastele lui. Durerea îi cuprinse trupul. Lovi înapoi. Sabia lui dansa inutil, alunecând pe armura dușmanului, reușind doar să taie șireturile ghetei drepte a omului.

— Ești al meu, zise valorianul.

Asta-i spunea și moartea mereu. Surprins să audă cuvintele zeului venind dintr-o gură omenească, Arin ezită. Se simțea ciudat. Se gândi: *Ah*. Se gândi: *Sunt recunoscător*. Primi cu plăcere avertizarea zeului, dându-și seama că întotdeauna dorise să știe când avea să se întâmple. N-ar fi vrut să părăsească prea brusc viața asta.

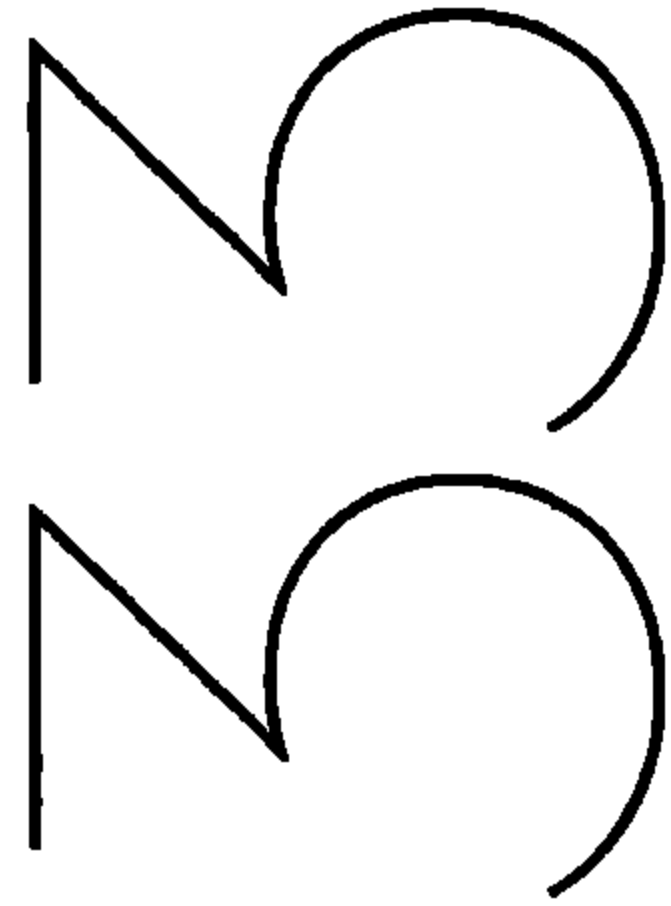
Dar el iubea viața asta. Iubea fata pe care o avea în această viață.

Inima îi izbi cu putere pieptul, se revoltă.

Prea târziu. Baza sabiei valoriene venea spre capul lui, înclinată spre gât.

Arin încercă să se ferească. Plăseaua îi lovi tâmpla.

Bezna îi acoperi ochii. Nu-și mai simțea picioarele. Încercă să-și audă zeul, dar nu-i răspunse decât tăcerea, apoi nu mai auzi nimic.

KESTREL ÎL VĂZU PE ARIN CĂZÂND. ALUNECĂ PE nisip în timp ce alerga. Urechile îi vuiiau. Minteaa i se blocă. Groaza o cutremură.

Se afla la doar câțiva pași. Ținea pumnalul strâns în mână. Spatele valorianului era ca un zid de armură. Omul își ridică iar sabia. El nu o auzi venind asupra lui.

Dar unde, *unde?* Kestrel avea un pumnal, dar nu avea unde să înjunghie – nu putea ajunge la ceafă, nici în tors, nici în picioare. Valorianul era acoperit de armură de la umeri până la ghetete. *Pumnalului îi șade bine în carne, i-ar fi zis tatăl ei. Găsește-o.*

Kestrel simți o presiune mare în piept. Disperarea o cuprindea în timp ce se strecura în spatele dușmanului. Nu știa ce să facă, nu putea gândi, și apoi, deodată, parcă altcineva, nu ea, observă gheata ușor desfăcută și carnea expusă de deasupra ei. Kestrel căzu în genunchi în nisip. Prinse marginea ghetei, trase de ea și tăie tendonul tare de la gleznă.

Valorianul țipă. Kestrel părea să simtă odată cu el durerea înnebunitoare încolăcindu-se pe pulpa lui. Îi simți prăbușirea. Agonia pulsândă. Simți cum o fată se cățara peste

trupul lui – sălbatică, precum o vulpe. Dar, ce fată? Părul ei, pielea ei, ochii ei, armura ei. Nu era dușmanul. Dușmanul?

Apoi pumnalul găsi gâtul omului și valorianul știu imediat ce era Kestrel.

Mâna ei, brațul ei se înroșiră. Kestrel nu putea da drumul pumnalului. Se forță să-l bage la loc în teacă. Avea nevoie de ambele mâini libere. Avea nevoie de Arin.

Îl văzu întins. Kestrel plângea, îngenuncheată în nisip, cu degetele libere lunecând înnebunite spre el. Mâinile ei îl cercetară, găsiră pumnalul înfipt în coasta lui. Văzu sprânceana înnegrită, obrazul violet, pielea străpunsă. Îi atinse chipul și-i simți capul legănându-se. Oare era pulsul lui Arin sau al ei? Trupul lui Kestrel vibră cu bătăile ușoare. Nu-și putea ține degetele nemișcate în golul de sub maxilarul lui.

Se uită iar la pumnalul din coasta lui Arin și desfăcu armura ca să vadă mai bine.

Doar vârful pumnalului pătrunsese în carne. Lama era blocată între coaste. O speranță sălbatică o cuprinse deodată.

Nu voia să scoată pumnalul – nu avea cu ce să oprească curgerea sângelui – și-și întoarse atenția la capul lui Arin. De data asta, când degetele ei căutară pulsul lui Arin, îl găsi și știu că nu era al ei. Lacrimile ei curseră iar.

Rana din trupul lui nu era gravă. Totuși, o lovitură la cap putea fi periculoasă: putea să-l ucidă, să-l lase paralizat, să-i răpească simțurile, mintea. Îl putea face să doarmă pentru totdeauna.

— Arin, trezește-te!

Odată ce rosti aceste cuvinte, Kestrel nu reuși să se mai oprească.

— Trebuie să ne mișcăm. Nu putem rămâne aici. Te rog. Te rog, trezește-te! Te iubesc. Nu mă părăsi! Trezește-te! Ascultă-mă! Arin? Ascultă!

Cineva plângea. Lacrimile ei îi încălzeau fruntea, genele, gura.

Nu plânge! încercă el să zică.

Te rog, ascultă! zise ea.

Da, avea să o asculte. Bineînțeles. Cum credea ea că nu avea să o asculte?

Arin avea un sentiment familiar. Ireal. I se părea că toate astea se mai întâmplaseră și altă dată sau că *urmau* să se întâmple, că momentul prezent era fie un ecou, fie sursa lui însuși. Dacă deschidea ochii, lumea avea să se dubleze. Țeasta îi pulsa. Ochii îi erau apăsați de pietre. Era acoperit de țărână densă și moale. Era reconfortantă. Îi liniștea durerea grețoasă.

Și totuși, nu era nicio piatră pe ochii lui, nu era sub țărână. O parte din el știa asta; aceeași parte care se agăța de vocea femeii.

Vocea ei se frângea. Arin o auzi sfărâmându-se cumplit. În curând, se gândi el, ea avea să țipe.

— Nu, reuși el să spună, deschizând ochii.

Îi era rău.

Arin se uită, ca prin ceață, la expresia ei: amestecul de disperare și de ușurare. Mâinile ei rămaseră o clipă nemișcate, apoi începură să se agite imediat, ridicând un bidon cu apă la gura lui Arin, încercând să-i pătrundă sub ceafă și să o ridice. Era prea grea.

— Îmi pare rău, zise ea. Arin, trebuie să te ridici.

— Nu cred că pot.

— Ba da. Doar până la Javelin. Haide!

Kestrel trăgea de el – de umeri, de brațe. Arin nu se îndura să-i spună să se oprească, să-i spună că durerea din tâmpla lui era monstruoasă, că fiecare zdruncinătură îl durea. Încercă să se concentreze și-l văzu pe Javelin stând

în apropiere, văzu ciocnirea unduitoare a soldaților și a metalului. Frica îi pătrunse în oase. Acel mic cocon de liniște ce-i adăpostea pe el și pe Kestrel nu avea să reziste prea mult. Era imposibil ca nimeni să nu-i fi observat, ca nimeni să nu fi coborât deja o sabie asupra gâtului ei în timp ce îngenunchea lângă ei, trăgea de el și îl implora.

— Du-te! îi spuse el.

Ea tresări.

— Nu.

— E în regulă. Arin încercă să-i atingă obrazul, dar fie ochii, fie mâna nu-l mai ajutară. Bâjbâi, pipăindu-i nasul, buzele. Nu mă deranjează, zise.

— Nu spune asta.

— Fugi! Departe.

— Nu-mi cere așa ceva. Tu n-ai face asta. Tu nu m-ai părăsi.

Dar e diferit, încercă el să zică. Arin se pierdu apoi în ceea ce voia să explice. Voia să-i spună că jalea ei îi era dragă, neașteptată. Îi era așa de greu să răsucească vorbele pe limbă. Își dădu seama că mâna îi căzuse.

Fața ei se contorsionă într-o expresie pe care Arin nu o desluși.

— Ridică-te! spuse Kestrel printre dinți.

— Pleacă, te rog!

Kestrel își strânse degetele peste marginea platoșei lui din piele.

— *Obligă-mă!*

De data asta, el îi recunoscuse expresia. Hotărâre. Arin închise ochii, ca să nu vadă. Nu-mi datorezi nimic, ar fi vrut el să zică. Nu-ți pierzi onoarea dacă pleci. Arin se întrebă dacă Kestrel știa cum întreaga ei ființă putea deveni un soi de jurământ.

El ar fi zis: *Spune-mi de ce nu poți pleca.* Poate că dacă ar fi avut mintea mai limpede, Arin ar fi ghicit singur răspunsul. Deocamdată, nu vedea decât hotărârea ei și pericolul în calea căruia o arunca.

Oare asta înțelegea zeul lui prin îndurare: să moară amândoi pe plaja aceea?

Insuportabil.

Dincolo de țeasta care-i pulsa, Arin descoperi o durere diferită ce i se prelungea în josul trupului. În coaste. Un pumnal. Arin îl trase afară. Kestrel scoase un țipăt de groază. Latura trupului lui se acoperi de sânge lipicios. Arin împlântă cuțitul în nisip și apucă umărul ei cu cealaltă mână. Simți că-i plesnește capul. Se opinti în sus, împingându-se în pumnal.

Arin încercă să se detașeze de ceea ce făcea, de spasmul care-i zgudui trupul în timp ce i se făcea iar rău. În genunchi, văzu cerul întunecat – ploua? –, umărul lui Kestrel ce părea atât de fragil între degetele lui. Cu siguranță, ea nu avea să poată să-i susțină greutatea, dar Kestrel reuși să-l sprijine, se chinui să-l ridice în picioare. Fiecare hurducătură îl durea pe Arin și se temea de ce avea să simtă când îl încăleca pe Javelin. Dar avea să o facă.

Arin se urcă pe cal. Kestrel era cu el. În cele din urmă, Arin nu mai știu dacă cerul sau mintea lui picura ploaia, întunecat. Totul era înnegurat și umed. Pe când calul se mișca sub ei, liniștea pătrunse prin valul de durere. Un sentiment pluti pe deasupra lui ca urma unui parfum rar. I se păru că aude clinchetul unui dop de sticlă, ridicat de pe un flacon mic. Aroma eliberată. Cum era posibil să poată mirosi flori ce nu se aflau acolo?

Arin își dădu seama că-i era greu să-și urmeze cursul gândurilor. Ele dispăreau în fum. Nu conta. Arin le dădu

drumul. Fum, parfum, ploaie. Toate erau minunate, trecătoare. Poate la fel ca emoția care o făcuse pe Kestrel să jure că nu avea să-l părăsească.

Arin nu știa ce anume o făcuse pe Kestrel să-l salveze. Dar trebuie să fi fost ceva. Fusese real.

Nu avea să uite. Avea să-și amintească și să prețuiască momentul.

Arin văzu mâinile lui Kestrel pe frâie. Își simți trupul căzând moale. Bătăile copitelor îi călcau parcă pe țeastă.

Cineva – o voce gravă – blestemă.

— L-ai *legat* de tine?

— Aproape că a căzut, o auzi Arin pe Kestrel spunând.

Arin deschise ochii. Roshar dezlega funia ce-l lega pe Arin de Kestrel. Privirea prințului era fixată asupra nodurilor. Lui Roshar nu-i stătea în fire să evite privirea lui Arin.

— Păi, *asta* a fost o prostie, îi zise prințul lui Kestrel. Nu te-ai gândit că dacă începea cu adevărat să cadă, te-ar fi putut trage și pe tine?

Kestrel nu răspunse. Da, se gândise la asta. Arin își dădea seama după tăcerea ei.

Brațul lui Roshar se petrecu pe după talia lui Arin.

— Haide, zise el.

Arin alunecă de pe cal. Roshar îl prinse și îl ținu drept.

— Sângerezi pe mine, se plânse prințul.

Da. Arin bănuia că sângera destul de mult. Dar capul – durerea era mai rea decât orice. Arin se lăsă moale pe Roshar, își plecă fruntea pe umărul bărbatului. Apoi se forță să deschidă iar ochii.

Kestrel stătea într-o parte și-și ținea brațele strânse la piept. Dincolo de ea se afla tabăra unei armate, așezate în grabă. Era mai mică decât înainte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Arin.

— O baie de sânge, răspunse Roshar. Ne-am retras. Au cucerit plaja. Te țin pe tine responsabil.

Kestrel icni, furioasă.

— N-a vrut să spună asta, șopti Arin.

— O să mă faci să te car? zise Roshar.

Kestrel spuse ceva tăios. Arin auzi vorbele, dar era prea obosit ca să le mai înțeleagă. Auzi tonul lent și tărăgănat al lui Roshar, șuierul lui Kestrel. Arin voia să-i spună lui Kestrel: *Își ascunde emoțiile. Voia să-i spună: E îngrijorat.* Arin se simți deodată copleșit de grija lor, de cum totul era atât de tainic. Se îndepărtă de brațul lui Roshar și începu să meargă aiurea.

Roshar îl înjură și-l prinse înainte să se prăbușească.

— Pe oasele, sângele și suflarea zeiței! zise Roshar. Ce încerci să-mi demonstrezi?

Arin era culcat pe spate, în patul lui Roshar. Prințul stătea în picioare lângă el. Era crispat și iritat.

O suflare caldă se odihnea greu pe pieptul lui Arin. Kestrel își așezase capul pe trupul lui, dormind. Ședea îngenunchată pe pământ, cu pieptul trecut ușor peste marginea patului. Armura și tunica lui Arin dispăruseră. Coastele lui erau bandajate. Palma ei se odihnea pe abdomenul lui Arin.

— Te-aș fi cărat, zise Roshar, ceva mai încet.

— Știu.

Vocea lui Arin o trezi pe Kestrel. Ridică fruntea și se îndepărtă. Gura ei era strânsă, ochii umbriți, coada pe jumătate desfăcută.

— Războiul? întrebă Arin.

Kestrel și Roshar se uitară unul la celălalt.

— A fost așa de rău?

— Odihnește-te, Arin, îi zise Kestrel.

Roshar crănțâni din dinți.

— Nu prea mult. Tot adoarme și se tot trezește. Nu e bine în cazul unei lovituri la cap ca aia. Ține-l treaz. Nu-l lăsa să doarmă. Lui Arin îi zise: Eu nu pot rămâne. Trebuie să organizez retragerea spre oraș.

Stomacul lui Arin se strânse. Retragera spre oraș era ultima soluție.

— N-o face!

Arin se chinui să găsească o idee mai bună. Kestrel se uita la el tăcută și mohorâtă.

— *Vreau* să stau cu tine. Dar nu pot, spuse Roshar.

Arin își duse palma la obrazul prietenului său. Gestul îl surprinse pe prinț. Arin văzu că Roshar își amintise gestul herrani, însă ezită înainte să-i răspundă și asta-l întristă pe Arin. Mâna lui căzu moale. Cu degetele trasă conturul unei scobituri din rama patului. Se simțea ciudat că-l alungase pe Roshar din propriul pat.

— Unde vei dormi?

— Nu avea grijă. Mulți m-ar primi în patul lor.

După ce plecă prințul, Arin o întrebă pe Kestrel:

— De ce a mers bătălia așa de prost?

Întrebarea păru să o supere.

— Asta vrei să știi?

— E important.

— Mai important decât felul în care aproape că ai murit?

— Dar nu am murit.

Vocea ei era sacadată.

— Tatăl meu are prea multă pulbere neagră. Prea mulți soldați. Prea multă experiență.

— Dar cum a câștigat mai exact?

— Un atac frontal complet a fost de ajuns îndată ce a eliminat pericolul tunurilor. Nu am văzut tot ce s-a întâmplat.

Vina pulsă odată cu pulsul dublu din capul lui Arin.

— Pentru că ai fugit cu mine.

Ochii ei se umeziră de lacrimi.

— Îmi pare rău, zise el. Vorbim despre altceva. Ce-ți place ție.

Kestrel deschise gura. O închise. Vocea ei era înăbușită.

— Ți amintești mozaicul?

— Da.

— Cum se potrivea totul. De parcă fiecare plăcuță voia să fie lângă celelalte.

— Da.

Arin însă era confuz, nu era sigur ce însemna mozaicul pentru Kestrel sau de ce se gândea acum la el. Ea vorbea despre el ca și cum ar fi încercat să explice că stânga era de fapt dreapta, sau că era atât stânga, cât și dreapta... ceea ce-l făcu pe Arin să realizeze că știuse întotdeauna că stânga și dreapta erau importante, dar nu știa ce însemnătate au sau care era diferența dintre ele. Închise ochii.

— Arin, nu.

— Doar un pic.

— Nu.

Kestrel îl strânse de mână.

— Șșș!

— Povești, zise ea brusc. Mozaicul spunea niște povești, nu?

— Da, unele vechi.

— O să ți le spun.

Ochii lui Arin se întredeschiseră. Nu-și amintea să-i fi închis.

— Știi poveștile acelea?

— Da.

Kestrel nu le știa și deveni limpede când începu să de-pene legendele. Cunoștea doar frânturi, adunate în moduri care l-ar fi făcut pe Arin să zâmbească dacă nu l-ar fi durut.

— Tu, șopti el, ești o mare măsluitoare.

— Nu mă întrerupe.

În mare parte povești inventate. Ea-și aducea aminte imaginile – pe Arin îl mulțumea felul în care ea își amintea așa de viu detaliile podelei din templu. Care zeu se încolăcea în jurul cărui zeu sau cum se despărțea limba șarpelui în trei. Dar poveștile pe care le spuse ea aveau prea puțin de-a face cu credința lui Arin. Uneori, nici nu aveau vreun sens.

— Să mai facem asta o dată, când voi avea putere să râd, zise Arin.

— Așa e de rău?

— Mmm. Poate că nu. Pentru un valorian.

În cele din urmă, lumea se prefăcu într-o curgere lentă, dezlânată. Arin se gândi la bumbacul rupt, ce lasă în urmă fire. Poate Kestrel îi vorbise ore întregi. Arin nu știa. Oare când își culcase ea capul iar pe inima lui? Pieptul lui se ridică și căzu.

— Arin.

— Știu. Nu ar trebui să dorm. Dar sunt atât de obosit. Kestrel îl amenință. Arin nu auzi tot.

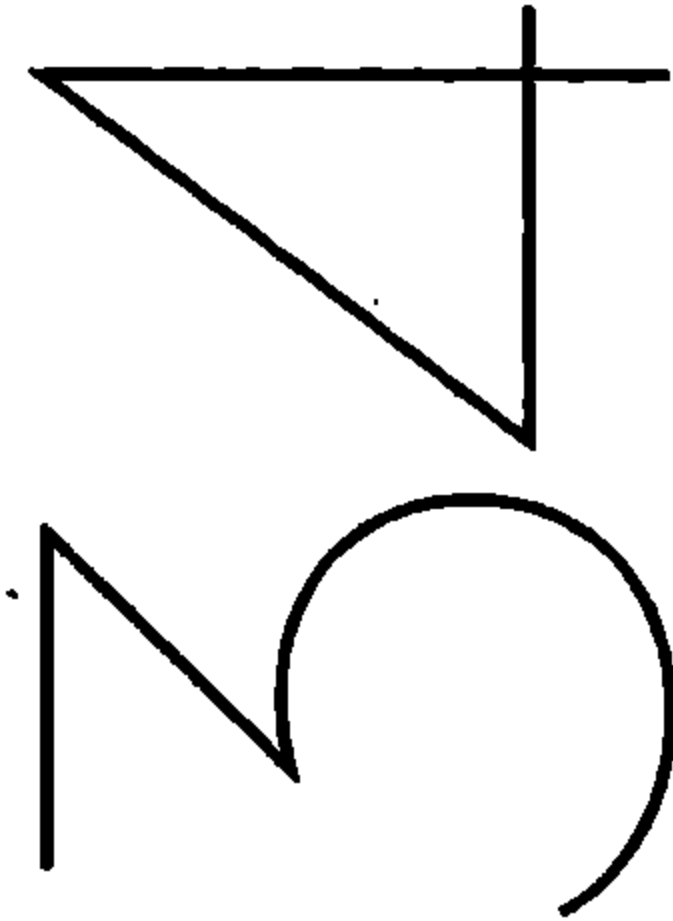
— Întinde-te lângă mine, șopti el.

Pe Arin îl deranja să o știe îngenuncheată pe pământ.

— Promite-mi că nu adormi.

— Promit.

Dar Arin nu avea de gând să se țină de promisiune. Știa ce avea să se întâmple. Kestrel se strecură lângă el. Totul deveni prea moale, prea întunecat, prea catifelat. Arin oftă și se cufundă în somn.

CÂND SE TREZI KESTREL, ARIN NU MAI ERA ACOLO.
Inima ei prinse a-i bubui în piept și nu încetă nici când,
ieșind din cort, îl găsi pe Arin făcând ceai sub un cer albas-
tru, pustiu, străpuns de mijirea zorilor. Arin înteți focul mic.

— Ce crezi că faci? vru ea să știe.

— Am găsit o cutie cu ceai în cort. Arin văzu expresia ei.
Pe Roshar nu-l va deranja.

— Mă deranjează *pe mine*.

Privirea lui Arin se mută de la ea la oala cu apă ce fierbea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ar fi trebuit să dormi.

— Îmi e mai bine.

Poate. Dar pe Kestrel o durea să-i vadă chipul, vânătaia precum cerneala ce se lungea peste fruntea lui și peste obraz, spre colțul ochiului. Pielea era spartă acolo unde fusese rănit la tâmplă. Arin purta o tunică murdară, probabil pentru că nu voia să o păteze pe cea curată; sângele uscat stropea pielea brațelor lui goale. O bulă enormă se umflă în pieptul lui Kestrel.

— *Eu* nu ar fi trebuit să dorm.

— Aveai nevoie. Bătălia. Drumul înapoi. Trebuie să-ți fi fost greu.

— Nu, n-a fost.

Arin răsuci cutia închisă în mâini. Frunzele uscate foșniră.

— Mulțumesc pentru că m-ai salvat.

— Am crezut că ai murit. Că vei muri.

Arin se uită la cutie.

— Știu cât de greu e să privești pe cineva murind.

— Nu pe „cineva”, Arin. Pe *tine*.

El încuviință din cap, dar tresări. Lăsă cutia la o parte. Nu părea să o asculte cu adevărat pe Kestrel.

Ea se aplecă să șadă lângă foc. Își așeză cotul pe un genunchi îndoit, tras la piept. Își apăsă gura și bărbia pe braț.

— Încă te chinuie durerea.

— Nu așa de tare. De aceea, va trebui să-mi vorbești.

— Dar, Arin, îți vorbesc.

— Despre război.

Kestrel se uită la el.

Arin zise:

— Nu ne putem retrage spre oraș.

— Nu-i putem înfrunța în bătălie directă. Nu când avem de-a face cu toată forța valoriană. Ne-a fost demonstrat la Lerralen.

— Răspunsul nu este să-i invităm să asedieze orașul. Am încercat deja o dată să apăr orașul de general. A distrus în doi timpi și trei mișcări apărarea. A spart zidul.

— E reparat. De data asta, ai estul de partea ta.

— Dacă nu ai încerca să mă aperi acum cu falsul optimism, ce mi-ai spune de fapt?

Cerul se luminase. Kestrel auzi sunetele taberei ce se trezea.

— Fii sinceră, Kestrel.

— Despre război.

Vocea ei era plată.

Expresia lui Arin se schimbă ușor. Își așeză degetul mare pe maxilar, despărțind degetele murdare peste obrazul rănit.

— Mai e și altceva?

Oboseala lui. Rănile lui. Durerea pe care încerca să o ascundă. Felul în care inima ei se acoperise de solzi și totuși ardea ca un cărbune încins pe dinăuntru.

Arin zise:

— Știm amândoi ce se va întâmpla dacă ne retragem spre oraș.

Kestrel zise așadar ce gândea.

— Forțele orientale s-ar putea să-și numere pierderile, să considere războiul pierdut și să plece... chiar dacă Roshar vrea să rămână.

— Și atunci s-a terminat.

Ochii cenușii ai lui Arin erau goi.

— Nu pot pierde. Nu-mi va mai rămâne nimic dacă pierd.

— Nu e adevărat.

Dar Arin se ridicase în picioare. Tabăra se trezise la viață. Focul lui mic se stinsese. Ceaiul, uitat, se răcise.

Kestrel își ținu capul plecat.

— Trebuie să ne retragem spre centrul peninsulei până ce găsim un plan mai bun.

Arin se apropie de ea. Pașii lui erau înăbușiți de țărâna pală, nisipoasă, cu firicelele ei de iarbă. Arin îi atinse ceafa. Degetele lui o mângâiară până la primul os al coloanei. Îi îndreptă blând gulerul cămășii.

Pielea lui Kestrel vibră așa de tare, că ea nu se mai putu gândi la vreun alt cuvânt, darămite la cele corecte. Până

să-și dea seama că ar fi trebuit, că momentul venise *acum*, că nu ar fi durut-o să spună ce simțea, că-și putea dăruia iubirea cuiva, fără să sufere, Arin deja plecase.

Roshar îi aduse o lectică lui Arin, care se uită la ea și la oamenii numiți să o care.

— Nu, zise Arin.

— Idiotule! se rățoi prințul. Ai fost lăsat fără cunoștință. Arăți ca dracu'. Treci în lectică!

— O să merg într-o căruță, zise Arin, referindu-se la căruțele ce duceau răniții. Nu am nevoie de tratament special.

— Oh, ba da.

Kestrel nu-l văzuse niciodată pe Roshar atât de furios.

— De ce? Arin miși ochii la prinț. Din cauza griii tale sau pentru că vrei să transmiți un mesaj armatei?

Kestrel se putea gândi la două mesaje: Roshar voia să le arate dacranilor că așa-zisul ales al zeilor, conducător al hermanilor, era slăbit, sau să le arate hermanilor că prințul oriental îl prețuia pe Arin. Poate că era vorba de ambele.

Gura lui Roshar se contorsionă într-un surâs nefericit.

— Atunci voi călări, zise Arin.

Când ziua se sfârși iar armata își instalează tabăra pe un deal scund ale cărui tufișuri aveau frunze groase, uleioase, Roshar se așeză lângă cortul lui, în timp ce un ofițer îl ridică. Degetele prințului băteau darabana pe mușchii brațelor încrucișate.

Kestrel nu știa unde se afla Arin. Se gândi că plecase pe semne să-și adape noul cal la un izvor din apropierea taberei, dar când cortul lui Roshar fu în cele din urmă ridicat, iar soarele coborî și Arin tot nu se întorsese, un soi de neliniște rece cuprinse inima lui Kestrel.

— Va fi confortabil acolo.

Roshar arată cu bărbia spre cortul lui.

— Și tu? întrebă ea.

Roshar ridică din umeri.

— Lui Arin nu-i va plăcea ideea.

— Nu-mi pasă. Apoi prințul adăugă, vorbind repede: Lectica nu a fost un gest simbolic. Nu încercam să transmit un mesaj ascuns. Nu toată lumea vorbește codat. Vreau doar să se facă bine.

Kestrel răspunse încet:

— Cred că își revine.

Îl privise în timpul zilei, călărind, și, deși Arin era tras la față, părea să fie mai mult obosit decât chinuit de durere. Arin șezuse cu ușurință în șa și-i întâlnise privirile ei furișate cu un zâmbet mărunț. Îngrijorarea lui Kestrel slăbise, deși nu pe deplin. Nu suficient cât să nu pornească în căutarea lui Arin după ce Roshar o lăsase lângă cortul lui ridicat. Nu suficient cât să-și desfacă degetele strânse în pumni după ce violetul umed al cerului se întunecă.

Se întoarse la cort și aprinse un felinar. Înăuntru, își frecă brațele ca și cum i-ar fi fost frig, cu ochii la fitilul arzând. Avea să măsoare timpul. Când fitilul avea să fi ars până la un anumit semn, atunci Kestrel urma să plece în căutarea lui Arin. Dar fitilul abia începuse să sfârâie când Kestrel prinse mânerul felinarului, ieși din cort... și se lovi de Arin în timp ce el intra.

Kestrel își trase răsuflarea.

— Unde ai fost?

Arin își trecu mâna prin părul umed și se uită la cămașa lui jilavă. Mirosea a săpun.

— Păi...

— Ai făcut *baie*?

— „Baie” e un cuvânt așa de mare pentru un pârâu rece.

— Pe întuneric?

— Luna e pe cer.

— Eram gata să-l chem pe Roshar în ajutor.

— Oh, l-am văzut. M-a îndrumat înapoi... insistent.

Arin își ridică sprâncenele, impresionat. S-a exprimat foarte creativ.

Kestrel deveni conștientă de cât de aproape se afla de Arin. Felinarul ridicat îi aurea fața, luminând vârful cortului. Felinarul radia o căldură vagă între ei doi. Kestrel se mută.

Arin atinse mâna crispată ce ținea felinarul.

— Domnișoară Pumnișori, ce s-a întâmplat? Și tu, și Roshar sunteți supărați. Tot ce am făcut a fost să încasez o lovitură la cap.

— Și să dormi, și să călărești, și să te *îmbăiezi*.

— Păi, eram dezgustător.

Kestrel se întoarse și păși spre masă. Puse felinarul jos, aproape trântindu-l.

Arin o urmă.

— Nu știu cum să-ți demonstrez că mă simt bine.

Ea rămase cu spatele la el. Ceva teribil stătea să-i iasă din gât.

— Am avut noroc, zise Arin. Te-am avut pe tine. Și un cap tare. Și îndurarea zeului meu.

— *Blestemat* să fie zeul tău!

Arin prinse brațul lui Kestrel, deasupra cotului. O întoarse spre el. Orice urmă de amuzament dispăruse de pe chipul lui. Ochii îi erau mari, agitați.

— Nu spune asta!

— De ce nu? Pot spune ce vreau. Orice în afară de ceea ce contează cu adevărat.

- Kestrel, retrage-ți vorbele. Îl vei supăra.
- Zeul tău se joacă cu tine.
- Mă protejează.
- Ești jucăria lui.
- Te înșeli. Mă iubește.

Vorbele acelea îl făcură să pară așa de singur. Lui Kestrel îi aducea aminte de niște pânze îndoite în vânt, umflate și totuși goale în același timp. Își dădu seama că era geloasă pe zeul lui. Sentimentul brusc o șocă așa de tare, încât nu mai putu să respire.

- E adevărat, insistă Arin.

Kestrel văzu că îl rănise, că iubirea zeului său era cu atât mai prețioasă pentru Arin cu cât el se temea că nu avea să o mai găsească nicăieri. Furia ei se risipi.

- Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îți cer iertare. Și lui.

Arin îi dădu drumul. Răsuflă ușurat.

— Nu sunt cu adevărat furioasă pe zeul tău, zise ea, sau pe tine.

Fruntea lui Arin se încreți.

- Bine. Poate sunt un pic furioasă pe tine.

Kestrel bătu ușor cu mâna în pieptul lui, apoi își lăsă palma să se odihnească deschisă pe inima lui. Arin rămase nemișcat.

- De ce ți-e așa de greu să ai grijă de tine?

Arin tăcea. Degetul ei mare era pe golul claviculei lui. Simți pulsul lui Arin tresărind, și propriul puls îi răspunse. Se înteți, de parcă i-ar fi scăpat de sub control, de parcă Kestrel nu avea să-și mai prindă vreodată inima, să o stăpânească, să o păstreze în siguranță.

Ea nu voia să-și țină inima în siguranță.

Zise:

— De ce nu vezi că oamenilor le pasă de tine? Zise: *Mie îmi pasă de tine.*

— Știu că îți pasă. Dar... Arin cercetă chipul lui Kestrel. Oricui îi pasă de un prieten.

— Tu ești mai mult decât un prieten.

— Pe câmpul de luptă, ai rămas...

— Bineînțeles.

— Tu prețuiești mult onoarea. Așa ai fost mereu. Cred că tu consideri că-mi datorezi ceva.

— Am rămas pentru că te iubesc.

Arin tresări și-și mută privirea.

— Nu vorbești serios.

— Ba da.

Noaptea de afară păru să înghită cortul. Felinarul mirosea a piatră încinsă. Chipul lui Arin se deschise încet. Atinse mâna lui Kestrel, apăsată pe inima lui. Mângâierea lui Arin era ușoară, secretă, aproape ezitantă, ca și cum nu ar fi știut cum să atingă degetele, tendoanele fine, puternice ca osul. Kestrel îl simți pe Arin devenind mai sigur pe sine.

Nu se auzi niciun sunet când o sărută. Nici când ea desfăcu legăturile cămășii lui și-i găsi pielea.

Arin prinse centura pumnalului ei, își flexă degetele o dată în jurul curelei, apoi o ținu pur și simplu. Îi șopti ceva în gura deschisă; ceva ce fu aproape un cuvânt. Vorba își pierdu forma, deveni altceva.

Arin îi dădu drumul. Ea auzi foșnetul pânzei în timp ce Arin își trase cămașa peste cap. Degetele lui zgâriară tavanul aplecat al cortului, ca să-și țină echilibrul. Coastele lui Arin erau legate cu fașă, trupul lui era marcat de răni. Unele mai vechi, cicatrizate prost și inflamate. Altele erau roz și proaspete. Umerii lui purtau urme adânci, pale; arătau ca niște

gheare, făcute aproape intenționat, ca un tatuaj. Curioasă, Kestrel le atinse. Arin își mușcă buza.

— Te doare?

— Nu.

— Ce e *asta*? Ce s-a întâmplat?

— Ți voi spune, răspunse el. Mai târziu.

Măinile lui întârziară peste cămașa ei orientală, fără guler, ca și a lui. Cămașa era uzată până la fir din loc în loc, zdrențuită la gât. Arin atinse pânza în acele locuri, frecând-o între degete. Apoi îi deschise cămașa și Kestrel simți că realitatea crescuse, tremurătoare: un strop de apă pe vârful unui ac.

— Kestrel... eu niciodată n-am...

Ea șopti că și pentru ea totul era nou.

Urmă o pauză lungă.

— Ești sigură că vrei...

— Da.

— Pentru că...

— Arin.

— Poate tu...

— Arin.

Kestrel râse și râse și el, conștient că găsiseră deja patul. Cuvintele îi părăsiseră. Poate căzuseră pe pământ, cuibărite între haine, rotite în cureaua desfăcută a pumnalului. Poate că mai târziu, limbajul avea să fie recuperat și lipit la loc. Forțat să aibă iar sens. Dar nu acum. Acum totul era atingere, gust, sunet.

Când Arin o pătrunse, Kestrel se simți recunoscătoare pentru felinarul ce ardea, pentru lucirea lui neclară pe pielea lui. Pentru felul în care îi arăta părul negru, umed, carnea și cicatricile care-l alcătuiau. Nu-și luă privirea de la Arin.

Mai târziu, când erau amândoi tăcuți, Arin se uită la ea. Întins lângă Kestrel, Arin se ridică într-un cot.

— Cred că nu sunt treaz.

Vârfurile degetelor lui plutiră pe deasupra trupului ei: nas, gene, coada despletită, umăr.

— Frumoasă.

Kestrel zâmbi.

— La fel ca tine.

Arin tuși sceptic și se strâmbă. Îi găsi capătul cozii și o gădilă pe Kestrel pe obraz.

— E adevărat, îi zise ea. Niciodată nu mă crezi când ți-o spun.

Fitulul felinarului sfârâi și scânteie în ulei. Avea să se stingă în curând.

— Îți ador ochii, zise ea. Mi-au plăcut de la început.

— Sunt obișnuiți.

— Ba nu. Kestrel trăsă cu un deget chipul plin de cicatrice al lui Arin. Și asta.

Arin tremură.

— Iubesc asta.

Kestrel îl mușcă de falcă.

— Și asta.

Continuă să-l atingă.

— Chiar?

— Da.

— Și asta.

Nu era tocmai o întrebare.

— Și asta.

Kestrel simți cum îl străbate râsul și încă ceva, o emoție mai tăcută, mai intensă.

— Gura ta, zise ea, nu e rea deloc.

— Nu e rea?

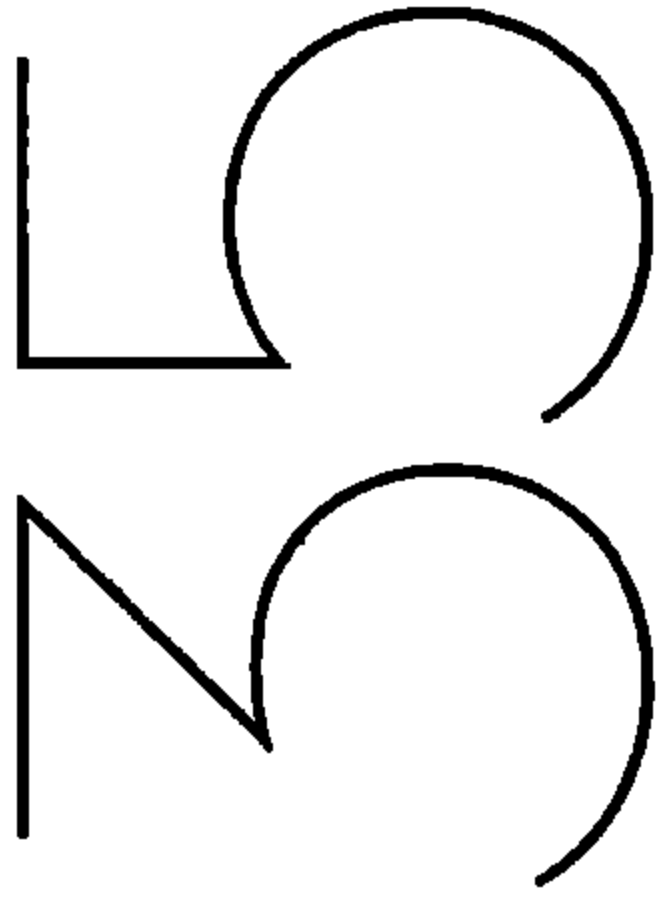
— Tolerabilă.

Arin ridică o sprânceană.

— Îți arăt eu *ție*.

Și nu mai scoaseră niciun cuvânt.

DIMINEAȚA, CÂND ROSHAR LE VĂZU FEȚELE, ÎȘI
dădu ochii peste cap.

— Îmi vreau cortul înapoi.

Kestrel râse.

Kestrel încarcă coburii lui Javelin, ascultând zgomotele armatei care strângea tabăra: zăngănituri și bufnete, cineva care urina pe un copac, clinchetul harnașamentelor de cai, scrâșnetul molatic al țărâni aruncate peste foc. Javelin biciui aerul cu coada.

În apropiere, Arin controla copitele calului său – era o iapă, pe care o Kestrel o recunoscuse după ceva timp. Fostul lui cal fusese lăsat pe plajă. Stăpânul iepei era probabil mort.

Arin ajustă chinga șei și zise, în timp ce-și trecea mâinile peste trupul calului:

— De ce crezi că nu ne-au atacat încă?

Ea prinse încet catarama la un cobur deschis.

— Nu asta vreau să te întreb, continuă Arin.

Ochii lui Arin erau obosiți de nesomn, avea gura puțin umflată, iar pielea bronzată era cumva lucioasă. Kestrel se

gândi că peșemne și ea arăta la fel: șlefuită de dorință, așa cum o piatră de râu devine lucioasă de atâta netezire.

— Îmi doresc...

Arin se opri și, după felul în care se uită la tabăra agitată, Kestrel își dădu seama că el își dorea să nu fi fost război sau să se fi putut pierde unul în celălalt fără a pierde totul.

Dar lucrurile nu stăteau chiar așa nici pentru el, nici pentru ea, iar Kestrel avea nevoie de o victorie, la fel ca Arin.

— Nu am fost atacați pentru că tatăl meu își întărește poziția de pe plajă. Își alimentează trupele. Și se refac. A fost o victorie costisitoare pentru ei. Nu e nevoie să ne elimine acum, când forțele vor fi mai puternice mai târziu. Însă va pleca în curând. Va cuceri teritoriile în drum spre oraș.

— Și..?

Arin se uită la ea.

— Și, spuse ea șovăitor, el crede că va cuceri orașul fără probleme.

— Ne băgăm singuri într-o capcană.

— Da, dar...

Arin așteptă.

— Câștigăm timp, continuă ea. Dacă ne retragem *cu adevărat* în loc să *părem* doar că ne retragem, iar cercetașii lui îi vor raporta asta, atunci vom putea să găsim o cale de a contraataca, luându-l pe nepregătite. Uneori, e mai bine să *faci* un lucru în loc să te prefaci – mai ales dacă nu intenționezi să mergi până la capăt în așteptările dușmanului.

— Tu *ce* intenționezi?

Kestrel mângâie nasul lui Javelin.

— Nu sunt sigură.

— Pulberea neagră e cea mai mare problemă. Dacă valorienii nu ar avea așa de multă, am avea o șansă.

— Păi...

— Ce-i?

— Aș putea să o distrug.

Arin își frecă ceafa și se încruntă pe când o asculta explicându-i ce-i trecea prin cap.

Lui Arin nu-i plăcea ideea.

— Știi că am să mă duc oricum.

Arin își lăsă calul, scuturându-și palmele de țărâna de pe copitele animalului. Când se apropie, Kestrel se simți de parcă s-ar fi apropiat de un foc după ce înghețase de frig. Arin îi atinse pumnalul de la șold și-și trecu un deget peste simbolul de pe plăsea: un cerc în interiorul unui alt cerc.

— Zeul sufletelor, zise Kestrel. Al lui e simbolul.

— Al ei, o corectă Arin blând.

Kestrel nu era sigură de când știuse ce însemna simbolul. Poate că trecuse mult timp. Sau poate că-și dăduse seama abia noaptea trecută. Era genul de informație care, odată primită, nu-ți mai părăsește niciodată mintea.

Chipul lui Arin era blând, vrăjit și confuz.

— Te simți schimbată? Eu mă simt schimbat.

— Da, șopti ea.

Arin zâmbi.

— E ciudat.

Așa și era.

— Am putea ajunge la Lerralen până la căderea nopții dacă forțăm caii, zise ea. Vii cu mine?

— Ah, Kestrel, asta e o întrebare inutilă.

Soarele coborâse când Arin și Kestrel ajunseră la marginea tufișurilor răsucite de vânt care înconjurau plaja. Dincolo de ele, se vedeau focurile din tabăra dușmană; aerul negru-albăstrui mirosea a fum și a sare.

Kestrel își curăță armura valoriană, își prinse la brâu un pumnal tradițional, pe care-l luase din căruțele cu provizii, și i-l dădu fără niciun cuvânt lui Arin pe al ei.

— Nu-mi place rolul pe care-l am în misiunea asta, zise el. Trebuie să te privesc aruncându-te în brațele pericolului.

— Uiți ceva.

— Asta? Dar e o nimica toată.

— Ai putea fi rănit.

Arin clipi.

— Nu.

— Ție nu ți-e niciodată teamă pentru propria viață?

— Nu pentru așa ceva.

— Atunci, pentru ce?

Arin își studie mâinile.

— Uneori... mă gândesc la cine am fost. Pe când eram copil. Vorbesc cu acel băiat.

Kestrel răspunse încet:

— Așa cum vorbești cu zeul tău?

— E diferit. Sau poate că mă gândesc la copil așa cum se gândește zeul la mine. I-am făcut câteva promisiuni acelui copil. Mi-e teamă că nu am să mă pot ține de cuvânt.

— Ce i-ai promis?

— Răzbunare.

— O vei avea.

Arin dădu din cap, dar mai mult pentru că înțelesese, nu pentru că avea cu adevărat încredere în reușită.

Kestrel se uită la el prin noaptea cețoasă. Lumina era suficientă cât să-i zărească expresia, dar nu și trupul ce devenea un contur incert. În curând, noaptea avea să se aștearnă complet. Valurile se răsuceau și se desfăceau la țarm.

— Ar trebui să așteptăm să răsară luna înainte de a intra în tabără, zise Kestrel.

— Și ce facem cât așteptăm? întrebă Arin.

Kestrel îi duse degetele la buzele ei, astfel încât el să-i simtă zâmbetul.

Mâna lui Arin călători pe lungimea cozii ei și se jucă cu bucățica de piele care o ținea legată. Dezlegă nodul. Sune-
tul fu la fel de moale ca o răsufare. Arin îi desfăcu părul și
o trase aproape.

Când luna urcase pe cer, Kestrel și Arin își adunară cele
trebuincioase și se strecurară spre plajă, mergând aproape de
tufișurile aspre, amestecându-se cu umbrele lor. Așteptară,
ghemuiți la marginea taberei, unde puteau zări căruțele.
Pânzele lor umflate erau la fel de pale ca niște ciuperci în lu-
mina lunii.

În cele din urmă, o santinelă aflată în patrulă trecu pe
lângă ascunzătoarea lor. Într-o clipită, Arin țâșni în picioare,
își strânse mâna peste gura omului și îl trase în nisip.

— Nu scoate niciun sunet, șuieră Arin, împungându-și
vârful pumnalului în golul din spatele urechii santinelei.

Arin întoarse fața bărbatului spre lună. Avea ochii hol-
bați, pielea întinsă și albă.

— Spune-ne în care căruță este pulberea neagră.

Santinela clătină din cap.

— Mai știi care e pedeapsa pentru sclavii fugari? șopti
Arin. Nu? Permite-mi să-ți amintesc. Arin își trase ușor
pumnalul peste urechea omului, până la vârful nasului. Care
căruță?

Valorianul clătină iar din cap, dar de data asta privirea lui
țâșni în direcția uneia dintre căruțele mai mari.

Arin îi aruncă o privire lui Kestrel. „E suficient?” între-
bară ochii lui. „Da”, spuse ea pe mutește.

— Nu o face! șopti ea, uitându-se cu groază la santinela trântită la pământ, cu ochii la fel de negri ca ai prietenei ei din copilărie și ca ai oricărui copil valorian.

Ochii omului era lucioși, sticlind de un soi de frică pe care un copil învață în cele din urmă să și-o ascundă. Dar moartea face asta. Te face să uiți tot ce știi.

— Nu! îi zise ea iar lui Arin.

El ezită, apoi izbi capul omului cu mânerul pumnalului, lăsându-l inconștient.

— Mișcă-te repede, îi șopti Arin lui Kestrel.

Ea tăie o găurică în punguța mică cu pulbere neagră legată la brâu. Simți pulberea curgând într-un firicel subțire. Apoi, Kestrel își îndreptă spatele și intră în tabără.

Își ținu capul plecat, cu coada ei strânsă lunecându-i peste un umăr. Avea fața murdară, își aminti ea în timp ce trecea pe lângă focurile de tabără. Era schimbată. Părul ei căpătase o nuanță roșiatică – și era chiar mai roșcat la lumina focului. Sigur nimeni nu avea să o recunoască. Nu în armură. Nu așa, fără machiaj, fără mătăsurii sau bijuterii sau un simbol auriu al logodnei. Nu era ea însăși. Era pur și simplu una de-a lor. O altă valoriană. Însă Kestrel își simțea gâtul uscat, iar stomacul i se prefăcuse în piatră.

Căruțele se aflau departe. Ca să se liniștească, Kestrel își trecu degetele prin firicelul subțire de pulbere neagră și se gândi cum trasa o linie care o unea de Arin.

Când ajunse la căruța indicată de santinelă, Kestrel răsuflă ușor. Trase cu privirea înăuntru și văzu, în lumina aruncată de lună prin pânză, maldăre mari de saci legați cu sfoară.

— Ce faci? întrebă cineva.

Lent, foarte lent, înghesuind toată teama în sunetul cizmei pe nisip, Kestrel se întoarse.

Era un paznic. Femeia o măsură pe Kestrel din cap până-n picioare.

— Ce are de-a face un cercetaș ca tine cu căruța asta? Întrebă femeia.

Săculețul prins la talia lui Kestrel era acum ușor. Pulberea neagră cursese aproape toată. Oare femeia valoriană o putea vedea în umbră?

— Verific inventarul.

— De ce?

Cuvintele îi săriră lui Kestrel de pe buze înainte să și le poată aminti complet.

— Pentru gloria Valoriei.

Femeia se trase ușor înapoi, surprinsă să audă expresia care indica o misiune militară ale cărei detalii nu puteau fi discutate.

— Dar... un cercetaș?

Se uită din nou la armura lui Kestrel, ale cărei material și culoare (piele, spre deosebire de oțelul purtat de ofițeri) îi indicau rangul mic.

Kestrel ridică din umeri. Săculețul gol îi atârna la șold.

— Nu ai dreptul să pui la îndoială decizia generalului.

— Bineînțeles, zise paznicul imediat și se dădu la o parte pe când Kestrel trecu mai departe... și încercă să nu se miște prea repede, deși și-ar fi *dorit* să o rupă la fugă și să se ascundă în dune.

Apoi, Kestrel se simți ca și cum o mână rece, de marmură, i se așeză pe umăr, împingând-o în nisipul pe care îi stăteau picioarele.

Pe umărul ei nu se afla nicio mână, își zise ea. Nu o atin-gea nimeni.

Mișcă-te.

Dar Kestrel nu se putu clinti și nici nu-și putu împiedica privirea să se ridice și să-l vadă, la nici cincisprezece pași, pe tatăl ei, în lumina portocalie a unui foc.

Imaginea parcă o despică pe Kestrel în două. Din ea ieși o creatură făcută din emoții: cu două capete, diformă, cu aripi de piele, mii de membre, o ființă ce nu ar fi trebuit nicicând să ia naștere. Kestrel nu știuse, până ce nu zări fața tatălui ei, cât de mult îl iubea încă.

Era greșit să simtă astfel. Era greșit că iubirea putea supra-viețui în ciuda trădării, a durerii, a furiei.

A urii, se corectă ea.

Nu, șopti o voce, vocea unei fetițe.

Tatăl ei nu o văzu. Se uita la foc. Ochii lui erau umbriți, gura tristă.

— Trajan! strigă cineva din tabără.

Kestrel îl văzu pe omul grizonant apropiindu-se. Soldații se dădeau din calea lui ca niște ape ce se despărțeau. Împăratul se apropie de generalul lui, al cărui chip se schimbă, umplându-se de o emoție mai veche.

Lumina focului dezvălui obrazul împăratului, în timp ce el se aplecă să șoptească ceva la urechea generalului. Kestrel văzu zâmbetul șters și-și aminti plăcerea pe care împăratul o avea punându-și la cale jocurile, făcând mișcări pentru al căror rezultat aștepta luni la rândul. Acum însă, pe chipul lui nu se zărea nicio urmă de viclenie.

Tatăl lui Kestrel îi răspunse împăratului. Ea se afla prea departe ca să audă ce-și spuneau cei doi, însă era suficient de aproape ca să vadă că prietenia lor era solidă și sinceră.

Kestrel își mută privirea. Se îndreptă spre dune, având grijă să nu-și reia vechiul traseu, riscând astfel să împrăstie

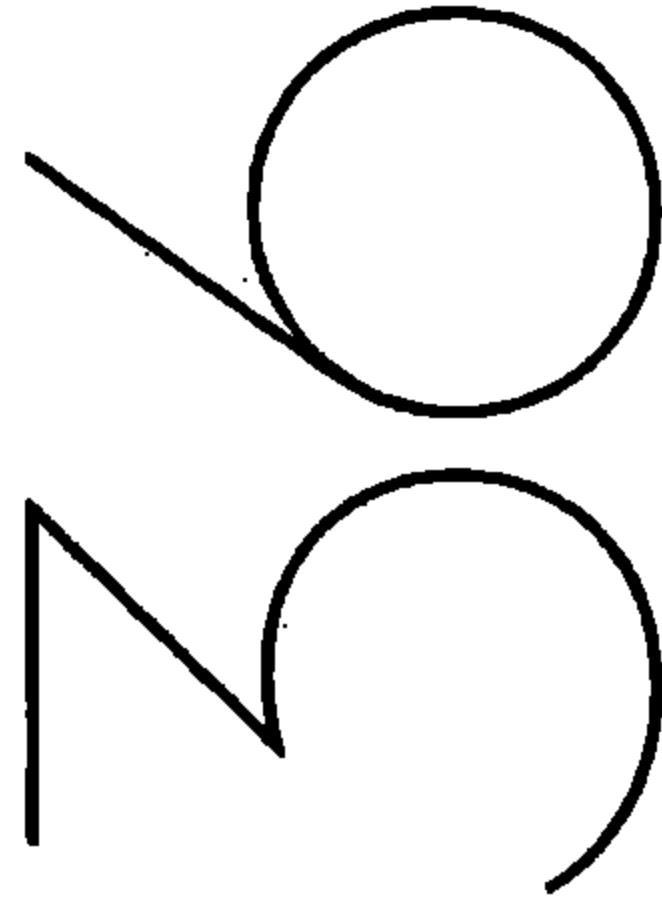

dunga de pulbere neagră care, odată aprinsă, trebuia să ardă de la Arin până la căruță. Tufișurile în care aștepta Arin erau ca niște mazălături îngroșate și negre. Kestrel avea obrații umezi. Soldații valorieni nu o priviră în timp ce ea trecea pe lângă ei. Își șterse fața. Nisipul foșnea sub pașii ei grăbiți. Lăsă tabăra în urmă.

Aproape ajunsese în dreptul tufișurilor, când auzi pe cineva urmând-o.

Călcând pe nisip. Chiar pe urmele ei. Apropiindu-se. Kestrel încetini. Avea pumnalul în mână și inima în gât. Se întoarse.

— Kestrel?

KESTREL LĂSĂ DIN MÂNĂ PLĂSEAUA PUMNALULUI.

— Verex.

Prințul stătea într-o poziție ciudată, sub lumina lunii: silueta lui era lungă și înclinată, avea umerii înguști, ochii mari, părul ciufulit și fin. Când întâlnește privirea lui Kestrel, răsuflă așa de puternic, încât pieptul său să se scufunde în trup.

— Am fost așa de îngrijorat pentru tine, zise el.

Kestrel călcă nisipul și se aruncă în brațele lui deschise.

— Am încercat să te ajut, șopti el.

— Știu.

— Am trimis o cheie a lagărului.

— Am primit-o.

— Mi-e rușine.

— Verex.

— Nu am putut face mai mult. Am vrut. Ar fi trebuit.

Ea se trase înapoi, se uită la prinț.

— Cheia aia a însemnat totul pentru mine.

— Nu suficient. Tata...

— A aflat? Kestrel înlemni. Te-a pedepsit?

— Mi-a vorbit ca și cum ar fi știut că am fost eu. „Ei bine, dragă băiete, ai auzit? O prizonieră a încercat să evadeze din nord. Cumva – *cum* crezi? – a pus mâinile ei mici și josnice pe o cheie.” Nu a recunoscut niciodată că prizoniera erai tu. Nu m-a acuzat niciodată că eu aș fi trimis cheia. Doar m-a privit și a zâmbit. A zis... mi-a zis că prizoniera a fost torturată. Ucisă. Iar eu...

Chipul lui Verex se contorsionă.

— Sunt în regulă, sunt aici.

Prințul nu părea convins.

— Ce ți-a făcut?

Verex flutură o mână.

— Nimic.

— Spune-mi.

— Nimic care să conteze. Cred că i-a plăcut să știe că știam, că am încercat și că am eșuat. Am spionii mei la curte – sunt nevoit – și, când ai dispărut, am aflat prea repede ce se întâmplase cu tine. El a vrut să aflu. Între timp, nu mi-a pomenit nimic despre absența ta, ci doar m-a informat despre povestea pe care avea să o spună la curte și că avea să mă trimită într-o călătorie în insulele sudice. A zis că va avea el grijă de Risha cât aveam să fiu plecat.

Verex își înfundă mâinile în buzunare. Umerii îi căzură.

— A zis: „Știu că ții la prințesa orientală.”

— Și a...?

— Nu.

Vocea lui Verex se înăspri.

— Știe că dacă se atinge de ea l-aș omori. Ea e în siguranță, în capitală.

— Tu ce faci aici? Verex, tu nu ești făcut pentru luptă.

Prințul râse ușor.

— Aș fi zis același lucru despre tine. Totuși, iată-te aici.

— Ai știut că sunt eu.

— Ai un fel anume de a merge. Cu pași mari.

— Nu mă așteptam să-l găsec pe împărat aici, cu atât mai puțin pe *tine*.

— În mare parte, sunt aici ca să fiu admirat. Împăratul m-a adus cu el pentru a ridica moralul trupelor. Au existat câteva impedimente militare în campania asta. Verex o privi cu atenție. A fost mâna *ta*?

Kestrel nu era sigură cum să răspundă. Pentru prima dată, se gândi că era posibil ca prietenia lui Verex să nu conteze. Poate că avea să o prindă oricum.

Poate că avea să dea alarma.

Poate că Verex nu putea fi prietenul lui Kestrel când era așa de evident că ea era dușmanul poporului lui.

Ea făcu un pas în spate, apoi se opri când văzu jignirea de pe chipul prințului.

— Cred, zise Verex blând, că tatăl tău știe că a fost mâna ta.

— Tatăl meu?

— Nu am acordat prea multă atenție acestui detaliu, dar după victoria valoriană de pe plajă, un ofițer a menționat ambuscada de pe drumul spre Errilith. A zis câteva lucruri despre Arin. Ce i-ar face dacă ar fi prins în viață.

Stomacul lui Kestrel se strânse.

— A zis ceva despre... sclavul cu trucurile istețe.

În pauza lui Verex, Kestrel putu auzi cuvintele jignitoare pe care prințul nu le repetase.

— Tatăl tău nu a răspuns imediat. Apoi a zis: „Nu sunt trucurile *lui*. Nu doar ale lui.” Ofițerul a rânjit și a spus: „Te referi la barbarul fără nas.” Dar acum nu mai sunt convins că generalul *chiar* s-a referit la prințul oriental. După bătălia de pe plajă, l-am văzut pe general căutând peste tot... a cercetat prizonierii. A întors cadavrele din nisip. Cum mai arăta...

— Nu-i spune că m-ai văzut.

— Poate că ar trebui să știe.

— Verex, nu! Jură-mi.

Prințul cercetă chipul lui Kestrel, plin de îngrijorare.

— Ai cuvântul meu. Dar...

Verex își trecu mâna prin părul fin, apoi se uită la ea, mi-jind ochii. Ridică săculețul gol de la șoldul ei, îi dădu drumul, își frecă degetele și simți mirosul inconfundabil al pulberii negre. Groaza îi umbri lent chipul.

— Ce faci tu mai exact aici?

— Lasă-mă să plec. Uită că m-ai văzut, te rog.

— Nu pot face una ca asta. Aș deveni responsabil pen-tru fapta ta.

— Nimeni nu va fi rănit dacă îi ții pe oameni departe de căruțe. Inventează ceva. Nu va muri nimeni.

— Poate că în noaptea asta. Dar mâine, când vom avea nevoie de ceea ce vrei tu să distrugi? Țintești pulberea nea-gră, nu-i așa?

Kestrel tăcu.

Verex adăugă încet:

— Te-aș putea opri așa de ușor, chiar acum.

— Dacă o faci, îi acorzi o altă victorie tatălui tău.

El oftă.

— Lucrul cel mai teribil e că o parte din mine vrea să-i facă pe plac, în ciuda a tot.

— Nu. Te rog. Nu poți face asta!

— Dar *vreau*... și mă *urăsc* pentru că îmi doresc să-l mulțumesc, și nu mă pot gândi la nicio cale de a o face fără să te rănesc. Poate că poți *tu* să găsești o cale, dar nu mi-ai spune-o niciodată. Ai cădea iar în mâinile tatei, și ale tatălui tău, și eu nu m-aș putea ierta niciodată.

Kestrel îi spuse că avea să-i simtă lipsa. Îi spuse, încet, pe când sunetul valurilor se apropia și se depărta în noapte, că își dorea să fi fost fratele ei, că îi părea rău, și că era fericită să-l cunoască.

Pe când se îndepărta, nu se mai auzi niciun sunet în afară de valuri.

Când Kestrel ajunse la ascunzătoarea lui Arin, el dădu drumul tufișului și coborî arbaleta orientală pe care o pregătise.

— Nu ai fi făcut-o, zise ea.

Arin o privi. Ar fi tras, fără nicio îndoială.

— Verex e prietenul meu.

Arin scoase săgeata din arbaletă. Îi tremurau degetele.

— L-ai întâmpinat ca pe un prieten, recunoscui el. Dar...

Se uitară amândoi în urmă, la tabără. Umbra zveltă a prințului valorian se retrăgea ușor pe propriile urme. Verex se dizolvă în lumina taberei, destul de departe de căruțe.

Kestrel desfăcu săculețul gol de la talie și-și scutură mâinile și hainele.

— Dă-mi chibriturile, acum.

Mâinile lui Arin încă nu erau sigure. Scoase cu stângăcie cutia.

Kestrel luă chibriturile din mâna lui, aprinse unul și-l apropie de dâra de pulbere neagră pe care o lăsase în urmă. Pulberea se aprinse și arse de-a lungul dârei.

Fugiră.

Explozia înflori deasupra plajei.

Kestrel și Arin se ținură departe de drum în timp ce călăreau prin întuneric. Mergeau în pas ușor. Lumina lunii picta peisajul. Erau tăcuți, dar Kestrel știa că tăcerea lor nu

se datora aceluiași lucru, pentru că ea nu-i spusese lui Arin că își văzuse tatăl în tabăra valoriană. Momentul încă dăinuia în mintea ei. Iubirea i se strânse în inimă ca un pumn. Tulburată, rănită. Kestrel o disprețuia. Oare nu semăna cu iubirea unui animal bătut, ce-și pleacă voia în fața stăpânului? Totuși, acesta era adevărul: îi era dor de tatăl ei.

Adevărul i se părea prea teribil ca să i-l mărturisească lui Arin.

În cele din urmă, când se opriră ca să doarmă, fără a se mai deranja cu un cort, ghemuiți doar într-o scobitură făcută cu cizmele în iarba înaltă, Arin vorbi. Își strecură o mână sub tunica ei și-i atinse spatele gol, apoi se opri.

— E în regulă să fac asta?

Kestrel voi să explice că nu crezuse vreodată că avea să suporte mângâierea vreunei ființe umane pe spatele ei marcat, că rănilor ar fi trebuit să-l dezguste, așa cum o dezgustau și pe ea. Totuși, atingerea lui Arin o făcea să se simtă moale și nouă.

— Da.

Arin trase cămașa în sus, căutând urmele de bici, trăsându-le lungimea. Ea se lăsă în voia senzației și tremură, cu mintea goală de gânduri. Între ei creștea însă un soi de tensiune. Arin era nemișcat, cu excepția mâinii lui.

Kestrel zise:

— Ce s-a întâmplat?

— Viața ta ar fi fost mai ușoară dacă te căsătoreai cu prințul valorian.

Kestrel se săltă în sus ca să poată vedea chipul lui Arin. Mirosul pulberii negre se agățase de amândoi. Pielea lui mirosea ca o lumânare stinsă.

— Dar nu ar fi fost mai bună, zise ea.

*

A doua zi, Kestrel și Arin prinseră din urmă armata lui Roshar, care se oprise – bizar – prea devreme ca să pună tabăra și prea târziu ca să se odihnească. Mai mult de atât, incertitudinea soldaților făcea ca oprirea să aibă un aer tulburător. Oamenii arătau de parcă nu ar fi primit niciun ordin. Țineau rândurile, însă neglijent, șopteau între ei, cu armurile încă prinse pe trup și caii înșeuși. Mai mulți soldați erau încă pe cai. Un soldat herrani, o femeie, se juca alene cu frâiele calului ei. Un dacran se uita la ea de parcă și-ar fi dorit ca și armăsarul *lui* să aibă frâie, ca să aibă cu ce să-și ocupe mâinile goale.

Toți ochii se ridicară când Arin și Kestrel prinseră din urmă avangarda. Chipurile se întoarseră spre Arin, căutând o explicație, ușurați că aveau să primească, în final, un răspuns. Dar Arin nici nu înțelegea întrebarea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el pe doi dintre cei mai apropiați soldați, călare încă pe caii lor.

— Cineva a venit după prințul nostru, răspunse un dacran.

Arin îi aruncă o privire lui Kestrel, care băgase de seamă ezitarea din vocea dacranului. Arin se întrebă dacă ea avea nevoie de traducere.

— L-a luat cineva? întrebă ea soldatul, în limba lui.

Soldatul își clănțani dinții. *Nu.*

— Dar am auzit că s-a schimbat groaznic la chip. Că nu se putea uita nimeni la el. Unii sunt îngrijorați că ea...

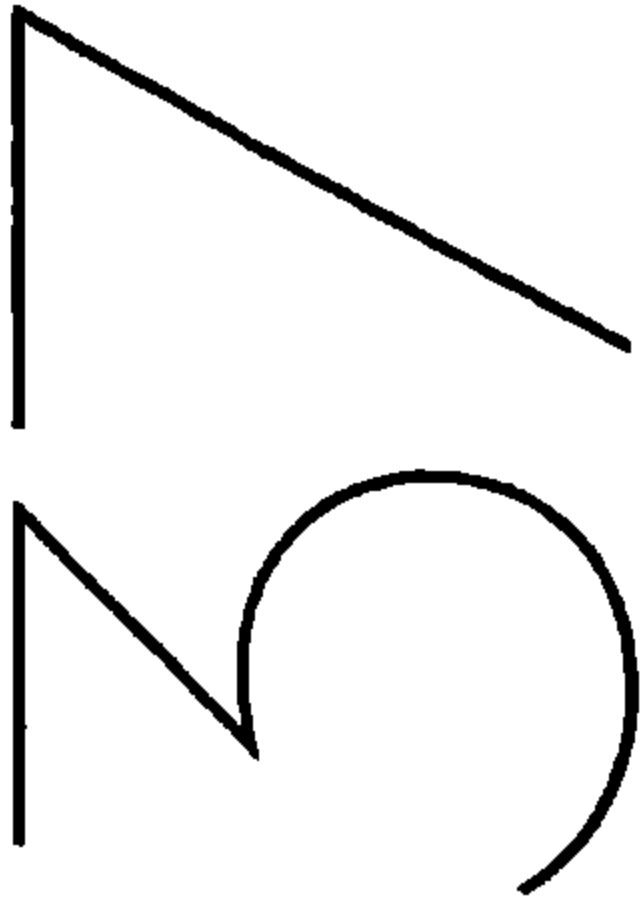
— Ea?

— Că va anunța sfârșitul războiului. Că trebuie să abandonăm campania și să ne întoarcem acasă. Soldatul îi aruncă o privire piezișă lui Arin. Unii speră să fie adevărat, adăugă el.

— Regina voastră? întrebă Arin.

Dar, de fapt, nu regina sosise după fratele ei.

ROSHAR AȘTEPTA SINGUR ÎN FAȚA CORTULUI SĂU. Kestrel înțelese acum ce voise să spună soldatul despre chipul prințului. Ea se obișnuise cu fața mutilată a lui Roshar; abia dacă îi mai observa urechile și nasul ciuntite. Acum însă, o emoție făcuse ravagii pe fața lui, arătându-i chipul schilodit într-o lumină neprietenoasă: era masca învinsului, contorsionată de furie și de rușine.

Arin se duse la el, cu ochii mari de îngrijorare. Vorbi iute, în dacrană. Ce se întâmplase?

— Sora mea nu vrea să discute cu mine. Roshar își dresese glasul. Nu fără să fii și tu acolo.

Privirea prințului fugi de la Arin la Kestrel.

— Fără să fiți amândoi.

Apoi Kestrel își aminti că Roshar nu avea doar o soră.

Intrară toți trei în cort – prințul rămase ultimul, cu umerii strânși, cu ochii rătăcind pretutindeni în afară de locul în care stătea Risha, aproape de centrul cortului. Cozile ei valoriene dispăruseră. În schimb, părul brunet era tuns scurt, în stil oriental. Avea ochii pictați în culorile regale. Brațele și picioarele îi erau zvelte. Aerul din cort era încins și dens.

— Soră, începu Roshar, fără a mai continua vorba.

Fata-l ignoră. Privirea ei se mută la Kestrel, care nu înțelegea cum de era prințesa prezentă acolo sau de ce își disprețuia fratele pe care Risha pesemne că nu-l mai văzuse de când fusese luată ostatică de către imperiu, pe când era o copilă.

— Am venit să negociez, rosti Risha.

Vizibil rănit, fratele ei zise:

— Ți-aș da orice.

— Nu cu tine.

— Îmi pare rău. Risha, surioară...

— În *tine* am încredere, îi zise ea lui Arin. Cât despre asta – prințesa își înclină bărbia în direcția lui Kestrel –, Verex o prețuiește mult.

Roshar zise:

— Am regretat fiecare zi de când te-am văzut pentru ultima dată.

— Ce regreti cel mai mult? *Asta?*

Fata arătă spre chipul mutilat al prințului.

— Nu.

— Faptul că ți-ai lăsat sora mai mare să te convingă?

— Da.

— Sau când i-ai văzut pe valorieni luându-mă.

— Da.

— Poate ai regretat momentul în care i-ai explicat unei copile că nu avea să fie plecată prea mult, că trebuie să se prefacă surprinsă când va fi luată ostatică. Tot ce trebuie să faci e să ucidă un om.

Kestrel simți tensiunea din trupul lui Arin, văzu cum se uita la prinț. Îngrijorarea lui era evidentă. Își ținea mâinile nemișcate, pe lângă trup, însă ușor deschise, de parcă prietenul lui ar fi fost gata să se sfârâme, iar el trebuia să fie gata să prindă cioburile.

— O fi așa de greu să ucizi un om? continuă Risha. Mai ales când e așa de talentată. Uită-te la grația fetei. La îndemânarea ei cu sabia. E un mic geniu, cu siguranță. Nu s-a mai văzut așa ceva la un copil. Da, ar trebui să-i fie simplu să-l asasineze pe împăratul valorian.

Kestrel înțelese.

Roshar răspunse:

— Regret tot.

— M-am întrebat, de-a lungul anilor, dacă tu ești chiar atât de slab încât să te lași condus de sora mea sau ești pur și simplu prost.

— Nu m-am gândit...

— La ce avea să se întâmple cu mine *după* ce-l ucideam pe împărat? Frate, *eu* m-am gândit la asta în timp ce mă plimbam pe coridoarele palatului. În timp ce le învățam limba. În timp ce jucam jocuri copilărești cu prințul lor. M-am gândit la ce ar face valorienii fetei care le-a ucis împăratul.

Ceva, ca o centură, se strânse în jurul plămânilor lui Kestrel. Când refuzase să-i mai fie părinte, tatăl ei se transformase în altceva. Poate un bloc de sticlă opacă. Kestrel voia să ridice greutatea trădării lui și să i-o arate Rishai, să o întrebe dacă arăta și cântărea la fel ca povara ei, dacă avea să se împuțineze, ca gheața, sau să devină mai ușoară.

Kestrel văzu însă și expresia distrusă din ochii lui Roshar. Poate că nu ar fi trebuit să-i fie milă de el, însă îl compătimea.

Arin zise:

— Spune ce vrei.

Risha se așeză într-un scaun de tec.

— Eu nu am să-l ucid niciodată pe tatăl lui Verex. Dar – arată spre ei trei – *voi* ați putea să o faceți, cu ajutorul meu. Puteți să scăpați de împărat și să câștigați războiul fără o confruntare directă.

— Stai! zise Kestrel, bănuitoare, concentrată acum. Tu nici nu ar trebui să fii aici. Verex a zis că ești în siguranță, la curte.

Auzind numele lui Verex, ceva din furia Rishiei dispăru.

— Verex plecase. Nu mă mai ținea nimic la palat. Am evadat.

— Și ne-ai găsit aici? Așa de simplu?

Prințesa ridică din umeri.

— Nu e greu să-ți croiești drum sigur când ești gata să ucizi pentru siguranță.

Arin o întrebă pe Kestrel în herrani:

— Ce crezi?

Kestrel observă că Arin schimbase limba și văzu că Arin considera că e mai sigur așa, dar ea nu era gata să riște să dea un răspuns în fața prințesei. Nu zise că generalul Trajan ar fi putut-o trimite pe prințesa orientală răzbunătoare drept momeală. Kestrel se temea de o capcană.

— Ce fel de ajutor ne oferi?

— Vă pot spune unde va fi împăratul, separat de armată, păzit doar de o gardă restrânsă.

— De unde ai această informație?

— De la curte.

Lui Kestrel nu-i plăcea ce aude. Era prea simplu.

— Tot nu ne-ai spus ce aștepti să obții din târgul ăsta.

Risha își ținu ochii asupra lui Arin.

— Promite-mi că Verex nu va fi rănit. Protejează-l.

Surprins, defensiv, Arin răspunse:

— Nu doresc răul prințului valorian.

Dar chipul lui Roshar se schimbuse... iar Kestrel înțelese pe dată de ce.

— Nu, îi zise ea, cu vocea din ce în ce mai ridicată. Nu trebuie să faci așa ceva. Moartea lui nu ți-ar fi de niciun

folos. Ar trebui să *dorești* ca el să moștenească imperiul. Ar fi prieten al orientului.

— Nu contează, zise Roshar. Regina noastră va sfărâma imperiul în bucățele dacă poate. Poate că vom câștiga războiul dacă-l ucidem pe împărat. Verex ar putea să ne devină aliat politic. Dar dacă moștenește Valoria, țara aia va fi întotdeauna un pericol pentru noi... și pentru tine, Arin.

— Altcineva i-ar lua locul lui Verex, îl contrazise Kestrel. Dacă prințul moare, senatul va alege un nou împărat.

Ochii cenușii ai lui Arin erau inexpressivi.

— Va fi generalul valorian.

Roshar ridică din umeri.

— Asta doar dacă nu-l eliminăm și pe el. Dacă dărâmi toate piesele jocului de Granițe, ce-i mai rămâne de făcut oponentului decât să se predea?

— Uți o piesă importantă din acest joc, zise Risha. Pe mine.

Umerii lui Roshar se încordară. Kestrel simți tensiunea crescândă.

— Verex și cu mine ne-am căsători, zise prințesa.

— O alianță între est și vest, spuse Roshar lent.

Kestrel căută privirea lui Arin. Când îi văzu ochii, ea nu putu citi nimic în ei.

— Nu e o alianță prea bună pentru tine, micul herrani, îi zise Roshar lui Arin. Peninsula ta s-ar pierde la mijloc.

Riscul existase întotdeauna, chiar de câștigau războiul: fie Herranul era recuperat de vest, fie avea să fie absorbit de est. Dar acum, Kestrel văzu situația de parcă ar fi fost viitorul: o căsătorie între imperiu și Dacra putea face ca o singură putere să stăpânească întregul continent. Herranul avea să dispară.

— Hotărăște, zise Risha, sau plec. Informația mea, în schimbul securității lui Verex. Da sau nu.

Arin întâlnește privirea lui Kestrel. Gura mohorâtă, ochii umbriți ce întrebau dacă merita sacrificiul.

Ea se gândi la mâna împăratului pe umărul tatălui ei.

Cheia pe care Verex o trimisese în lagăr.

Un prieten. O inimă bună.

Dar Roshar nu se înșela.

Kestrel știa ce ar fi ales tatăl ei. Își dădu seama că ajunsese să se bazeze pe vocea lui care îi răsuna în cap, că acea voce o salvase pe câmpul de luptă. Chiar și acum, simplul gând la sfatul lui o mângâia... chiar dacă mângâierea asta o revolta.

Nu conta ce ar fi ales tatăl ei. Ea nu era generalul.

— Da, zise Kestrel. Sunt de acord.

— Atunci și eu sunt de acord, spuse Arin.

Roshar își pironi privirea asupra mâinilor lui.

— Nimeni nu poate garanta siguranța nimănui. Niciodată. Și cu atât mai puțin în război.

— Putem promite că vom încerca, îi zise Arin. Iar tu îl poți proteja de regina dacrană.

Roshar dădu din cap, absent, cu o tresăltare de neîncredere, ca și cum cineva i-ar fi arătat un portret în care chipul lui era întreg, cu diformitățile șterse, și nu-și găsea cuvintele pentru a exprima cât de greșită era acea imagine a lui.

— L-am auzit pe liderul senatului că dacă Valoria reușește să cucerească plaja, împăratul va înainta pe continent, alături de un contingent mic, și va ocupa feuda Sythiah, zise Risha.

— Conacul e luxos, spuse Arin, dar nu are nimic de valoare strategică pentru împărat sau pentru armată. Vii. Strugurii nici nu sunt copti în perioada asta a anului. Au puțin de

câștigat în ce privește proviziile. Conacul se află în nordul drumului ce duce spre oraș; nu e o bază convenabilă pentru atac.

Kestrel îl cunoștea însă pe împărat.

— Dar conacul e frumos?

Arin ridică un umăr.

— Vitraliile lui erau bine-cunoscute înainte de război. Are camere ce par a fi făcute din lumină colorată. Sau așa umblă vorba. N-am de unde să știu. Nu l-am văzut niciodată.

— Împăratului îi place tot ce e frumos.

Mâna lui Arin trăsări de parcă ar fi vrut să-și atingă, compulsiv, cicatricea ce-i brăzda adânc obrazul stâng, dar se opri la timp. Inima lui Kestrel se strânse văzându-l că-și amintește cum fusese atacat de slujitorii împăratului, iar fața lui fusese sfârtecată.

Ea nu se aflase acolo în acel moment. Totuși, acum parcă vedea întâmplarea ca și cum ar fi fost spectator: paralizat, mut, în gâtul ei mugea un strigăt. Avea oasele grele ca plumbul.

Se văzu pe sine în palatul imperial, îmbrăcată în roșu, cu umerii ornați cu fir de aur. Kestrel uitase. Își aminti: corsetul strâns, superb. Falduri de brocart roșu. Împăratul alesese rochia de nuntă. El o alesese pe *ea*, o decupase din materialul căminului ei, apoi îi cusese viața, ici și colo, de cea a fiului său. Împodobise felul în care arăta și cine devenise Kestrel. „Te-am ales pe tine, Kestrel, și voi face din tine tot ce nu poate fi fiul meu – un înlocuitor vrednic.”

Lui Kestrel îi era greu să se miște, de parcă devenise cu adevărat o păpușă din cârpă, cusută strâns. Atinse brațul lui Arin și îi simți mușchii întărindu-se.

— Tu crezi că el vrea doar să distrugă.

— Da, șopti el.

— Frumusețea îl sensibilizează. O distruge doar atunci când nu o poate avea.

„M-am întrebat dacă nu cumva era vorba de tine. Dacă era posibil să-ți trădezi țara atât de ușor, mai ales când ți-a fost practic *dăruită*”, îi șoptise împăratul la ureche.

— Îi place să modeleze lucrurile.

O amintire a unui sentiment de neajutorare o învăluie. Prințul și sora lui dispăruseră din fața ochilor ei, erau prezenți, dar neimportanți. Kestrel se simțea ciudat; sângele o înțepa de parcă ar fi crescut ceva în interiorul ei.

— Fiecare piesă la locul ei, aranjată ca să-l mulțumească pe el. De aceea îi plac jocurile. Știi, nu-i așa, cum un joc cu un plan bine pus la punct devine frumos?

Da. Ceva creștea. Avea spini. Un măceș.

Expresia de pe chipul lui Arin se schimbă. Kestrel văzu cum îi înțelese el nemișcarea. Se întrebă dacă pălise. Neliniștea acapara chipul lui.

— Kestrel, putem vorbi ceva?

Afară, noaptea căzuse asupra taberei.

Arin cuprinse fața lui Kestrel în mâini.

— Nu arăți bine.

— Mă simt bine.

— Nu. Arăți de parcă o parte din tine ar fi dispărut. De parcă nu ești cu adevărat aici. De parcă... – mâinile lui Arin căzură – ai pune la cale ceva.

Doar acum, Kestrel își dădu seama că, într-adevăr, *avea* un plan în minte. Măceșul acela din ea era o idee.

— Kestrel.

Ea clipi, apoi observă crisparea rănită a gurii lui Arin.

— Spune-mi! zise el.

Ea dădu să vorbească. Arin îi tăie vorba.

— Să nu mă minți, zise el.

— Nu aş face-o.

— Nu din nou. După tot ce a fost. Nu-mi ascunde nimic.

— Arin, pentru o persoană care vrea atât de mult ca eu să vorbesc, faci o treabă excelentă *nelăsându-mă să deschid gura*.

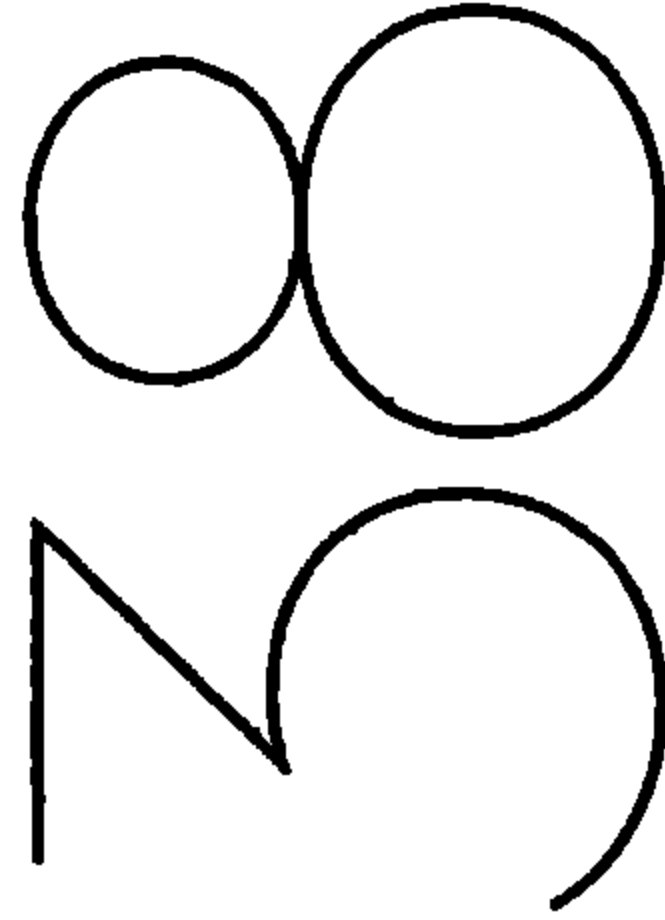
— Oh. Arin își frecă ochii și se uită jalnic la ea. Scuze.

— E posibil ca Risha să ne întindă o capcană. Nu avem nicio dovadă a loialității ei și, deși știu că ține la Verex, asta s-ar putea doar să-i consolideze poziția în Valoria. Povestea despre retragerea împăratului la conacul Sythiah ar putea fi o diversiune. Ba chiar mai rău, ne-ar putea atrage într-o ambuscadă. Dar mai cred de asemenea că împăratul *ar fi capabil* să plece de pe câmpul de luptă ca să locuiască într-o vilă luxoasă, recunoscută pentru vitraliile ei. L-a lăsat pe tata să lupte în bătăliile lui timp de douăzeci de ani. Așa cum a zis și Verex, împăratul se află aici doar pentru aparență. Probabil că Valoria va câștiga acest război – și dată fiind înfrângerea noastră de la Lerralen, calea imperiului spre cucerirea orașului e destul de ușoară. Ne-a ajutat faptul că le-am distrus o parte din rezervele de pulbere neagră, dar tot au la îndemână cantități uriașe, iar poziția lor tactică este puternică. De ce *nu* ar părăsi împăratul tabăra armatei pentru un pat moale și priveliștea oferită de vii? Îi stă în fire.

— Atunci voi conduce o mică echipă într-acolo. Îl voi asasina. Moartea îmi va fi ghid.

— Nu. Am un plan mai bun pentru a câștiga războiul ăsta.

Kestrel îi spuse ce avea în minte, apoi se întoarseră la cort, pentru a cere ajutorul lui Roshar.

ÎN LUMINA TRANDAFIRIE A ZORILOR, ARIN STRÂNSE o mână de iarbă uscată și împrăștie firicelele subțiri și galbene. Iar.

Kestrel, care ședea lângă el, își înalță privirea. Ridică o sprânceană.

Așadar, Arin se opri. Știa și el că gesturile lui erau ghidate de neliniște, că dacă nu făcea ceva cu mâinile, ele aveau să-i tremure.

Mâinile lui Kestrel erau calme. Ea înmuie o pensulă subțire pe care o făcuse din păr de cal, o nua și o bucată de sfoară în fiola mică așezată pe o scândură lată ce devenise masă. Un joc de Mușcă și Înțeapă era desfăcut pe scândură. Toate piesele erau cu fața în sus. Kestrel întoarse patru dintre ele și le pictă spatele gol. Lichidul se întinse transparent.

- Kestrel.
- Aproape am terminat.
- Mă tem că împăratul nu va fi de acord.
- Eu cred că va fi.
- Dar mizele...
- Îl vor amuza.
- Ar fi în stare să parieze pe rezultatul războiului?

— Poate, de dragul înfrângerii mele. Kestrel lăsă pensula pe scândură. Dar nu va câștiga, adăugă.

Întoarse o piesă cu un șarpe pe față și o apropie de o alta pe care o pictase. Studie spatele ivoriu și gol al celor două piese. Arătau aproape identic, cu excepția faptului că cea vopsită avea un luciu slab. Bătu ușor cu capătul de lemn al pensulei pe piesa vopsită. Nu lăsă nicio urmă. Piesa se uscăse.

Stomacul lui Arin era un nod dureros.

— Jocul ăsta s-ar putea sfârși rău.

— De aceea trișez.

— Chiar și cu piesele marcate.

— E un plan bun.

— Da, dar va accepta să joace doar dacă va crede că rezultatul nu contează, chiar dacă tu câștigi. *Asta* îl va amuza: așteptarea ta ca el să-și țină promisiunea. Nu o va face.

— Totul e parte din joc.

— Dacă va merge prost, îți va face rău.

Kestrel își întoarse fața de la scândură și-l văzu pe Arin strângând o altă mână de iarbă. Parcă sfâșia o bucată de pânză.

— Nu de data asta, zise ea.

Arin simți mirosul pipei lui Roshar înainte să-l audă pe prinț apropiindu-se din spate. Soarele scăpăta. Cerul parcă era acoperit cu zahăr candel.

— E drăguț, comentă prințul.

— Sunt nori de furtună. Se apropie.

— Mă gândeam...

Arin se întoarse și-i aruncă o privire prințului, tulburat de tonul lui. Roshar își feri privirea, dar ochii lui negri erau mari. Sticloși. Arin era pe punctul de a spune ceva, când Roshar își drese glasul și zise:

— Acum e momentul să-ți amintesc de generozitatea mea. Arin refuza să fie atras într-o conversație fără sens în care Roshar se lăuda și se beștelea singur. Știa prea bine ce-l neliniștește pe prinț.

— Acordă-i timp Rishei. Te va ierta.

Roshar continuă ca și cum nici nu l-ar fi auzit pe Arin.

— Sunt întruchiparea generozității. Ai cerut un aliat în război și iată, aici sunt. Împart favoruri. Chiar și spectrului tău. Ea cere, iar eu îi dau. Ba chiar mai mult, am ales cinci luptători de elită ca să le însoțească pe ea și pe soră-mea mai mică la conacul Sythiah. E adevărat, sunt încrezător că Risha ar fi de ajuns să o protejeze pe Kestrel, dar m-am gândit că ai aprecia măsura suplimentară.

Arin își dădu seama încotro se îndrepta conversația. Era ca și cum furtuna pe care o prezisese el se și abătuse asupra lor.

— Nu. Stai...

— O echipă mică e mai bună ca să se infiltreze în conac. Mai discretă. Mai eficientă. Nu mai mult de șapte oameni.

— *Opt.*

— Regret, Arin. Tu trebuie să rămâi cu armata.

— Nu mă poți obliga să rămân.

— Nu sunt eu comandantul tău?

Cerul se întunecă. Nuanțele de portocaliu și de roșu se făcură ca rășina. Pulsul lui Arin săltă de furie.

Dar de data asta, vocea lui Roshar răsună grav.

— Am nevoie de tine.

— Ce?

Răsuflarea îi era șuierătoare.

— S-ar putea ca împăratul să se afle sau nu în Sythiah. Ce știm *sigur* e că o întreagă armată valoriană, ale cărei forțe le depășesc cu mult pe ale noastre, va trece pe acel drum, condusă de un general care va continua probabil lupta indiferent

de ce se întâmplă în Sythiah. E bine să pariem totul pe jocul lui Kestrel? Eu zic să ne răfuim cu valorienii. Zic să nu ne retragem.

— Nu ai nevoie de mine ca să lupți.

Roshar își înclină capul într-o parte. Umerii lui se strânseseră și prințul își deschise palmele ca și cum ar fi împrăștiat niște semințe. Gestul – de origine herrani, simbolizând îndoiala – îl făcu pe Arin încă și mai mânios.

— Nu ai nevoie de mine, insistă Arin. Te-ai descurca și fără mine. Ești priceput la război.

Roshar își intersectă privirea cu a lui Arin. Vopseaua verde din jurul ochilor său era proaspătă, iar expresia chipului gravă.

— Tu ești mai priceput.

Lui Arin nu-i surâdea ideea de a-i spune lui Kestrel ce-i ceruse Roshar să facă. Dar îi mărturisi oricum, concentrându-se să ajusteze felinarul mic pe care-l instalaseră pe prelata din pânză ce acoperea țărâna din cortul lui. Felinarul nu ardea bine. Uleiul nu era bun. Fumega. Pe când vorbea, se ocupa de arzător, de sticla lămpii. Apoi Arin se opri, dându-și seama de cât de aproape era să distrugă obiectul din mâinile sale.

Kestrel se ridică în capul oaselor în așternut. Părul ei desfăcut se răsfirea peste umerii ei goi. Avea culoarea luminii de lumânare.

— Roshar are dreptate, zise ea.

Arin se chinui să-și ascundă frământarea, nu știa ce să zică și-și făcea griji că avea să dea pe gură un lucru greșit. În cele din urmă, alese să afirme adevărul pur.

— Îți asumi un mare risc. Nu vreau să fii singură.

Arin îi vedea doar profilul. Părul ei alunecase și-i acoperea o mare parte a chipului, dar Kestrel și-l împinse la o parte, întâlnind privirea lui Arin cu ochii ei hotărâți.

— Va funcționa.

Arin se gândi la piesele de Mușcă și Înțeapă cu grijă depuse într-un săculeț din catifea. Își frecă podul palmei de obrazul rănit și văzu privirea tăcută a lui Kestrel, cum i se schimbase expresia, la fel cum se întâmplă cu o poveste: subtil, cu modificări de detaliu. Grăitor. Arin se calmă puțin, recunoscând inteligența ei, atât de vie și limpede.

— Te cred, zise el. O să rămân cu armata. Dar mi se pare ciudat că Roshar s-a răzgândit. Era gata să se retragă spre oraș.

— Revederea cu Risha l-a schimbat.

— Chiar și așa. Îmi vine greu să-mi dau seama ce vrea cu adevărat.

Arin îi explică lui Kestrel cum Roshar ar fi putut cere Her-ranul și că în ochii oamenilor săi, prințul nu ar face decât să revendice ce era al lui de drept.

Kestrel nu zise nimic la început.

— Nu-ți stă în fire să pui la îndoială prietenia cuiva, răspunse ea în cele din urmă.

Cuprins de greață, Arin își aduse aminte de Coțcar, care fusese primul lui prieten după invazie.

— Poate că ar trebui.

— Poate că nu ai mai fi tu dacă ai face asta.

— Și tu? Tu ai încredere în Roshar?

Kestrel se gândi.

— Da.

Arin oftă resemnat.

— Și eu... chiar dacă nu ar trebui.

— Lasă pe dimineață ce e de drept al ei, spuse Kestrel, de parcă nici nu ar fi fost atentă la ce vorbea.

Apoi clipi. Maxilarul i se strânse. Kestrel suflă în flacăra felinarului.

Arin o trase la el.

— Ce e? șopti el.

Inima ei bătea în palma lui.

— Înseamnă doar că nu ar trebui să ne facem griji pentru problemele zilei de mâine. Să vedem de cele de azi.

— Dar de ce te supără?

— E genul de lucru pe care l-ar zice tata. Kestrel se făcu și mai mică în brațele lui Arin. Nu pot să-l înfrunt.

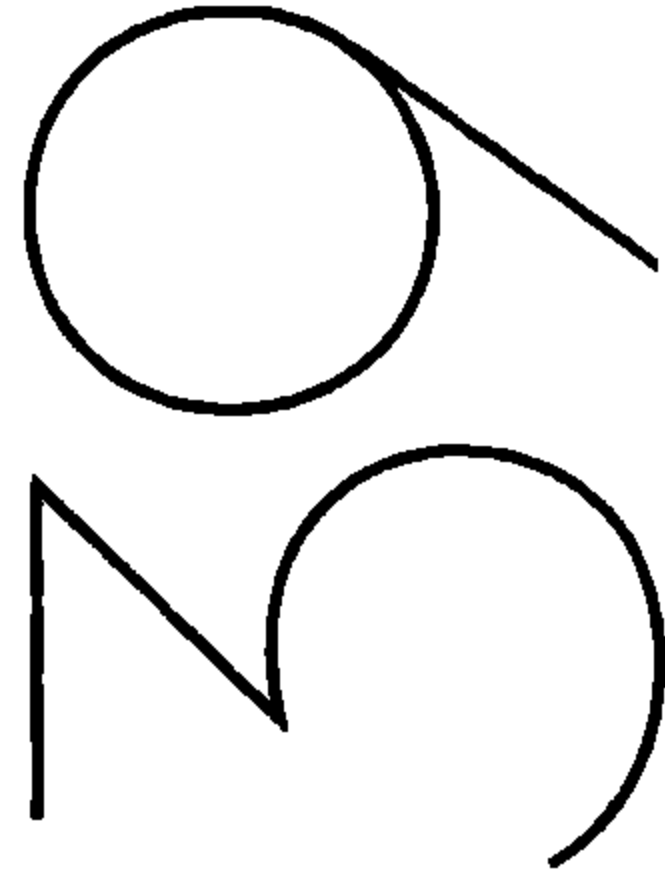
— Nu va fi nevoie, îi promise el.

Atâta lucru putea face. Arin își simți zeul ascultând. Simți acordul zeului coborând asupra lui, ușor, cald, precum cenușa.

Dă-mi-l mie, zise moartea.

Pe când Kestrel se scufunda în somn, Arin se gândi că emoția care se împrăștia în trupul lui – delicată și atât de dificil de recunoscut la început, pentru că nu era familiară – era liniștea sufletească.

Arin strânse bine la piept sentimentul ăsta, înainte să-l poată pierde.

PLOAIA ÎNCEPU SĂ CADĂ A DOUA ZI, FĂRĂ SĂ DEA semne că avea să se oprească. Noroiul trăgea cizmele lui Arin pe când o ajuta pe Kestrel să-și pregătească armăsarul. Ploaia se înteeți, căzând ca niște pietricele.

Arin miji ochii, uitându-se la cer.

— E o zi groaznică să fii pe cal.

Ura să o vadă pe Kestrel plecând.

Ea își șterse apa de pe chip, aruncându-și privirea la Risha, care-și înclinase capul pe spate și avea ochii închiși.

— Nu pentru toată lumea, zise Kestrel, iar ploaia va împiedica probabil cercetașii valorieni să observe că o trupă mică părăsește tabăra.

Era adevărat. Depărtarea era învăluită într-o ceață cenușie. Arin își trase părul ud de pe frunte. Încerca să se simtă mai bine. Nervii lui scăpărau așa cum face o sabie pe piatra de ascuțit.

Kestrel îi atinse obrazul:

— Ploaia ne ajută.

— Vino aici!

Kestrel avea gustul ploii: rece, proaspătă și dulce. Gura ei se încălzi când el o sărută. Arin simți cum hainele se lipeau de pielea ei și se pierdu.

- Am ceva pentru tine, șopti ea.
- Nu e nevoie să-mi dai nimic.
- Nu e un dar. Vreau să o păstrezi în siguranță până mă întorc.

Kestrel așeză pana galbenă împetrișată în palma lui Arin. Ploaia căzu ca un vâl în spatele ei.

Pământul se preschimbase în mocirlă. Nămolul stropea pantalonii lui Arin pe când ajuta la încărcarea unei căruțe. Era îngrijorat, se tot gândea la setul de Mușcă și Înțeapă din coburul lui Kestrel, iar noroiul îl făcea să se miște încet. Arin deveni din ce în ce mai frustrat.

Oh, nu știu, zise moartea, un pic încrezută. Mie îmi place noroiul.

Arin se opri din ce făcea.

Chiar așa?

Nu se auzi alt răspuns în afară de căderea ploii.

Arin se gândi la armata lui. Se gândi la armata generalului. O strategie începu să prindă lent contur și-i umplu mintea de o senzație asemănătoare plăcerii. Era, din câte își dădu seama Arin, promisiunea răzbunării, iar ea se afla aproape în mâinile sale.

În cortul prințului, ploaia bătea tare darabana în pânză. Roshar studia harta marcată de Arin.

- Oamenii tăi vor lupta mai bine în ploaie, zise Arin.
- E posibil ca ploaia să înceteze până când armata noastră se va afla în poziție.
- Dar va rămâne noroiul. Gândește-te la armurile grele valoriene, pe care le poartă cei de grad înalt. Noi purtăm piele. Cei mai mulți dintre ei se vor împiedica în propriile picioare.
- Asta nu e valabil și pe drumul pietruit. Roshar nu puna la îndoială strategia lui Arin, ci doar încerca să-i

testeze trăinicia. Cavaleria lor ne este superioară, continuă el. Generalul va lua în considerare terenul mocirlos de pe ambele laturi ale drumului. Infanteria înarmată călătorește mai greu decât caii pe un teren moale. Vor încerca să ne înconjoare cu cavaleria.

— Da. Arin bătu cu degetul pe hartă, acolo unde însemnase terenul plat ce mărginea drumul și se deschidea, neted, spre pădurea întinsă în ambele părți. Exact.

— Cum e să fii așa de pricepută la mânuirea armelor? o întrebă Kestrel pe Risha în timp ce călăreau.

Prințesa răspunse glacial:

— Nu ai nicio dovadă că aș fi pricepută.

Dar Kestrel își aminti un concurs de tras cu arcul desfășurat pe peluza palatului și cum Risha țintise cu mediocritate voită până ce o ultimă săgeată pătrunsese în final centrul țintei, atât de tare că trecuse prin pânză până la jumătate.

— Obişnuiam să-mi doresc să fiu și eu talentată la luptă. Apoi nu am mai vrut. Acum mi-aș dori iar să pot lupta cu armele.

Risha ridică din umeri.

— Nu mi-a adus prea multe avantaje.

— Roshar era chiar mai tânăr decât noi când te-a adus pe teritoriul valorian. Când ai fost capturată.

— Trădată.

— Nu ai fost de acord să pleci cu el?

Prințesa se mișcă în șa.

— Nu eram decât o copilă, dornică să-mi demonstrez capacitățile. Copiii vor să facă pe plac adulților. Încearcă din răspuțeri. Fratele și sora mea au folosit acest lucru împotriva mea.

— Roshar a suferit.

— Și?

Risha se răsuci în șa și întâlni privirea lui Kestrel. Ochii prințesei ardeau, pielea ei cafenie era stropită de ploaie, gura ei plină era ținută.

— Ai putea vorbi cu el.

Risha pufni.

— Vrei să spui că ar trebui să-l *iert*. Iertarea e așa de... păstoasă. Ca noroiul ăsta.

Kestrel se gândi la chipul luminat de foc al tatălui ei, pe plaja din Lerralen.

— Te trage în jos, zise Risha. Știi prea bine.

Pe Kestrel o încercă un sentiment de neliniște, neștiind ce avea Risha să spună, dar deja nedorind să audă.

— Tu, care cauți să-ți ucizi tatăl.

Cadavrele erau aruncate claie peste grămadă într-un șanț, nu foarte departe de vile Sythiah.

Ploaia ștersese orice urme. Totuși, Kestrel înțelegea povestea, care se scurse în ea: cum compania împăratului atacase conacul și-i trăsese pe herranii care locuiau acolo afară, pe domeniu. Îi forțaseră să meargă înainte. O fată din șanț își pierduse pantoful. Piciorușul ei era negru din cauza noroiului. Pantoful... Kestrel îl căută prin ploaie, simțind o senzație din ce în ce mai acută de panică și de nevoie, ca și cum găsirea încălțării pierdute ar fi putut estompa imaginea cadavrelor cenușii, felul în care o femeie moartă strângea încă mâna copilei ei. Insectele ce se mișcau lent. Un pantof putea alunga mirosul de putreziciune ce se simțea puternic prin ploaie. Un pantof ar fi putut să oprească bila ce urca în gâttelejul lui Kestrel.

Când găsi însă pantoful, înțepenit în rădăcinile unui copac, pielea din interior purta încă forma piciorului fetei. Kestrel îi putea simți conturul.

Pantoful nu făcu să dispară oroarea, ci se împlântă adânc în stomacul lui Kestrel, tare ca o lovitură de picior.

Risha și Kestrel se ascunseră printre viile scunde și înde-sate, împreună cu ceilalți cinci soldați dacrani.

Risha puse ochii pe curtea bucătăriei de la conac; punctul cel mai accesibil de intrare. Mai multe ferestre luceau prin noaptea ploioasă.

Kestrel își linse buzele acre și strânse săculețul. Își imaginează piesele zdrăngănind în punguța lor din catifea.

Își aminti cum luase cina cu împăratul. Un desert servit cu o furculiță din zahăr ce se topea. Toate întâlnirile cu el se desfășuraseră astfel: ca și cum toate instrumentele aflate la dispoziția lui Kestrel i se topeau în mână. Își aminti cum, pe domeniile palatului, după o vânătoare, își dăduse seama că împăratul avea să-i ologească sau să-i fure câinele doar pentru că ea îl iubea.

„Tata vrea ca tu să-l iubești pe el cel mai mult”, îi spusese Verex.

„Trebuie să ai mare grijă”, îi spusese.

„Dacă joci împotriva tatălui meu, vei pierde.”

O mână ușoară îi atinse brațul.

— Nu te cunosc bine, zise Risha în șoaptă. Dar știu ce mi-a povestit Verex despre tine și ce văd cu ochii mei. Nu e nevoie să mânuiești bine sabia. Tu ești cea mai bună armă a ta.

Kestrel se uită lung la Risha, care era aproape o umbră – doar ochii îi scliffeau. Kestrel simți o emoție lentă, un mic puls, un tremur ce-i cuprinse sângele. Cunoștea bine sentimentul.

Era cel mai cumplit defect al ei. Și cea mai bună calitate.

Dorința de a fi învingătoare, de a-și ține oponentul între vârfurile degetelor.

O urmă de mândrie. Minte ei era înzestrată cu șiruri la-
come de dinți de vulpe.

Mai târziu, în zori, când împăratul trase pumnalul lui Kestrel din teaca lui și i-l așeză la gât, ea își aminti că vila Sythiah fusese întotdeauna o capcană. Întrebarea era doar dacă era o capcană întinsă de ea împăratului sau una în care căzuse singură.

Kestrel atinse mâna Rishei.

— Mulțumesc!

Toți șapte traversară întunericul spre casă.

Zorii răsăriră strălucitori. Cerul era senin. O peliculă de apă lucea pe drumul spre Lerralen. Apa era mai adâncă în crăpăturile dintre pietre.

Arin și Roshar mutaseră armata spre vest, cât putuseră de repede. Ajunseseră deja în locul ales de Arin.

Prima sarcină era să descarce sutele de stinghii ascuțite pe care Arin le comandase.

A doua: să le înfigă în pământul înmuiat ce marginea drumul.

A treia: să-și așeze ultimii saci cu pulbere neagră în drum. O legăturică îngrijită și mortală.

Și a patra: să aștepte, să încerce să nu se gândească la Kestrel, la cum trebuie să fi ajuns deja la Sythiah și să fi jucat Mușcă și Înțeapă cu împăratul, cum trebuie să fi câștigat sau pierdut.

Cei șapte își croiră cale prin ungherele întunecate ale conacului Sythiah. Risha se strecura cu o ușurință ireală, iar când întâlnește doi soldați valorieni poziționați într-un coridor, cuțitul ei le despică pielea la fel de ușor cum ar fi străpuns smântâna. Valorienii nu scoase niciun sunet. Era suficient de liniște încât să se audă sângele picurând.

Ajunseră la etajele superioare și începură să cerceteze dormitoare. Kestrel știa unde trebuiau să se afle – în arhitectura herrani, dormitoarele erau de obicei așezate spre est sau spre vest. Risha se strecură singură în dormitoare, enervată când ceilalți dacrani dădură să o urmeze. Șuieră încet și soldații rămaseră pe loc.

Când se întorcea din camere, sabia ei era mai udă ca înainte.

— De ajuns, șopti ea.

— Trebuie să fim tăcuți, îi aminti Kestrel. Trebuie să ajungem la camera împăratului fără a trezi toată casa. Nu ne putem lupta cu toți.

Risha pufni.

— *Eu pot.*

Răbdarea prințesei începea să se risipească. Următoarea dată când întâlnește paznici valorieni – doi –, Risha îl lăsa pe unul dintre soldații dacrani să tragă într-un paznic cu arbaleta, dar îl feri pe celălalt, o femeie, din calea săgeții, în timp ce cu cealaltă mână a ei îi acoperea gura. Risha își lipi cuțitul de pielea delicată de sub ochiul holbat al femeii.

— Taci, șopti Risha, și nu-ți scot ochii. Condu-ne la apartamentul împăratului.

Soldatul îi conduse spre o ușă mare făcută din arțar dungat. Lemnul era netezit în stil herrani, decorat cu prea puține sculpturi în afară de tocul vălurit. O lampă pe ulei lumina în candelabrul din hol. Sticla ei vopsită împrăstia o lumină prețioasă peste liniile naturale ale lemnului.

— Aici? întrebă Kestrel.

Prin gaura cheii se vedea o fâșie de lumină.

Femeia dădu din cap.

Risha o ucise. Corpul se prăbuși. Sângele se strânse lângă cizmele lui Kestrel.

Ea încercă să-și amintească pantoful pierdut al fetei moarte, jocul de Mușcă și Înțeapă, cicatricea lui Arin, felul în care el vorbea cu zeul morții pentru că avea credință că nu-i mai rămăsese altcineva, casa mică din câmpie, spatele ei dezgolit în gerul din tundră, felul în care sperase ca drogul de noapte să o facă să uite.

— Deschide ușa, șopti ea.

Unul dintre bărbații dacrani, ales de Roshar pentru talentul său la descuiat uși, desfăcu un set de instrumente învelite în piele, apoi băgă două ustensile lungi și subțiri ca andreele în gaura cheii. Împunse, apoi ridică instrumentele până ce auziră clinchetul moale al broaștei desfăcute.

Omul deschise ușa încet, ca și cum mâna lui nu era decât o adiere de vânt.

Intră mai întâi Risha, urmată de Kestrel, și pășiră în anticamera apartamentului.

Fură atacate de garda personală a împăratului, care așteptaseră pe când ascultau clinchetul broaștei sparte.

Arin așeză armata în formație, pe drumul vestic. Făcu rândurile avangardei late, traversând drumul și malurile mocirloase, până în dreptul copacilor.

Calul lui Roshar plesni aerul cu coada, mișcându-se. Ochii prințului erau fixați asupra pădurii.

— Copacii fac locul ăsta să pară o ravină. Nu vom avea prea mult loc de manevre.

— Nici ei.

Lumina dimineții era diafană și proaspătă, la fel de pală ca pulpa unei lămâi.

Arin își imaginează lămâia stoarsă în propriul gâtlej. Ar fi avut același gust ca starea lui de spirit: înțepător de viu.

*

Kestrel nu-i putea număra, nu putea vedea cum paznicii despicau trupurile soldaților dacrani, nu-și putea imagina viteza Rishei, felul în care prințesa o împinsese pe Kestrel într-un perete, creând un cerc protector în jurul ei. Cuțitul Rishei creștă o trahee. Se răsuci și dansă. Loviturile precise. Riposta. Trupuri căzând la pământ.

— Stați! strigă cineva. Vreau să văd.

Valorienii se traseră înapoi. Cuțitul Rishei împrășca sânge în timp ce se arcuia prin aer. Prințesa nu avea de gând să asculte ordinul. Kestrel îi prinse brațul.

Risha se răsuci. Chipul ei exprima frustrare, ca și cum ar fi ascultat o voce ale cărei ultime cuvinte se pierduseră din cauza întreruperii.

Împăratul se afla în pragul anticamerei. Era relaxat. Pentru o clipă, nu se auzi nimic în afară de ploaia de pe acoperiș.

— Tu, zise el surprins când privirea lui o găsi pe Risha.

Apoi Kestrel.

Ochii lui se holbară de plăcere.

— Și tu.

Împăratul râse.

După-amiaza lumina arzătoare. Soarele părea să se avânte pe cer, până în înălțimile lui.

Arin așteptă.

Nimic.

Așteptă.

Nimic.

Atinse pielea tare a armurii. Sub ea, se afla pieptul său. Plămâni. Pielea. O pană galbenă, pestriță, așezată în buzunarul tunicii, chiar deasupra inimii.

Lasă pana, zise moartea. Tu ești drumul.

Soarele.

Cerul.

Calul de sub tine.

Mângâiat, Arin zise: Înainte, zeii trăiau printre noi.

E adevărat, răspunse moartea.

De ce ne-ați părăsit?

Ah, copile, oamenii tăi sunt cei care ne-au părăsit.

— Domniță Kestrel, arăți ca un sălbatic mizerabil. Ce cauți aici?

Ea încercă să vorbească.

— Sperai să mă poți ucide în somn?

Gâtul lui Kestrel era prea uscat.

— Poate că ai venit să afli ultimele bârfe de la curte. Sunt sigură că prințesa barbară te-a pus la curent. Nu?

Kestrel înghiți. Își văzu mâna strângând pumnalul. Degetele ei erau albe.

— Îmi imaginez că vrei să afli vești despre tatăl tău. Păi, să-ți spun. Nu te jelește.

Kestrel îl auzea pe împărat ca de la o mare depărtare.

Nu-i e dor de tine.

Nu i-a fost niciodată. Mai știi cât de puțin timp își petrecea acasă? Cât de stângaci era în compania ta? A trebuit să-l implori să rămână în capitală. Ah, da, am aflat. Și uite și un secret pentru tine: a fost ușurat când te-am trimis în nord. Am văzut cum i s-a luat o greutate de pe umeri.

Părea mai ușor.

Mai tânăr.

Liber.

Împăratul își mută privirea de la ea la Risha și la soldații dacrani, care zăceau morți pe podeaua însângerată.

— Ești ingenioasă, Kestrel, recunosc. Ai supraviețuit în mine, în tundră, în război... până acum. Ți-ai făcut – privirea

lui se îndreptă iar spre Risha – aliați interesanți. Dar gărzile mele vă depășesc numeric și nu-mi trebuie decât o clipă să trezesc toată casa. Nu am multe regrete, dar decizia mea de a te trimite la închisoare în loc de a te ucide îmi face greață... sau, mai bine zis, îmi dă un sentiment inutil de grijă față de binele tatălui tău. Știi că nu a pomenit nici măcar o dată numele tău de când te-a acuzat de trădare?

— Nu ar face-o, indiferent de ceea ce simte.

— Chiar și așa, zise împăratul încet, te-aș putea ucide chiar acum și el nu ar afla niciodată. Și dacă află, de ce i-ar mai păsa? Ce poate însemna viața unui asasin mizerabil pentru el?

— Nu am venit să teucid.

Împăratul îi răspunse cu un zâmbet șters.

— Am venit să te provoc, zise Kestrel.

— Așa?

— Un joc de Mușcă și Înțeapă. Dacă eu câștig, vei încheia războiul. Ai să pleci, ai să traversezi marea împreună cu ultimul valorian. Și nu vă veți mai întoarce niciodată.

Împăratul scoase un sunet ca un hohot surprins. Își petrecu ușor degetele peste ridul cel mai adânc de pe fruntea sa și-și deschise palma.

— Ce câștig eu?

— Ce vrei. Orice-ți pot oferi.

Împăratul își duse un deget la buze, meditănd.

— Nu e prea mult.

— Sunt sigură că vei găsi ceva.

— Și dacă sunt de acord și pierd? Ai încredere în mine că-mi voi respecta cuvântul?

— Un valorian își ține întotdeauna promisiunile.

— Da, zise el, trăgându-l în sus. Așa e.

— Risha e eliberată, indiferent de rezultat.

— Voi aștepta aici, zise prințesa. Cu gărzile tale, dacă vrei. Le aruncă soldațior o privire disprețuitoare, ca și cum ar fi vrut să spună că șansele lor de supraviețuire era mici în cazul în care-și punea în cap să termine ce începuse. Până ce se încheie jocul.

Kestrel zise:

— Vom juca singuri.

— Pui multe condiții, comentă împăratul, dar în privința asta nici nu aș prefera o altă variantă.

— Deci acceptți?

— Recunosc că sunt curios.

— *Acceptți?*

— Trebuie să te avertizez. Mă pricep mai bine ca tine.

— Vom vedea.

Arin auzi un bufnet între copaci.

Era un cercetaș herrani. Omul alergă la Arin. Chipul lui lucea de sudoare.

Veneau valorienii.

Împăratul o conduse pe Kestrel în dormitorul lui. Perdelele de vară de la pat erau delicate, iar cearșafurile deranjate. Kestrel văzu urma lăsată de capul împăratului pe pernă. În cameră mirosea a uleiurile lui: pudră de piper, un balsam grețos de dulce.

Ploaia bătea în pervaz.

— Spală-te pe față! zise el.

Într-un colț se afla un lavoar cu oglindă. Kestrel făcu cum i se poruncise, deși nu avea fața chiar murdară. Se sperie de străina din oglindă și încercă să nu întârzie cu privirea asupra propriului ei chip. Văzu cu coada ochiului ochii șocați,

luminoși, mai aprinși încă de pielea bronzată și pătată de pistrui. Era un chip ce inspira forță.

Împătrii prosopul și i se alătură împăratului, lângă o masă octogonală. Împăratul scosese de undeva o sticlă de vin și două pahare.

— Voi turna eu, zise Kestrel.

Chipul împăratului se amuză viclean.

Ea turnă vinul roșu, dar niciunul din ei nu se atinse de pahare, știind că ambii suspectau o capcană otrăvitoare.

— Scoate-ți armele! spuse împăratul.

— O voi face, dacă ți le scoți și tu.

Împăratul își desfăcu pumnalul și-l așeză încet, dar cu greutate, pe masă. Degetele lui Kestrel tremurau în timp ce-și desfăcea propria armă.

Pumnalul pe care-l făcuse Arin arăta simplu lângă al împăratului – dar puternic, la fel ca și chipul ei surprinzător din oglindă.

— Interesant. Împăratul mângâie arma. E o achiziție nouă? Poate că asta va fi premiul de-am să câștig.

— Dacă asta vrei.

— Nu am decis ce vreau.

Ea deschise săculețul, așeză punguța din catifea pe masă și dădu să se așeze.

— Încă nu.

Împăratul întinse mâna. Kestrel îi dădu săculețul, iar bărbatul îl cercetă. Satisfăcut că nu conținea altceva în afară de piese, împăratul îl aruncă pe podea și zise:

— Sunt sigur că nu vei obiecta dacă vreau să mă asigur că nu ascunzi vreo armă asupra ta.

Pielea lui Kestrel o împunse cu mii de ace.

— Îți dau cuvântul meu.

— Cuvântul unei trădătoare nu face nici doi bani.

Așa că ea rămase ca o stană de piatră în timp ce mâinile împăratului se plimbară deasupra trupului ei neprotejat de armură. Mâinile lui nu întârziară decât atunci când își apăsă degetele pe gâtul fetei și le presă ca să-i simtă pulsul săltând și luând-o la goană.

— Te invit să faci la fel, zise împăratul.

— Nu.

— Ești sigură?

Împăratul părea să o provoace să recunoască faptul că nu voia să-l atingă.

— Am încredere în tine.

— Atunci, hai să jucăm, mincinoaso!

Armata valoriană ce se apropia prinse a luci ca un râu argintiu sub soare.

Arin privi prin ochean. Nu reușea să-l vadă pe general.

Se auzi un vaiet subțire, șuierător.

Arin coborî ocheanul.

Vaietul se opri.

Un țipăt de durere.

O săgeată se împlântase în gâtul unui soldat herrani.

Alte săgeți zburară prin aer. Soldații de elită valorieni trăgeau în ei dintre copacii aflați pe fiecare parte a drumului.

Se așezară. Kestrel ședea cu spatele la pat. Desfăcu legătura punguței din catifea și scoase piesele pe masă.

Se întinse să amestece piesele, dar – exact așa cum prevăzuse ea – împăratul o opri.

— Hai să ne asigurăm că e un set standard, da? zise el.

Împăratul verifică valoarea pieselor. Când văzu că setul avea numărul potrivit de piese, le întoarse pe față și le amestecă.

Chipul lui era calm, dar gesturile erau grăbite. Împăratul atinse neglijent fiecare piesă. Voia să joace mai repede.

Kestrel cercetă expresia plată a împăratului. Omul nu păru să observe că patru piese din fildeș erau mai lucioase decât celelalte. Întunericul orei târzii era de ajutor. Împăratul trase piesele lui.

Stomacul ei se chirci văzând cele patru piese lucioase în teancul din care ea și împăratul aveau să tragă piese de-a lungul jocului.

Kestrel trase o mână. Arin o avertizase că atunci când avea șanse mari de câștig, chiar lipsa ei de expresie îi trăda încrederea. „Nu cred că majoritatea oamenilor observă”, îi zisese el. „Expresia ta nu se schimbă. Nu ai niciun tic sau gest. Am doar senzația că înăuntrul tău se află o energie pe care nu o pot atinge, dar care m-ar trăsni ca fulgerul dacă aș reuși să ajung la ea.”

Kestrel încercă să nu se gândească la planul ei, îngrijorată că simplul gând avea să i se citească pe chip. Simți cum expresia feței i se întărește precum lutul în cuptor.

Joacă, Kestrel!

Puse jos prima piesă. Împăratul o imită.

Kestrel descoperi că începuse să se roage zeului lui Arin.
Te rog, fă să se termine în curând!

Dar nu primi niciun răspuns.

— Rămâneți pe poziții, strigă Roshar în timp ce săgețile mușcau din armată.

Arbaletele orientale trăgeau spre copaci.

Roshar îi ordonă lui Xash, secundul lui, să conducă o companie în pădure, în stânga drumului. Roshar avea să ducă o altă companie în dreapta.

— Noi ne vom ocupa de soldații de elită. Tu preia comanda pe drum, îi zise prințul lui Arin.

Arin se agăță de umărul prințului.

— Vă veți afunda în noroi. Soldații vă vor doborî înainte să ajungeți printre copaci.

— Nu prea avem de ales. Continuați să trageți. Arcașii dacrani sunt oameni din câmpii. Sunt pricepuți.

— Nu sunt zei.

— Vor *fi*, ca să-și protejeze prințul.

Apoi Roshar dispăru, iar Arin își îndreptă iar atenția spre drum, căci dușmanul venea bubuind, din ce în ce mai aproape.

Sosiră.

În timp ce jucau, ploaia se rări și în cele din urmă încetă. Paharele cu vin erau neatînse. În teancul de piese se aflau încă cele patru plăcuțe măsluite, ascunse între celelalte.

Era rândul împăratului. Se întinse după o piesă, apoi se opri. Gesturile lui era prea teatrale. Nu era cu adevărat ezitant și nici măcar nu se prefăcea a fi, ci doar își bătea joc de ezitarea pe care știa că ea avea să o interpreteze întocmai.

— Joacă-ți piesa!

Vocea ei era aspră.

— Mă gândesc.

Kestrel nu zise nimic.

— Nu vrei să știi la ce mă gândesc?

Împăratul se lăsă în scaun. Părul lui scurt, grizonant, era o acumulare de țepi lucioși în lumina lămpii. Împăratul își trecu degetele peste gură cu suficientă presiune încât să tragă de pielea moale de pe obraji. Atingerea lui exploră brazdele lăsate de vârstă aproape de gura lui. Bărbatul părea satisfăcut.

Apoi Kestrel văzu că privirea împăratului se mutase la mâinile ei.

Tremurau. Kestrel își apăsă mâinile pe masă.

— Mă gândesc la ce voi cere când voi câștiga, zise el. Par-tea cea mai atrăgătoare a ofertei tale e libertatea de opțiuni pe care mi-o dai. „Ce vrei.”

Kestrel își dorea să se fi exprimat altfel, deși habar nu avea ce altceva ar fi putut spune, din moment ce acceptul împăratului se datora parțial plăcerii pe care o anticipa.

— Te-aș putea face să mi-l aduci pe Arin al Herranului, zise împăratul. S-ar preda, de dragul tău.

Lumea se întunecă.

— Nici n-am terminat ce am început să fac cu chipul bă-iatului ăluia.

Împăratul împinse cu un deget plăseaua pumnalului lui Kestrel.

Sunetul, deși slab, îi răsuna în urechi și în spina spinării.

— Sau poate că nu fața *lui* mă atrage cel mai mult. Putem vedea ce se poate face cu a ta.

Tăcere.

— Nu, domniță Kestrel?

Privirea împăratului pluti peste umărul fetei. Continuă să vorbească încet, în timp ce lista continua, iar mintea lui Kestrel pendula între gândul că împăratul alesese să nu-mească acele lucruri care o îngrozeau cel mai mult, dar pe care nu avea să le înfăptuiască, sau pe care *avea* să le facă și dorea să o determine să spere la o minciună, acea speranță fiind forma lui preferată de tortură.

Inima lui Kestrel îi răsuna în urechi. Strategia ei nu func-ționa. Greșise enorm venind acolo.

— Dar, desigur, zise în cele din urmă împăratul, cu o ase-menea ofertă, aș putea cere *totul*.

*

Arin ordonă avangardei să se retragă spre marginile drumului.

Sacii cu pulbere neagră fură aprinși.

Cavaleria valoriană se trase prea târziu din calea pericolului.

Sacii explodară sub copitele lor. Bucăți de caldarâm săriră în aer.

— Renunți să mai tragi de data asta? întrebă Kestrel.

— Ba deloc.

— Ți-e teamă să joci.

— Știm amândoi căruia dintre noi îi e teamă, răspunse împăratul.

Kestrel se întinse după paharul ei cu vin și bău.

— Admir cât de mult îți place să pariezi. Împăratul îi luă cupa din mână și bău și el. Gândeam doar cu voce tare adineori. Nu e nimic greșit în a gândi.

— Am și eu gândurile mele. Mă întreb de ce te-a respectat vreodată tata.

Împăratul așeză cupa pe masă.

— E prietenul meu.

— Și totuși, spui lucrurile pe care le spui.

— El nu e aici, și chiar dacă ar fi, nu i-ar păsa.

— Ba i-ar păsa.

Împăratul o scrută cu privirea.

— Nu semeni cu el. Cu excepția ochilor.

— De ce?

Cuvintele țâșniră de pe buzele ei.

Răspunsul împăratului fu blând.

— De ce, ce, Kestrel?

Gâtul ei se închise. Ochii o înțepau. Își dădu seama că uitase jocul... și că poate chiar asta fusese intenția împăratului.

Nu voia să-și adreseze întrebarea. Totuși, nu se putea stăpâni... și nu-și putu ascunde nici durerea limpede în vocea ei gâtuită.

— De ce te-a ales pe tine și nu pe mine?

— Ah. Împăratul își frecă palmele uscate și le duse la tâmple, lovindu-le ușor. Până acum mi-ai oferit o seară distractivă. Am sentimentul că-ți datorez ceva în schimb. Îți spun așadar adevărul. Trajan nu a fost prietenul meu la început. El mi-a fost necesar pentru ce îmi doream. Dibăcie militară. Expansiunea imperiului. Eu, în schimb, am reprezentat o oportunitatea pentru ceea ce își dorea *el*, adică să-și vadă fata pe tronul imperiului. O ambiție firească. Sau poate că prietenia noastră nu a început atunci. Ne cunoșteam de dinainte să te naști tu. E un om de o inteligență rară. E plăcut să-ți găsești egalul. Poate că așa au început lucrurile. Cât despre cum s-au dezvoltat... Împăratul ridică din umeri. Poate că știe cum mă port cu ceilalți și că nu sunt la fel față de el. Îl prețuiesc pe Trajan. În cele din urmă, în clipa în care a ținut în mâini scrisoarea ta de trădătoare și a înțeles că îl mințiseși, alegerea lui dintre mine și tine s-a rezumat la a alege între o persoană care îl iubea și alta căruia îi era indiferent.

Lacrimile se scurseră pe obrajii lui Kestrel.

Împăratul o bătut pe mâna ei înghețată.

— Îți sugerez să nu mai discutăm despre tatăl tău.

Împăratul își jucă piesa.

Aerul duhnea a sulf și a carne arsă de cal. Țipetele erau așa de multe și atât de zgomotoase, că Arin nici nu le mai auzea. Deveniseră zgomot. Urechile lui zumzăiau.

Valorienii se zbăteau pe drumul distrus, în propriul sânge. Săgețile soldaților de elită continuau să brăzdeze cerul.

O bucată de caldarâm se izbise de fața unei luptătoare her-rani. Corpul ei zăcea pe jumătate pe fostul drum și jumătate în nămol.

Arin nu-l vedea pe general. Armata valoriană era mare. Doar câteva șiruri de cavalerie fuseseră decimate în explozie.

O altă unitate de cavalerie valoriană înaintă în formație.

Kestrel pierdea. Mai devreme, împăratul întârziase pentru a o tulbura, pentru a se bucura de jalea ei, pentru a o împunge ca pe un vierme, văzând-o cum se zbate. Tactica lui Kestrel de a întârzia era diferită. Își acordă cât de mult timp putea pentru a prelungi jocul. Mai devreme, își dorise să termine cât mai repede. Acum avea nevoie de mai mult timp.

Cele patru piese lucioase din teanc îi făceau cu ochiul. Le cunoștea valoarea. Lupul – l-ar fi putut folosi dacă l-ar fi avut. Sau chiar și albina.

Kestrel era din ce în ce mai frustrată.

Lacrimile i se uscaseră pe obraji. Pielea îi era strânsă de sare. Îi tot reveneau în minte cuvintele împăratului despre tatăl ei. Amintirea tatălui ei care-i zicea că-i frânsese inima.

Dacă generalul ar fi fost acolo, Kestrel ar fi urlat la el. El îi frânsese *ei* inima iar și iar, ani de zile. Încercase să-i forțeze ființa în tiparul propriei lui idei despre onoare. Să o modeleze în ceva ce voia el să fie, nu în ceea ce ea era deja.

Kestrel își simți spatele îndreptându-se.

La naiba cu devotamentul lui pentru onoare!

Când veni rândul ei să tragă o piesă, nu alese una marcată.

— Încet! strigă Arin.

Calul lui își azvârlea capul pe spate. Avangarda lui era încă în formație: acele câteva rânduri late, ce traversau drumul până spre copaci.

Cavaleria valoriană înainta spre ei, gata să sfâșie rândurile lui Arin. El privi cavaleria luând forma unei săgeți. Laturile din stânga și din dreapta aveau să continue galopul și aveau să încerce să flancheze rândurile centrale ale armatei lui Arin, atacând de-a lungul drumului odată ce avangarda lui era distrusă.

Da, zise moartea. Bun.

Împăratul trase o piesă lucitoare. Kestrel își abținu un mic scâncet și-și îndepărtă privirea pentru ca bărbatul să nu-i poată citi chipul.

Ferestrele se luminaseră. Kestrel observă pentru prima dată modelele complicate ale vitraliilor. În puterea nopții, ferestrele păruseră negre. Acum, ele înfloreau în nuanțe tăcute. Văzu că în curând culorile aveau să lucească deplin. Flori, zei, prova unei corăbii. Aripile deschise ale unei păsări.

Acea era o cameră orientată spre răsărit. Când se iveau zorile, dormitorul avea să arate superb.

Cele două armate se ciocniră. Centrul avangardei lui Arin se reuni în jurul lui. Însă marginile – așa cum era plănuț – se dizolvară. Soldații păreau să se retragă în pădure.

Flancurile stâng și drept ale cavaleriei valoriene se repeziră direct spre locurile deschise rămase de-a lungul drumului, pe care avangarda lui Arin le ascunseseră.

Caii valorieni se repeziră cu burțile în stinghiile ascuțite pe care Arin le înfipsese în nămol.

Împăratul așeză pe masă o vulpe. Cercetă jocul.

— Nu pari să ai sorți de izbândă, îi zise el lui Kestrel.

O mișcare anume printre toate celelalte – aglomerarea de trupuri, lupta cu nămolul, prăbușirea, ridicarea, moartea –

atrasede atenția lui Arin. La marginea încăierării, unde se ză-
 teau caii sfârtecați, se afla ceva ca un iepure. Arin nu putea
 privi direct; era prea ocupat încercând să-și țină calul de-
 parte de copitele unui armăsar valorian, apoi luptându-se cu
 călărețul armăsarului. Distras, Arin prinse brațul soldatului.

Nu era un iepure.

Era prea mare pentru un iepure.

Totuși, Arin avea impresia că era ceva – *cineva* – care nu
 ar fi trebuit să se afle acolo. Simțea un soi de dulceață.

Un soi de inocență.

Arin simți brațul dizlocându-se din umăr.

Călărețul țipă, dar Arin nu-i dădu atenție. Îl ucise, nerăb-
 dator, pe valorian. Acum văzuse ce era mișcarea bizară de la
 marginea drumului, printre stinghiile ascuțite.

Era Verex. Se chinuia să-și tragă piciorul de sub trupul
 calului său căzut.

Era o pradă ușoară.

Arin îl văzu pe unul dintre soldații lui ochindu-l pe prinț...
 însă nu-l vedea *ca* pe un prinț, nu ca pe cel pe care nu aveau
 voie să îlucidă.

Ăsta? Prinț?

Acoperit de nămol, din înfățișarea lui Verex nu se mai
 vedea decât părul valorian, de culoarea paielor. Prințul se
 opintea să se elibereze. Membrele lui erau moi. Era cuprins
 de teroare. Nu-l văzu pe arcașul dacran întinzând arcul și fi-
 xând săgeata.

Arin era prea departe. Strigă *Nu!*, dar cuvântul se pierdu
 în mugetul luptei.

Arcașul ținti și săgeata porni.

— Aproape că-mi doresc să pierd, zise împăratul gân-
 ditor. Ar fi o experiență nouă. E greșit dacă-mi doresc ca

măcar jocul ăsta să dureze mai mult? Îmbunătățește-ți tehnica, Kestrel, sau totul se va termina mult prea curând.

Kestrel își aminti că existau moduri prin care puteai pierde chiar dacă aveai cărți puternice. Își jucă piesa.

Neajutorat, Arin privi săgeata străbătând o traiectorie joasă și exactă spre Verex. Săgeata îl lovi pe prinț, ricoșând din armura lui din metal. Nedescurajat, arcașul potrivi altă săgeată în arc.

Apleacă-te! zise Arin în gând, în timp ce încerca să-și croiască potecă spre marginea drumului. Nu avea cum să ajungă la prinț în timp util. *Folosește-ți calul pe post de scut!* Dar Verex, care vedea abia acum că pericolul ce-l înconjura se restrânsese la vârful unei săgeți, îngheță.

Privirea lui Arin se răsuci spre arcaș, a cărui față își schimbă rapid expresia în timp ce dădu drumul săgeții. Chipul îi căzu, schimonosit de groază.

Arin văzu ce zări și arcașul: Roshar se aruncase spre prințul valorian, exact în calea săgeții.

Roshar îl culcă pe Verex în nămol. Săgeata trecu peste umărul lui.

Apoi, fratele Rishei urlă la valorianul șocat, îl trase pe Verex de sub cal și-l cără la adăpostul copacilor.

Și împăratul, și Kestrel erau acum tăcuți, jucând concentrați. Împăratul întinse mâna după a doua piesă lucitoare.

Vitrăliile străluceau, iar ceva se deschise în Kestrel. Pe când culoarea se răsfrângea în cameră, ea simți o dorință bruscă.

Își dorea ca tatăl ei să fie prezent.

„Tu, care cauți să-ți ucizi tatăl.”

Dar Kestrel descoperi că nu dorea moartea generalului, nu ar fi fost în stare să-l știe mort, indiferent de ce-i făcuse el.

Își dori să o fi putut vedea jucând și câștigând. Să fi putut vedea ce vedea ea acum.

O fereastră e doar o fereastră. Vitraliile sunt doar sticlă. Dar în soare, ea devine mai mult de atât.

Kestrel i-ar fi arătat tatălui ei și i-ar fi zis că iubirea are același efect.

Și eu, i-ar fi zis ea, pentru că nu mai putea nega ceea ce era adevărul adevărat, în ciuda a tot.

Și eu te iubesc.

După ce Roshar și Verex dispărură printre copaci, Arin nu mai gândi.

În luptă, acorda prea puțină atenție gândurilor. Îi era mai simplu să se lase purtat de val. Presiunea dinăuntru lui era bună. Trupul lui o asculta.

Țărușii distruseseră strategia valoriană. Le era imposibil să flancheze armata lui Arin, care deveni o coloană solidă ce înainta pe drum. Marginile avangardei lui Arin începură să sape înainte, luptând să ajungă pe malurile noroioase ale drumului pe care stăteau valorienii. Cu puțin noroc, Arin avea să-i flancheze.

Când sabia lui sfârtecă un dușman, Arin se gândi că nu ar fi ales niciun alt zeu protector, că niciunul dintre cei o sută nu-l putea mulțumi la fel de mult.

Un dar, se gândi el.

Asta nu-i nimic, răspunse moârtea. Nu ți-am promis ceva? Nu ți-ai păstrat tu credința în mine, în așteptarea acestui moment? Privește, privește ce am pentru tine.

Arin se uită.

La doar câțiva pași, fără cal, fără coif, se afla generalul Trajan.

*

Jocul dura prea mult.

Zorii erau sus. Vitraliile înnebuniseră de lumină.

Kestrel ajunsese la capătul pieselor. Avea o mână bună, însă se temea să-și arate piesele împăratului.

Nu conta ce piese ținea ea. Tot ce conta era că jocul se terminase și că împăratul părea relaxat. Avea pleoapele pe jumătate coborâte de plăcerea așteptării. Ochii lui erau ca o apă neagră.

— Arată-mi! zise el.

Arin dădu pinteni calului. Generalul îl văzu și-și îndreptă spatele. Minteia lui Arin se goli, nu mai auzi nimic, nici măcar moartea. Ar fi trebuit să asculte, căci în ultima clipă, generalul se lăsă într-un genunchi și-și înfipse sabia adânc în pieptul calului pe care se afla Arin.

Kestrel întoarse ultima piesă cât putu de lent.

Patru păianjeni.

Împăratul nu zâmbi. Ea aproape că-și dorea să o fi făcut. Împăratul închise o dată ochii, iar când îi deschise, Kestrel văzu că expresia lor era încă și mai rea decât zâmbetul.

Împăratul își etală mâna câștigătoare.

Patru tigri.

Arin fu aruncat de pe calul ce necheză sălbatic. Capul lui se izbi de drum.

Și sună, și iar sună.

Sudoarea lucea pe buza de sus a împăratului. Bărbatul o atinse, se uită ciudat la degetele lui, apoi își întoarse privirea la Kestrel.

Ea se ridică, împingându-și cu un scrâșnet scaunul în spate.

Împăratul înșfăcă pumnalul ei de pe masă și i-l duse la gât cu o mișcare iute. Vârful îi înțepă pielea; o boabă mică de sânge.

Fusese o proastă, planul ei fusese stupid, un pariu prostesc, însă mintea ei se chinuia să găsească o soluție, ceva, altceva care-i putea îndrepta greșeala sau care putea face să se întâmple ca prin minune ceea ce ar fi trebuit deja să se întâmple.

— Nu te supăra prea tare, zise împăratul. Dacă te consolează cu ceva, nu am avut niciodată intenția să-mi respect partea de înțelegere, nici dacă ai fi câștigat. Dar plăcerea jocului a fost minunată. Acum. Așază-te!

Picioarele lui Kestrel cedară sub ea.

— Hai să discutăm ce-mi datorezi.

Arin simți vâjâitul metalului prin aer.

Își înclină trupul din calea ascuțișului și auzi sabia generalului lovind piatra drumului.

Arin se ridică în picioare.

Împăratul se așază iar în scaun. Kestrel se uita la mâna lui câștigătoare. Era amețită de teamă.

— Te tulbură să vezi asta?

Ținându-i încă pumnalul într-o mână, împăratul își întoarse piesele cu fața în jos. Se opri și le privi încruntat spatele. Atinse una din cele două lucitoare, apoi întoarse plăcuțele lui Kestrel, studiindu-le spatele. Găsi, în teanc, celedalte două piese marcate.

— Ce e asta?

Kestrel scoase un sunet involuntar.

Împăratul bătu aerul cu mâna, de parcă ar fi alungat o insectă invizibilă. Lumina colorată se răsfrângea în odaie. Cele patru piese luceau limpede.

— Ai trișat? bâigui el. Cum ai putut pierde deși ai trișat?

Arin se repezi asupra generalului, care-i pară lovitura cu o mișcare amplă, evitând-o cu ușurință. Sabia generalului îl forță pe Arin să-și coboare arma. Garda lui Arin era deschisă. Generalul fu rapid, iar lovitura lui iute. Oțelul bărbatului era așa de ascuțit, încât Arin nici nu-l simți când îi pătrunse în carne.

Împăratul își linse buzele uscate. Întoarse cele două piese marcate din teanc. Un lup. Un șarpe.

— Sunt piese bune. De ce le-ai marcat dacă nu le-ai folosit?

Împăratul înghiți. Nodul cartilajului din gâtul lui săltă.

Kestrel văzu că împăratul începea să înțeleagă.

Și trupul lui începea să înțeleagă.

Bărbatul se aruncă spre ea.

Sabia îl tăie pe Arin chiar sub ureche. Oțelul i-ar fi retezat capul dacă nu s-ar fi ferit la timp.

Arin se uitase la fața generalului fără a o vedea cu adevărat. Acum o văzu. Văzu că omul știa exact cine era cel de la picioarele lui și că-și dorea moartea lui Arin aproape la fel de mult pe cât și-o dorea Arin pe a lui.

Împăratul răsturnă vinul. Se prinse de masă, cu mâna strânsă pe pumnalul lui Kestrel.

Ea se îndepărtă de masă, în timp ce bărbatul se cutremură, lipit de ea. Kestrel simți o ușurare așa de mare, că parcă nici nu era ușurare. Emoția păru să devină imediat epuizare.

— Am mințit, îi zise ea.

Împăratul încercă să se ridice. Kestrel se gândi că poate el încerca să facă ceva cu pumnalul, însă brațul lui era amorțit și căzu în vinul roșu vărsat.

— Am mințit când am spus că nu am venit să teucid.

Ochii împăratului erau holbați, goi.

— Nu conta deloc de câștigam sau pierdeam, zise Kestrel. Ci doar cât timp avea să dureze până ce otrava te ucidea. Provine dintr-un mic vierme oriental. În forma ei cea mai pură, otrava e limpede. Se usucă precum lacul. Am vopsit patru cărți de Mușcă și Înțeapă. Tu le-ai atins.

Spuma se scurgea din gura încleștată a împăratului.

Respirația lui era șuierătoare și deveni guturală pe măsură ce bulele se spărgeau între buzele lui.

Apoi se sfârși.

Arin lovi.

Pe când se luptau, cuvinte sălbatice, mute îi fulgerau în sânge: *mamă, tată, soră. Kestrel.*

Lui Arin nu-i păsa că loviturile pe care le abătea asupra corpului de metal al bărbatului erau inutile, că nu exista niciun fel de îndemânare în gesturile lui, că nimic nu avea să străpungă armura, că faptul că sfărâmasse câteva cataramă în locul unde se unea armura generalului nu reprezenta o victorie. Arin vedea prea puțin din carnea omului, nu putea ajunge la ea și voia cu disperare să-l facă pe general să sângereze. Dacă nu putea să pătrundă prin armură, Arin avea să-l lovească pe general cu sălbăticie. Avea să-l bată până se rupea ceva.

Cataramele, zise moartea.

Arin își mută traiectoria sabiei în zbor și o îndreptă spre cotul brațului în care generalul ținea sabia, țintind direct acolo unde atârnavă moi cataramele distruse ale apărătorii pentru braț.

Arin reteză brațul generalului de la cot.

Sângele țâșni pe Arin. Arin nu auzi dacă generalul scoase vreun sunet.

Arin era cald și ud.

Generalul căzu. Rămase prăbușit, clipind la soare, la Arin. Ochii lui erau sticloși, gura i se mișca de parcă ar fi vorbit, dar Arin nu auzea nimic.

Pentru un moment, Arin ezită.

Nu era nimic din Kestrel în omul acela, în dușmanul de la picioarele lui. Arin își trase sabia, impregnându-i mai multă forță decât era necesară loviturii fatale. Voia să-și depună tot spiritul în acel gest.

Răzbunarea: întunecată ca vinul, densă, înecă plămâinii lui Arin.

Ochii aceia căprui, ca aluna.

Asta era.

Acela era unicul lucru pe care Kestrel îl împărtășea cu tatăl ei.

Arin se auzi vorbind. Vocea lui răsuna ca de departe, de parcă o parte din el părăsise drumul și se înălțase sus, ca soarele, privind la jumătatea pe care o lăsase pe pământ.

Zise:

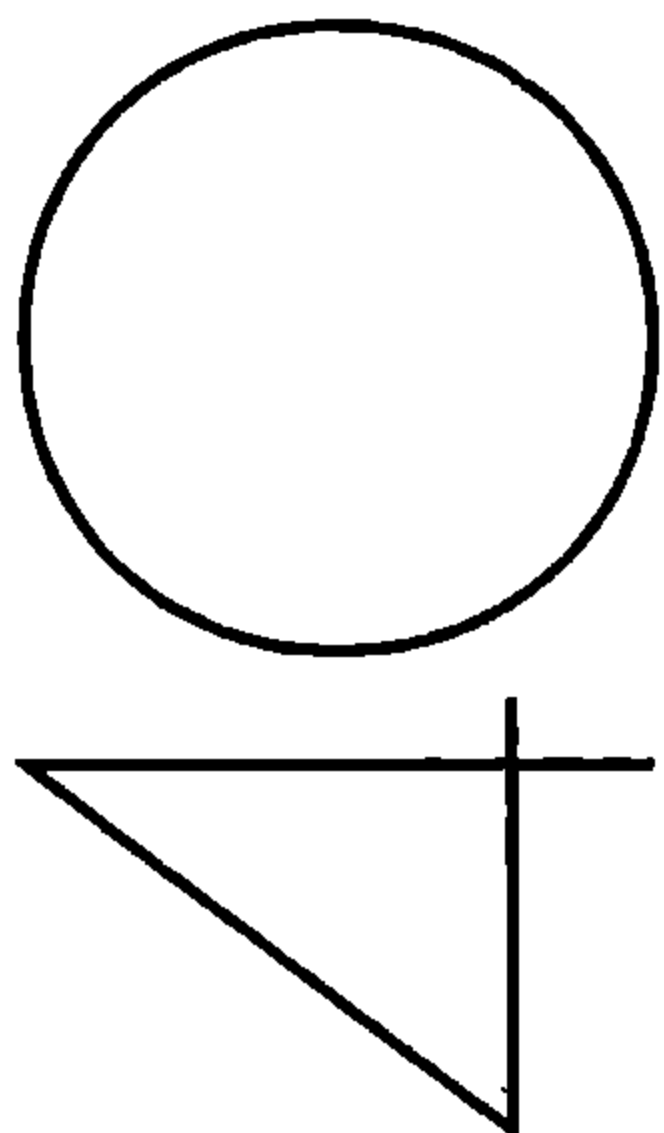
— Kestrel mi-a cerut să fac asta.

Căci acela era adevărul.

Arin era un copil, un sclav, un adult, liber. Era toate acestea la un loc... și încă ceva. Își dădu seama abia acum, în timp ce-și abătea sabia spre gâtul generalului.

Arin nu fusese binecuvântat de zeul morții.

El era zeul.

DAR ARIN SE OPRI.

„Regret” nu era cuvântul potrivit pentru ceea ce simțea. Nu-i venea să creadă.

Uneori, chiar la mulți ani de la război, Arin avea să se trezească din somn plin de sudoare, încă prins în coșmarul în care îl măcelărise pe tatăl femeii pe care o iubea.

Dar nu l-ai omorât, îi zicea ea.

Nu l-ai omorât.

Spune-mi iar. Spune-mi ce ai făcut.

Și Arin îi povestea.

Creierul i se făcuse o minge de sticlă. În el nu încăpeau decât ecouri. Al parfumului mamei lui. Al vocii tatălui. Al privirii lui Anireh când îl văzuse în colțul opus al camerei și cum ochii ei îi spusese „Trăiește”. Îi spusese „Iubire” și „Îmi pare rău” și „Frățiorule”.

Și apoi tăcerea. Pe când stătea în drum, în capul lui Arin se făcu liniște. Nu mai auzi voci. Se gândi că i se păruse ciudat cum Risha plănuise asasinatul împăratului, dar refuzase să-l omoare chiar ea. Arin înțelegea acum. Înțelegea cum era să nu ai familie: era și cum ai trăi într-o casă fără acoperiș.

Chiar dacă s-ar fi aflat acolo Kestrel și l-ar fi implorat – *Lasă-ți sabia să cadă, fă-o, te rog, acum!* –, Arin tot nu era sigur că ar fi putut să o lase orfană.

În plus, Arin nu era așa sigur că totuși Kestrel l-ar fi *implorat* dacă ar fi privit, ca și el, la fața cenușie a tatălui ei muribund, la ochii strălucitori precum cerul ai bărbatului pe când încerca să vorbească, pipăindu-și pieptul, chiar deasupra inimii, cu mâna întregă.

O lumină ca o bătaie de inimă arse în Arin; nu-și dăduse seama ce culmi putea atinge răzbunarea, cum crima se putea apropia așa de mult de dorință.

Arin simți că-l înțeapă ochii pentru că știa ce urma să facă.

Nu voia să se afle acolo. Se întrebă de ce oamenii nu-și amintesc nimic despre viața în pânțelele mamelor: inima întunecată și statornică, cum reprezenta ea lumea întreagă, cum nimeni nu-i rănește și ei nu rănesc pe nimeni.

Arin se gândi că dacă nu ucidea acel om, atunci amintirea mamei lui avea să se stingă definitiv, iar într-o zi avea să fie la fel de îndepărtată ca și o stea.

Dar nu o putea face.

Trebuia să o facă.

Spune-mi ce ai făcut.

Arin își lăsă sabia să cadă. Căzu în genunchi, smulse banduliera țesută de pe umărul celui căzut și o prefăcu în garou, ca să salveze omul pe care-l ura cel mai mult.

După bătălie și după ce Roshar acceptase capitularea valorienilor, când Arin era îngrijorat de moarte deoarece Kestrel nu se întorsese încă din Shythiah, merse în cortul vraciului.

Generalul dormea. Brațul lui cauterizat era înfășurat în bandaje. Armura îi era scoasă. Îi dăduseră cu forța un drog.

Fusese o scenă violentă. Chiar și acum, adormit, bărbatul era păzit și legat cu lanțuri la glezne, iar brațul întreg îi era prins strâns de corp.

Arin se trase de păr până ce-l duru scalpul. Dacă nu se întorcea Kestrel până la amiază, Arin avea să plece după ea, la Sythiah. Creierul îi clocotea în țeastă, stomacul îi era un nod.

Detesta să-l vadă pe general. Urâse să-l vadă chiar și pe Verex (pe care aproape că-l plăcea) șchiopătând prin tabără, turbat de îngrijorare – pentru Risha, dar și pentru Kestrel. Asta-l făcea pe Arin să se simtă absurd de posesiv, ca și cum Verex, simțind la fel ca el, ar fi încercat să-l tâlhărească. Arin deveni insuportabil, știa și el, dar trebuia să se lupte permanent cu ideea că dacă avea să pățească ceva Kestrel, inima lui urma să se preschimbe în sare.

Nu știa ce să facă cu mâinile în timp ce se uita la generalul adormit. Își înfundă degetele în buzunare înainte ca mâinile lui să se repeadă la gâtul rănitului. Își aminti de ce venise.

Arin deschise jacheta omului. Băgă mâna în buzunarul de la piept și găsi exact ce încercase omul să atingă la piept în timp ce zăcea însângerat pe caldarâm.

Degetele lui Arin dădură de o hârtie. O trase afară. Textura ei era fină ca velurul de la atâta uzură. Fusese desfăcută și împăturită de multe ori.

Era o partitură muzicală. La început, Arin nu înțelese la ce se uita. Era scrisul lui Kestrel. În alfabet herrani. Notații muzicale făcute cu cerneală neagră. Propriul lui nume sări de pe pagină.

Dragă Arin.

Apoi recunoscuse piesa ca fiind sonata pe care Kestrel o studia când el intrase în sala de muzică din palatul imperial, primăvara trecută. Atunci fusese ultima oară când o văzuse

înainte de o scoate din tundră. Crezuse pe atunci că avea să fie ultima dată când o mai vedea.

Arin ieși iute din cort. Nu putea citi scrisoarea acolo.

De fapt, nu știa dacă o putea citi undeva, dacă exista vreun loc suficient de intim, căci a fi singur însemna să-și aibă totuși propria companie. Ura să-și amintească felul în care o părăsise în acea zi pe Kestrel și ce soartă i se hărăzise ei după aceea.

Arin era disperat să citească scrisoarea.

Nu suporta să o citească.

Ura că tatăl ei o păstrase.

Se întrebă ce însemna asta.

Arin era vag conștient că traversase tabăra gălăgioasă și intrase în pădure. Gândul de a citi scrisoarea era o profanare, ca și cum ar fi ținut în mâini un bilet adresat altcuiva.

Totuși, scrisoarea îi era adresată lui.

Dragă Arin.

Arin citi.

— Ești bine?

Arin își ridică privirea la Roshar, apoi își îndreptă atenția spre cal. Își trecu o mână peste piciorul stâng din față și îi înălță copita, o scutură și folosi un cuțit ca să îi împungă marginile exterioare. Căuta sursa problemei. Aburul se ridica dintr-o găleată cu apă fierbinte, sărată. Se apropia de amiază.

— Arin.

— Mă gândesc doar.

Cuvintele scrise ale lui Kestrel radiau încă prin el, făcându-l să se simtă mai mare pe dinăuntru, de parcă ar fi înghițit soarele, iar soarele încăpuse cumva în măruntaiele lui și acum îl ardea, îl durea și-l lăsa amețit: pe jumătate orbit, dar văzând lucrurile mai limpede decât înainte.

— Păi, încetează! spuse Roshar. Ești ori posac, ori visător, și niciuna dintre stările astea nu se potrivesc cu liderul victorios al oamenilor săi liberi.

Arin pufni. Calul, care simțea cuțitul atingând un punct sensibil, încerc să-și tragă copita. Arin o ținu cu nădejde, sprijinind piciorul animalului de sub genunchi.

— Ai putea măcar să ții un discurs înălțător, zise Roshar.

— Nu pot. Mă duc la Sythiah.

Roshar scoase un sunet sugrumat.

— Nu pe iapa asta, zise Arin. Șchioapătă.

— *Ce faci?*

— Șchiopăta. M-a durut să o văd așa. Cred că are un abces. Pesemne că a călcat în ceva ascuțit.

— Arin, tu nu ești un nenorocit de veterinar. Poate altcineva să facă asta.

— Aaa, făcu Arin, cu milă, când găsi abcesul.

Iapa încercă să fugă iar, dar Arin împunse rana închisă, care începu imediat să picure puroi negru. Arin continuă să deschidă abcesul, apoi îl apăsă până ce ieși tot puroiul.

— Te rog, adu-mi găleata mai aproape!

— Oh, sigur. La ordinele dumneavoastră.

Arin așeză copita animalului în găleata cu apă fierbinte. Iapa, suferindă deja, lovi cu piciorul, împrăștiind apa în timp ce-și azvârli capul pe spate. Arin o prinse însă de căpăstru și îi coborî capul, mângâind-o în timp ce privea piciorul, ca să se asigure că rămânea în găleată.

— Arin, de ce ești așa de transparent? Când ești îngrijorat, începi să repari lucruri. Să te văd scoțând puroiul din copita unui cal e ultimul lucru pe care mi l-aș fi imaginat. Nu știu ce e mai rău, să te privesc făcând asta sau să știu cât de greu îți va fi întotdeauna să ții totul în *adâncul tău*.

Arin mângâie gâtul iepei. Animalul bătut iar din picioare, dar începu să se calmeze.

— Am înfrânt, zise Rishar, iar Kestrel e bine. Am mai discutat asta. Otrava e foarte puternică.

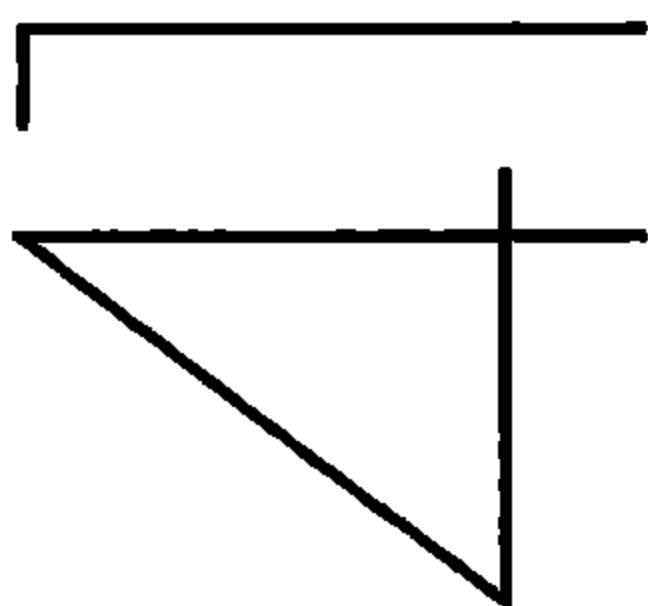
— Dar ea nu s-a întors.

— Se va întoarce. Trebuie să profiți de momentul tău politic. Dacă nu o faci, o va face altul în locul tău.

Arin miji ochii.

— Mă numești „transparent”, ca și cum ar fi un lucru rău, dar nu e nevoie să țin un discurs pentru ca oamenii mei să știe ce sunt.

Roshar închise gura. Părea gata să zică ceva, apoi se răzgândi, pentru că Risha și Kestrel intrară călare în tabără.

ARMATA SE DEPLASA ÎN PAS LENT SPRE ORAȘ, UNII pe jos și mulți răniți. Kestrel se ținea departe de căruțele care îi cărau.

— Nu pot să-l văd, îi zise lui Arin când armata făcu un popas.

O parte din ea însă voia să profite de moment ca să-și vadă tatăl.

— Nu trebuie să o faci, îi răspunse Arin.

În liniștea ce se lăsă după aceea, pe când se îndepărtau de căruțe, frânturi din tot ce îi spusese el lui Kestrel luau formă și prindeau niște culori terifiant de vii: brațul tăiat al generalului, răzbunarea pierdută a lui Arin, scrisoarea pe care Kestrel nici măcar nu o recunoscuse când Arin i-o dăduse.

Abia după un moment, Kestrel își dădu seama că o energie cutremurătoare îl cuprinsese pe Arin. Își mușca buza, iar mâinile lui gesticulau haotic, de parcă ar fi încercat să vorbească, dar nu putea. În cele din urmă, Arin zise:

— Mi-ai cerut să-l ucid și nu l-am ucis. Ar fi trebuit să-l omor? Am făcut un lucru greșit?

Un sentiment blând umplu inima lui Kestrel. Îi prinse mâinile rătăcitoare și le ținu între ei doi.

— Nu, îi spuse. Nu ai făcut nimic greșit.

Scrisoarea aceea.

Kestrel o citi și o reciti printre ierburile înalte, de vară, de pe marginile drumului, la lumina felinarului. Cerneala se ștersese, se făcuse maronie. Și-l imagină pe tatăl ei citind biletul la soare, în campanie. Câteva pete de pe hârtie erau precum ceara, limpezi. Resturile vreunui ulei de lustruit sabia? Tatălui ei îi plăcea să-și curețe pumnalul. Kestrel căută înțelesuri în petele murdare de degete de sub anumite cuvinte, dar nu exista nicio dovadă a vreunui sens ascuns în afară de propriul ei scris grăbit. Partea de jos a scrisorii era mânjită de sânge uscat. Ultima propoziție era pierdută. Kestrel nu-și amintea ce scrisese acolo. Ca o hartă jerpelită, scrisoarea se îndoia imediat sub cea mai mică apăsare.

Hârtia arăta mută în mâna ei, ghemuită în ea însăși. Kestrel voia să călătorească prin timp și să o conșoleze pe fata care o scrisese, chiar și dacă singura mângâiere pe care i-o putea da era să o înțeleagă. Voia să-și imagineze o poveste diferită, una în care tatăl ei citea scrisoarea și o înțelegea la rândul lui, i-o dădea înapoi fiicei lui, spunându-i că ea nu ar fi trebuit niciodată să fie nevoită să scrie așa ceva. „Te iubesc. Aș face orice pentru tine”, spunea scrisoarea. Lui Kestrel îi fu greu să nu mototolească biletul în pumn când își dădu seama că acelea erau cuvintele pe care întotdeauna își dorise să le audă de la tatăl ei.

Când mai aveau trei zile de mers până în oraș, armata făcu tabăra pentru noapte. Kestrel merse la cortul vraciului.

Tatăl ei observă când ea intră. Generalul tresări, apoi îi întâlnește privirea. Kestrel nu știa ce ar fi trebuit să simtă – mângâierea moale și profundă ce o atingea văzându-și tatăl doar pentru că era părintele ei, sau felul în care voia să-i plângă brațul pierdut și să-i spună că o meritase.

— De ce ai păstrat scrisoarea? întrebă ea.

Generalul nu răspunse.

Ea întrebă iar.

El își întoarse privirea.

Kestrel continuă să întrebe până ce-și auzi vocea frângându-se și se gândi că Risha se înșelase când spusese că iertarea e ca mărul, ca și cum ar fi putut lua orice formă dorea.

Iertarea era dură; era din stâncă.

Kestrel ieși din cort.

Verex îi anunță că el și Risha aveau să plece. Voiau să călătorească până în câmpiile estice și poate să traverseze marea de pe coasta de est a Dacrei, pentru a descoperi ce se ascundea în apele neexplorate. Prințul nu-și dorea să moștenească imperiul și îi rugă să împrăștie vestea morții lui.

Verex văzu expresia jalnică a lui Kestrel.

— Tu crezi că ar trebui să plec în capitală și să devin împărat.

— Sincer, nu vreau să pleci nicăieri. Îmi va fi dor de tine. Ochii căprui ai prințului se înmuiară.

— O să te vizitez. Împreună cu Risha. Ea vrea să te învețe să lupți cu ce armă vrei tu până ce te vei simți cu adevărat periculoasă.

Kestrel deschise gura să spună că era un efort inutil, dar își dădu seama că poate ideea nu era așa de rea și că, în cele din urmă, nici nu conta așa de mult pe lângă fericirea pe care i-o dădea simpla ofertă.

— Și eu o plac pe ea.

Prințul și Kestrel ședeau sprijiniți de trunchiul unui copac foarte mare, în apropierea taberei. Spori albi de pe crengile înflorite pluteau în jos. Kestrel se întrebă dacă un herrani ar fi considerat sporii un semn de la zei și, dacă era așa, care zeu mai exact.

— Îmi pare rău, îi zise ea lui Verex.

Prințul știa la ce se referea ea.

— Nu l-am iubit pe tata. Iar el nu m-a îndrăgit, cu siguranță.

— Totuși.

— Nu știu ce altceva ai fi putut face. Dacă ajută cu ceva... Verex se lăsă moale pe scoarța copacului. Mă simt mai rău pentru faptul că sunt ușurat.

Un spor ateriză pe vârful cizmei lui, apoi pluti mai departe. Încet, Verex adăugă:

— Și puțin laș. Mă tem că dacă moștenesc tronul, voi deveni ca el.

— Tu, nu. Niciodată.

— Și vinovat pentru că abandonez o țară ce s-ar putea să se prăbușească. Nu e limpede cine va conduce acum.

— Sunt sigură că ai niște bănuieli. Eu însămi mă gândesc la câțiva senatori care ar călca pe cadavre ca să pună mâna pe putere. Sau la căpitanul gărzilor. Însă nu mi-i amintesc pe toți cei de la curte și nici cine datorează vreo favoare sau ține dușmănie cuiva. Mi-ai putea descrie mai în detaliu și așa putea... ei bine, să stau cu ochii pe situația din capitală.

Verex ridică sprâncenele.

— Spion din nou, Kestrel?

— Poate maestru spion.

Verex culese o crenguță subțire, căzută, și o rupse în bețișoare.

— Cred că Arin are nevoie de un spion, zise Kestrel.

— Tu ai fi cea mai bună. Mi-aș dori totuși să nu te mai pui mereu în pericol. Ți place prea mult să riști.

Kestrel ridică neputincioasă din umeri.

— Sunt cine sunt.

Afecțiunea încălzea zâmbetul prințului. Verex deveni iar grav și zise:

— Am crezut că pot îndura să iau locul tatei. Dar Risha s-ar simți oribil. Și eu la fel.

— Atunci, fii fericit! zise Kestrel, brusc înflăcărată.

— Promit, dacă promiți și *tu*, răspunse prințul.

Puful alb și ușor plutea de pe copac în timp ce Verex îi descria lui Kestrel complexitatea relațiilor de la curtea valoriană, și apoi îi povesti cum cățelul pe care i-l dăruise se făcuse un dulău uriaș și blând, ce locuia cu o familie în colinele din munții valorieni. Copiii adorau câinele chiar și când le ronțăia pantofii. Maris – o curteană pe care Kestrel o urâse până ce-și dăduse seama că de fapt nu o displăcea – se căsătorise într-o familie bună și era extraordinar de infatuată. Cât despre Jess, Verex îi spuse că plecase în insulele sudice, la începutul războiului.

— Mi-aș dori să cunosc mai multe, zise prințul.

Lui Kestrel îi era dor de prietena ei. Se întreba dacă avea să îndrepte vreodată relația lor.

— Te-am văzut intrând în cortul vraciului mai deunăzi, zise Verex.

— Nu vrea să-mi vorbească.

— Mai încearcă.

Atunci când Risha și Verex plecară, cu două zile înainte ca armata să ajungă în oraș, Kestrel îi sărută pe obraji, zâmbind. La început îi fu greu să arate forță și să nu lase

tristețea despărțirii să o cotopească. Dar apoi, Kestrel îl observă pe Roshar, care-și evitase surioara de la reîntoarcerea ei de parcă i-ar fi fost teamă de ea. Prințul ședea în apropiere. Risha se apropie de fratele ei și-i șopti ceva ce Kestrel nu putu auzi. Chipul lui Roshar se relaxă. Nu răspunse nimic, ci doar cuprinse mâinile Rishei și le sărută.

Kestrel se gândi că poate și ea, și Risha se înșelaseră în legătură cu iertarea; nu era nici mâl, nici stâncă, ci semăna cu sporii albi plutitori. Se desprindeau de pe copaci atunci când erau pregătiți. Moi la atingere, dar făcuți să fie lăsați să zboare, pentru a găsi un loc roditor unde să crească.

Merse iar la cortul vraciului.

De data asta, tatăl ei vorbi înaintea lui Kestrel.

— Dă-mi pumnalul tău!

Lacrimi fierbinți umplură ochii ei.

— Nici să nu îndrăznești.

— Desfă-mi brațul! Dă-mi pumnalul!

— Nu.

— Doar un ultim lucru îți cer.

— Nu-mi poți cere să te ajut să te sinucizi.

Generalul nu se mai uită la Kestrel.

— De ce ai păstrat scrisoarea? întrebă ea din nou.

— Știi bine de ce.

— Din cauza regretului?

— Nu e cuvântul potrivit.

— Atunci *care e?*

— Nu există cuvinte.

— Găsește-le.

— Nu pot.

— Acum.

Generalul înghiți.

— Vreau să le gădesc. Nu am știut... cum totul avea să devină imposibil. Așa se întâmplă când distrugi singurul lucru prețios în viață.

— Tu ai *ales* să-l distrugi.

— Da.

— De ce?

Generalul nu răspunse, dar ochii lui deveniră niște carapace limpezi și dure și Kestrel înțelese că nu doar codul de onoare al generalului îl determinase să-i spună împăratului despre trădarea ei. Tatăl ei voise să o rănească, pentru că și ea îl rănise pe el.

— Atunci, nu mi s-a părut real, spuse el. Parcă nu eram treaz.

— Știi ce mi-au făcut în lagăr? șopti Kestrel.

Generalul închise ochii. O lăsă pe Kestrel să vorbească. Lacrimile lunecau de sub pleoapele lui.

— Kestrel, zise el în cele din urmă. Știi că nu există decât o soluție. Nu-ți pot fi tată.

— Dar *ești*.

— Nu există un loc pentru mine aici. Voi fi prizonier tot restul vieții?

Lucrul acesta fusese discutat – cu voce tare. Roshar susținea ideea unei execuții publice. Arin își pierduse stăpânirea într-un fel pe care Kestrel nu-l mai văzuse de ceva timp; țipase că soarta generalului se afla doar în mâinile lui Kestrel.

— Nu știu, îi zise Kestrel tatălui ei.

Se lăsă tăcerea.

— Cum de nici măcar nu-mi ceri iertare? întrebă ea.

— Mi-e imposibil.

— Cere!

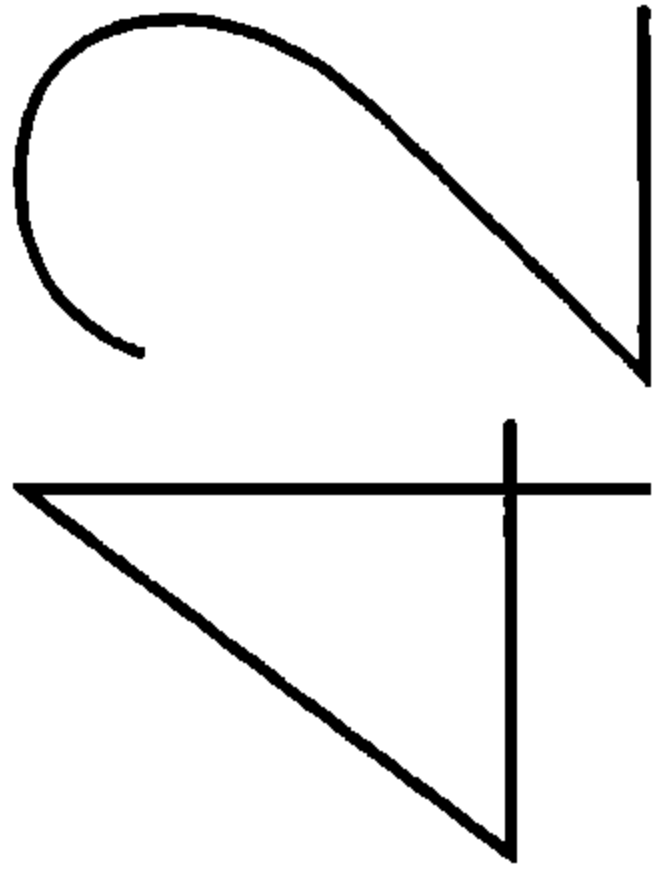
Generalul nu zise nimic o bună bucată de vreme.

— Nu pot cere ceva ce nu-mi poate oferi nimeni. Nu cer decât îndurare.

Ochii lui Kestrel se umeziră și știu că atât iertarea, cât și îndurarea aveau să se construiască în ani buni și că ea avea nevoie de fiecare secundă din momentele ce aveau să urmeze.

Kestrel îi zise că încă îl iubea, pentru că era adevărat. Tatăl ei îi datora niște răspunsuri mai bune decât cele date și chiar dacă nu avea să le aibă vreodată, era dreptul ei să continue să întrebe. Kestrel nu avea de gând să-i dea vreodată pumnalul.

— Am încercat din toate puterile să trăiesc în lumea ta, zise ea. Acum e rândul tău să trăiești într-a mea.

ARIN AR FI TREBUIȚ SĂ SE AȘTEPTE LA CE URMĂ, însă, cumva, nu se așteptase.

Atât de multe flori. Toți bobocii trebuie să fi fost tăiați din grădinile ce aveau să zacă despuiate săptămâni la rândul. Când armata intră pe poartă, un vuiet cutremură zidurile de piatră, iar Arin tresări surprins, strângând mâinile pe frâie, crezând pentru o clipă că sunetul anunța un pericol. Apoi zări chipurile strălucitoare ale oamenilor îngrămădiți pe străzi și se gândi: *Ah, sunt fericiți*. Asta-l făcu și pe el fericit și, pe când Kestrel îi zâmbea, în șaua lui Javelin, o petală roz se agăță de obrazul ei. Arin își zise că trebuia să se obișnuiască cu fericirea, căci de data asta poate că nu avea să-l mai părăsească.

Kestrel întoarse capul și Arin o văzu cercetând cu privirea armata dacrano-herrani ce se lungea în spatele lor, pe strada principală din Lahirrin. Îi văzu gura crispată.

— Nu sunt sigură că e așa de înțelept să aducem toți soldații între zidurile orașului, zise Kestrel.

— E victoria tuturor. Cu toții trebuie cinstiți.

— Știu.

— Dar...?

— Aliații noștri estici ne depășesc numeric.

Arin înțelegea ce voia Kestrel să spună.

— Întotdeauna a fost așa.

— Dacă-și doresc țara asta, le-ar fi ușor să pună mâna pe ea... mai ales dintre zidurile orașului.

Arin își aruncă privirea spre Roshar, care pornise înainte, ca să o întâmpine pe regină.

— Am încredere în el.

— Da, știu.

Arin își opri calul. Javelin se opri și el. Florile zburau în jos, în jurul lor.

— M-ar dura să încep să-l bănuiesc de intenții rele, spuse Arin.

— De aceea o fac eu în locul tău.

O pânză căzu pe capul lui Arin, de deasupra, de la fereastră unei dintre casele înalte și înguste din apropierea pieței. Speriat, orbit, Arin își trase pânza de pe față. Calul se codea să se mai miște.

Era un vechi steag herrani, decorat cu emblema regală.

— Dar linia regală nu mai e, zise Arin.

— Ei caută să-ți dea o denumire, spuse Kestrel, îndemnându-l pe Javelin să plece mai departe.

— Dar nu asta, nu e corect.

— Nu te îngrijora. Vor găsi cuvintele potrivite pentru a te descrie.

— Și pe tine.

— Ah, asta e simplu.

— Da?

Lui Arin i se părea imposibil să numească tot ce însemna Kestrel pentru el.

Chipul ei era serios, luminos. Lui Arin îi plăcea să o vadă așa.

— Vor spune că sunt a ta, îi zise ea, așa cum și tu ești al meu.

Când Sarsine o văzu pe Kestrel, ochii i se îngustară ca niște dungi subțiri și Kestrel își dădu deodată seama că Sarsine era o femeie foarte înaltă.

— Pentru o persoană căreia i-a mers vestea că ar fi inteligentă, te porți de parcă ai avea tărâțe în cap, zise Sarsine. Te-ai gândit vreodată că voi muri de grijă când ai dispărut din oraș fără niciun cuvânt?

— De fapt, n-am vrut să plec.

— Ah, deci s-a *întâmplat* pur și simplu.

— Da.

— Zeii te-au îndemnat.

Kestrel râse.

— Poate că așa a fost. Apoi adăugă, pe un ton serios: Iartă-mă, Sarsine.

Femeia își deschise brațele.

— Atunci revanșează-te.

— Cum?

Chipul lui Sarsine se înmuie. În ochii ei era o sclipire de curiozitate.

— Începe cu noaptea în care ai plecat. Și termină cu acest moment. Povestește-mi *tot* ce s-a întâmplat.

Și Kestrel îi depănă toată povestea.

Urma să se dea un ospăț la care era invitat tot orașul în cinstea victoriei militare. Un banchet avea să se țină la palatul guvernatorului, găzduit de regina Inishanaway.

Bucătarii din casa lui Arin trebăluiau de zor, tăind fiecare pui din curte, desfăcând fructe de erasti și frământând coca pe mesele presărate cu făină.

Arin se afla în cămară, încercând să o liniștească pe o femeie care spunea că tocmai pusese gemurile la păstrare și de ce trebuiau să fie *toate* deschise pentru banchet? Femeia nu credea că dacranii apreciau fructele ilea. De ce să le dea ceva ce nu avea să le placă la fel de mult precum her-ranilor? Sigur ar fi mai bine să păstreze măcar *acele* borcane pentru iarnă.

Încercarea de a explica implicațiile politice ale unui banchet așa de bogat îl făcea pe Arin să se încurce în frânturi de propoziții, pentru că, în cele din urmă, nici pentru el nu avea prea mult sens ideea de a consuma totul într-o singură noapte.

Și apoi auzi vocea cu accent puternic a lui Roshar, care vorbea în herrani, plutind pe hol, dinspre bucătărie.

— ...tu nu înțelegi. Bucata de carne trebuie să fie cea mai gustoasă, tăiată de la spate, condimentată cu mirodenia *asta*, nu cu *aia*...

Arin își ceru scuze femeii, îi zise că avea să discute mai târziu despre gemuri și se duse după vocea prințului.

— ...și trebuie să fie bine friptă pe afară, aproape arsă, dar în sânge la interior. Să fie roz. Ascultă! E ceva crucial. Dacă strici ceva, banchetul va fi un dezastru.

Arin intră în bucătăria principală și-l găsi pe prinț ținându-i predici bucătarului-șef, care îi aruncă lui Arin o privire de martir iritat.

— Aici erai, zise Roshar. Am nevoie de ajutorul tău, Arin.

— La prepararea cărnii?

— E foarte important. Trebuie să-l convingi pe bucătarul tău de această importanță. E la mijloc soarta relațiilor politice dintre țările noastre.

— Din cauza cărnii.

— E pentru tigrul lui, zise bucătarul.

Arin se plesni cu palmele peste față și închise ochii.

— Tigrul tău!

— E foarte pretențios, zise Roshar.

— Nu poți aduce un tigru la banchet.

— Micului Arin i-a fost dor de mine. Nu vreau să stau departe de el.

— N-ai vrea să-i schimbi numele?

— Nu.

— Și dacă te implor?

— Nicio șansă.

— Roshar, tigrul a crescut.

— Și ce băiat frumos s-a făcut!

— Nu-l poți aduce într-o sală plină cu sute de oameni.

— Se va purta frumos. Are ținuta și manierele unui prinț.

— Așa ca *tine*?

— Îmi displace tonul tău.

— Nu sunt sigur că-l poți controla.

— Nu este el oare cea mai blândă creatură din câte există? I-ai refuza tizului tău ocazia de a fi martor la sărbătorirea victoriei noastre? Și, bineînțeles, să vă vadă pe tine și pe Kestrel împreună: unul lângă celălalt, un herrani și valoriana lui, o iubire de legendă. Se vor scrie cântece, Arin! Cum vă veți *căsători* și veți face *copii*...

— Zeilor! Roshar, taci!

Chiar dacă Arin nu ar fi știut deja cât de mult detesta Kestrel să intre în palatul construit pentru guvernatorul

valorian în timpul colonizării, și-ar fi dat seama văzându-i umerii încordați, felul în care-și atingea pumnalul de la șold și cum mârâi practic la Roshar când prințul îi sugerează că sigur ar fi putut renunța măcar în acea noapte la barbaria de a purta o armă în văzul tuturor.

Arin îi aruncă o privire de avertisment prințului. Roshar se prefăcu sincer confuz, apoi ridică din umeri și păși înaintea lor. Pe urmele lui se furișa tigrul aproape ajuns la maturitate. Bestia era bizar de docilă, chiar și pentru un animal tânăr crescut de oameni. Tigrul își împinse capul sub mâna lui Roshar, ca o pisică.

Arin privi mersul legănat al felinei, omoplații deja puternici ce se ridicau și cădeau sub blana lui. Arin simți, dar nu putu numi lucrul care-i făcea pe oameni (cât și pe animale, aparent) să-l urmeze pe prinț. Simțind o împunsătură stânjenitoare, Arin bănuie că dacă l-ar fi întrebat pe prinț, iar Roshar s-ar fi îndurat să-i dea un răspuns cinstit, acesta ar fi zis că orice ar fi fost acea calitate, Arin o avea și el, cu siguranță.

Era un sentiment ciudat, ce-și întindea filamentele prin trupul lui Arin. O mie de aște de pescuit ce-i atrăgeau atenția. Acolo, și aici. Mici smucituri. Oamenii se împiedicau de fire. Uneori, oamenii nu-l puteau privi în ochi, iar atunci când o făceau, deveneau pești ce se zbăteau să respire.

Arin își dorea să nu fi fost așa.

Știa însă că acea calitate avea să-i fie necesară.

Roshar și tigrul dispărură înăuntru, lăsându-i pe Kestrel și pe Arin singuri pe potecă.

Kestrel era crispată. Pantofii ei delicați erau înfiți în pietrișul aleii. Își ridicase tivul fustelor ei verzi ca furtuna – era gestul unei domnițe –, dar Arin văzu că ea-și strânsese pumnii pe materialul rochiei.

— Îmi pare rău, zise el, ghicind ce o tulbura: amintirea Revoluției Fulgilor de Nea.

Prietenii ei morți, înșelăciunea lui Arin, coridoarele palatului ticsite de cadavre.

Kestrel îl privi printre pleoape.

— O parte din tine nu regretă.

Arin nu putea nega.

Kestrel însă se înmuie și zise:

— Nici eu nu sunt nevinovată. Și mie îmi pare rău și nu-mi pare rău pentru lucruri pe care le-am făcut.

Lăsă tivul rochiei să cadă pe pietre și atinse mâna lui Arin cu trei degete.

Arin uită, pentru o clipă, unde se afla și ce discutau. Era o minune că o atingere așa de ușoară putea fi resimțită ca o mângâiere, că trupul lui se putea aprinde așa de repede.

Acum, Kestrel părea amuzată.

— Hai să plecăm!

Arin își strecură mâna sub părul ei lăsat liber și mângâie arcuirea gâtului, simțind pulsul delicat de acolo. Expresia ei se schimbă. Amuzamentul i se topi într-o plăcere lentă.

— Hai să nu intrăm! spuse el.

— Arin. Kestrel oftă. *Trebuie.*

Gura ei întredeschisă se închise iar, formând o linie tensionată.

— Ce altceva te mai neliniștește?

— Regina nu ți-a adresat niciun cuvânt.

— Ei bine, zise Arin, tulburat, gândindu-se la diferite motive pentru tăcerea Inishei.

— *Toți* dacranii sunt prea tăcuți.

— Nu și Roshar.

— Chiar și el. El doar vorbește mult fără a exprima cu adevărat ceva.

Arin se opri, zicând doar:

— Eu cred în alianța noastră.

— Și eu vreau să cred.

Arin îi întinse mâna lui Kestrel.

Intrară.

Se așezară la o masă de pe estrada din sala de bal. Toți patru erau aliniați: Arin și regina ocupau locurile centrale, iar Kestrel și Roshar se aflau lângă ei, la margini. Aranjamentul fusese pus la cale de Roshar fără a da de bănuț suteilor de oameni care, deja așezați, îi priveau.

Regina îi aruncă o privire cu coada ochiului lui Arin. Era imposibil de ghicit ce ascundeau ochii ei negri. Inisha nu spuse nimic și nici nu se mai uită la Arin.

Roshar, care avea tigrul ghemuit la picioarele lui, nici nu se atinse de mâncare în timp ce primele feluri erau servite, ci bău în schimb licoarea verde dacrană pe care o prefera. Arin văzu, dincolo de silueta reginei, cum Roshar strângea și elibera paharul. Degetele lui erau neastâmpărate.

— Frate!

Regina vorbi de parcă l-ar fi înghiontit.

— Lasă-mă!

Roshar își umplu iar cupa.

Când intră felul principal – inclusiv, spre amuzamentul confuz al lui Arin, friptura complex pregătită pentru tigrul, așezată pe propriul ei taler –, Roshar se ridică în picioare, legănându-se un pic. Sala tăcu. Prințul se uită la fețele celor prezenți, dacrani și herrani.

— Popor al celor o sută, zise Roshar, folosind o veche expresie herrani pe care Arin era surprins că o cunoștea, cine vă e conducător?

Atât de multe voci strigară numele lui Arin, încât nici nu mai suna ca numele lui.

— Vă încredințați țara lui?

Da.

— Ați spune că Herranul e al lui?

Da.

Neîncrederea se scurse deodată de-a lungul spatelui lui Arin.

Roshar ridică mâna ca să reducă la tăcere mulțimea zgomoasă, iar Arin își aminti cât îi plăcea Coțcarului rolul lui de judecător. În gât i se puse un nod. Mâna lui Kestrel se strânse în jurul mâinii lui, dar Arin nici nu se mai simțea prezent.

— Destul, zise regina... nu dojenindu-l pe Roshar, ci spunându-i mai degrabă să treacă la subiect.

— Am luptat pentru Arin, am sângerat pentru el. Mi-e drag. Ba mi-am numit chiar și tigrul după el – nu e o onoare de ici, de colo. Totuși, avem o problemă. Arin din Herran nu mi-a fost întotdeauna prieten. Odată, el mi-a greșit, ceea ce a făcut-o pe regina mea să-mi ofere mie control asupra a tot ce posedă el: viața, bunurile și – din moment ce spuneți că e a lui – țara sa. Mi s-a spus să iau de la Arin ceea ce mi se cuvine mie. Mi s-a spus că e al meu prin lege. Să o fac? Da. Va sprijini poporul meu cererea mea, prin forță chiar, dacă e necesar? Da. Mă va admira regina mea? Oh, sigur că da. Așa că trebuie să iau. Nu, Arin, stai jos. Altfel te vei face de râs, iar rolul *ăsta* îmi revine mie. Văd că a sosit mâncarea tigrului meu. Tu, de colo! Da, tu. Cu talerul. Adu-l înapoi!

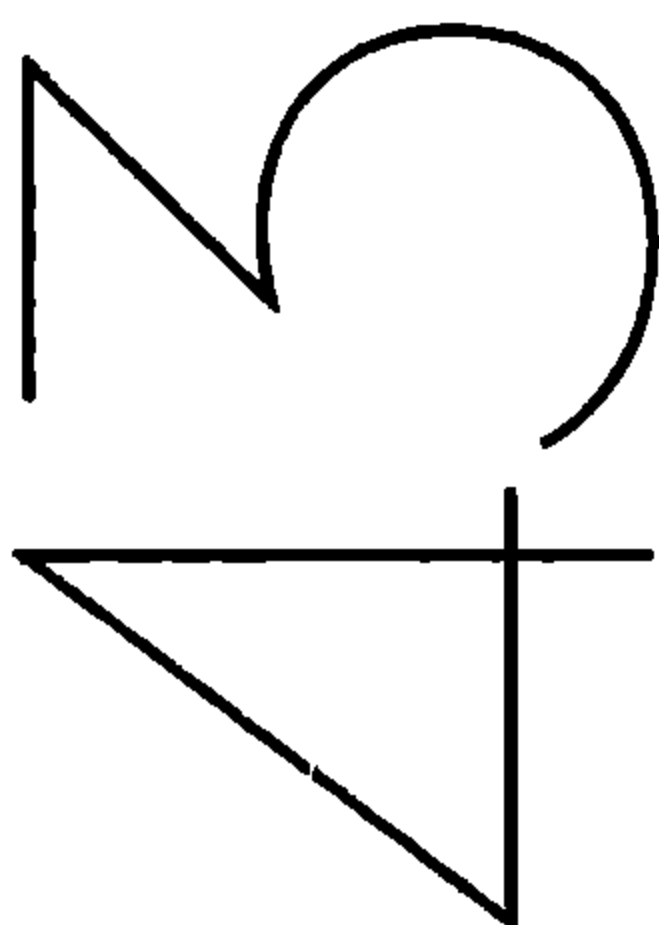
Kestrel râse. Arin simți, mai degrabă decât să vadă, că ea se relaxase lângă el, strălucind de veselie. Arin se lăsă moale în scaunul lui, căci acum și el înțelegea jocul lui Roshar. Voia cu adevărat să se prăbușească de ușurare. Voia să-l strângă de gât pe prinț.

Și să-i mulțumească.

— Uite! Roshar arată spre taler. Cina lui Arin. Din moment ce mi s-a ordonat să-i iau lui Arin ce e al lui, voi face întocmai. Roshar se întoarse la locul lui, cu talerul în mână, și începu să taie carnea, apoi luă o îmbucătură. Mmm. Este excelentă. Așa de bine făcută! Acum, în ceea ce-l privește pe Arin *omul*, renunț la dreptul de a-mi însuși ceva. Nimic din ce e al lui nu a fost vreodată al meu, și așa va rămâne. Voi apăra ce-i al lui, din dragostea pe care i-o port și pe care mi-o poartă și el. Prințul se uită în ochii reginei, pe când mesteca, și zise: E delicioasă. Exact așa cum îmi place.

Regina zâmbi forțat.

— Oh, și poate cineva să mai aducă o bucată de carne? Crudă, vă rog. Tigrului meu îi e foame.

— NU VREAU SĂ PLECI.

Valurile se loveau de chei. Soarele ardea prea luminos. Scândurile bătute de vânt și de apă scârțâiau sub picioarele lui Arin.

— Doar pentru că îți place să ai lângă tine o brută. Cineva care să te facă să te porți așa cum trebuie.

— Nu, Roshar.

— Știi prea bine ce ai de făcut acum. Vei fi bine.

— Nu de asta.

— De ce-ți va fi dor de mine? Recunosc, absența iminentă a istețimii mele i-ar face pe mulți triști.

— Nu tocmai.

— Acum mă întristez *eu*, gândindu-mă doar cum m-aș simți dacă ar trebui să mă despart de superba mea persoană. Ce norocos sunt: voi avea mereu propria mea companie.

— Ce ai spus la banchet a fost adevărat.

— *Tot* ce spun eu este adevărat.

— Faptul că te iubesc.

Chipul lui Roshar încremeni.

— Am zis eu așa ceva?

— Știi bine ce ai făcut.

— Am zis-o pentru dramatismul momentului.

— Mincinosule.

— Sunt, nu-i așa? Roshar adăugă încet: Chiar sunt un mincinos. Arin.

Vocea lui Roshar se înăspri.

— Ne vom vedea din nou.

— În curând, îi răspunse Arin, îmbrățișându-l pe prinț.

Apoi, cei doi prieteni se despărțiră. Unii ar fi zis că soarele era puțin cam crud, căci lumina lui nu lăsa nimic ascuns pe chipurile lor și tot ce putea fi văzut era dezvăluit. Dar Arin gândea că e mai mult binefacere. Voia să fie o oglindă, să reflecte ceea ce însemna Roshar pentru el.

O barcă aștepta în apa de dedesubt. Arin îi ură pânze întinse. Privi în larg până ce barca lui Roshar ajunse în dreptul corabiei, apoi continuă să se uite în timp ce nava, împreună cu restul flotei dacrane, părăsi golful orașului.

În timp ce se plimba prin oraș, Arin o zări pe Sarsine. Ducea un coș încărcat, care-i apleca brațul, trădându-i astfel greutatea de la distanță. Expresia ușor necăjită a chipului ei se luminează când îl văzu pe Arin.

El îi luă coșul.

— Vii sau pleci?

— Am o treabă aici și nu ajung acasă până târziu.

— Să ghicesc ce te aduce în oraș?

— Poți încerca.

Arin trase cu ochiul în coș. Pâine – caldă încă, din cup-tor. O sticlă de băutură. Bucăți lungi și plate de lemn. Rulo-uri de tifon.

— Un picnic... cu un soldat rănit? Sarsine – o tachină Arin –, e iubire adevărată? Pentru ce e lemnul? Stai, nu-mi spune. Nu cred că vreau să știu.

Sarsine îl lovi ușor.

— Fata cea mai mare a caretașului și-a rupt mâna.

Arin simți că stomacul i se umple de gheață. Se gândi la trupurile sfârtecate pe care le văzuse, inclusiv pe acelea pe care le nenorocise el. Arin își dădu seama că se așteptase cumva să nu mai fie nevoie să se mai gândească vreodată la felul în care oamenii făceau rău altor oameni.

Noaptea invaziei. Spatele lui Kestrel. Spatele lui. Chipul mutilat al lui Roshar. Al lui. Felul în care trupurile de pe câmpul de bătălie arătau ca și cum nici nu ar fi fost vreodată umane. Exact asta voise Arin să-i facă generalului, care se afla în oraș, în orașul *lui*, într-o închisoare confortabilă, când luxul nu putea face brațul omului să crească la loc și niciun zid nu putea închide cunoștința lui Arin despre ce făcuse, ce ar fi vrut să facă și despre absența regretului.

Totuși, el *regreta*.

Nu ar fi putut altfel.

Regreta.

— Arin, ești bine?

— Cum? reuși el să zică. Cum și-a rupt mâna?

— A căzut de pe o scară.

Pesemne că Arin fu vizibil ușurat, căci vara lui își ridică sprâncenele, gata să-l certe.

— Mi-am imaginat ceva mai rău, încercă Arin să explice.

Sarsine păru să-i înțeleagă ușurarea că durerea se datorase de data asta unui accident, nu răutății. Nu fusese din vina nimănui. Era doar ghinionul vieții. O stângăcie ce se sfârșește cu pâine caldă și îngrijiri.

Drumul era lung până acasă, însă lui Arin îi era drag să-și aducă aminte de drumurile făcute pe jos către casă, pe când era copil, sigur fiind că avea să găsească acolo tot ce

iubea, întreg și nevătămat; era o certitudine atât de categorică, încât nici nu fusese conștient de ea.

După poarta orașului se aflau rânduri de chiparoși. Piciorarele lui Arin erau prăfuite. Soarele făcea ca toate aromele să fie mai puternice: pielea lui încinsă, drumul aprins, o boare de levănțică ce plutea din vreun loc nevăzut.

Zeul morții era tăcut. Nu dispăruse. Era în gândurile lui Arin, însă ședea confortabil, ținându-i tovărășie. Arin era prieten cu moartea, însă nu doar moartea se afla în inima lui.

O fată trăia în sufletul lui. În casa lui.

Așteptându-l.

În ultima colină erau tăiate trepte din piatră. Arin mări pasul.

Casa se ivi în zare, lucind cu ferestrele ei deschise. Un cal de război păștea pe pășune.

Deși Arin era nerăbdător să o vadă pe Kestrel, întâlnirea lor trebuia să mai aștepte. Auzi, de departe, frânturi de muzică. Pe când pășea pe iarbă, melodia pianului se înteeți. Muzica înflori în el o fericire care se strânse și luci... sticloasă, dar ca apă, cu aceeași greutate.

O oboseala minunată îl cuprinse pe Arin. Se întinse pe iarbă și ascultă. Se gândi cum adormise Kestrel pe peluza palatului și-l visase. Apoi îi mărturisise, iar Arin își dorise ca visul să fi fost real. Încercă să-și imagineze visul, apoi visă chiar el. În vis, totul avea sens, însă el simțea totuși precaritatea acelei rațiuni. Arcada piciorului gol al lui Kestrel. O poveste veche despre zeul morții și croitoreasă. După ce avea să se trezească, Arin nu mai avea să știe de ce atingerea lui Kestrel îi amintise de o poveste la care nu se mai gândise de mult.

Arin visă: avea un ciorap strâns în mână și în minte îi persista o întrebare – cum fusese făcut? Cine-l cususe? Arin

își văzu mâinile – deși nu arătau ca mâinile lui – măsurând și tăind materialul, prinzând cusături invizibile. Un băiat brunet ieși ca vijelia dintr-o cameră. Pe frunte purta semnul unui zeu. Când un musafir intră și spuse *Țese-mi pânza ta*, Arin crezu că el era musafirul cel neplăcut, băiețelul și cusătoreasa deodată. Ea-i zise: *Îmi va fi dor de tine când mă voi trezi.*

Nu te trezi, îi răspunse el.

Dar visul lui Arin se sfârși.

Lângă el, pe iarbă, Kestrel zise:

— Te-am trezit? N-am vrut.

Lui Arin îi trebui o clipă să-și dea seama că nu mai visa. Aerul era tăcut. O insectă bătea din aripioarele ei transparente. Kestrel îi alungă lui Arin părul de pe frunte. Acum, el era foarte treaz.

— Dormezi așa de frumos! zise ea.

— Visam.

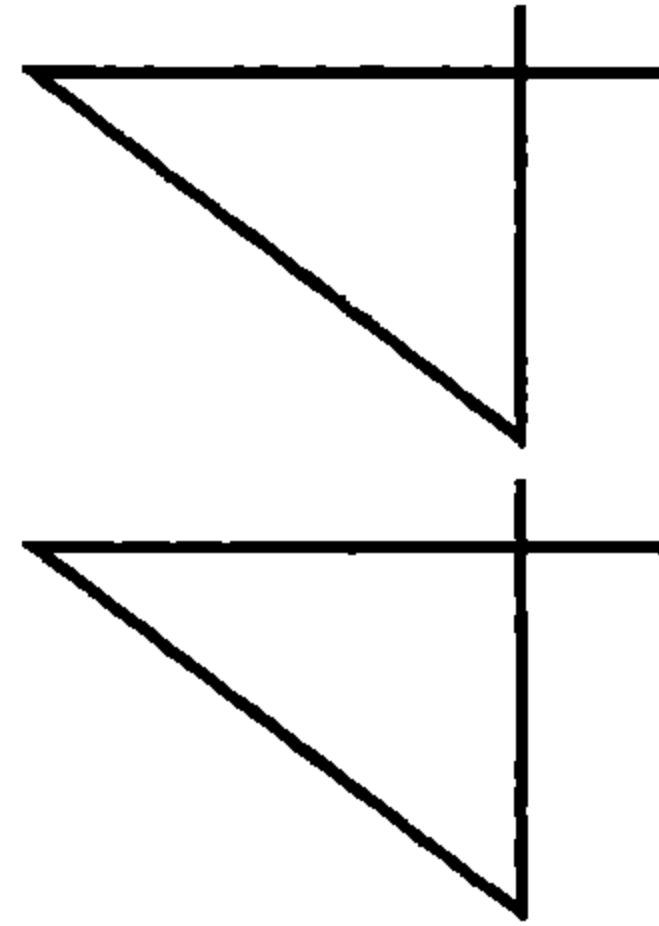
Arin atinse mâna delicată a fetei.

— Despre ce?

— Apropie-te și ți-oi spune.

Arin însă uită. O sărută și se pierdu în senzația minunată a pielii lui ce-i ținea parcă trupul prea strâns. Șopti alte lucruri în schimb. Un secret, o dorință, o promisiune. O poveste în sine.

Kestrel strânse iarba între degete.

NOAPTEA MIROSEA A PROASPĂT ȘI PREVEȘTEA sfârșitul verii. Zilele calde și leneșe făceau loc unei adieri la fel de răcoroase precum cearșafurile spălate.

În grajduri, Kestrel îi dădea lui Javelin un morcov. Îi promise că data viitoare avea să-i ofere mere.

— În curând, zise ea, întrebându-se dacă armăsarii observă schimbarea sezoanelor.

Oare văd ei merele umflându-se pe crengi? Au vreun fel de a-și da seama de curgerea timpului, sau pentru ei nu există decât prezentul, fără trecut, fără viitor?

Kestrel voise să-și viziteze tatăl. Voise să-i pună întrebări despre copilăria ei. Memoria îi era tot încâlcită uneori, iar Arin nu-i putea povesti ceea ce nici el însuși nu știa. Voia să-și întrebe tatăl: cum a fost când mi l-ai dăruit pe Javelin? Care a fost primul meu cuvânt? Mi-ai păstrat dinții de lapte sau i-a îngropat doica în pământ, așa cum fac herranii? Cum eram eu, și cum te purtai tu cu mine și cu mama?

Kestrel nu ar fi putut cunoaște unele răspunsuri nici dacă memoria nu i-ar fi fost afectată. Cu toții pierdem bucățele din trecut. Dar apoi se gândi că probabil nici tatăl ei nu o

putea ajuta sau, chiar dacă ar fi știut să-i răspundă, avea să tacă sau să folosească informații pentru a o convinge să-i dea pumnalul. Curajul lui Kestrel se clătină. Nu merse la închisoare.

— Vei merge când te vei simți în stare, îi spusese Arin când îi povestise.

— Ar trebui să pot merge acum.

— Nu e o rană în trup. Nimeni nu știe cât va dura să se vindece.

Apoi, ea observase că unghiile lui Arin erau înnegrite și că el își tot băga mâna în buzunar, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu pierduse lucrul pe care-l ținea acolo.

Kestrel își zisese să nu încerce să ghicească. Dar niciodată nu se putea abține de la asta. Un zâmbet îi încălzise chipul.

Arin închisese ochii, prefăcându-se supărat.

— Zeilor, chiar nu-ți pot ascunde *nimic*?

— N-am vrut.

— Vicleano! Nu ți-l dau încă. Îl păstrez pentru sărbătoarea Ninarrith.

Timpul părea un lucru ciudat; Kestrel parcă simțea deja inelul pe degetul ei mic, cel mai vulnerabil.

— E simplu, se grăbise Arin să spună.

— Îl voi adora.

— Îl vei purta?

— Da.

— Întotdeauna?

— Da, răspunsese ea, dacă îmi arăți cum să-ți fac și eu unul.

Kestrel își mângâie o ultimă dată calul. Noaptea era deplină. Ieși din grajduri. Licuricii împodobeau peluza întunecată.

Se gândi la expresia lui Arin atunci când îi ceruse să o învețe cum să-i facă un inel, și toată conversația se aprinse

în ea ca unul dintre licurici. Privindu-i, ai zice că licuricii încetează pentru o clipită să mai existe, apoi revin la viață, iar dispar și iar se întorc. Că atunci când sunt stinși, ei nu mai sunt deloc acolo.

Dar licuriciul trăiește în continuare.

O adiere undui o draperie. Kestrel își dădu seama, cu o surprindere plăcută, că ajunsese să se simtă în dormitorul lui Arin ca și în al ei. Arin trasa leneș cerculețe pe abdomenul ei. Gestul lui o hipnotiza într-o stare rară și pură de beatitudine.

Arin se așază iar pe pat, sprijinit într-un cot.

— Mi-am dat seama că noi nu am făcut niciodată ceva anume.

Gândurile lui Kestrel reveniră. Își ridică o sprânceană.

Arin se apropie de urechea ei și șopti.

— Da, râse ea. Hai.

— Acum?

— Acum.

Așa că se întinseră după halatele lor și după felinar și lipăiră desculți prin apartament, ușor grăbiți. Traversară apoi casa tăcută, înăbușindu-și chicotele. Nu se puteau uita unul la celălalt; altfel, o veselie sălbatică și zgomotoasă amenința să le izbucnească de pe buze. Coborâră scara și intrară în salon.

Închiseră ușa în urma lor, dar totuși...

— O să trezim toată casa, zise Kestrel.

— Cum să procedăm?

Kestrel îl conduse pe Arin la pianul ei.

— Ușor.

Arin își așază o palmă pe pian, de parcă l-ar fi putut deja simți vibrând de muzică. Își drese glasul.

- Acum, că mă gândesc mai bine, sunt puțin emoționat.
- Ai mai cântat pentru mine și altă dată.
- Nu e la fel.
- Arin. Vreau să fac asta de mult timp.

Cuvintele ei îi reduseră pe Arin la tăcere și-l calmară.

Așteptarea se revărsă în trupul ei ca mirosul unei grădini în ploaie.

Kestrel se așeză la pian, atingând clapele.

- Ești gata?

Arin zâmbi.

- Cântă.

NOTA AUTOAREI

Sunt recunoscătoare următoarelor cărți, printre altele, pentru inspirație și îndrumare: *Orientalism*, de Edward Said; *Scenes of Subjection: Terror, Slavery and Self-Making in Nineteenth-Century America*, de Saidiya V. Hartman; *Captives: Britain, Empire and the World, 1600–1850*, de Linda Colley; *Istoriile lui Herodot*; *Narrative of the Life of Frederick Douglass, an American Slave*, de Frederick Douglass; *Regarding the Pain of Others*, de Susan Sontag; *The Body in Pain: The Making and Unmaking of the World*, de Elaine Scarry; *Arta războiului a lui Sun Tzu's*; *Anabasis Alexandri* a lui Arrian; *The Renaissance Drill Book*, de Jacob de Gheyn, și *Weapons and Warfare in Renaissance Europe*, de Bert S. Hall.

Mulțumesc prietenilor care au citit ciorne sau fragmente de ciorne: Renée Ahdieh, Marianna Baer, Olivia Benowitz, Kristin Cashore, Donna Freitas, Daphne Benedis-Grab, Anne Heltzel, Mordicai Knode, Sarah Mesle, Mary E. Pearson, Jill Santopolo și Eliot Schrefer. Și multor alți prieteni care au discutat cu mine diferitele aspecte ce apar în carte, precum Sarah MacLean (despre amnezie); soțul meu, Thomas Philippon (despre strategia militară); Robin Wasserman (despre lucruri secrete); și deja menționata Olivia, Miriam Jacobson, Nadine Knight, Sarah Wall-Randell și Kate Moncrief (despre

cai). Olivia și cu mine am vorbit mult despre pasajul în care Arin tratează copita unui cal; sugestiile și experiența ei au fost vitale. Mulțumesc lui Drew Gorman-Lewis, Associate Professor of Earth and Space Sciences la Universitatea din Washington, care a discutat cu mine în detaliu despre geologia și terenul tundrei mele ficționale și despre proprietățile reale ale sulfului. Tony Swatton, un făurar modern de săbii, mi-a oferit sfaturi despre modalitatea în care Arin ar fi putut transforma sabia tatălui său în pumnal. Tony poate fi găsit la magazinul său (și fierărie) *The Sword and the Stone*. El găzduiește un serial on-line, numit *Man at Arms*. Mulțumiri lui Dan Wolfe pentru că m-a pus în legătură cu Tony, și lui Becky Rosenthal pentru că mi-a facilitat întâlnirea cu Drew (și pentru că este cea mai bună prietenă a mea).

Editura mea, Macmillan, este cea mai grozavă. Îi încredințez lui Janine O'Malley, editorul meu, viața mea ficțională și o aplaud pe ea și pe toți cei din echipă, în special pe agentul meu de publicitate, ca și pe Gina Gagliano, Mary Van Akin, Simon Boughton, Molly Brouillette, Jean Feiwel, Liz Fithian, Katie Halata, Angus Killick, Kathryn Little, Karen Ninnis, Joy Peskin, Cynthia Ritter, Caitlin Sweeny, Allison Verost, Ashley Woodfolk și Jon Yaged.

Ca întotdeauna, îi sunt profund recunoscătoare agentului meu, Charlotte Sheedy, ca și tuturor celor de la Charlotte Sheedy Literary Agency, în special lui Joan Rosen.

Încheierea unei serii e un moment ciudat: un soi de nimb de tristețe și de entuziasm. Îmi amintește de descrierea Angelei Carter a momentelor de graniță, precum solstițiul, sau a stărilor liminale, când nu ești nici un lucru, nici celălalt. Așa cum ea știa foarte bine, incertitudinea (și îndeplinirea ei finală) reprezintă esența basmelor. Pentru mine, faptul că am scris o carte și că tu ai citit-o e un basm.

Le sunt recunoscătoare tuturor cititorilor mei, inclusiv bibliotecarilor, vânzătorilor de carte și bloggerilor, și vreau să le amintesc în special pe Stephanie Sinclair și pe Kat Kennedy, care au blogul Cuddlebuggery, pentru că au fost primele persoane care au recenzat *Blestemul Câștigătorului*. Le-am citit recenziile într-o zi în care a nins incredibil de mult și a fost magic să descopăr că două străine mi-au înțeles cartea așa cum am sperat mereu că va fi înțeleasă. Le mulțumesc lor, și ție, cititorule.